

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man, on the left, has a beard and is wearing a light blue shirt. The woman, on the right, has blonde hair and is wearing a dark top. They are both looking down at each other with soft expressions. The background is a bright, hazy sky.

a Falls Creek novel

WHAT HEALS US

MAGGIE GATES

BİZİ İYİLEŞTİREN ŞEY

YAŞ FARKI ROMANTİZMI

OceanofPDF.com

MAGGIE GATES

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Maggie C. Gates. Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz, iletilemez veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya kuruluşların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri ile ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmemektedir.

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir. ISBN:

9798375338446

Editörlük ve Kapak Tasarımı C.L. Book Services; Jordan Loft.

OceanofPDF.com

What Heals Us'ın dijital versiyonu yalnızca Amazon'da ve Kindle Unlimited programında mevcuttur.

Bu kitabı yetkisiz yollardan edindiyseniz, bir kopyasını satın almak için lütfen [buraya](#) tıklayın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Telif hakkı ihlali FBI tarafından soruşturulur ve hapis ve/veya para cezası ile cezalandırılır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İlk seferinde bir Austin Hale'e ihtiyacı olan herkese. O sizindir.

Böbreğe ihtiyacın olduğunda çok mücadele ettiğin için babama.

Anneme, ona bağışladığı için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Austin](#)
 2. [Austin](#)
 3. [Caroline](#)
 4. [Caroline](#)
 5. [Austin](#)
 6. [Caroline](#)
 7. [Austin](#)
 8. [Caroline](#)
 9. [Austin](#)
 10. [Caroline](#)
 11. [Austin](#)
 12. [Caroline](#)
 13. [Austin](#)
 14. [Caroline](#)
 15. [Caroline](#)
 16. [Austin](#)
 17. [Caroline](#)
 18. [Austin](#)
 19. [Caroline](#)
 20. [Austin](#)
 21. [Caroline](#)
 22. [Austin](#)
 23. [Caroline](#)
 24. [Austin](#)
 25. [Caroline](#)
 26. [Austin](#)
 27. [Austin](#)
 28. [Caroline](#)
 29. [Austin](#)
 30. [Caroline](#)
 31. [Austin](#)
 32. [Caroline](#)
 33. [Austin](#)
 34. [Caroline](#)
 35. [Austin](#)
 36. [Caroline](#)
 37. [Austin](#)
- [Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

Sırada Ne Okumak Var
MAGGIE GATES'TEN ÇOK YAKINDA
Yazarın Okuyucuya Notu Teşekkür
Ayrıca Maggie Gates Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

AUSTIN

A Birisi bara doğru ilerlerken vücudum sırtıma bastırdı. Yer açmak için sandalyemi öne çekmeye çalıştım ama yer yoktu. Kendimi palyaço arabasına tıktırılmış bir fil gibi hissediyordum.

Önümdeki notları karıştırırken, *Pazartesi günü öğlen vakti bir barda toplantı yapmanın teoride harika bir fikir olduğunu* düşündüm. Sadece beşimiz ve cırcır böcekleri olmalıydık. Ama Beaufort, Kuzey Carolina'da değil.

Özellikle de Jokers'ta.

Yazlıkçılar aylar önce toparlanıp kıçlarını iç bölgelere çekmişlerdi, ancak yerel halk tüm gücüyle dışarıdaydı ve son üç gündür sahili döven sezon sonu fırtınasından kurtulmayı kutlamak için içkilerini kaldırıyorlardı.

Tüm kasaba fırtına dalgası ve rüzgârları beklerken çılgına dönmüştü. İlçenin yarısında elektrikler kesilmişti ama barın yeni sahipleri Chase ve Bridget'in jeneratörü iki kat çalışıyordu.

Crystal Coast İlk Müdahale Ekipleri Yardımlaşma Kickball Turnuvası Mayıs ayına kadar devam edecekti ancak planlama erkenden başladı. Her departman etkinliğin düzenlenmesinde işbirliği yapmak üzere bir temsilci gönderdi. Beaufort İtfaiyesi'nin köstebeği olmak benim için sorun değildi. Toplum etkinliklerine katılmayı seviyordum. Yine de ağızımdan kaçan esnemeye engel olamadım.

Toplantıya odaklanmaya çalıştım, ancak Sahil Güvenlik temsilcisi yardım turnuvasını kendi çalışanlarına tanıtmak için planlarından bahsederken gözlerim kayıyordu.

Sol tarafımda oturan acil servis hemşiresi Melissa Jacobsen beni dürterek uyandırdı.

Beaufort Polis Departmanı'nda dedektif olan Steve Pelham boğazını temizledi. "Eğer çocuk alanı için zıplama evlerini kiralamak istiyorsak

masrafları karşılamak için birkaç sponsor daha bulmamız gerekiyor."

"Birer içki daha isteyen var mı?" Bridget vals yaparak geçerken sordu.

İtfaiyedeki yirmi dört saatlik görevimi yeni bitirmiştım ve işe başladığımdan beri göz kapaklarımın içini görmemiştım.

Fırtınalar özel bir tür kaos yarattı. Bir avuç tıbbi acil duruma, devrilen ağaçlara ve *geri dön, boğulma* mantrasına kulak asmadıkları için sıkışan sürücülere müdahale ettik.

Sadece eve gitmek ve itfaiyeye dönmeden önce kırk sekiz saat boyunca uyumak istiyordum.

Morehead City'deki istasyondan bir sağlık görevlisi parmağını kaldırdı ve bir bira daha istedi. Kahvemın kalanını boşalttım.

Bridget fincanıma baktı. "Peki ya sen, Hale?"

İçimi çektim. "Muhtemelen yapmalıyım." Bu toplantının bitmesine en az bir saat daha vardı. Bir e-posta yeterli olabilirdi. Espresso çekirdeklerini TicTacs gibi patlatabilir ve en ufak bir enerji artışı bile elde edemezdım.

Bridget cevabımı aldı ve kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Yorgunluğuma rağmen gülümsedim. "Sadece yorgunum.

Uzun bir geceydi."

"Bunu duydum. Görünüşe göre senin gecen de Chase'inkiyle aynıymış." "Evet, birkaç telefon görüşmesinde karşılaştık."

Chase Brannan - Bridget'in erkek arkadaşı - bir polis memuruydu. Zayıf bir geçmişimiz vardı, ama Bridget'le nihayet bir araya geldiklerinden beri işler daha az gergin görünüyordu.

"Nasılsın?" Toplantı devam ederken ses tonumu aramızda tutarak sordum.

Çarpık bir gülümseme verdi. "Ben

iyiyim." Şüpheli bir kaş kaldırdım.

"Duruşma geçen haftaydı," dedi iç çekerek. "Suçsuz olduğunu savundu."

Burun deliklerim alevlendi. *O pislik*. Bridget'in eski nişanlısı onu birden fazla kez neredeyse öldüren bir tacizciydi. Bu pisliği mahkemeye taşımasından nefret ediyordum. "İtiraf pazarlığını kabul etmiş olmayı dileyecek, biliyorsun değil mi?"

Dalgalı bir nefes verdi. "Evet. Suçlu bulunması ve yargıcın verebileceği en uzun cezayı alması için dua ediyorum."

Uzandım ve dirseğine dokundum. Biraz irkildi, ben de geri çektim.

"Chase'in yanında olduğunu biliyorum," dedim. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Biliyorum," dedi omzuma dokunurken gülümseyerek. "Sadece bir telefon uzağımdasın. Şimdi gidip sana kahve getirmeme ne dersin?"

Başımı salladım ve aceleyle bara dönüp biraları doldurmaya, su bardaklarını doldurmaya ve onlarca yıllık kahve makinesini çalıştırmaya başlamasını göz ucuyla izledim.

Sadece bir telefon uzağınızda.

Neredeyse yirmi yıl önce onu baloya götürdüğümde de böyle demiştim. *Eğer sana sormazsa, bir telefon uzağındayım.* Bridget sonunda eski sevgilisinden kurtulduktan sonra gelinliğini bahçesinde yakarken, yukarıda bahsi geçen *adama* söylediğim şey buydu.

Onlar adına mutlu oldum. Neden olmayayım ki?

Sanki arkadaş bölgesinin fiziksel bir tezahürünü canlandırmışım gibi, Erica Pelham ve iki çocuğu Hannah Jane Hayes -şimdi Lawson- ile birlikte içeri girdi.

Steve her ne hakkında konuşuyorsa - genişletilmiş bir imtiyaz standı hakkında bir şey - durdu ve karısını ve iki çocuğunu yedekte görünce kulaktan kulağa sırttı.

Bridget uğradı ve boş bardağımı sıcak bir fincan kahve ile değiştirdi.

Tek kelimeyle harika.

Bir avuç "olabilirdi" ile çevrili olmak gibisi yok. Onlar eski sevgililer değildi.

Bridget'e yıllarca aşık oldum ama bir yere varmadı. Kendini çocukluk arkadaşında buldu. Onlar için mutluydum.

Yıllar önce Erica'ya çıkma teklif etmişim. Karşımda oturan sakallı polise çoktan aşık olduğu için beni hemen reddetti.

Ayrılıktan sonra toparlanmasına yardımcı olmak için Hannah Jane ile çıktım.

Sonunda bir milyarderle birlikte oldu.

Ne güzel.

"Bay Austin!" Steve ve Erica'nın kızı Aly, annesinden sıyrılıp bana doğru koşarken ciyakladı. Beni hâlâ Beaufort FD tişörtüm ve kargo pantolonumla görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buraya bu koca arabayla mı geldin?" diye hayretle sordu.

Erica'yı sonbaharda istasyonun açılışında gördüğümü hatırlıyorum. Aly teçhizata hayran kalmış ve sırf tekrar tekrar görebilmek için üç tur grubu gezmişti.

Bana baktı ve ellerini uzattı. Koltuğumda döndüm ve onu bacağımın üzerine oturttum. "Nasıl gidiyor, ufaklık? Babanı görmeye mi geldin?" Steve'e masanın üzerinden bir çene ucu verdim.

Başını salladı. "Hı-hı." Bana bakarken düğmeli burnu kırıştı. "Senin.... ranza takımın nerede?"

Masaların etrafındaki ilk müdahale ekiplerinden oluşan topluluk sessiz kahkahalar attı. "*Sığınak* teçhizatımı mı kastediyorsun?" Sırtarak nazikçe düzelttim. Lanet olsun ki etkilendim. Aly çok zekiydi. Üç yaşındaki çok az çocuk üniformamızın adını hatırlayabilirdi.

Aly şiddetle başını salladı. "Nerede o?"

"Şey," dedim gülerek. "İstasyonda, işe döneceğim zaman için hazır."

Kaşlarını çattı. "Şu anda yardımcı olmuyor musun?"

Herkes sorguya kıs kıs güldü. Topluluk etkinliklerimiz sırasında çocukların dikkatini çekmeye alışık değildim. Genellikle kar külahlarıyla kafayı bulurlar, baltalarla oynamak için yalvarırlar ve hediye edilen plastik yangın kasklarını takarak oradan uzaklaşırlardı.

"İtfaiyedeyken ne dediğimi hatırlıyor musun? Benim gibi bir itfaiyeci ya da baban gibi bir polis memuru olmasan bile her zaman yardımcı olabilirsin." Bridget'i işaret ettim. "Şurayı görüyor musun? Bayan Bridget ve Bay Chase, insanların artık giymedikleri paltoları getirmeleri için bir kutu koymuşlar, böylece başkalarının da ihtiyacı olursa bir tane alabiliyorlar. Onlar da yardımcı oluyorlar."

Aly heyecanla kutuya baktı. "Anne!" diye bağırdı kışlık ceketinden sıyrılmaya çalışırken. "Montumu kutuya koymak istiyorum, böylece yardımcı olabilirim!"

Aly kucağımdan fırlayıp bağış kutusuna doğru koşarken Erica güldü. Ufaklığı pratik bir beceriyle kucağına aldı ve kalçasına oturttu. "Bu palto hala sana uyuyor, ama eve gittiğimizde dolabını gözden geçirip neler getirebileceğimize bakmaya ne dersin?"

Aly bu fikri sevmişti. Özellikle Bridget'in bardan ona el sallaması ve bir tabak tavuk parmağıyla onu cezbetmesi hoşuna gitmişti.

"Çocuklarla aran çok iyi," dedi Mel yanımdan.

Ona baktım ve utangaç bir şekilde omuz silktim. "Küçük bir kız kardeşle büyüdüm. Sanırım bu işin doğasında var."

Gerçek buydu. Küçük kız kardeşimle aramızda yedi yıl vardı. Onun çocukluğunun her parçasını hatırlıyordum. Birlikte büyüdüğüm çocuklardan bazıları

Küçük kardeşlerinden nefret ederlerdi, ama Bethany'nin küçük kafasını çılgılık attığını gördüğüm andan itibaren onun parmağına sarıldım.

Bethany yüksek lisansını bitirmek için taşınmıştı ve şimdi Chapel Hill'deki bir üniversitede doktorasına devam ediyordu. Onu çok özölüyor ve sürekli endişeleniyordum.

Otuz yaşından sadece birkaç yaş küçük olması ve muhtemelen kendi başının çaresine bakabilecek durumda olması önemli değildi. Benim için o her zaman beni kovalayan, dizlerinin derisi yüzülmüş ve kot pantolonunda çimen lekeleri olan küçük kız kardeşim olarak kalacaktı.

Telefonum cebimde titredi. *Şeytandan bahset.*

"Affedersiniz," diyerek masadan kalktım ve dışarı çıkmam gerektiğini gruba bildirmek için telefonumu gösterdim. Kahvemi aldım ve çürük ön kapıdan sıvıştım.

"Selam ufaklık," dedim telefonumu kulağıma dayayıp kahvemden bir yudum alırken. "En sevdiğim profesör nasıl?"

Beth'in sinirli "*Austin*"'ini ve profesör olmaktan çok uzak olduğunu savunmasını duymayı bekliyordum. Bugünlerde bu bizim formalite selamlaşmamızdı.

Ama hiç gelmedi.

Ses tonum daha da endişeli bir hal aldı. "Beth?"

Hattın diğer ucundan bir hırıltı geldi. "*Austin*," diye inledi. "Her şeyi berbat ettim."

Kanım dondu, buz gibi adrenalin nehirlerine dönüştü. "Beth, sorun ne?"

"I..." Kekeleydi ve uzun bir süre durakladı. "*Ben hamileyim.*"

Öfke ve endişenin savaşı parıltıları zihnimde savaştı. "Sen iyi misin?"

Tabii ki iyi değil, seni aptal. Telefonda ağlıyor lan.

Ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

Gergin durumlarda uhrevi bir sükunet uyandırabilirdim. Yanan bir binaya hiç düşünmeden koşabilirdim. Kalp masajı yapabilir ve gerektiğinde hayat kurtarıcı önlemler alabilirdim. İzin günlerimde birden fazla kez yüzücüleri akıntıdan kurtarmıştım.

Ama şimdi değil. Kardeşim söz konusu olduğunda değil.

"Otur," dedim. "Sakin olmaya çalış. Neredesin? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Baban orada seninle mi?"

Beth birlikte çalıştığı bir adamla görüşüyordu ama erkek arkadaşları hakkında her zaman ağzını sıkı tutardı.

Muhtemelen bir erkeğin ona dokunma düşüncesinin beni öfkeli bir deliye dönüştüreceğini bildiği için.

Şimdiki gibi.

Hıçkırma hıçkırma ağladı. "Ona anlatmaya çalıştım. Evine gittim."

Siktir, siktir, siktir. Hemen Falls Creek'e gitmem gerekiyordu. "Güvende misin?" diye sordum.

"Evet," diye inledi. "Evdeyim."

Ceketimi ve anahtarlarımı almak için çoktan içeri girmiştim. "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

Burnunu çekti. "Hayır, sanırım ben iyiyim... sadece-" Beth gözyaşlarıyla dolu bir nefes verdi "-Ne yapacağımı bilmiyorum. Korkuyorum."

"Yola çıkıyorum."

"Austin, hayır. Dört saatlik bir yol ve sen daha yeni indin."

"Yola çıkıyorum," diye tersledim. Kalabalık bara geri dönerken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. "Babasına söylemeye çalıştığında ne oldu?"

Beth'in etrafından dolaştığı bir şey vardı. Bunu biliyordum.

Görünüşe göre bu soru onu tekrar ağlatmaya yetmişti. Kalbim paramparça oldu.

"Kapıyı karısı açtı," diye fısıldadı nefes nefese kalışları arasında.

"Bethany-"

"Evli olduğumu bilmiyordum!" diye hıçkırdı. "Elimde hamilelik testi vardı!"

Kahretsin.

"Başka birine söyledin mi?"

Verdiği "hayır" cevabı acınacak

haldeydi. "Yalnız mısınız?"

"Evet."

Grup masasından eşyalarımı aldım, hesabımı karşılayacak kadar para bıraktım ve Melissa'yı dürttüm. "Layla Mousavi'nin numarasına ihtiyacım var."

Mel merakla bana baktı, sonra telefonunda eski iş arkadaşının numarasını aradı. Masanın üzerindeki yedek not alma kalemlerinden birini aldım ve Layla'nın bilgilerini bir kâğıt peçeteye karaladıktan sonra cebime koyup kapıya doğru koştum. Ona kırmızı ışıktaki mesaj atacaktım.

Layla Mousavi'yi Beaufort'ta seyahat hemşiresi olarak çalıştığı kısa dönemden tanıyordum ve şimdi kız kardeşimle arkadaştı. Taşındıktan sonra Beth'i Falls Creek'te ziyaret ettiğimde Layla ile karşılaştığıma şaşırdım. Bir iş bulmuştu

Falls Creek'in dışındaki küçük bir üste uçuş hemşiresi olarak çalışıyordu ve o zamandan beri bir polisle nişanlıydı.

"Layla ve Callum'u senin evine gönderiyorum," dedim kamyonetime atlayıp fırtınadan önce benzin deposunu doldurduğum için kendimi tebrik ederken.

"Ben iyiyim," diye hüngür hüngür ağladı.

"Gerçekten. Ben iyiyim." Hiç de öyle değildi ve ben bunu biliyordum.

"Bethany Hale, benimle tartışma," dedim 101. Otoyol'a girip Havelock'tan geçerek 70. Otoyol'a çıkarken. Birkaç mil sonra Cherry Point Deniz Piyadeleri Hava İstasyonu'nun dışındaki kırmızı ışıkta yavaşlayarak durdum. Cebimden telefonumu çıkarıp Layla'ya bir mesaj attım ve ben Falls Creek'e varana kadar Beth'in evine gidip gidemeyeceğini sordum.

Nişanlısının görevde olmadığını ve ikisinin onunla kalabileceğini umuyordum. Ama sadece Layla olsa bile ona güveniyordum. O büyük bir 'B' ile bir baş belasıydı.

"Yola ıkıyorum. Bunu zeceğiz ama yalnız kalmanı istemiyorum."

Söylemedim ama bebeğin babasının karısıyla olan tartışmanın Beth'in de dahil olduğu aile içi bir duruma dönüşmesinden endişe ediyordum. Karısını aldatan ve metresini hamile bırakan bir koca felakete davetiye çıkarırdı.

Küçük kız kardeşimin onun metresi olduğu düşüncesi aklımdan geçtiğinde kıp kırmızı kesildim.

Ona kızgın değildim. Beth onun diğer kadın olduğunu bilmiyordu.

Tüm bunları Falls Creek'e vardığımda anlayabilirdim. şimdilik sadece oraya gitmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

AUSTIN

Tarabanın penceresinin dışındaki manzara, engebeli kıyı şeridinden düz kıyı ovalarına ve ardından iç kesimlere doğru ilerledikçe inişli çıkışlı tepelere geçiş yaparak bir bulanıklık içinde geçip gitti. Dört saatlik yolculuğum

Midemdeki kargaşayı yatıştırmak için. New Bern'e vardığımda, Layla ve nişanlısı Beth'in kapısına gelmişlerdi. Beth telefon görüşmemizi aniden sonlandırdı ve yolculuğun geri kalanında beni bu durumla baş başa bıraktı.

Falls Creek'in ana arteri olarak hizmet veren küçük şehir merkezine doğru ilerlememek için kendimi zor tuttum. Son ziyaretimin üzerinden bir ay bile geçmemişti. Beth'le birlikte bir şeyler atıştırmak ve hayattan konuşmak için The Copper Mule'un verandasında bir masa tuttuğumuz zamanı düşündüm. O zamanın çoğunu Caroline Tyree adında büyüleyici bir genç bayanla konuşarak geçirmiştim. Aradan birkaç hafta geçmişti ama Caroline'ı düşünmek hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Sabahın hiç gelmeyecekmiş gibi görüldüğü uzun vardiyalar sırasında onunla geçirdiğim bir saatin anılarının hafızamdan geçmesine izin verdim.

Beth muhtemelen o zaman hamileydi ve bunu bilmiyordu.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişir.

Kasabanın içinden geçerek Beth'in Falls Creek'in güney yakasındaki dubleksine doğru ilerledim. Onun mahallesi, yüksek meşe ağaçlarıyla örtülü, şehir evleri ve apartmanlardan oluşan şirin bir topluluktur. Dallar kış soğuğuna hazırlık olarak tamamen çıplak kalmanın eşiğindeydi.

Beth'in komşusuyla paylaştığı otoparka girdim - seksen yaşında bir adam ve onun bulldog köpeği Arthur.

Boş alanlara bir Harley ve şık, küçük bir araba park edilmişti. Kamyonetimi dubleksin yanına yanaştırdım ve dışarı atladım.

Genelde birkaç haftada bir Beth'i ziyaret eder, programı yoğun olduğu ve ailemiz buraya gelemediği için onu kontrol etme girişiminde bulunurdum. Beth'i eve dönmeye ikna etmeye çalışmaktan daha kolaydı. Bu, bir katırı sirkte gösteri yapmaya ikna etmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Kamyonda bir dakika oturdum, gözlerimi kapattım ve yavaş bir nefes aldım. Ve sonra bir tane daha.

Parmak eklemlerim cama vurunca irkildim.

Kafamı kaldırdığımda kapının diğer tarafında Falls Creek Polis Departmanı üniformasını giymiş Callum Fletcher'ı gördüm.

"Hey," diye homurdandı ben dışarı çıktığımda.

Onunla birkaç kez karşılaşmıştık, genellikle ben şehirde Beth'le takılırken karşılaşmıştık. Vinil kaplı dubleks eve baktım. Annemin kafama kazıdığı görgü kuralları, ben ağzımı açmadan önce dikkatimi çekmek için kollarını salladı ama yorgunluk galip geldi. Uykusuz geçen otuz altı saatin sonuna yaklaşıyordum ve bunu hissediyordum.

"O nasıl?" Ben sordum.

Başı dönmeye devam etti. "Layla içeride. Birinin sorun çıkarma ihtimaline karşı burada görsel bir varlık bulundurmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Beth sana ne olduğunu anlattı mı?"

Başını salladı. "Layla'nın fazla ikna edilmesi gerekmedi ama döküldü." Ellerimi yüzüme sürerken nefesimin altında küfrettim. O kadar uzun süredir uyanıktım ki kalın kirli sakallar avuç içlerimi aşındırıyordu. Bunu yapmak zorundaydım.

göreve dönmeden önce tıraş olurdum.

Callum'un sesi sertti. "Ona karşı nazik ol." Dikenli bir çalı kadar nazik görünüyordu. Ama Layla gibi bir kadına kur yapmayı başardığına göre, derinlerde daha insani bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum.

Kesinlikle konuşkan biri değildim. Uzun süreli ilişkilerde başarıım sıfırdı.

Bu bencilce düşünceyi aklımdan çıkardım ve Beth'e odaklandım.

Bu onunla ilgiliydi.

Yolculuk boyunca, onun durumu için en iyi eylem planını buldum.

Eşyalarını toplamasına yardım ederdim ve kırk sekiz saatten fazla boş vaktim olduğunda taşınmasına yardım ederdim. Çok kolaydı.

Kaldırımda yürürken siyah botlarımın altında çakıllar çıtırdıyordu. Beth'in kapısında annemizin yaptığı şenlikli çelenklerden biri vardı. Dalgalanan yeşil ağ ve kırmızı kurdeleden oluşuyordu ve her tarafına süsler yerleştirilmişti. Benzer bir çelenk benim evimin kapısında da vardı. Beth'in paspasında "Burası... *gerçekten Noel havasında*" yazıyordu.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Kendimi içeri attım ve etrafa bakındım.

Noel patlaması.

Tatil dekorasyonunu annemden daha çok seven biri varsa, o da kız kardeşimdi.

Ağaç alana göre üç beden büyüktü ve hiçbir dalı görünmüyordu. Parıldayan ışıklardan ve rengârenk süslerden oluşan bir koniydi. Merdivenleri çelenkler süslüyordu. Birbirine bağlı üç uzatma kablosu, aşırı yüklü prize kadar uzanıyordu. Kızılıcık ve çam tonlarındaki yastıklar ve battaniyeler gazlı şöminenin yanındaki sepete yığılmıştı. Her düz yüzeyde şekerli kurabiye gibi kokan mumlar titreyordu.

Küçük şehir evi şenlikli bir yangın tehlikesiydi.

Ve tüm bu Noel neşesinin ortasında küçük kız kardeşim kanepeye kıvrılmış, bir kutu mendili kucaklıyordu.

Layla onun yanına oturdu, sakin ve derli topluydu. "Selam," dedi usulca, hafif bir gülümsemeye zorlayarak. Elinde bir dergi vardı ama okumuyordu. İki fincan çay ve akide şekerine benzeyen küçük bir tabak el değmeden sehpanın üzerinde duruyordu.

İçeri süzülürken yanımdan geçen her mumu söndürdüm. "Hey."

Beth'in gözleri mendil kutusundan kalktı. "Gelmek zorunda değildin."

Hissetmediğim halde gülümsemeye zorladım. "Yaptım. Aileler böyle yapar, evlat."

Layla kanepeden kalkıp dışarı çıkarken, "Ben sizi yalnız bırakayım da arayı kapatın," dedi.

"Uğradığınız için teşekkürler," diye burnunu çekti Beth doğrulduğunda.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Layla'nın gözleri bana kaydı ve sıkı bir gülümseme sundu. "Seni görmek güzel, Hale."

"Teşekkür ederim," dedim birbirimizin yanından geçerken.

Ön kapı kapandı ve Callum'un motosikletinin gürültüsünü duydum. Motorun uzaklarda kaybolduğu an,

Beth gözyaşlarına boğuldu.

Kanepeye uzandım ve onu kucakladım. "Her şey yoluna girecek."

"Değil," diye hıçkırdı.

Orada oturdum ve çocukken yaptığım gibi sırtını nazikçe ovdum. Birkaç dakika Beth'in içindekileri atmasına izin verdikten sonra tekrar konuştum. "Ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Austin Amca" kulağa hoş geliyordu ama bu konuda karar vermek bana düşmezdi.

Onu.

Başını iki yana salladı. "Ben... Ben ona söyleyecektim," diye fısıldadı.

"Ve

Şokun etkisi geçtikten sonra belki heyecanlanır diye ummuştum, anlıyor musun?" Bir mendil aldı ve burnunu sümkürdü. "Ama şimdi..." Beth başını ellerinin arasına aldı. "Çok aptalım. Bilmem gerekirdi."

"Burada hatalı olan sen değilsin," dedim ona kızgınmışım gibi görünmeden elimden geldiğince kararlı bir şekilde. Onu daha fazla ağlatmak istemedim. "Eğer tüm hayatını senden sakladıysa, sen hatalı değilsin. Onun evliliğini sen mahvetmedin. O mahvetti."

"Sadece *bir kez* prezervatifsiz seks yaptık," dedi. "Onun fikriydi."

Jokers'ta içtiğim kahve yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Onun ilişkileri hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum.

Kusma isteğimi bastırdım ve ona bir fincan çay uzattım. "En baştan başla."

Beth bir yudum aldı. "O... yüksek lisans programım sırasında asistanlığını yaptığım profesördü. Programı bitirip doktora başladığımda da birlikte çalışmaya devam ettik." Sesi giderek kısıldı. "Her şey çok hızlı oldu. Flört ettik. Ofisinde birlikte fazladan zaman geçirmeye başladık. Daha bir randevuya bile çıkmadan takıldık. Ve şimdi geriye dönüp baktığımda, aslında hiç çıkmamışız. Sadece seks öncesi mesajlaşmalar ve dışarıda akşam yemekleriydi." Mevcut durum için fazla neşeli olan ağaca boş gözlerle baktı. "Çok aptalım..."

Tek kelime edemeden devam etti.

"Bize Raleigh ya da Greensboro'da otel odaları tutardı ve bana bunun departmandan kimsenin öğrenmesini istemediği için olduğunu söylediler." Dudağı titredi. "Aslında evli olduğu içindi." Gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Onun çocukları var, Austin. Çocuklar *çoğul*. Benden çok da küçük değiller. Bir tanesi bu yıl 100. sınıfta ders verdiğim sınıftaydı! Onun çocuğuna öğretmenlik yaptım ve şimdi bir tanesine hamileyim!"

"Bu sabah ne oldu?" Nazikçe sordum.

Gözlerini sildi. "Klişe, 'Kustum ve regl dönemimi kaçırdığımı fark edip sınava girdim'."

"Ve sonra onun evine mi gittiniz?"

Yüzünde suçlu bir ifade vardı. "Adresi bende yoktu. Bu kırmızı bir bayrak olmalıydı," diye homurdandı. "Diğer profesörlerden birine mesaj atmak zorunda kaldım ve neden ihtiyacım olduğu konusunda yalan söyledim."

"Kapıyı karısı mı açtı?"

Beth başını salladı. "Beklediğim gibi tepki verdi." "Seni tehdit etti mi?"

Beth başını salladı. "Gitmemi yoksa polis çağıracağını söyledi. Oldukça histerikti. Kızları tam arkasında duruyordu ve her şeyi gördü."

Kolumu ona doladım.

"Tanrım, kendimi bok gibi hissediyorum-" Yüzü, arkasından kapıyı çarparak banyoya koşmadan hemen önce sehpanın üzerinde duran Grinch kupasının rengine dönüştü.

Beklerken şefime ailevi bir acil durumla ilgili bir mesaj attım.

Beklemek beni deli ediyordu.

Beth'in mutfağında dolaşarak elindeki birkaç yiyeceği değerlendirdim ve akşam yemeğinden önce markete gitmenin uygun olacağına karar verdim.

Ya da belki Copper Mule'a gidip bir şeyler alırdım.

Tabii Beth'in canı yemek isterse.

Sonunda kusmanın kesildiğini, lavabonun açıldığını ve dişlerini fırçalama sesini duydum. Dışarı çıktı, kapı aralığında durakladı.

Dolabından bir kutu kraker çıkarırken, "Bir şeyler yemelisin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Tekrar kusmak istemiyorum."

Birkaç krakeri kâğıt havlunun üzerine karıştırdım. "Yemeye çalış. Güven bana." "Yapma bunu," dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Ben çaresiz değilim,

Ben sadece..." Ayaklarına baktı. "Her şeyi berbat ettim."

Dişlerimi sıkarak, "Amirin tarafından bir ilişkiye zorlandın," diye kestirip attım.

Beth başını salladı. "Öğretmenine aşık olan on sekiz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi değildim. Ben yirmi sekiz yaşındayım. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum." İç çekerken gözlerinde bir hüznün vardı. "Onun dışında

evli." Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Ben sadece annemle babamın sahip olduğu şeyi istiyorum ve bunun benim için asla gerçekleşmeyeceğini hissediyorum."

Bu duyguyu onun fark ettiğinden daha iyi anlıyordum.

Karnına baktı. Hiçbir şey farklı olmasa da her şey farklıydı. "Ve şimdi de bu."

Çok büyük bedenimi onun çok küçük mutfak sandalyelerinden birine sıkıştırdım. "Kış tatilindeyiz. Sömestr bitti. Diplomanı aldın, şimdi eve gel ve bu işi çözelim."

"Eve gidemem."

"Tabii ki gidebilirsin."

"Büyükbabam benim eski odamda yaşıyor," dedi. "Ayrıca, annem onunla ilgilenmekle o kadar meşgul ki, benim için endişelenmesine gerek yok."

"Onlara henüz söylemedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Büyükbabam ve benimle ilgilenmeye çalışırken çok yorulacağını biliyorsun."

Büyükbabamız bu yılın başlarında felç geçirdi. İki çocukları evde olmadığı için, ailemiz Beth ve benim kullandığımız iki yatak odasını onun için küçük bir daireye dönüştürdü. İnsanoğlunun bildiği her türlü terapinin yanı sıra 24 saat bakıma ihtiyacı vardı.

"Ayrıca," dedi Beth, ayaklarının üzerinde biraz daha dengeli durarak. "Sağlık sigortası olan bir öğretmenlik pozisyonunu çoktan kabul ettim." Ellerini havaya kaldırdı. "*Sağlık sigortası!* Eve dönmeyeceğim. Orada benim için hiçbir şey yok."

"Ailen orada," diye karşı çıktım. "Bundan daha iyisini biliyorsun."

Kasabayı çevreleyen tepelerin rengindeki yavru köpek gözleriyle bana baktı. "Eğer eve dönersem, bir işim olmayacak. Tüm ilçedeki *tek devlet* üniversitesinde açık öğretmenlik pozisyonu yok. Sağlık sigortamı kaybedeceğim - bu bebeği doğurmak istiyorsam *sahip olmam* gereken bir şey. Hiç gelirim olmayacak. Annem ve babam için bir yük daha olacağım ve eğer bebek olursa bu yük iki katına çıkacak."

"Tamam..." İhtiyatlı bir şekilde söyledim. Belki de şu an aşırı stresli bir insana hayatıyla ilgili büyük kararlar aldırmaq için iyi bir zaman değildi. Oturması için sandalyeyi çektim ama onun yerine volta attı. Ben sakinliğimi korudum ve oturmaya devam ettim. "Ne kadar ilerlediğini düşünüyorsun?"

Zaten temiz olan tezgahı amaçsızca sildi. "Dört haftadan biraz fazla."

"Yani, ne zaman-" "-Ağustos?" diye hesaplardım.

Beth başını salladı.

"Tamam. Ocak ayında yeni işine başlıyorsun. Bahar dönemi boyunca ders ver ve bir yaz kursu-"

"Sonra ne olacak?" dedi, bezi lavaboya atarken. Beth ellerini tezgâhın kenarına dayadı ve gözlerini mutfak penceresinden dışarı dikti. "Beaufort'u ne kadar sevdiğini biliyorum ama orası artık benim evim değil. Oraya duygusal olarak senin gibi bağlı değilim."

Başka bir kelime daha söyleyemeden ağır bir yumruk kapıya vurdu.

Beth gözlerini devirdi. "Başka kaç kişiye benim *durum?*"

Kapının sinirli sesi tekrar duyuldu.

"Kimse yok," dedim.

Beni atlattı ve bir oturma odasındaki Noel patlamasını yarıp geçti.

"Beth," diye uyardım, sözünü kesmek için yerimden fırladım.

Bir şeyler doğru gelmiyordu. İnsanlar öylece gelip kapıya, pencere camlarını sarsacak kadar sert bir şekilde vurmazlardı.

Ama çoktan kapıya varmış, tokmağı çeviriyordu. Çekerek açmadı. Bunun yerine, diğer taraftaki kişi kapıya o kadar sert vurdu ki kapı uçarak açıldı ve neredeyse Beth'i girişteki duvara çarpıyordu.

Beth'in nefesi kesildi. "Bradley-"

Bunun "profesör" olduğunu ve o orospu çocuğunu öldürdüğüm için tutuklandığımda işimi kaybedeceğimi hissediyordum.

Ama *Bradley* Beth'e aldırmadı. Boncuk gibi gözleri bana kilitlendi ve bir kahkaha atarken gümüş rengi çenesinde hastalıklı, çarpık bir sırıtış kıvrıldı. "Şimdiden başkası için bacaklarını açmaya başladı, ha?" Parmağıyla beni işaret etti. "Dikkat et dostum. Hayatını mahvedecek. Yarı iyi bir kadın olabilir ama başını belaya sokmaya değmez."

Sarhoştı. Nefesinden yayılan içki kokusunu alabiliyordum.

Beth gözyaşları içindeydi ve titriyordu. "Gitmelisin."

Bradley alay etti. "Gitmek mi?" Kapının kenarından tutup arkasından çarparak kapattı ve Noel ağacındaki süsler yuvarlandı. "*Hiçbir yere gitmiyorum lan.*" Beth'in üzerinde yükseldi. "*Her şeyi mahvettin. Karımla konuşmaya hakkın yoktu!*"

"Bana *evli* olduğunu hiç söylemedin!" diye çılgılık attı, adamın gözlerini oyacakmış gibi görünüyordu. "Seni yalancı, sosyopat, narsist-"

Aralarına girdim ve Beth'i arkamdan güvenli bir yere doğru ittim. "Defol. Dışarı."

Geriye doğru sendeledi, sonra ileri atıldı. "Onu çoktan hamile bıraktım. Yarım yamalak saniyelerin tadını çıkar, Gigantor."

Gözünü kırpmasına fırsat vermeden, elim boğazındayken onu duvara yapıştırdım.

"Austin!" Beth çığlık attı.

"*O benim kız kardeşim,*" dedim onu altına işetecek bir ses tonuyla. "Ve eğer bir daha ona doğru bakmayı aklından bile geçirirsen, sana bunu yapmamış olmayı diletirim."

Kapıyı yırtıp açtım ve onu çürümüş bir çöp gibi dışarı attım. Bradley merdivenlerden inerken ayağı takıldı ama yere sağlam bastı. Tembelce kravatını düzeltti ve ikimize hançer gibi baktı.

Beth yanımda hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu, ama ben geçit vermiyordum.

Beth'in karnını göstererek, "O benim bebeğim," diye mırıldandı. "Ne zaman istersem o zaman gelirim."

"Hayır," diye bağırdı sesindeki mutlak meydan okumayla. Kollarını kavuşturdu ve karnını koruyucu bir şekilde kucakladı. "*O benim.*"

Bu onun bir an duraksamasına neden oldu ama kin geri döndü. "Bu iş daha bitmedi, Beth." Çakıllı arazide tökezleyerek birkaç metre ötede rölantide çalışan parlak Prius'a doğru yürüdü. "Beni duyuyor musun?" Kapıyı yırtıp açtı. "Lanet olası hayatımı mahvetmenin bedelini ödeyeceksin!"

Beth'e "İçeri gir," dedim. Telefonumu çıkarıp kullandığı arabanın fotoğrafını çektim, Cal'a iletmesi için Layla'ya gönderdim ve olası bir alkollü araç kullanma vakasıyla ilgili bir not ekledim.

Mahalleden kaybolduğunda koşarak kamyonetime gittim ve içinde birkaç parça kıyafet, bir deodorant ve bir diş fırçası bulunan spor çantamı aldım. Bu bir gece çantası değildi; sadece beklenmedik vardiyalar için yanımda bulundurduğum birkaç şeydi. Kıyafetler fırtınada çalışmaktan kirlenmişti ama şimdilik idare ederdi. İşler yoluna girdiğinde Beth'in çamaşır makinesine el koyacaktım.

Kendimi tekrar içeri attım ve tedbir için kapıyı kilitledim. Bir süre sonra Beth tekrar banyodan çıktı ve koluyla ağzının kenarını sildi.

"Yine mi hastalandın?" diye sordum.

Başını salladı ve kendini dikkatlice kanepeye bıraktı, sonra elimdeki çantaya baktı. "Ne yapıyorsun?"

Ayağımın dibine bıraktım. "Ben kalıyorum."

Beth inatçıydı, ama ben de öyleydim. Bütün bu durum patlamayı bekleyen bir barut fıçısıydı. Adamın gözlerinde eninde sonunda başının belaya gireceğini belli eden bir dengesizlik vardı.

"Austin Scott. Bebek bakıcılığı yapmana ihtiyacım yok-" "Sen kalıyorsan, ben de kalıyorum."

Sözleri tartışmaya yönelikti ama gözleri yalvarıyordu. "Ama işin. Evin, sevdiğin her şey Beaufort'ta."

"Sen benim kardeşimsin," dedim çantamı alıp omzuma atarken. "Sen daha önemlisin."

OceanofPDF.com

CAROLINE*Üç Hafta Sonra*

T Ballentine House Bed and Breakfast, Creek sakinleri tesiste dolaşırken içeriden ısııl ısııl parlıyordu. Aralık sonu soğuşu yanaklarıma vurdu. Kaldırımında durdum ve ceketimin yakasını yukarı çektim.

sonra kalın buklelerimi serbest bırakmak için geriye uzandı.

"Bu havada dışarıda olmak istediğine emin misin?" diye sordu annem ayaklarını sürüyerek yürürken. "Hava çok soğuk ve içeride bir sürü insan olacak. Grip mevsimindeyiz, biliyorsun. Senin sağlığını-"

Annem, sürekli endişelenen.

"İyi olacağım," dedim, donmuş ferforje tırabzanı tutup kaldırımdan yukarı çıkan merdivenleri tırmanırken yılmadan.

Yatak ve kahvaltı evi, yorgun yolcular için bir işaret feneri gibi bir tepenin üzerinde duruyordu. Bu eski evi hep sevmişimdir. Sanki bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Bir kulesi olan geniş bir sundurması vardı. Fransız kapılar pırıl pırıl camlarla parlıyordu. Arazi boyunca serpiştirilmiş pitoresk kulübeler ve baharda bir boya paletine benzeyen çiçek bahçeleri vardı.

Sahibi ve işletmecisi Sepideh Nazari, kocası yıllar önce vefat ettikten sonra burayı eski ihtişamına kavuşturdu. Şimdi burası hafta sonu konaklamalarına, nişan partilerine, düğünlere ve kasaba çapındaki kutlamalara ev sahipliği yapıyor.

"Muhtemelen çok uzun kalmamalısın. Gece yarısı çok uzakta ve dinlenmeye ihtiyacın var. Ben sadece... Bu iyi bir fikir değil, Carrie."

Küpeşteyi o kadar sert kavradım ki çatlamadığına şaşırdım. Sıkıntımı bir kenara bıraktım ve "Öğleden sonra biraz kestirdim. İyi olacağım."

"Biliyorum ama bütün sabahı toparlanarak geçirdin ve bu-"

Düşüncesinin geri kalanını söyleyemeden, pembe payetlerden oluşan bir kasırğa bana çarptı ve neredeyse beni beton merdivenlerden aşağı düşürüyordu. Brandie Jean Palmer, Pepto renginde ışıltılı mini bir elbise giymişti.

Bismol, kollarını bana doladı ve sıktı. "Geldin!" Ben de ona belli belirsiz bir sarılışla karşılık verdim. "Beni sen davet ettin."

Gökdelen yüksekliğine kadar taranmış sarı saçlar yüzüme çarptı. "Tabii ki yaptım, aptal!" Kıkırdadı ve elimi tuttu. "Hadi ama! Parti daha yeni başlıyor!" Platform topuklarının yüksekliği göz önüne alındığında beni şaşırtıcı bir kolaylıkla merdivenlerden yukarı sürüklerken döndü ve anneme küçük bir el salladı. "Merhaba, Bayan Tyree!"

Brandie Jean Palmer tahminime göre benden on yaş büyüktü ama bunu umursadığını sanmıyordum. *Özellikle de tüm erkek arkadaşlarının büyükannem ve büyükbabamdan daha yaşlı olduğunu düşünürsek.* Pembe ve parlak olan her şeye karşı hayattan daha büyük bir tutkusu vardı. Bazı Creeker'lar onun fazla gösterişli olduğunu düşünürdü ama ben her zaman onun oldukça havalı olduğunu düşünmüştümdür. BJ'nin insanları kendine bağlama ve hoşlarına gitse de gitmese de onları kendi çevresine çekme gibi bir huyu vardı.

Bir yılbaşı partisine *beni -kadını* mı?

Evin girişini dolduran cesetlerin hepsi siyah, gümüş ve altın tonlarında giyinmişti.

Ama Brandie Jean öyle değildi. Barbie pembesi giymişti ve sim fabrikası patlamasından kurtulmuş genç bir Dolly Parton gibi görünüyordu.

Layla Mousavi ve nişanlısı Callum Fletcher'ı parıldayan ışıklar altında sallanırken gördüm. Smokinli garsonlar, dans eden çiftlerden ustalıkla kaçınarak şampanya tepsileri taşıyarak etrafta süzülüyordu.

Bu, Falls Creek'in şimdiye kadar gördüğü en gösterişli partiydi.

"Bunlardan birine ihtiyacın var," dedi BJ, yanından geçen tepsiden bir şampanya kadehi alarak.

Bardağı inceledim. Baloncukların arasında parıltılı bir şey yüzüyordu. Annemin üniversitedeyken rastgele yabancıların beni uyuşturmaya çalışmasıyla ilgili uyarısı aklıma geldi.

Bu düşünce neredeyse komikti. Bunun olması için evden çıkmam gerekirdi.

"Şampanyanın içinde sim var mı?" diye sordum. "Tabii ki!" diye ciyakladı.

Tamam, görünüşe göre parıltılı şampanya diye bir şey var. Bunu zaten biliyormuş gibi davranın ve daha sonra Google'dan araştırın.

"Bayıldım!" Bu bir yalandı. Şampanyadan nefret ederdim ama yirmi iki yaşındakilerin içmeyi sevmesi gerekirdi, değil mi? Kadehi dudaklarıma götürdüm ve kibarca bir yudum almış gibi yaptım.

Göz ucuyla annemin kalabalığın arasında ilerlediğini gördüm. Brandie Jean karşılayacak yeni bir konuk buldu ve beni ışıltılı şampanyamla baş başa bıraktı.

"Caroline!" Bayan Sepideh kollarını açmış, ışıltılı siyah elbisesiyle muhteşem görünerek kalabalığın arasından geçerken "Caroline!" dedi. Başörtüsü soluk altın rengi kumaştan yapılmıştı. Başörtüsü çenesini sıkıca sarıyor ve zarif dalgalar halinde boynuna dökülüyordu. Buradaki herkesle karşılaştığımda kahverengi elbisem, tozluklarım, hırkam ve paltomla kendimi oldukça sönük hissediyordum. Bana nazıkçe sarıldı. "Nasılsınız? Kış tatilinin tadını çıkarıyor musun?"

"Evet, hanımefendi," dedim, şampanyamı boş tepsiye dikkatlice yerleştirirken. "Yine de işlere geri dönmekten memnun olacağım. Çocuklarımı özledim."

"Hep çalışıp hiç oynamamak olmaz," dedi hayretle. "Bu gece yanında birini getirdin mi?"

Kızardım. Bu geceki gibi bir partide, Falls Creek Benzin İstasyonu'nda ya da markette fark etmezdi; Bayan Sepideh ve Büyükanne Fletcher her zaman bir randevum olup olmadığını sorarlardı.

Ve Gran Fletcher'dan bahsetmişken.

"Şuna da bakın!" diye mırıldandı, gümüş kaftanı arkasından akarak kalabalığın arasından dirsekleriyle ilerlerken. "Caroline Tyree, ben de senin o güzel yüzünü buralarda göstermeni bekliyordum."

Paltomu biraz daha sıkı sardım. "Nasılsın tatlım?"

Gülümsemem yavaş yavaş yüzüme yerleşiyordu. Evden dışarı çıkmak hoşuma gidiyordu ama aynı soruya tekrar tekrar cevap vermekten nefret ediyordum.

Ben iyiyim.

"Harika!" Bir sincap gibi neşeli bir şekilde, bir ayağımdan diğerine geçerek söyledim.

"Duyduğuma göre ay başında kendi evine taşınyormuşsun," dedi Gran.
"Evet," dedim utanarak. "Heyecanlıyım. Toplanıyordum."

"Yeni eve taşınma partisi mi veriyorsunuz?" Bayan Sepideh araya girdi.

"Ooh, bir parti!" Büyükanne bu fikri beğenerek haykırdı. "Bize ne zaman haber

Hepiniz yerleştiniz ve herkese ne zaman ve nerede olacağını bildireceğiz."

Tüm kasabanın ve tüm mikroplarının benim tek yatak odalı küçük daireme sıkıştığını düşünmek bile annemle babamın kalp krizi geçirmesine neden olurdu.

"Kulağa hoş geliyor," dedim, çılgınca engizisyondan bir çıkış yolu ararken.

"*Layla joon!*" Bayan Sepideh, Layla ve Callum'u dans pistinden çıkarken gördüğünde bağırdı.

Bir garson, üzerinde *köpüklü elma şarabı yazan bir* tepsiyle yanımdan geçti ve ben de bir bardak aldım. Susamamıştım ama ellerimle yapacak bir şeyim vardı.

Dar deri elbisesi içinde bir savaşçı gibi görünen Layla, bize doğru gelirken Callum'u arkasından çekti.

"Hey, kızım!" Layla cıvıladı.

Callum nişanlısına doğru yanaştı ve kolunu onun beline doladı. "Bayan Tyree," dedi çenesini bana doğru eğerek.

Ve kelebeklere işaret ver.

Callum Fletcher günahın ta kendisiydi. Onu her gördüğümde, polis olarak görevde olsun ya da olmasın, yüzümün kızarmasına engel olamıyordum.

Bana nadir görülen nazik gülümsemelerinden birini verdi. "Seni dışarıda görmek güzel.

Burada biriyle misin?"

Başımı salladım. "Hayır, Memur Fletcher."

Bana sert bir bakış attı. "Sana neredeyse yüz kere ne söyledim?"

"Callum," diye düzeltiltim.

Göz kırptı ve dizlerimin titremesini engellemek zorunda kaldım.

Layla çok şanslıydı. Callum ona ay ve yıldızları asmış gibi bakıyordu. Birinin bana da öyle bakmasını isterdim - kitaplarda okuduğum, tek bir bakışla dünyanın bir anda durduğu gibi.

Ama şimdilik bu dilekler, çok değer verdiğim Whitney West romanlarının sayfalarında kalmak zorundaydı.

Açık kapılardan içeri giren soğuk bir rüzgâr herkesi ürpertti.

Layla yeni gelenleri fark etti, uzandı ve onlara el salladı.

Kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden baktım.

Erik rengine kadife bir elbise giymiş olan Beth Hale kapının girişinde duruyordu.

Layla'yı buldu ve gülümsedi.

Beth'i bir süredir görmemiştim. Evine kapanmış, yüksek lisansını bitirmiş, sonra da Noel'i ailesiyle geçirmek için evine dönmüştü. Onu The Copper Mule'da bir şeyler atıştırırken bile görmemiştim.

Herkes, yani herkes orada asılı kaldı.

Beth bana parlak bir gülümseme verdi. Omzunun üzerinden baktı ve o anda dünya bir anda durdu.

Austin, Beth'in ağabeyi, kapı aralığını doldurdu.

Geniş göğsü ve omuzları tüm alanı kaplıyordu. Düzgünce kesilmiş saçlarının tepesi neredeyse kapı çerçevesinin üstünü sıyrıyordu.

Beth ve Layla bir şeyler hakkında kıs kıs gülüyorlardı ama benim tek duyduğum kulaklarıma hücum eden kandı.

Zihnim Austin Hale ile ilk tanıştığım zamana geri döndüğünde yanaklarım elma şekeri kırmızısına döndü.

İşten sonra Copper Mule'da bir şeyler atıştırıyordum. Callum ve Layla, verandada takılmayı seven diğer ilk müdahale ekipleriyle birlikte oradaydı ve beni de onlara katılmam için çağırdılar.

Onun yanında otururken kendimi liseli bir kız gibi hissediyordum. Çok daha yaşlı ve yakışıklıydı. Bana her baktığında midem alt üst oluyordu.

O benimle konuşurken el değmemiş biramın şişesine baktığımı hatırlıyorum. Bir kez bile "Seni dışarıda görmek güzel." dememişti.

Farkında olmadan elim karnıma düşmüştü. Nakilden sonra bilinçaltıma yerleşen bu hareket her zaman gergin olduğumda oluyordu. İlk kez, elimdeki titreme ilaçlarımdan kaynaklanmıyordu.

O öğleden sonra Austin'le konuşmak bir peri masalı gibiydi. Kötü günlerimde tutunduğum bir hayaldi.

"Caroline?" Bir şey beni sırtımdan dürttü.

Gözlerimi kırıştıtarak sersemliğimi üzerimden attım. Büyükanne Fletcher ve Bayan Sepideh, Brandie Jean'in partisine katılanların kalabalığı arasında kayboluyor, beni ilk müdahale ekibiyle baş başa bırakıyorlardı. Ki ben onlardan biri değildim.

Layla'ya baktım. "Ne dedin sen?" Güldü ve yukarıyı işaret etti. "Ben değil. Onu."

Omzumun üzerinden baktım ve gri kumaştan bir duvara doğru baktım. Başımı kaldırıp Austin'in bana baktığını gördüğümde boynum çatladı.

Bob Ross'a yemin ederim, kalbim durdu.

"Selam Şeker," dedi tembel bir gülümsemeyle. "Seninle burada tanışmak ne güzel."

Callum küçük grubun arasından uzanıp Austin'in elini sıktı. "Haberleri duydum. Tebrikler."

Layla nişanlısına baktı. "Ne haberi?"

Austin, "Burada itfaiye teşkilatında bir iş kabul ettim," dedi. Bu konuda da gayet rahattı. Sanki yabancıları kurtarmak için yanan binalara koşması önemli bir şey değilmiş gibi.

Layla'nın çenesi neredeyse yere yuvarlanacaktı. "*Şaka yapıyorsun!*" "Dalga geçmiyorum," dedi.

"Beaufort'tan gerçekten ayrılıyor musun?"

Devasa omuzlarını hafifçe silkti. Onun kadar iri bir adamın naz yapması zordu ama denedi. "Dünden önceki gün BFD'deki son vardiyamda çalıştım."

Köpüklü elma şarabımı yudumlayarak ve sohbeti gözlemleyerek kaosun içinde eridim. Başımı çevirdim ve konuşan kişiye küçük baş sallamaları ve mırıldanmalarla onay verdim, böylece meşgul olduğumu düşündüler. Şansım yaver giderse kimse bana soru sormayacaktı.

Shane Hutchins dövmeli, kötü çocuk enerjisiyle ortaya çıkınca Beth ortadan kayboldu ve yerini ona bıraktı.

Konuşma Layla, Callum ve Shane'in cevapladığı bir çağrıya kaydı. Saatin kaç olduğunu zihnimde hesaplarken, aralarındaki esprilere gülümsedim.

Belki gece yarısına kadar kalmazdım. Biraz yorgundum.

Sosyalleşmek kafamda hep daha iyiydi zaten. Aslında, bunu yapmak berbattı.

Austin nefesinin altında hafızamı kurcalayan bir melodi mırıldanıyordu. Yine de tam olarak çıkaramıyordum.

"Dans etmek ister misin?"

Soru o kadar yersizdi ki Austin'in aslında benimle konuştuğunu fark etmemiştim.

"Ne?"

Başını yere doğru eğdi. "Dans etmek ister misin?"

İngilizce mi konuşuyordu? Felç mi geçiriyordum?

Yanaklarım ilgiden ama daha çok utançtan yandı. "Oh, hayır teşekkürler. Ben berbat bir dansçıyım."

Ama o tedirgin değildi. "Bunu yapmazsan asla iyileşemezsin."

"I..." Tek hece bir gıcırta olarak çıktı. "Gidip annemi bulmalıyım. Endişelenmesini istemem."

Callum, annemin Maybelle VanThorten ile sohbet ettiği yeri işaret ederek, "Onu görüyorum," dedi. "O iyi."

Lanet olsun ona!

Austin elini uzattı. "Ne dersin, Şeker?"

Kekeledim ve elimdeki bardağa baktım. "Ben, şey..."

"Ben tutarım," dedi Layla, onu parmaklarımın arasından çekip alarak.

Ve son bahanem de gitti.

Beni dansçıların yan tarafındaki açık alana götürürken Austin'in avuçları sırtıma karşı sert ve sıcaktı. Beni çerçevenin içine çekerken "Buna ne dersin?" dedi. Aramızdaki boy farkı neredeyse komikti. Sallantılı bir kutu valsı yaparken onun ayakkabılarının parmak uçlarında durmam gerektiğini hissediyordum. "Seninle flörtünü kışkandıracak kadar uzun süre dans edeceğim."

Randevum annemdi. Ne kadar acınası.

"Oh, ben... Ben burada kimseyle değilim."

"Gerçekten mi?" dedi ileri geri sallanırken.

Ballentine Evi'ndeki tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissediyorduk. Büyükanne ve Bayan Sepideh merdivendeki tüneklerinden keskin nişancı bakışlarıyla bizi izliyorlardı. Beth tuvaletten dönüyordu ve bizi görünce olduğu yerde durdu. Öğrencilerimin ailelerinden en az üç grup bize aval aval baktı.

Bu akvaryumdan *çıkma*k istedim.

Ama sonra beni daha yakına çekti ve parfümünün kokusunu aldım. Ya da belki sabunuydu. Ya da tıraş losyonu? Tıraş losyonu da neydi ve gerçekten *o kadar güzel* kokuyor muydu?

Google'da daha çok şey var...

DJ popüler bir Neil Diamond şarkısına geçti ve tüm kalabalık şarkıya eşlik etti.

Austin gülümsedi. Beni serbest bırakıp kolunun altında döndürerek dansın temposunu artırırken, "Çok uygun," dedi.

Doğru pozisyona dönmek için beceriksizce bir iş yaptım ve tökezledik. "Neden böyle oldu?"

Mırıldandığı şarkı... "Sweet Caroline," dedi ve elimi hafifçe sıktı.

Coşkulu bir *bah-bah-bah* turundan sonra tekrar konuştu.

"Yani. Randevu yok. Sanırım gece yarısı öpecek kimseniz yok?"

"O kadar uzun kalacağımı sanmıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Neyse, yeni yılda şansının yaver gitmesi dileğiyle." Yüzüm soldu, o da güldü.

"Kahretsin, özür dilerim, Sugar. Öyle demek istememiştim."

"Anlamıştım," dedim sallanırken. Samimi bir dans değildi. Geniş avuç içi belimin çoğunu kaplıyor, diğeri de elimi yutuyordu.

Austin Hale hayran olunacak bir özgüvenle hareket ediyordu. Kendi ayaklarıma takılısam bile, dans konusunda kötü olduğum için kendimi asla aptal gibi hissettirmedim.

Onda doğal bir huzur vardı. Belki de o kadar iri yarı olmasından kaynaklanıyordu ki, istese odadaki herkese hükmedebileceğini biliyordu. Ama yapmadı. Cüssesi ya da kusursuz fiziği hakkında gösteriş yapmıyordu. Onda bir alçakgönüllülük vardı.

Tatlı ve çekiciydi. Gülüşü derindi. Sesi bana kraliyet ailesini boyamak için kullanılan renkleri hatırlattı. Fatihleri. Krallar.

Onda kalbimi çarptıran bir şey vardı. Müzik eşliğinde hareket ederken başımı kaldırıp ona bakma cesaretini her bulduğumda, bir anlığına bile olsa onun dikkatini çekmenin ne kadar canlandırıcı olduğunu düşünüyordum. Belki de bana yönelik olduğunu düşündüğüm her küçük gülümseme kalbimin patlamasına neden oluyordu.

İlgisi sıcaktı. Yaz güneşinin altında oturuyormuşum gibi hissettirdi.

"Herhangi bir karar var mı?"

Elbette. Bir sürü. Ama yüksek sesle söyleyebileceğim tek bir tane bile yok.

"Birkaç tane," diye kaçamak cevap verdim. "Kararlardan bahsetmek bir doğum günü dileğini yüksek sesle söylemek gibi değil mi? Söylerseniz gerçekleşmez."

Kıkırdadı. "Tam olarak aynı şekilde çalıştığını sanmıyorum." "Kendime uğursuzluk getirmek istemem."

Konuyu uzatmadı. Şarkı bittiğinde elini bıraktım ve geriye doğru geniş bir adım attım.

Austin'in ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. "Seninle dans etmeyi bitirmedim."

Başımı kapıya doğru eğdim. "Eve gitmeliyim." Tek yapmam gereken anneme biraz yorgun olduğumu söylemekti ve o da yanıyormuş gibi partiden kaçacaktı.

İtiraz etmedi, sadece başını salladı. "Sanırım seni buralarda göreceğim. Dans için teşekkürler."

"Evet." Gitmek için döndüm ama onun sesi beni durdurdu. "Hey, Sweets-"
Kaşlarımı kaldırdım.
Sırıttığı beni neredeyse bir su birikintisine çeviriyordu. "Umarım kararların gerçekleşir."

OceanofPDF.com

CAROLINE

Karar #1 - Benim yaşımdaki insanlarla sosyalleşmek.

I Şarap reyonunun ortasında, telefonumda bu yıl kendimi nasıl daha iyi hale getireceğimi anlatan nota baktım.

Bunu kendime neden yaptım? Bir yandan, bunu yapmasaydım kendimi suçlu hissederdim.

en azından listeyi denemek. Öte yandan, listeyi denemeyi gerçekten istemiyordum. Özellikle de net bir hedef ya da program olmadan birinin evine takılmak için gitmek anlamına geliyorsa.

Neden sosyal toplantılar için ders planları gerekli değildi?

Layla bana mesaj atıp beni Beth'in evine bir kız gecesine davet ettiğinde, sanki evren karar listemi görmüş ve onları teker teker işaretlememi sağlamaya kararlıydı.

Öte yandan, Layla Mousavi, Beth Hale ve Brandie Jean Palmer tam olarak "benim yaşımda" değillerdi.

Bu bir çözüm boşluğuydu, değil mi? Brandie Jean ve Layla'dan on yaş küçüktüm. Beth benim yaşıma en yakın olanıydı ama yine de en az beş ya da altı yaş büyüktü.

Sırf bu yüzden her etkinliğe eklenen küçük kardeş gibi hissetmek gibisi yoktur.

Ama gerçekten şikayet edemezdim. Dilenciler seçici olmamalıydı.

Kuvvetlendirici bir nefes aldım ve şarap reyonundan elim boş çıktım. Ne tür bir şarabın iyi bir ev sahibesi hediyesi olacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Unlu mamuller daha güvenli bir bahisti.

Çikolata parçacıklı kurabiyelerle dolu bir fırın kutusu aldım ve kasaya yöneldim. Bunu yapabiliyordum.

Sosyalleşebilirim. Havadan sudan konuşabilirim. İş arkadaşı olmayan yetişkin arkadaşlıklarım olabilir. Aslında okuldaki diğer öğretmenlerle arkadaş değildim. Çoğunlukla içime kapanıktım.

"Merhaba Caroline!" dedi kasiyer kadın, Patty Wu, inci zincirli çift gözlüğünü kaldırıp burnunun ucuna yerleştirirken. Patty emekli bir hemşireydi ve dedikodulardan haberdar olmak ve can sıkıntısını gidermek için markette çalışmaya başlamıştı. "Seni dışarıda görmek ne güzel! Nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyi, Bayan Wu," dedim sıkı bir gülümsemeyle. "Teşekkürler."

Kurabiye kutusunu aldı ve barkodu taradı. "Eve götürmek için küçük bir ikram mı alıyorsun?"

Kasiyerlerin alışverişler hakkında yorum yapmasından nefret ederdim. En azından sadece bir kutu kurabiye almıştım, dışkı yumuşatıcı ya da bir paket tuvalet kağıdı gibi bir şey değil. Banka kartımı çıkarıp makineden geçirdim ve PIN kodumu gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak girdim.

"Hayır, bazı arkadaşlarımla bir araya geleceğim. Elim boş gitmemenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Ne kadar tatlı bir kız," dedi makbuzumu yazıcıdan çıkarırken. "Gördün mü? İşte bu yüzden çocukların sana sahip oldukları için çok şanslı."

Bu bende içten bir gülümseme yarattı. "Teşekkürler, Bayan Wu." Çantayı aldım ve ona küçük bir el salladım. "Görüşmek üzere."

Dondurucu Ocak yağmuruna doğru aceleyle dışarı çıktım ve arabama atlayıp kaloriferi çalıştırdım. Caddenin karşısındaki Falls Creek İtfaiyesi'nde telaşlı bir hareketlilik vardı. Ağır teçhizatlarını giymiş itfaiyeciler, ışıklar ve sirenler çalarken kamyonu atlادılar. Şoför dönüp hızla yola çıkmadan önce burnunu sokağa doğru uzattı.

Yaptığımız iki kısa sohbet dışında Austin Hale hakkında pek bir şey bilmiyordum ama askılarla tutturulmuş o kalın pantolonu giydiği görüntüsü bana komik geliyordu. Beth'in evine kadar yol boyunca bu konuda kıkırdamama izin verdim. Belki de erken ayrılır, eve gider ve sonunda *Magic Mike'i* izlemeye koyulurdum.

Arkadaşımdan benden çok daha büyük olan ağabeyine aşık olmamalıydım, ama olmamak çok zordu. Uzun boylu ve bir dağ kadar büyüktü.

Bir de onun ellerine olan sağlıklı takıntım vardı.

Ve o bir itfaiyeci miydi? Kalçalarımı sıktım ve Yeni Yıl Arifesi partisini düşündüm.

Hey, Şeker. Seninle burada tanışmak güzel.

Benimle daha önce Copper Mule'da tanıştığını hatırlıyordu. Bir haftadır o ifadeye kafayı takmıştım.

O zamandan beri beni düşündü mü?

Aslında pek bir şey konuşmadık; sadece Falls Creek ve buradaki yaşam hakkında genel gözlemler. O konuşmada bir şey mi kaçırmıştım? Henüz incelemediğim başka şeyler de var mıydı?

Nüfusun erkek kesimini anlamak söz konusu olduğunda, bilgim yıldızlardan daha azdı. Erkeklerle etkileşim için sürekli bir eğitim kursu var mıydı? Çünkü becerilerim ortaokulda sona erdi.

Bu konuda da bir karar vardı, ancak bugün bebek adımları atıyorduk.

Erkekleri tanımak daha çok yavaş ve acılı bir şekilde ölecek bir Şubat kararıydı. Bilirsiniz, "yeni yıl, yeni ben" olayından vazgeçtikten sonra.

Ama bugün denemek için bir gün, dedim kendime Beth'in şehir evi kompleksine girerken.

Layla'nın arabası Beth'inkinin yanına park edilmişti. Brandie Jean'in pembe Volkswagen Beetle'ı, kıvrılmış plastik kirpikleriyle, büyük bir meşe ağacının diğer tarafındaki boşluk sırasındaydı.

Market poşetinden kurabiye kutusunu çıkardım, güçlendirici bir nefes aldım ve arabamın güvenliğinden ayrıldım.

Beth'in konağı hâlâ Noel dekoruyla süslüydü. Kapıdan sesler geliyordu. Ben zile uzanamadan Brandie Jean kapıyı kırarak açtı ve beni içeri çekti.

"Kaçırılıyor muyum?" Sonunda ayaklarımı tekrar bulduğumda ciyakladım.

"Hayır, aptal!" diye bağırdı. "Ama geç kaldın!"

Brandie Jean, pembe kadife eşofmanıyla uzaklaştı ve ben de manzaraya baktım. Beth ve Layla kanepedeydi. Bir tepsi meyve, kuruyemiş ve küçük tatlılar sehpanın üzerine özenle dizilmişti. Televizyonda bir film vardı ama sesi kısılmıştı. Limon gibi kokan mumlar şömine şöminisinin üzerinde duruyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Otobüs görevim vardı ve kaçamadan bir veli beni takip etti."

Layla yüzünü buruşturdu. "Bu berbat. İnsanlar çok kötü."

Beth krakerini kemirirken gözlerini devirdi, "Gördüğünüz insanların çoğu uyuşturulmuş durumda."

"Evet," dedi Layla hüzünle. "Oldukça harika."

"Ben, um..." Kutuyu acınası bir şekilde kaldırdım. "Kurabiye getirdim."

"Ne tür?" Brandie Jean zıplayarak mutfaktan içeri girerken sordu.

"Çikolata parçacıklı."

Layla neredeyse koltuktan fırlıyordu. "Ooh! Ver bana!" Kutuyu elimden aldı, kapağını açtı ve kurabiyeleri çıkarıp diğer atıştırmalıkların yanına dizdi.

"Neden hâlâ ayaktasın?" diye sordu Brandie Jean. "Otur o şirin poponun aşağıya!"

Püsküllü bir sandalye seçtim ve çantamı can simidi gibi tutarak kanepenin karşısına oturdum. "Peki, tüm bunlar ne için?" Sehpaya uzanıp bir üzüm kopararak sordum.

"Şey," diye başladı Layla. "Cal ve ben düğün için bir tarih belirledik."

Brandie Jean'in çılgılığı kulak zarlarımı deldi. "Ön kapıyı kapat!" diye bağırdı. "Ne zaman? Bahar mı? Yaz mı? Sonbahar mı? Gelecek kış mı?"

Layla güldü. "Gelecek bahar. Bu kadar çabuk nişanlandığımıza göre..."

Beth homurdandı, sonra krakerin geri kalanını ağzına tıkarak bunu gizledi. "...Nişan konusunda acele etmeyeceğimizi," diye bitirdi Layla.

"Bu

Önümüzdeki bahar, yani tüm detayları planlamak için bir yıldan biraz fazla zamanımız var."

Brandie Jean'in ağzı kulaklarına varırken ben sadece gülümsedim ve başımı salladım.

Beth, Layla'yla kararsız bir bakış paylaştı. "Benim de küçük bir haberim var."

Layla onun elini sıktı.

Güçlendirici bir nefes aldı ve sonra "Hamileyim" dedi. "Ve bebeği doğurmaya karar verdim" diye eklemeyi önce ağır bir duraklama oldu.

İlk çatlaman Brandie Jean oldu. A v a z ı çıktığı kadar bağırdı ve hepimizi şaşırttı.

Burada olmamalıydım.

Callum bana hep acıma duygusuyla yaklaşırdı. Birkaç ay önce beni Layla ile tanıştırdığında, Layla arkadaş canlısıydı ve beni kanatları altına almış gibi hissettim.

Bazen onların küçük ekibiyle The Copper Mule'da yemek yedim ama sohbepe pek bir şey katmazdım. Ama Beth'in hamilelik haberlerine beni de dahil etmesi biraz... kişisel göründü.

Beth burnunu çekti ve muhtemelen zencefilli gazoz olduğunu anladığım bardağına uzandı. "Babam resimde yok ve olmasını da istemiyorum," dedi güçlendirici bir yudum aldıktan sonra. "Yani, evet. Bir bebeğim olacak."

"Adonis kardeşin bu yüzden mi şehre taşındı?" Brandie Jean sordu. Neredeyse salyaları akıyordu.

Beth başını salladı. "Babasına hamile olduğumu söylemeye çalıştığımda işler pek iyi gitmedi ve beni biraz tehdit etti. Evet, Austin bu yüzden buraya taşındı."

Brandie Jean bayıldı ve bir yığın Juicy Couture'ün içinde eridi. "Ne hayalperest ama! Bir aile babasına bayılırım!"

"Biriyle görüşmüyor musun?" Layla dürttü.

"Amos Johnston. İki aylık saf mutluluk," diye mutlulukla iç geçirdi. Amos Johnston kendisinden kırk yaş büyüktü ve çift kalça protezi ameliyatından sonra baston kullanıyordu. Fransız uçlu bir çiviye bana doğrulttu. "Kendine yaşlı bir adam bul, Caroline." Sesi sertti. "Onlar ne yaptıklarını bilirler. Zamanını erkeklerle harcama. Muhtemelen kendi kıçlarını yıkamaları gerektiğini bilmiyorlar."

Layla ve Beth, Brandie Jean'in dağıttığı göz kamaştırıcı bilgeliği düşündükten sonra başlarını sallayarak onayladılar.

"Haksız değil," dedi Layla.

"Şu anda kimseyle çıkmak istemiyorum," dedim utangaç bir ifadeyle. "Eve taşınma işi nasıl gitti?" Layla sordu.

"Güzel," dedim. "Kutular içinde yüzüyorum ama sonunda kendime ait bir alanım olması güzel bir his." *Annemle babam çok üzüldü.*

"Eminim," dedi Layla.

Beth uzandı ve yüzünde 'bari' ifadesiyle bir kurabiye aldı. "Eğer bir şeyi tamir edecek ya da sizin için bir şey inşa edecek birine ihtiyacınız olursa, bir Rent-a-Brother'ım var." Bir ısırık aldı ve ofladı. "Beni çileden çıkarıyor."

Kıs kıs güldüm.

"Hale iyi bir adam," dedi Layla. "*Benimkiyle* tanıştın mı? Birbirlerine zıt kutuplar. Karim'e kıyasla Austin tam bir izci çocuğu."

Evet, kendi kendime düşündüm. Austin'i kesinlikle yakası beyaz yünlü kalın kanvas paltolardan birini giyerken ve doğa koşullarına göğüs gererken görebiliyordum.

"Orada iyi misin?" Layla sırtarak söyledi. "Ha?

Ne?" Şaşkınlığımı üzerimden attım.

Bir düşünceyi geri püskürtüyordu. Bunu biliyordum.

Bu, kısa sürede geçeceğinden emin olduğum masum küçük bir aşktan başka bir şey değildi. Kimse onun adını söylemediği sürece sorun yoktu.

Dışarıda bir motor durdu. Bunu botların gümbürtüsü ve verandaya düşen bir çantanın sesi izledi.

Kapı açıldı ve o oradaydı.

Harika.

Ayağındaki kalın siyah ayakkabılar bir buçuk metrelik boyuna en az bir santim daha ekliyordu. Üzerindeki FCFD kazağı göğsünü sıkıca sarıyordu.

Brandie Jean neredeyse vahşi bir hırıltı çıkardı. "Merhaba, uzun boylu, bronz tenli ve nefis." Onu değerlendirirken başparmağının tırnağını çiğnedi. Gözlerinde aç bir bakış vardı. "Genç bir John Cena'ya bakmak gibi."

Austin, gördüğü ilk mumu söndürmeden önce çenesinin ucuyla "Hanımlar," dedi.

Beth inledi. "Ciddi misin?"

"Mumlar yılda on beş binden fazla konut yangınına neden oluyor," dedi espri yapmadan. Yine de ses tonunda kötü niyetli bir şey yoktu. Sadece gerçekleri ifade ediyordu.

"Nasıl gidiyor?" Layla ayaklarını sehpanın üzerine uzatarak sordu. "Sana tombala kartı doldurttular mı?"

Austin'in kaşları çatıldı. "Bir ne?"

Kıs kıs güldü. "Boş ver. İstasyonda işler nasıl?"

"Sadece evrak doldurmak ve oryantasyon yapmak için oradaydım, ama görünüşe göre normal bir gündü," dedi dar giriş yolunda ilerlerken. "Arkasında bir yemek şirketi de olan bir lastik dükkanındaki yağ yangınına gönderildiler." Nefesinin altında bu saçma iş konseptiyle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Parmaklarımı büzülmüş gülümsememe dokundurdum. Bu benim bildiğim Falls Creek'e benziyordu.

Austin bir mum daha üfledi.

"Ciddi misin?" Beth çakmağına doğru hamle yaparken tısladı. Ama Austin daha hızlıydı.

Elindeki kâğıdı aldı ve havada çevirdi, sonra da yakalayıp ceplerinden birine soktu. Parmağıyla Beth'i işaret ederek, "Konut yangınları," dedi.

"Sabah bulantısı," diye tersledi onu. "Limonlu mumlarımı rahat bırak ya da diğer her şeyin kokusundan savrulmamla uğraş."

Durdu ve odanın etrafına baktı. Sonunda gözleri bana takıldı.

Onun sert değerlendirmesine karşılık küçük bir gülümseme sundum. Şu anda karşımda duran adam, yılbaşı gecesi benimle dans eden dost canlısı adamdan çok farklıydı.

Tek kelime etmeden gözleri beni terk etti ve dikkati Beth'e döndü. "Baklayı ağzından çıkardın, ha?"

Başını salladı.

"Bugün yemek yedin mi?" diye sordu. Beth gözlerini devirdi.

"Evet." "Vitaminlerini aldın mı?"

Dişlerini sıktı. "Evet. *Baba*." "Ne kadar su içtin?"

"Tanrım," diye mırıldandı. "Ben iyiyim." Beth yalvaran gözlerle Layla'ya baktı. "Ona kendiliğinden yanmayacağımı söyler misin?"

Layla güldü. "O iyi, Hale."

Ağzının kenarında nazlı bir gülümseme vardı ve sadece onunla dalga geçtiğini fark ettim.

"Kadın doğum ofisi randevunuzu onayladı mı?" diye sordu.

Yemin ederim Beth homurdandı. "Neden? Benimle gelip, doktor karnıma ilaç sürerken odada olmayı mı planlıyorsun?"

"Karnının üzerinde olmayacak," dedi Layla bir lokma ç i k o l a t a l ı kurabiyenin arasından. Bir parmağını kaldırdı. "Transvajinal olacak."

"Tek kelimeyle harika!" Beth çığlık attı. "**K u k u m a** bir dildo sokacaklar!"

"Dönüştürücü," diye

mırıldandı Layla. "Ne?" Beth

dehşete düşmüş bir halde,

"Ne?" dedi.

Layla lokmasını yutarken omuz silkti. "Dildo değil. Buna dönüştürücü deniyor."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı Beth.

Austin kıkırdadı. "Seni ben götüreceğim ve bekleme odasında oturacağım."

"Hamileyim, ölüm döşeginde değilim. Araba kullanabilirim." Beth kollarını kavuşturdu ve kardeşine ters ters baktı. "Artık beni rahatsız etmeyi bıraktın mı?"

Gözetleme konusunda o kadar rahattım ki mavi gözlerinin bana sabitlendiğini fark etmemiştim bile. "Ona göz kulak olur musun, Sweets?" diye sordu.

Gözlerimi kocaman açarak arkama baktım ve "Kim?" der gibi kendimi işaret ettim.

Ben mi?"

"O bir baş belası. Muhtemelen şekerle kafayı bulmuş dört yaşındaki bir çocuktan daha kötü."

Beth bir yastık kaptı ve ona doğru fırlatarak pazusuna isabet ettirdi.

Austin hızlı bir çıkış yaparken güldü.

"Ev arkadaşı mı arıyorsun Caroline?" Beth sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Evinden kurtulacak mısın?"

"Hayır," diye homurdandı. "Sadece o zorba devden kurtulmaya çalışıyorum." "Bunu duydum!" Austin seslendi.

Güldüm. "Hayır, ama bir kedi alabilirim."

"Bir kedi almalıydım," diye iç geçirdi Beth televizyonun kumandasını kapıp filmin sesini açarken.

Bir buçuk saat boyunca sandalyede dik oturmaktan SIRTIM AĞRIDI ve hala filmin sonu görünmüyordu.

Layla yaklaşık on beş dakika sonra, sabah AirCare üssündeki vardiyası başlamadan önce eve gidip yatması gerektiğini söyleyerek çekildi. Brandie Jean kanepede Beth'in yanındaki yerini aldı ve ikisi de ilk perde bitmeden hemen uykuya daldılar.

Beth'i gerçekten suçlayamazdım. Yorgun görünüyordu. Eminim zihinsel uğraşlar da hamileliğin fiziksel yönü kadar yorucuydu.

Brandie Jean muhtemelen sevgilisiyle altı buçukta yatmaya alışkındı.

Onları uyandırmak istemiyordum ama gerçekten eve gitmek istiyordum. Yavaşça, kışımın bağlı olduğu sandalyeden kalktım ve ayağa kalktım. Kirli kıyafetlerimi topladım.

sadece bir fincan ve fincan tabağı ve sessizce karanlık mutfağı girdi.

"Gizlice kaçmak mı?" dedi derin bir ses arkamdan.

Tabak bir takırtıyla lavaboya düştü. Göğsümü tuttum ve nefes nefese kaldım. "Kutsal Frida Kahlo!" diye fısıldadım. "Beni korkuttun!"

Austin'in gülümsemesi lavabonun üzerindeki pencereden süzülen ışıkla aydınlanarak parladı. "Üzgünüm, Şekerim."

Fincanı lavaboya bıraktım ve ellerimi eteğimin önünde gezdirdim. Austin bir adım geri çekildi, loş ışık *çok* çıplak, *çok yontulmuş* bir göğsün üzerinde dans ediyordu.

Evet, kesinlikle *Magic Mike*'la uyuyakalıyordum.

OceanofPDF.com

AUSTIN

Caroline far ışıkları altındaki bir geyik gibi görünüyordu. Vanilyalı krema rengindeki kalın, kabarık bukleler kendi kendilerine dans ediyordu. Üzerinde uzun bir etek, tayt, kalın bir kazak ve hırka vardı. Loş mutfak ışığında bile gözleri parlak mavi buz kıracakları gibi beni kesip geçiyordu.

O delici gözler beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Ayırık dudakları küçük bir "o" şeklindeydi ve kaşları hâlâ şaşkınlıkla kalkıktı.

Omzumun üzerinden oturma odasına baktım. Beth kanepede derin bir uykuya dalmıştı. Onun uyuyor olması bana biraz olsun huzur verdi. Şu anda hiçbir şey ters gitmiyordu.

Bir nefes verdim, yüzümü düzelttim ve "Gizlice mi kaçırıyorsun?" diye sordum.

Caroline kızardı. "Oh, ben-" Elleri önünde kenetlenmişti, ince parmakları gergin bir şekilde titrerken birbirine dolanmıştı.

Lanet olsun. Bunu ona neden sordum ki? Planlamamış olsa bile muhtemelen şimdi gidecekti.

"Kararların üzerinde çalışacak mısın?"

Bu onu duraksattı. Caroline başını eğdi. "Kararlarım mı?"

"Evet," dedim. "Biliyorsun, dans ederken bana anlatmadıkların."

Bahsettiği şeyi hatırladığım için şok olmuş bir halde bana baktı.

Kendime engel olamadım ve Tanrım, denedim. Zihnim olmaması gereken tüm kirli yerlere koştu. Onun büründüğü katmanları ve dokuları inceledim. Altında ne sakladığını merak ettim.

Dans ettiğimizde, ona saygıdeğer bir mesafede durdum. O zaman da kat kat giyinmişti. Tüm o kumaşın altında, bir kürdan kadar küçük hissediyordu. Çok kırılğandı.

Caroline'ın teni porselen gibiydi. Beth'in çocukken topladığı porselen bebeklere benziyordu.

"Ah. Doğru. Kararlar..." Yaşadığı şokun etkisinden kurtuldu ve gözlerinin karnımda gezinmesine izin verdi. Aklından geçen düşünceler yüzünü boyamıştı. Verdiği her nefeste üstü örtülü bir şehvet vardı.

Ağzımda yavaş bir gülümseme belirdi. "Caroline..."

Bir kez daha gözlerime "Kim? Ben mi?" der gibi baktı.

Evet. Lanet olsun. Çok şirin.

"Özür dilerim. Üzerime bir tişört giymeliydim," dedim avucumu tezgâhın kenarına dayarken. Çıplak göğsüme ve ayaklarıma baktım. Duştan kalan su damlacıkları hâlâ tenime yapışmıştı. En azından kalçalarımda bir havluyla çıkmak yerine spor şortu giymiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar sessizdi ki kızların eve gittiğini düşünmüştüm. "Sen ve Brandie Jean'in hâlâ burada olduğunuzu fark etmemiştim." Tekrar kız kardeşime baktım. "Beth son zamanlarda çok yoruldu. Bu gece bu kadar dayanmasına şaşırdım."

Caroline uçan bir tüy kadar yumuşak bir iç çekişle, "Eminim," dedi. "Söylediği şey... hamile olmak... bu... bu büyük bir şok olmalı."

"Bu yetersiz bir ifade," diye itiraf ettim.

"Falls Creek'e bu yüzden mi taşındınız?"

Vay anasını. Caroline bana gerçekten bir soru sormuştu. Kabuğundan çıkmasıyla ilgili küçük bir şaka yapmak istedim ama onu ürkütmek istemediğim için sadece başımı salladım. "Beaufort'a geri dönmek istemedi, ben de buraya geldim."

"Bu gerçekten harika. Toparlanıp böyle hareket etmen. Sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Kardeşin var mı?"

Caroline başını salladı. "Sadece ben. Ele avuca sığmaz biriydim, sanırım ailem bir tanesinin yeterli olduğuna karar verdi." Gülüşü neşeliydi ve gözleri Beth'in Noel ağacındaki ışıklar gibi parlıyordu.

"Hayır." Ona yaklaştım. "Ele avuca sığmaz birine benzemiyorsun."

Ayaklarını örten minik botlara bakarak gülümsedi. "İnan bana, öyleyim." "Peki, kız kardeşimi nereden tanıyorsun?"

"Ortak arkadaşlar, sanırım," dedi oturma odasına doğru bakarak. "Aslında seninle tanıştığımız gün. Copper Mule'da mı? Callum ve Layla beni onlarla oturmaya davet etti ve beni sürekli bir şeylere davet ediyorlar." Sanki ayağını ağzına soktuğunu düşünmüş gibi paniklemişti. "Beth çok iyi biri gerçi. Ben sadece... herkesi çok iyi tanımıyorum."

"Sanırım bu ikimizi de ilgilendiriyor."

İlk kez tanıştığımız günü hatırladım. Beth'i kısa bir ziyaret için şehre gelmişim ve aynı onun gibi grup yemeğine katılmışım. Caroline ve ben yan yana oturduk ve olabildiğince sohbet ettik, ama tüketilmesi gereken yiyecekler vardı. Sohbet hafif kaldı, sadece menüdeki en iyi şey ve hava durumu gibi konulara girildi.

"Burada mı büyüdüün yoksa nakil mi oldun?" Ben sordum.

"Doğma büyüme." Bunu söyleme biçiminde hüzünlü ama yine de tatminsiz bir şey vardı.

"Ne iş yapıyorsun?"

Bu soru bana ondan aldığım ilk gerçek gülümsemeyi kazandırdı. "Ben bir öğretmenim."

"Bana hangi sınıf olduğunu söyleme," diye ağzımdan kaçırdım. "Dur tahmin edeyim." Tekrar güldü.

Yumruğumu çeneme dayadım ve işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Dördüncü sınıf. Bana ciddi bir Bayan Frizzle enerjisi veriyorsun."

Caroline kıkırdadı, sonra elini ağzına götürdü, gözleri filmin bittiği ve jeneriklerin döndüğü oturma odasına kaydı. "Hayır."

"Müzik öğretmeni mi?" Yine tahmin ettim. "Bir piyanistin ellerine sahipsin."

Başını iki yana salladı. "Larenjiti olan bir deniz aygırı gibi şarkı söylüyorum ve enstrümanlar konusunda hiçbir yeteneğim yok."

"Lise İngilizcesi. Masum gençlere *Scarlet Letter*'i okutarak işkence mi yapıyorsunuz?"

"Liseliler ödümü koparıyor," dedi gülerek. Kalın bukleleri omzundan düştü ve bir ışık huzmesi boğazında dans ederek bembeyaz tenindeki mavi bir lekeyi ortaya çıkardı.

"Resim öğretmeni mi?" diye sordum. "Hayır, o olamaz. Liselilerin seni korkuttuğunu söylemiştin." Bir an daha seçenekleri değerlendirdim. "Birinci sınıf mı?"

"Yakın," dedi. "Anaokulu öğretmeniyim."

Bilmem gerekirdi. Doğrusu, öğretmen olduğunu söylediğinde dilimin ucuna gelmişti ama konuşmanın bitmesini istemedim.

"Sana yakşıyor."

Yanakları pembeleşti.

Yeniden dans ediyormuş gibi hissettim. Tereddüt. Sinirler. Onu kendime çekmek ve sıcaklığını üzerimde hissetmek için duyduğum içten gelen arzu.

İkimizin de hiçbir şey söylemeden birbirimize baktığımızı fark ettim.

"Neler oluyor?"

Hem Caroline hem de ben dikkat kesildik.

Beth kapı aralığında durmuş, gözlerini ovuşturuyordu. "Özür dilerim," diye esnedi. "Uyuyakalmak istememiştim."

Caroline'ın gülümsemesi yumuşak ve şefkatliydi. "Anlıyorum. Bunun için endişelenme."

Brandie Jean'in mücevherlerinin şingirtıları, o koltuktan kalkarken bir bando takımı gibi çalıyordu.

Caroline Beth'e bakarak, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

Beth başıyla onayladı ve ona çabucak sarıldı. "Seni geçireyim."

Caroline'ın gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Ben iyiyim."

Beth'in çamaşır odası mutfığa bir kol mesafesindeydi. Caroline eşyalarını toplarken ben de kurutucuyu karıştırdım ve temiz bir Beaufort FD gömleği buldum.

Eski ekibimi deli gibi özlemiştim. Falls Creek'te birkaç vardiya çalışmışım ve harika bir departmandılar ama hayatım boyunca bir parçası olmayı hayal ettiğim istasyonda çalışmak gibisi yoktu.

Belki de bu yüzden evimi henüz satmamışım.

Birkaç kısa dönem kiralama sitesinde listeleyerek iyi bir miktar para kazandım. İpoteği karşıladı ve yağmurlu günlerde cebime biraz para girmesini sağladı.

Brandie Jean Beth'e bebeklerle ilgili sorular sorarken ben de bir çift parmak arası terlik giydim.

"Ocak ayında olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Caroline alay etti. "Donacaksın."

Tişörtüme, atletik şortuma ve parmak arası terliklerime baktım. "Plaj çocuğu gibi giyinmeyi bırakmam biraz zaman alacak."

Güldü. "Plaj çocuğu gibi saçların yok."

Elimi sabahları yataktan kalkmamı kolaylaştıran kısa sarı saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Mesleki gereklilik," dedim.

"Tamam." Caroline çantasını omuzladı. "İtfaiye." Onun için kapıyı açtım.

"Beni geçirmene gerçekten ihtiyacım yok," dedi ve çıplak dallı bir ağacın altına park edilmiş küçük bir arabayı işaret etti. "Tam şuraya park ettim."

Elimi sırtına koydum ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Seni dışarı çıkarıyorum, Sweets."

Titredi ve nefesimiz etrafımızda bulutlandı. "Kar gibi kokuyor."

Ona yürümesi için elimi uzatmadan önce tuğla basamaklarda buz olup olmadığını test ettim. "Kar tam olarak nasıl kokar?"

Parmak uçları avucumun içinde buz gibiydi. Onu kollarıma alıp ısınana kadar sarılmak istedim. Her adımını büyük bir dikkatle atarken elim onunkini yuttu.

Aşağıya indiğinde bana baktı. Mavi gözleri merak doluydu. "Hiç kar kokusu almadın mı?"

"Hayatım boyunca sahilde yaşadım. Tuzlu suyun ve deniz havasının kokusunu alıyorum." "Bu çok havalı," dedi kendi kendine sessizce.

"Sahili sever misin?"

Omuz silkti. "Hiç gitmedim." Caroline yol güvenliğinin poster çocuğu gibi iki tarafa da baktı ve sonra arabasına giden küçük asfalt şeridi geçmeden önce tekrar iki tarafa da baktı. Yürürken elimi sırtından ayırmadım.

Başının tepesi ancak göğsüme kadar geliyordu. Soğuk esintide uçuşan bukleli saçları çıplak kolumu gıdıklıyordu. Onu park alanının on metre ötesine kadar güvenle götürdükten sonra arabasının önünde durduk.

Ellerimi kollarına koydum ve yüzünü bana çevirdim. "Bana burada büyüdüğünü ve hiç sahile gitmediğini mi söylüyorsun? Yazın bile mi?"

Caroline sadece ayaklarına baktı. "Sanırım bu yılki kararlarım arasına bunu da eklemem gerekecek."

"Bir tur rehberine ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedim düşünmeden.

Sonra bir daha düşündüm de, söylediğime memnun oldum.

Isıran soğuğa karşı koymak için kollarını ortasından kavuşturdu. "Eve gitmeliyim."

Ve işte oradaydı - Kùlkedisi, iki cam ayakkabısı da ayağında olduğu halde balodan ayrılıyordu.

Şansımı zorlamamaya karar verdim.

Caroline sessizdi ama içinde bir hayat vardı. Güldüğünde ve içini açtığında belli belirsiz kıvılcımlar belirliyordu. Çözülmesi gereken bir bulmaca gibiydi. Düzeltmek istediğim bir sorun.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, onu arabasına doğru itmek ve elimi tüm bu katmanların altına kaydırıp onunla oynarken nefesimizin bir arada bulutlanmasına izin vermek isterdim.

Onu soluk soluğa bırakmak ve inletmek istiyordum. Onu titretmek istiyordum ve bu soğuktan olmayacaktı. Saçlarının ellerime dolanmasını istiyordum.

Ama bu gece değil.

Kabul ettim ve arabasının kapısını açtım. "Dikkatli sür, Sweets." "Öyle yapacağım," dedi utangaç bir ifadeyle arabaya binerken.

Eve gittiğinde bana mesaj atmasını söylemek istedim. Bu çok mu fazla oldu?

Arabayı çalıştırıp hemen ısıtıcıyı çalıştırırken kapının üst kısmına tutundum. "Eve döndüğünde Beth'e mesaj at, tamam mı?" Çabucak ekledim, "Sadece sağ salım döndüğünü bileyim diye."

Caroline tereddüt etti, sonra başını salladı. "Yapacağım." Sert bir kaş kaldırdım. "Söz ver bana." Güldü. "Söz veriyorum."

"Pekala. İyi geceler, Şeker."

Emniyet kemerini yerine taktı. *Aferin kızıma.*

"İyi geceler, Austin."

Çıkarken Brandie Jean'in yanından geçtim. Üzerinde pamuk şekeri renginde kürklü bir palto vardı. "İyi geceler Bayan Palmer," dedim çenemi ona doğru eğerek.

Bana neşeli bir el salladı ve sekerek uzaklaştı.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve Beth'i tekrar kanepede bulmak için döndüm.

Tanrı'ya şükür mumlar sönmüştü.

Etrafta duran yüzlerce limon mumundan birini aldım. İsteksizce yaktım ve sehpanın ortasına yerleştirdim.

"Nasıl hissediyorsun?" Kanepenin diğer tarafına doğru eğilirken sordum.

"Yorgunum," diye mırıldandı bir yastığa

doğru. "Eğlendin mi?"

Başını salladı.

"Güzel. Bu çok iyi."

Sessizce oturduk. Beth'in beni memleketimden koparıp alan gözyaşları içindeki ilk telefonunun üzerinden birkaç hafta geçmişti. Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimin yaz sonunda anne olacağını henüz tam olarak kavrayamamıştım.

Zor olacaktı. Buna hiç şüphe yok. Ebeveynlik, işin içine girene kadar asla gerçekten hazırlanamayacağınız belirli bir dizi zorluğu beraberinde getirdi.

Onun için her şey değişecekti. Bu yüzden hiç düşünmeden hayatımı değiştirdim.

Aileler birbirleri için bunu yaparlar.

"Caroline'la ne konuşuyordunuz?" diye mırıldanırken esnemeye başladı.

Ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım ve telefonumu cebimden çıkardım. Annemiz bana arka arkaya dört mesaj göndermişti. Beth'i rahatsız etmek istememiş, onun yerine beni rahatsız etmişti.

"Önemli bir şey değil," dedim anneme bir yanıt yazarken. "Ondan hoşlanıyorsun."

Kırkıma otuzumdan daha yakındım. Bu yaşta bir kıza aşık olmak bana garip geliyordu ama bunu inkâr etmiyordum. "İyi bir kız, ama o-"

"Genç mi?" Beth tahmin etti.

Elimi ağzıma götürdüm. "Kaç yaşında, yirmi beş mi? Yirmi altı mı?"

"Yirmi iki, sanırım. Üniversiteden mezun olalı çok olmadı. Sanırım bu onun ikinci öğretmenlik yılı."

Tanrım. Düşündüğümde de gençmiş. Daha önce onun hakkında düşündüğüm tüm o kirli düşünceler için kendimi suçlu hissettim.

"Ona çıkma teklif etmelisin," dedi

Beth. Alay ettim. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Beth bir gözünü açtı ve bana yargılayıcı bir bakış attı. "İstemediğin için mi yoksa önümüzdeki dokuz ay boyunca burada oturup patlamamı bekleyeceğin için mi?"

"Bethany-"

Ama o telefonuna bakıyordu. "Oh bak. Caroline bana mesaj attı ve eve sağ salim vardığını söyledi. Acaba bunu ona kim yaptırdı?" Sırıttı. "Onu dışarı çıkarman ve sanki o kişi *benmişim* gibi bana mesaj atmasını söylemen ne hoş.

birkaç mil sürme yeteneğini sorguluyor." Beth telefonunu sehpanın üzerine koydu. "Eğer ilgileniyorsan ona numaranı ver."

"Ben-"

"Kalbini koluna takmışsın," diyerek sözümü kesti. "Bunu görmek çok kolay ve bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum. Saklamaya bile çalışma."

OceanofPDF.com

CAROLINE

Iyazıcıdan yeni çıkmış sıcak kağıt kokusunu severdim. Hayattaki o küçük mutluluklardan biriydi. Beşinci sınıf öğretmeni Rita fincanını doldururken kahve makinesi gürüldüyordu. Bir yığın çalışma kâğıdını daha çıkardım.

yazıcı tepsisinden aldım ve büyüyen yığına ekledim. Anaokuluna başladığımdan beri okul sekreterliği görevini yürüten Hazel Prewitt, fakülte kutularının bulunduğu duvarın önünde durmuş, posta ve diğer evrak işlerini dağıtıyordu.

Öğretmenler odası, öğrenciler otobüslere binerken ve eve gitmek için servis kuyruğunda beklerken koridordaki vızıltıya kıyasla son derece sessizdi.

Yazıcı bip sesi çıkardı, sayfanın her iki tarafına da yazdırma talebinde bulunma cüretini gösterdiğim için bana kızmıştı. Tıkırtıyla ön kapağı açtım ve içeriye bakmak için çömelip sıkışmayı aradım.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Tyree?"

Kafamı kaldırdım ve Adam Kipler'in üzerimde gezindiğini gördüm. Hâlâ eşofmanlarını ve nem tutmayan polo tişörtünü giymişti. Beden eğitimi dersleri için kapalı mekân aktivitelerinin yapıldığı kasvetli bir gün olmalıydı.

Hava berbattı. Eklemlerim ağrıyor ve zonkluyordu. Öğrencilerimle birlikte halının üzerine inmek söz konusu olmadığı için hikâye saatinde masa sandalyemde oturmak zorunda kalmıştım.

Yazıcının içine uzanıp parçalanmış bir kâğıdı çekerken dizlerimden gelen bir iniltiyi bastırdım. "Ben hallederim. Yine de teşekkürler."

Elini uzatırken, "Biri daha ölüyor, ha?" diye takıldı. İsteksizce onu aldım ve ayağa kalktım.

Gergin bir kahkaha attım. "Yazıcı tanrıları yatıştırmak için her zaman birinin kurban edilmesi gerekir."

Adam sırtıttı. "Ve ne kadar asil bir fedakârlıktı." Elimden parçalanmış kâğıdı aldı ve inceledi, sonra dilini şaklattı. "Üzücü bir gün. Bir Flat Stanley mezara gidiyor." Sayfayı toparladı ve kafamın üzerinden fırlatarak çöp kutusuna düzgün bir sepet yaptı. Kendinden memnun bir şekilde sırtıttı. "Baller!"

Dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye zorladım ve yazıcı kodumu girerek partiyi yeniden başlattım. Yazıcının tek dezavantajı buydu. Bir mahkum gibi makineye zincirlenmişsiniz ve yanınızdan geçen herkesle konuşabiliyordunuz.

Adam laminasyon makinesini açtı ve masa oyunu parçalarına benzeyecek şekilde basılmış gökkuşağı kartonlarını düzenledi. "Yeni spor aktivitesi," dedi ben sormadan. "Gerçek boyutlu *Monopoly* gibi. Ama çocuklar bankaya oyun parasıyla ödeme yapmak yerine, her bir mülkü kazanmak için egzersiz yapmak zorundalar."

"Ne kadar eğlenceli." Neyse ki son çalışma kâğıtlarım da çıktı. Onları topladım ve hepsini güzel ve düzenli hale getirmek için ortak çalışma masasına doğru ittim.

"Biliyor musunuz, sınıfınız yıllardır gördüğüm en uslu anaokulu sınıflarından biri" dedi.

Bu iltifatı kabul edip, öğrenciliğimi birlikte yaptığım deneyimli üçüncü sınıf öğretmeninden öğrendiğim sınıf yönetimi yöntemine bağlayacaktım ki o devam etti.

"Acemi olduğun için sana bu kadar iyi bakmaları şaşırtıcı."

Ve işte oradaydı. İltifat kılığına girmiş bir kazma.

Kalan kopyalarımı ve orijinallerimi aldım ve kalçama yerleştirdim. "İyi öğleden sonraları, Bay Kipler."

"Etrafta çocuklar olmadığı sürece bana böyle seslenmek zorunda olmadığını biliyorsun," dedi kıkırdayarak öğretmenler odasına bakarken. "Sadece Adam yeterli."

Tek kelime edemeden devam etti.

"Bu akşam için planın var mı? Bir şeyler atıştırıp savaş hikayelerimizi paylaşabiliriz."

"Not vermem gereken kâğıtlar var." "O zaman başka zaman."

Öğretmenler odasından kaçmadan önce, "İyi günler Bay Kipler," dedim.

Doğruyu söylemek gerekirse, not verecek kağıtlarım yoktu. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bana çıkma mı teklif ediyordu yoksa bu tamamen profesyonel bir iş sonrası buluşması mıydı? Böyle bir şey var mıydı? Ama "başka zaman, o zaman" dedi. Bu varsayımsal randevu ya da randevusuzluk için kancada mıydım?

Sınıfıma döndüğümde başım dönüyordu ve kendimi tekmeliyordum. O bir iş arkadaşı buluşması, kararlarımdan ikisi için sayılabilirdi. *Eğer bir randevu olsaydı üç.*

O lanet olası karar listesi gittikçe daha aşılmaz görünüyordu. Üç yüz altmış küsur gün içinde yerine getiremeyeceğim on küçük hedef.

Henüz tek bir tanesini bile tamamlamamıştım. Evet, Beth beni Layla ve Brandie Jean ile birlikte davet etmişti ama en çok konuştuğum kişi kardeşi ise bu gerçekten sosyalleşme sayılır mıydı?

Düşünmeden duramadığım kardeşim.

Gözlerimi kapattığımda, Austin'in beni arabama kadar geçirirken elini elime dolayışını hâlâ hissedebiliyordum. Çok iriydi, çok erkeksiydi. Nefesimi kesmişti.

Austin Hale'in gözleri parlak bir gökyüzü gibi maviydi. Gözleri üzerimdeyken kendimi dünyadaki tek insan gibi hissediyordum. Onun bölünmemiş ilgisi aynı anda hem korkutucu hem de bağımlılık yapıcıydı.

Çantama taşan ders planı klasörümü, kişisel ajandamı ve çocuklarımla teslim ettiği ve dikkatimi gerektiren kâğıtları doldurdum. Sınıfımın kapısından kafamı uzatıp ortalığın sakın olup olmadığını kontrol ettikten sonra koridorlardan gizlice geçtim ve otoparktan özgürlüğe doğru yürüdüm.

"İyi bir gün mü?" Margie Roberts, notlandırılmamış kâğıtlarla dolu el arabasını hatchback'inin kamyonetine bırakırken sordu.

Arabanın kilidini açıp çantamı arka koltuğa yerleştirirken "Fena değil," dedim. "Sen?"

"Aynı tas aynı hamam. Bu çocukların ellerini yıkamalarını ve birbirlerinin yüzüne hapşırmamalarını sağlayabilirsek, bu bir mucize olacak." Margie otuz yıldır ikinci sınıf öğrencileriyle uğraşıyordu. Öğretmenlikteki uzun ömürlülüğünü çocuklara karşı "yumuşak yürüme" yaklaşımına ve "bir ebeveynlere büyük sopa"

yaklaşımı. Kıs kıs güldüm.

"Bunu duydum."

"En azından hafta sonunda bir mola veriyoruz."

Arabamın kapısını açarken durakladım. "Bu da ne şimdi?"

"Müdür Bowen yarın sabah bununla ilgili bir e-posta göndereceğini söyledi. Yangın güvenliği gösterisini dışarıda yapmamız gerekiyordu ama bütün hafta berbat bir hava olduğu için herkesi yirmi derece yağmur altında oyun alanında bekletmek istemiyor. Özellikle de soğuk algınlığının katılımı yok etmesinin eşiğindeyken."

Manet'e teşekkür et. En azından dışarıda olmayacaktık. Yangın güvenliği gösterisi gerekliydi, ancak mükemmel bir günü kesintiye uğrattı ve sonrasında çocukların odaklanmasını bir kabusla dönüştürdü.

"Yani, onun yerine spor salonunda yaptırarak."

"Ne güzel," dedim zihnim belli bir itfaiyecinin gelme olasılıklarıyla dolup taşarken. Eve dönerken yol boyunca bu düşünce külçesini düşündüm.

Otoparkta koşuştururken soğuk yağmur ensemblemde aşağı süzülüyordu. Çantamı üç kat merdivenden yukarı taşımak berbattı. Üçüncü katın sahanlığına ulaşım anahtarlarımı çıkardığımda bitkin düşmüştüm.

Saat daha dörttü ve altıya kadar yatmış olmayı hedefliyordum.

Çantamı küçük mutfak masasının üzerine bıraktım. Kâğıtlar tahtanın üzerine saçıldı. Buzdolabımı karıştırdım ve hafta sonu için hazırladığım aynı yemeklerden birini çıkardım. Kinoa, tavuk, biber, soğan ve brokolinin sıcak aroması dairenin içinde süzülüyordu. Buzdolabının kapağından balzamik glaze şişesini aldım ve tam mikrodalga bip sesi çıkarırken kapağını açtım.

Yemeğimi bir tutam glaze ile süsleme dansından geçtim ve buzdolabından bir şişe yeşil çay aldım.

Mutfak masasına oturduğumda sandalye gıcırdadı, bir kişilik akşam yemeğime gömüldüm ve eve getirdiğim bir yığın kâğıda göz gezdirdim.

Pencerenin yanına yerleştirdiğim şövalenin üzerinde bir tuval vardı. İnternette satışa sunmadan önce birkaç ayrıntı daha gerekiyordu ama kış ışığı çok kısa sürüyordu ve ben çok yorgundum.

Üstünü kapatıp yarın için buzdolabına koymadan önce kinoa ve tavuğun yarısını mideye indirdim.

Daire sessizdi ve çok sevdim.

İş günlerim ciyaklayan, çığlık atan çocuklarla doluydu. Daireye taşınmadan önceki her günüm mahremiyetin sıfır olduğu bir gündü.

Ve sanki hayal etmişim gibi, telefonum annemin adıyla aydınlandı.

Harika.

"Alo?" Telefonu hoparlöre alıp banyoya taşırken "Alo?" dedim.

"Hey, tatlım. Nasıl hissediyorsun?"

Kalın kazağımı çıkarıp saçlarımın yarısını tutan tokadan kurtarıırken "İyi," diye kestim. "Yemeğimi yeni bitirdim. Yatmaya hazırlanıyorum." Büyük boy bir tarağı saçlarımda gezdirdim ve düğümleri gevşettim. Elimi ürünle doldurdum ve başımın üstünde gevşek bir düğüm haline getirmeden önce lülelerin arasından geçirdim. Başıboş bir toka buldum ve topuzu sabitledim.

"Bu kadar erken mi?" diye sordu sesinde panikle. "Tatlım, eğer kendini kötü hissediyorsan-"

"Semptomlarımı her gün yaptığım gibi yönetiyorum," diyerek sözünü kestim. Sanki her doktor randevusuna gittiğimi unutmuş gibiydi. Her hastanede kalışımda. Her diyaliz randevusunda. Nakilden sonra sabahın erken saatlerinde yapılan her kan tahlilinde. Her teletıp görüşmesinde. "Ben iyiyim anne. Sadece uzun bir gündü."

"Gerçekten dikkatli olmalısın Caroline. Okuldaki tüm mikroplar..." İç çekti. "Özel ders vererek ya da sanal ortamda öğretmenlik yaparak da aynı miktarda, hatta daha fazla kazanabilirsin."

Musluğu açtım ve yüzümü ovmaya başlamadan önce bir bezi ılık suda beklettim. "Dr. Moore şahsen ders vermemde bir sorun görmüyor."

Dr. Rashaad Moore birkaç ayda bir ziyaret ettiğim parlak nefrologdu. Onunla randevularım, nüfusun erkek kesimiyle geçirdiğim zamanı özetliyordu ve kesinlikle profesyoneldi.

Beden eğitimi öğretmeni Adam dışında tüm iş arkadaşlarım kadındı.

İç çekti. "Bence çok erken taşındın canım. Biliyorsun baban ve ben taşınmanı istemedik. Ve aynı kasabada yaşıyorsunuz. Burada bir sürü yerimiz varken kira ödemek hiç mantıklı değil."

"Geniş alan", bu dünyadaki yirmi iki yılının on ikisini açıklanamaz bir şekilde hasta olarak geçirdiğim yatak odasıdır.

Annemin taşınmamı istemediğini çok iyi biliyordum. Önce ona söylemeden bir kira kontratı imzaladığımı söylediğimde ağlamıştı.

"Geri gelmelisin. Senden kira almayacağımızı biliyorsun. Öğretmenliğe ara verip resimlerini satmaya devam edebilirsin-"

"Hey, I var Git. Ben almak başka bir ara," I Yalan söyledim,
hiç suçluluk duymadan sözünü kesti. "Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Aramayı sonlandıran düğmeye bastım ve lavaboya doğru yığıldım.

Daha önce yorulmadıysam bile şimdi yorulmuştum.

Yatmaya hazırlandım ve sabah için giysilerimi yerleştirdim. Örtüleri sıyırırken pazen pijama pantolonuma baktım.

Yatarken hep bunu giyerdim. O kadar kolay üşürdüm ki, önceden sıcak tutan giysiler giyerdim.

Ama günlüğümde sakladığım karar listesi aklımdan geçti.

Karar #8 - İç çamaşırı giyin.

Birkaç güzel sütyenim vardı ama *gerçekten* seksi bir şeyim yoktu. Buna hiç ihtiyacım yoktu. *Özellikle de ailemin evinde yaşarken.*

Yine de bebek adımları atabilirim.

Çekmecemi karıştırdım ve bir hevesle aldığım saten kaşkolu ve ona uygun şortu buldum. Etiketleri hâlâ üzerindeydi.

Pijama pantolonumu çıkardım ve şortumu giydim. Kumaş tenime karşı tereyağı yumuşaklığındaydı. Etek ucu popomu zar zor örtüyordu.

Kaşkorsenin minik spagetti askıları çok narindi ve omuzlarımın üst kısmını öpüyordu. Soluk altın rengi satenin kenarları beyaz dantellerle süslenmişti.

Bir an için aynada kendime baktım ve kendi ayakları üzerinde duran bir kadın gördüm. Eskiden olduğum o sürekli hasta kızı görmedim.

O kadını severdim.

İki battaniye daha bulana kadar dolabı karıştırdım ve onları yatağın üstüne ekledim. Çözüme giden yolu yarıladığım için tatmin olmuş bir şekilde yorganın altına girdim, alarmımı kurdum ve uykuya daldım.

Beni uyandıran ses benim alarmım *değildi*. Tiz bir çınlama kulak zarlarımı delip geçerken inledim ve gözlerimi ovuşturdum.

Bekle...

Sarsılarak uyandım. Üstümdeki dairede ayak sesleri gümbürdüyordu. Kapımın dışında, merdiven boşluğunda panik sesleri yankılanıyordu.

Alarm tekrar öttü.

Ateş.

Yorganı arkaya attım ve kapıya doğru koştum, elimin tersiyle kolu test etmek için durakladım. *Sıcak değildi.* Kapıyı çekip açtım ve oturma odasına daldım.

Bir yerden hafif bir duman kokusu geliyordu ama nereden geldiğini çıkaramıyordum. Dairemin içinden gelebilecek kadar güçlü değildi.

Duraksadım ve önce süslü pijamalarım, sonra da odama baktım.

Dışarıda hava buz gibi olacaktı ve ayağымda ayakkabı yoktu.

Bir itfaiye aracının sesi düşüncelerimi yarıp geçti.

Beklemeyin. Eşyaların için endişelenme. Sakin olun ve dışarı çıkın.

İlkokul seviyesindeki tüm o yangın tatbikatlarının işe yaradığına karar verdim, kapıya doğru koşarken ve merdivenlerin ilk katını hızla inerken.

Duman biraz daha yoğundu ama nereden geldiğini anlayamıyordum. Merdiven boşluğunda esen rüzgâr beni iliklerime kadar ürpertirken, ben ve diğer tüm kiracılar otoparka doğru yol aldık.

Falls Creek'e ait bir itfaiye aracı kükreyerek otoparka girdi. Erkekler ve kadınlar tam teçhizatla araçtan atlayıp binaya doğru koşmaya başladılar. Yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir çam ağacının altına büzüldüm, dizlerim birbirine vuruyor ve dişlerim takırdıyordu.

Seksi pijama şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi.

Fanılammın içinde üşürdüm ama *bu kadar* soğuk ve *bu kadar* değil.

Çıplak.

"Herkesin konilerin arkasında kalmasını istiyorum," diye gürleyen bir ses emretti.

Hemen sıçradım, kurulmakta olan bölmenin arkasına koştum.

Yu

kar "Kaldırımdan uzak durun ve binadan uzaklaşın."

1. *O sesi tanıdım.*

Falls Creek'teki hemen hemen herkesi tanıyordum ama o ses haftalarca rüyalarım a girdi.

İtfaiyeciler birbirleriyle konuşurken telsizler cızırdıyordu. Sık sık küfretmezdim ama *lanet olası soğuktı.* Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum ve yeni komşularımdan hiçbirisiyle göz göze gelmemeye çalıştım.

Henüz birçoğuy la konuşmamıştım ve o ilk konuşmaların böyle olmasını kesinlikle istemiyordum.

"Caroline?"

Saçmalık.

Kalabalığın kontrolünü denetleyen hantal, itfaiyeci şeklindeki dağ, benim buzlu şeker haline gelmemeye çalıştığım ağaçların kenarına doğru ilerledi.

"Şekerim, burada ne halt ediyorsun?" Austin kaskını çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı.

Bir an için Beth'in her gün yaşaması gereken öfkeyi hissettim. Nispeten normal giyimli insan kalabalığına baktı. Hepsinin üzerinde uzun kollu giysiler, pantolonlar ve ayakkabılar vardı.

Austin kaskını yere bıraktı ve eldivenlerini çıkardı. "Neden üzerinde sıcak tutacak bir şey yok?"

İnsanlar artık bakıyordu.

"Uyuyordum," dedim sessizce.

"Akşam yedi buçukta mı?"

"Yorgundum."

Üzerindeki ağır paltoyu çıkarıp omuzlarıma attı.

Ağırılığı altında ezildim.

Bir elini dirseğimden tutup beni aşağı indirirken, "Çimlerin üzerine otur ve etrafını tamamen sar," diye emretti. "Tüm vücut ısını içine hapsed."

"Benim için değil de yanan şey için endişelenmeniz gerekmiyor mu?"

Telsizini eline alıp konuşurken bana doğru attığı bakışlar baskındı. İşi bittiğinde Austin ellerini kalçalarına dayadı ve bana baktı.

Bu, zamanın sonuna kadar hafızama kazınacak olan fanteziydi. *Austin Hale botları, gözcü pantolonu, kırmızı jartiyerleri ve neredeyse kaslarına boyanmış lacivert FCFD gömleğiyle, gözlerinde soluk mavi alevlerle bana bakıyordu.*

AUSTIN

Fuck. Lanet olsun. Kahretsin. Sikeyim.

Ereksiyon olmam için uygun bir zaman değildi. Caroline ayaklarımın dibindeyken, nöbetçi montuma sarınmış bir haldeyken olmazdı,

İçine neredeyse hiçbir şey giymiyor.

Nefesimi sertçe verdim, içerideki botlara telsizle ihtiyaç duydukları kaynakları koordine etmelerini söylerken nefesim etrafımda bulanıklaşıyordu.

Durum o kadar da ciddi görünmüyordu; sadece birinin suyla söndürmeye çalıştığı bir yağ yangını. Tabii ki bu da yağın sıçramasına ve bir mutfak alev makinesine dönüşmesine neden olmuş. En azından ev sakini, oradan uzaklaşmadan önce pişirdiği şeyin üzerine bir kapak atacak kadar akıllıydı.

Buraya çağrılmak gecemin rahatsız edici kısmı değildi. Hayır, asıl rahatsızlık verici olan Caroline'ın kalabalığın içinde titreyen bacaklarıyla dondurucu soğukta sallanırken görülmesiydi.

Görevde olmasaydım, göğüs uçlarının giydiği ipeksi kumaştan neredeyse dışarı çıkmasına odaklanırdım. Bol şortunun içinde kıcının kıvrımları beni büyülerdi. Onu ne kadar çabuk soyabileceğimi hayal ederdim.

Şu anda benim yaptığım gibi. *Kahretsin.*

Bakışlarımı Caroline'dan ayırdım ve ekibin geri kalanı binadan çıkarken kalabalığın diğer tarafına doğru ilerledim.

Elijah Fisher, yeni kaptanım, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Palton nereye gitti? Sen teçhizata bakıcılık yaparken biraz kızardı mı?"

Sözlerindeki küçümseme karşısında içimde bir kızgınlık uyandı - *teçhizata bebek bakıcılığı yapmak*. Sanki emirlere uymak yerine tembel bir eşek gibi etrafta dolanıyormuşum gibi. Alkışlama isteğime karşı koydum ve başımı Caroline'ın ağacın altında toplandığı yere doğru eğdim.

"Bir sakın pijamalarıyla tahliye edildi," dedim. "Donarak ölmesini istemedik."

Onu gördüğünde yüzündeki küçümseyici ifade kayboldu. "Kahretsin, bu Caroline Tyree."

Beni bıraktı ve rüzgârda titreyen küçük bronz kumaş parçasına doğru ilerledi.

Onun yanında diz çöktüğünü görmek içimde koruyucu bir dürtünün alevlenmesine neden oldu. Ya da belki kıskançlıktı. Yumruklarımı yanımda birleştirdim ve motorun köşesinde durdum.

Kalan itfaiyeciler binadan çıktı ve "her şey yolunda" dedi. Bina sakinleri yavaş yavaş dairelerine geri döndü ve kendi aralarında bu rahatsızlıktan dolayı homurdanmaya başladı.

Elijah Caroline'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Paltom dar omuzlarına ağır geliyordu.

Elijah benden uzaklaşarak, "Birazdan dönerim," dedi. "Ben sadece onu yukarı çıkaracağım."

Elimi Caroline'ın sırtına koydum ve kaptanıma baktım. "Ben onu yukarı çıkarırım."

Caroline'ın çenesi açık kaldı.

Elijah sonunda kabul etmeden önce bir süre bana sertçe baktı. Kendini beğenmiş bir sırıtişla ayaklarını sürüyerek geri çekildi. "Tamam. Çabuk ol."

Elimi Caroline'ın omzuna koydum ve ona baktım. Kocaman gözleri benimkilerle buluştu.

"Gidelim, Şekerim."

Donmuş asfaltın üzerinde dans ediyor, pembe boyalı ayak parmakları kıvrılıyordu. Onu kucağıma alıp içeri götürmek istedim. O geride durdu, küçük ayakları buz küplerine dönüşürken herkesin apartmanlarına geri dönmesine izin verdi.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde paltomu silkmeye başladı. "Um, teşekkürler-"

Ellerimi omuzlarına koydum ve üzerinde tuttum. "Hangi kattasın?"

"Üçüncü," diye ciyakladı.

"Gidelim," diye kestirip attım. Niyet ettiğimden biraz daha sert çıkmıştı. Zihnimi kıza değil, görevime odaklamak için elimden gelen tek şey buydu.

Sadece bana baktı.

"Merdivenleri çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Yumuşak bir sesle sordum. Caroline başını salladı.

Başımı ilk basamaklara doğru eğdim. "O zaman acele et."

Yukarı çıkmaya başladığında ince parmakları metal tırabzana dolandı.

"Başım belada falan mı?" diye sordu neredeyse fısıltıyla.

Durdum. "Ne?"

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Uyuyordum ve yangın alarmı beni uyandırdı. Mümkün olduğunca hızlı çıkmaya çalıştım ve oyalanmak istemedim ve-"

"Vay canına Caroline, başın belada değil," dedim rahatlamış bir kahkahayla ve onu üçüncü katın sahanlığında durdurdum. Ellerimi kollarına koydum ve ağır kumaşın dışını ovuşturdum. Gülümsedim. "Sen doğru olanı yaptın. Eğer durum daha kötü olsaydı ve kıyafet aramakla vakit kaybetseydin, kapana kısılabilirdin." Başımı kahverengi liflerin üzerine çiçek motifleri işlenmiş bir paspasın bulunduğu birime doğru eğdim. "Bu sen misin?"

Başını salladı ve paltomdan sıyrıldı, solgun omuzları tekrar ortaya çıktı.

Kapı koluna uzandım ve kapıyı açarak onu içeri aldım. "İçeri gir. Hava buz gibi."

Caroline itaat etti ve onu içeri kadar takip ettiğimde itiraz etmedi. Işıklar hâlâ kapalıydı ama ocağın üzerindeki saat akşam sekizi biraz geçtiğini gösteriyordu.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Eczanedeki turuncu reçete şişelerini ve takviyeleri incelerken sordum. Belki de bu yüzden bu kadar erken yatmıştı.

Gözleri ne kadar çok şey gördüğümü hızlıca taradı. "Ben iyiyim," dedi.

Ama bu benim için yeterince iyi değildi. Yuvarlak yanağını avuçladım, sonra elimin tersini alnına bastırdım. "Emin misin?" Topuzundan dökülen gevşek buklelerden birini parmakladım.

Cevabı soluk soluğaydı. "Eminim."

"Hı-hı," dedim şüpheyle ve başparmağımı şahdamarına hafifçe bastırarak boynunun arkasını kucakladım. "Nabzın hızlı atıyor ve yanakların kızarmış."

"Muhtemelen adrenalinden," diye kekeledi Caroline, pencereden içeri süzülen ışığa doğru bir adım geri atarak.

Elim onun ipek teninden uzaklaştı ve nefesim kesildi.

Lanet olsun.

Mermerden oyulmuş bir heykele benziyordu. Kıvrım kıvrım platin rengi saçları başının tepesine yığılmıştı. Narin yüz hatları onu melek gibi gösteriyordu. Boğazının ve omuzlarının zarif hatları muhteşemdi. Göğüs uçları, gövdesini örten saten kaşkolu dürtüyordu.

Eli titriyordu. Ben bunu fark eder etmez parmaklarını birbirine doladı ve arkasında tuttu.

"Uyumak için daha sıcak bir şeyin var mı?" Sığınak pantolonlarının ereksiyonu gizlemekte oldukça iyi bir iş çıkardığına şükrederek sordum. İşteyken kalktığı için değil. Açıkçası bu bir ilkti.

Caroline başını salladı.

Başımı onun odası olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru eğdim. "Hadi o zaman." Pardösümün kenarlarını birbirine vurdum ve sağlam olduğundan emin oldum. Telsizimden gelen cıvıltı zamanımın dolduğunu haber veriyordu.

Ama lanet olsun... Onu yalnız bırakmak istemedim.

"Kapıyı arkamdan kilitle," dedim buzdolabının önüne yapıştırılmış kalem ve not defterini alırken.

"Sen ne-"

O cümlesini tamamlayamadan not defterini tekrar buzdolabının önüne yapıştırdım. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin."

Kaşları kanatlandı. "Ne?"

Numaramı karaladığım yeri işaret ettim. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramanı istiyorum. Hemen."

Dudakları sıkı bir kaş çatmayla büzüldü. "911'i aramam gerekmez mi?"

Şey, evet. Yapabilirdi. Ama bazı nedenlerden dolayı bu bana doğru gelmedi. Ya hiç ekip yoksa? Ya itfaiye başka bir çağrı için dışarıdaysa? Burası küçük bir kasabaydı. Sadece bir istasyon vardı. Ya EMS zamanında gelemese?

Radyo tekrar cıvıladı ve ben iç çektim. "Gitmem gerekiyor." Caroline başıyla onayladı.

Sürgünün kilide kayma sesini duyar duymaz, *bu* gece hiç uyuyamayacağımı çok iyi bilerek merdivenlerden aşağı koştum.

İstasyona dönüş yolunda kimse bir şey söylemedi. Paul aracı körfeze geri sokar sokmaz yara bandı kutusu da içeri girdi. Shane ve Missy, Estelle Gould adında bir kadını kontrol etmek için çağrılmışlardı.

Taşıdıkları keklere bakılırsa, çok ciddi bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Kıçımızı içeri sürüklemeyen önce teçhizat kontrollerinden geçtik, her şeyi sıfırladık ve bir sonraki çağrı için stokladık.

"Nasıl gitti?" Shane kahve makinesinin başında bana doğru yaklaşırken sordu.

Balkabağı çöreğine benzeyen bir şeyle ateş ediyordu.

Shane sağlık görevlisiydi, ordudan ayrıldığından beri öyleydi. Bu konuda pek konuşmazdı ama onunla sadece birkaç vardiya çalışmıştım. Yeterince arkadaş canlısı bir adamdı.

"Çok çılgınca bir şey değil," dedim. "Küçük bir yağ yangını."

"Falls Creek sahile kıyasla muhtemelen sıkıcıdır."

Kahveme biraz şeker serperken kıkırdadım. "Kıyılarda kış oldukça durgun geçer. Daha çok tıbbi çağrı gelir. Yazın ise işler çılgırından çıkar."

Shane başını salladı ama samimi görünmüyordu. Bir insanın dinlemediği zaman yaptığı türden bir baş sallamaydı.

"Hey, Beth nasıl?" diye sordu birdenbire.

Kız kardeşimin hamileliği uzun süre gizli kalmadı. Suçu Bayanlar Yardımlaşma Derneği adında gönüllü bir gruba atmıştı. Artık kapımıza güveçler geliyor, ona götürmem için istasyona kekler ve taze pişmiş ekmekler getiriliyor ve rastgele Creek'liler öylesine uğruyordu.

Bu onu deli ediyordu.

"İyi gidiyor," dedim. "Hâlâ ilk üç aylık döneminde, yani kendini sürekli bok gibi hissetmesi dışında pek bir şey yok."

Shane garip bir saldırganlıkla kahvesini karıştırdı.

"Caroline T. adında bir kız hakkında ne biliyorsun?"

Adının geri kalanını söyleyemeden Shane sözümü kesti. "Caroline Tyree?"

"Evet," dedim. "Beth ile arkadaşız. Onunla birkaç kez karşılaştım. Çağırıldığımız apartman onun apartmanıydı."

Shane kahvesini aldı ve bir yudum içti. "Herkes ne kadar biliyorsa ben de o kadar biliyorum," diye üstü kapalı bir küçümsemeyle kestirip attı ve mutfaktan çıktı.

Shane çıkarken Elijah Fisher kapıda belirdi. "Hale. Ofisime gel."

Harika.

Kasabaları taşımak yeterince zor değilse, departmanları taşımak da berbattı. Gönüllü olduğumdan beri Beaufort FD'de çalışıyordum. Neredeyse on beş yıldır aynı karakoldaydım. Beth için endişelenmenin yarattığı stresin yanı sıra, yeni bir hiyerarşiyi ve benim bu hiyerarşiye nasıl uyum sağlayacağımı düşünmek en kötüsüydü.

Şefin ofisine girdim ve Elijah'ın karşısına oturdum.

Şef Evans bu gece görevde değildi, bu yüzden gösteriyi Elijah yönetiyordu. Bir şişe sudan bir yudum aldı ve masa sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Şartlı tahliye berbat, değil mi?"

İstasyondaki diğer kadın ve erkeklerin çoğundan daha uzun süredir itfaiyeci olmama rağmen, hala yeni biriydim. Bu bana yeni bir işyeri dinamiğine uyum sağlamam için zaman tanımaktan başka bir şey değildi. Yine de bu, boktan işlere ve angarya çarkındaki ekstra görevlere takılıp kaldığım anlamına geliyordu.

Evet. Angarya çarkı vardı. Ve bir çıkartma çizelgesi.

Ve Falls Creek Bingo. Çünkü bu kasaba çok tuhaftı. "Zamanım dolduğunda burayı özleyeceğimi söyleyemem," diye karşılık verdim.

Elijah kalemimi metal masanın üzerinde uzanan takvim kağıdına vurdu. "Beaufort'taki evinizi satmadınız, değil mi?"

Kaşlarımı çattım ve hızla tükenmekte olan otokontrol rezervime daldım. "Hayır."

Kalem tıkırtıları kesildi. "Buraya kız kardeşin için taşındığını biliyorum," diye başladı. "Ve bunu alkışlıyorum. Eski komutanlığından övgü dolu tavsiyeler almışsın. Bütün referanslar senin bu iş için ne kadar uygun olduğunu anlatıyordu. Her test puanın olağanüstü..."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürdüm. "Bir sorun mu var?"

"Eski istasyonunda kaptan olmak için sıradaydın. Aramızda kalsın, eski şefin bir gün onun yerinde olacağından hiç şüphesi olmadığını söyledi."

İçimdeki bir sızı neredeyse kahvemle tükürmeme neden oluyordu.

Eski istasyonumda çok çalışmıştım. Sahip olduğum her şeyi oraya döktüm.

O şehri çok sevdim ve her şeyimle ona hizmet ettim.

Ayrılmak acı veriyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, burada mutsuzdum.

"Evet, efendim. Bunun farkındayım." *Verdiğim her şeyin son derece farkındaydım.*

Yukarı.

Elijah cevabım karşısında en ufak bir şaşkınlık bile göstermedi; sadece hafifçe vurdu.
kalemmini sabit bir şekilde yuvarlıyor.

O düşünceli bir şekilde otururken ben bekleme oyunu oynadım. Sonunda tekrar konuştu. "Sana karşı dürüst olacağım. Şef düzenli göreve başlamana izin verdi. Deneme süreni tamamladın."

Teşekkürler.

"Ama," diye ekledi.

Kaşlarımı kaldırdım.

Elijah öne doğru oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bence burada harika işler çıkarabilirsin."

"Neden içimden bir 'ama' daha gelecekmiş gibi bir his var?"

Sırıttı. "*Ama...* Şef Evans ve ben senin bu kasabaya bağlı olduğunu bilmek istiyoruz. Bu yüzden-" bir yığın kâğıdı karıştırdı, kenarlarını düzeltmek için masaya vurdu "- normal görevinize başlamaya hazır *olduğunuzda*, neden burada olmak *istediğinizi* bana bildirin. Neden burada olman *gerektiğini* değil." Ağzına kadar kahve dolu seyahat kupasından bir yudum aldı. "Çünkü inanın bana, bu kasabada ilk müdahale görevlisi olmak sizi akıl sağlığınızın sınırlarına itecektir. Dolunayda ya da Merkür geri giderken Falls Creek'te olmaktan daha kötü bir şey olamaz."

Ve bununla birlikte, sesler tekrar düştü.

OceanofPDF.com

CAROLINE

"O Ne, iki, üç! Gözler üzerimde!" Sınıfın önünde durup burnumu işaret ettim.

On altı çift göz bana kilitlendi. Hiç irkilmedim.

"Liam," diye seslendim. "Gözlerini benden ayırma."

Bir tutam kirli sarı saçlı küçük bir çocuk, elinde tuttuğu kitapla okuma halısının üzerindeki yerinden yavaşça başını kaldırdı.

Devam etmeden önce karışıklıkların ve mırıldanmaların azalmasını bekledim. "Pekâlâ çocuklar. Bugün çok özel bir ziyaretçimiz olacak."

"Kim o?" Zuri bir sinek kuşunun heyecanıyla çığlık attı.

Güldüm ve ellerimi birbirine vurdum. "Okul toplantısı için spor salonuna gitmeden önce, bir itfaiyeci merhaba demek için sınıfımıza gelecek!"

Müdür Bowen, itfaiyecilerin alt sınıflara uğramasını ve okul genelindeki toplantı karmaşasından önce kendilerini tanıtmalarını ayarlamıştı.

"Yani," diye devam ettim. "Misafirimiz gelmeden önce herkesin istasyonunu temizlemesi gerekiyor."

Hemen harekete geçtiler, kitapları ve oyuncakları kaldırdılar. Silgiyi elime alıp beyaz tahtamı temizlerken eteğim ayak bileklerimin etrafında sallanıyordu. Diğer öğretmenler bütün kış pantolon giyerken, ben uzun eteklerimi giymeye devam ettim ve sıcak kalmak için onları polar astarlı tozluklarla kapladım. İlginç ve çılgın bir öğretmen olarak bunu başardım.

Kapının çalınmasıyla sınıf olduğu yerde donakaldı. "Her şey hazır mı?" diye sordum.

On yedi beden yerlerine otururken hep bir ağızdan "Emin olabilirsiniz!" dediler.

Sarı giysili itfaiyeciye odaya girmesi için el salladım.

İtfaiyecinin ağır botları karo zeminde ilerlerken öğrencilerimin üzerinde şok ve korku dolu nefesler dalgalandı.

Yüzü tamamen kask ve maskeyle kaplıydı ama o mavi gözleri nerede görsem tanırdım. O iğrenç mide kelekleri bir intikamla geri döndü.

"Günaydın!" dedi eldivenli elini çocuklara doğru sallarken. Maskenin arkasından konuşan Austin'in sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Çocuklar bugün yangın güvenliği hakkında bilgi edinmek için heyecanlı mısınız?"

Ciyaklama sağır ediciydi.

Yüzündeki maskeyi çıkarırken kıkırdadı, sonra uzandı ve kaskını kafasından kaldırdı. Gözlerini kırıştıtararak beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve gülümsedi. Bir milisaniyeden daha kısa sürdü ama nefesimi kesmeye yetti. "Bayan Tyree."

Öğretmen yüzümü sakın ve dengeli tuttum, ama içimde çığlık atan bir kız öğrenciydim.

"Çocuklar, bu Falls Creek İtfaiyesi'nden Bay Hale. Dinleyen kulaklarınızı ve izleyen gözlerinizi takmanızı ve tüm dikkatinizi ona vermenizi istiyorum."

Çocuklar bir sürü Mr. gibi davranırken Austin kulaktan kulağa sıırttı. Patates Kafalar ve yüz hatlarını taklit ettiler.

Hareketsiz ve sessiz olduklarında masamın arkasına oturdum ve sözü Austin'e bıraktım. Doğrusu, dışarı çıkıp tuvaleti kullanma fırsatını değerlendirmeliydim ama ayaklarımın yerden kesilmesine sevinmişim. Dizlerim ve ayak bileklerim soğuk ve nemli havadan rahatsız olmuşlardı.

"Pekâlâ," dedi Austin, sınıfıma hitap ederken tamamen rahattı. "Bu sabah ne kadar hızlı giyindiniz?"

"Yıldırım hızında!" Mason bağırdı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ellerinizi kaldırın. Bağırarak yok." Neredeyse her el anında havaya kalktı.

Austin Nisha'yı işaret etti. Bugün ipeksi siyah saçları uzay topuzu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. "Evet-" masasının önündeki isim levhasını inceledi "- Nisha. Bu sabah ne kadar çabuk giyindin?"

Utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Amma bu sabah kaplumbağa gibi yavaş hareket ettiğimi söyledi."

Austin iyi huylu bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Bu sabah giyinmem ne kadar sürdü sanıyorsun?"

Mason'ın eli havaya kalktı ve Austin onu işaret etti. "İtfaiyeciler *çok* hızlı giyinir!"

"Bu doğru!" Austin dedi ki. "Bütün bunları bir dakikadan kısa bir sürede giydiğimi biliyor muydun?"

Austin'in itfaiyecilerin neden çabuk hazırlandıklarını anlattığı konuşmasını hayranlıkla izlerken çeneleri masalarına çarptı.

Kollarını iki yana açtı ve yavaş bir daire çizdi. "Bu beni oldukça korkutucu gösteriyor, değil mi?" Oksijen maskesini yukarı kaldırdı ve yüzüne tuttu. "Özellikle de bunu taktığımda."

Başlar onaylarcasına sallandı.

"Bu yüzden birazdan yangın güvenliği toplantısına gitmeden önce hepinizi ziyaret etmek istedim," dedi kıyafetlerini çıkarırken.

Tatlı Banksy, evet. Devam et, içimdeki şeytan neşelendi.

Masamdaki büyük boy bardaktan bir yudum su içerek bu küçük rahatsız edici düşünceyi çabucak bastırdım.

Austin tişörtüne ve pantolonuna kadar inmişti. Gözlerim ağır paltosunu koyduğu yerde gezindi. Beni bir kalkan gibi sarmasının hayali hislerini hâlâ hissedebiliyordum. Ağırılığı aynı anda hem rahatlatıcı hem de bunaltıcıydı.

Austin gibi.

"Tüm bu teçhizatın altında ben sadece normal bir insanım. Yani bizi dışarıda görürseniz korkmanıza gerek yok. Toplantıda bizi teçhizatlarımızla göreceksiniz. Size ne yaptığımızı göstermek istiyoruz, böylece yardımımıza ihtiyacınız olursa istemekten korkmayacaksınız."

"Gerçekten balta kullanıyor musunuz?" diye gıcırtılı bir ses arkadan seslendi. "Evet," dedi Austin.

"Baltayı tutabilir miyim?" diye seslendi başka bir çocuk. Austin sırttı.

"Kesinlikle olmaz, Lucas."

Lucas, kola şişesi gözlüklü cılız bir şey, Austin'in adını bilmesinden hem dehşete düşmüş hem de sevinmiş görünüyordu.

Austin bana bakıp göz kırptı ve Georgia O'Keefe'ye yemin ederim ki eridim.

Tekrar tam takım giyinmeye başladığında pazıları dalgalandı ve çocukların sorularını yanıtladı.

"Molly," dedi Austin. "Bugünlerde daha az yangınla mücadele ediyoruz. Nedenini biliyor musun?"

Çocuklar başlarını salladılar.

Duvara monte edilmiş yangın alarmını işaret etti. "İnşaat işçileri binaları inşa ederken bir yangın yönetmeliğine uyarlar. Bu, binaları daha güvenli hale getirmek için izledikleri bir dizi kuraldır, böylece acil bir durum olduğunda o kadar da kötü olmaz. Binalarda ve evlerde duman alarmları ve yangın alarmları vardır. Biz gelmeden önce yangınları söndürmek için tavanda sprinklerler var. Bu bilgilere ya da bu güvenlik önlemlerine her zaman sahip değildik."

Jackson elini kaldırdı ve Austin onu işaret etti. "Peki, bu kadar çok yangınla mücadele etmiyorsan bütün gün ne yapıyorsun?"

Austin başıyla onu onayladı. "Güzel soru. Birisi arabasında ya da evinde kaza geçirirse müdahale ederiz. Tıbbi bir acil durum yaşayan ve doktora ulaşamayan insanlara yardım edebiliriz. Anne ve babalara araba koltuklarını nasıl doğru şekilde yerleştireceklerini öğretiyoruz, böylece olabildiğince güvende olursunuz. Ve Bayan Tyree gibi-" bana baktı "-öğretiyoruz. Biz sadece yangınlarla mücadele etmiyoruz, yangınların önlenmesine de yardımcı oluyoruz."

Onlarla arası çok iyiydi. Her küçük etkileşimde ışıldaması sahte olamazdı. Bütün günümü bu çocuklarla geçirdim. Kendinizi iyi hissetmediğinizde sahte bir gülümsemenin neye benzediğini biliyordum.

Ama kaskını ve sırtındaki solunum cihazını kontrol etmeleri için ikişer ikişer yukarı çıkmalarına izin verirken son derece samimiydi. Kaskını ve eldivenlerini denemelerine izin verdi ve çelik burunlu botlarıyla ayak parmaklarına basmaya çalıştıklarında kıpırdamadan durdu.

"Pekâlâ çocuklar," dedi ellerini birbirine vurarak. "Son bir şey daha. Sizce acil bir durumda yapabileceğiniz en önemli şey nedir?"

Cırcır böcekleri.

Austin sırtarak bana doğru yürüdü ve kaskını başımın üstüne yerleştirdi. "Yetkili kimse onu dinlemelisin. Onlar seni güvende tutacak. Yapabileceğin en önemli şey sakın kalmak ve iyi bir dinleyici olmak." Buklelerimi yüzümden uzaklaştırırken bana baktı. "Bayan Tyree'nin toplantıya giderken sakın olmanıza ve iyi bir dinleyici olmanıza ihtiyacı var."

"İtfaiyeciler kimi dinler Bay Hale?" Çilli yüzlü, atkuyruklu bir çocuk olan Olivia sordu.

"Yüzbaşımı ve şefimi dinlemek zorundayım. Bir yangını söndürmeye gittiğimizde hepimizin işimizi yaptığımızdan emin oluyorlar. Eğer onları dinlemezsem, yaralanabilirim. Önce güvenlik, değil mi?"

"Doğru," diye hepsi hemfikir oldu.

Elini sırtıma bastırıldığını hissettim. Sıcak ve sertti. Bu basit dokunuş, açıkçası daha önce hiç keşfetmediğim bir dizi duyguyu harekete geçirdi.

"Pekâlâ sınıf," dedim. "Bay Hale'e bizi ziyarete geldiği için teşekkür edebilir miyiz?" Sıralardan bir *teşekkür* korosu yükseldi.

Başımdaki kaskı kaldırmak için uzandığımda eldivenli eller benden önce davrandı. "Dur sana getireyim, Sweets," dedi yumuşak bir sesle, lakabı aramızda tutarak.

Tüylerim diken diken oldu.

Ama tam o anda, o an paramparça oldu. Austin kaskını tekrar kafasına geçirdi ve sınıfa doğru bir el kaldırdı. "Pekâlâ. Birazdan hepinizle görüşeceğim."

Dışarıdan gelen ürpertilerim bile içimde hissettiğim sıcaklığı azaltamadı.

Anaokulundan beşinci sınıfa kadar olan öğrenciler sahnenin önünde kurulmuş olan sandalyelere yığıldıkça jimnastik salonu çalkalanıyordu. Çocuklarımı ön sıraya yönlendirdim, herkesin yerlerini aldığından emin olmak için yerlerine oturduklarında kafaları saydım.

Falls Creek itfaiyesinin yarısı sahnede dolaşarak sahte bir ev yaratmak için bölmeleri ve mobilyaları hareket ettirdi. İkiz yatak, şifonyer ve komodinle tamamlanmış bir bölme vardı. Ortada, lavabonun üzerinde pleksiglas bir penceresi olan sahte bir mutfak vardı. En solda bir oturma odası vardı; bir kanepa, televizyon ve sahte bir şömine.

Tekerlekli kapılar, dış ve odadan odaya giriş etkisi verecek şekilde konumlandırılmıştır.

Austin ve Elijah Fisher kanepayı yerleştiriyorlardı. Uzun bir uzatma kablosunun üzerinden geçti, sonra kanepenin arkasına sıkıştırılmış siyah bir kutuyla oynadı. Ayağa kalkıp arkasını döndüğünde gözleri bana takıldı. Dudaklarında beliren pekmez kadar yavaş sırıtış yakıcıydı.

Birinci sınıf öğretmenlerinden Sloan Li, arkamdaki sıradan öne doğru eğilerek, "Yangın güvenliği gününü *seviyorum*," diye fısıldadı.

Panomun arkasından kıs kıs güldüm. "Burada tartışma yok."

"Ve şu yeni adam tam bir erkek şekeri. Onun yangın hortumunu tutardım." "Sloan!" Sesime karışan kahkahalarla tısladım. Çocuklarım bana baktı.

merakla baktı. Boğazımı temizledim ve omzumun üzerinden baktım. "Yani, Bayan Li."

Kadın homurdandı. "Ah lütfen. Sanki sen de aynı şeyi düşünmüyordun." Sloan haksız değildi.

Ben cevap veremedim Müdür Bowen sahneye çıktı ve bir mikrofon kaptı.

Kendini tanıtmaya ve hazırlıklı olmanın öneminden bahsetme faslını geçerken Sloan'ın yorumu aklımdan geçti. Bunu asla yüksek sesle söylemeyecektim ama en dar pijamalarımın dairemden kaçtığı gece zihnimde sürekli tekrarlanıyordu. Elbette, Austin'in maçoşluk yaptığını görmek çok seksiydi. Ama bundan daha önemlisi, bana bakışıydı. Böyle bir otoriteyle konuşma şekli

ve çözün.

Bunu her düşündüğümde kalçalarımı sıkmak zorunda kalıyordum.

Austin aslında yürüyen bir itfaiyeci takvimiydi. Nasıl evli ve on iki çocuk babası olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu genetiği devam ettirmemek insanlığa bir kötülüktü.

Yüzbaşı Fisher, Müdür Bowen'ın yerine görevi devraldı ve salon dolusu öğrenciyi gösteri için hazırladıkları evin içinde gezdirdi.

"Yangın tehlikesini kim görüyor?" diye sordu.

"Battaniyeler!" diye bağırdı bir beşinci sınıf öğrencisi.

Kaptan Fisher şöminenin yanında duran battaniye sepetini işaret etti. "Bunlar mı?"

"Evet!" diye bağırdı kalabalık. "Başka ne var?" diye sordu.

Saçları örgülü bir üçüncü sınıf öğrencisi neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Pencerenin yanındaki mum!"

LED mumu işaret etti. "Bu mu?"

"Evet!" dedi. "Perdelere çok yakın!"

"Mükemmel!"

Austin kanatlarda durmuş, her doğru cevabı alkışlıyordu. Sıcaklık boynumu bir eşarp gibi sarmıştı. Yavaşça, sanki bildiğimi biliyormuş gibi

ona bakarken, bakışları bana döndü ve ağzını bir gülümseme kapladı.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi Kaptan Fisher, "Artık ne olduğunu belirlediğimize göre

bir ev yangınına neden olabilir, ekibim size bir ev yangınına girdiğimizde ve orada yaşayan insanları kurtardığımızda neler olduğunu gösterecek. Birkaç farklı senaryo göstereceğiz. Peki-" kalabalığa baktı "-kim ilk kurtarıcımız olmak ister?"

Odanın her yerinde eller havaya kalktı. Çocuklarım küçük parmaklarını havada oynatırken sevinçle ciyakladılar. Ses kulak zarımı deldi. "Bir öğretmene ne dersiniz?" Kaptan Fisher seslendi. "Hangi öğretmen kurtarmalı mıyız?"

"*Bayan Tyree!*" diye bağırdı çocuklarım. "Bayan Tyree! Bayan Tyree!" "Hayır!" Onları sakinleştirmeye çalışarak güldüm.

"Bayan Tyree!" Sloan arkamdan bağırdı.

Beşinci sınıf öğretmeni Rita da bu işe dahil oldu. Ayağa kalktı ve doğrudan beni işaret etti. "Bayan Tyree!" Onun bu hain açıklamasıyla birlikte tüm çocuklar aynı fikirde birleşti.

Yanaklarım doğal olmayan bir kızıl tonunda yandı. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama yardım için Austin'e baktım.

Ama o adam gülüyordu. Lanet olsun ona.

"Ne dersiniz, Bayan Tyree?" Yüzbaşı Fisher mikrofona konuştu.

Parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi uzuvlarım karıncalandı. Eller sırtımı itti -muhtemelen Sloan- beni yerimden kaldırmaya çalıştı.

Uyuşmuş bacaklarımla sahneye doğru ilerledim. Austin beni üç sıg merdivenin başında karşıladı ve eldivenli elini uzattı. "Hey, Sweets," dedi sessizce.

"Bana 'hey, Sweets' deme," diye tısladım nefesimin altında, ayağım takılmasın diye eteğimin kenarını hafifçe kaldırırken.

Austin sırtıttı. "En azından bu sefer yangın çıktığında sahte oluyor ve bir kumaş parçasından daha fazlasına bürünüyorsun." Durakladı, mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Umursadığımdan değil."

Dudaklarım aralandı.

"Herkes Bayan Tyree'ye yardım etsin!" Kaptan Fisher gürledi.

Austin beni sahnenin karşısına geçirdi ve bantlanmış kabloları işaret etti. Yüzüm yere düşmeden sahte yatak odasına ulaştım ve bunu bir zafer olarak saydım.

Austin küçük ikiz yatağın örtülerini geri çekti ve yukarı kaldırdı.

"Beni *yatırmayacaksın*, Hale," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. "Sadece bin."

Birkaç yüz göz üzerimdeyken yaygara koparamazdım. Yüzbaşı Fisher itfaiyecilerin ne yapacağını anlatırken isteksizce küflü çarşafların altına girdim ve uyuyormuş gibi yaptım.

Işıklar söndüğünde duman makineleri çalışmaya başladı ve sahneyi gri bulutlarla kapladı. Ateşi taklit eden turuncu ışıklar titrerken kirpiklerimin arasından baktım. Çizmeler sahnede sallanıyordu. El fenerleri etrafta dans etti. İtfaiyeciler her odaya girerken tekerlekli kapı bölmeleri gıcırdadı.

Kaptan Fisher sahneyi anlatarak kimin ne yaptığını ve neden yaptığını açıkladı.

"Ekibimiz yatak odasına doğru ilerlerken, kapana kısılmış olabilecek herhangi birini aramak için acele etmiyorlar. Şu anda kurbanımız derin bir uykuda. Yangın sessiz olabilir. Bu yüzden her odada duman detektörü bulundurmak önemlidir."

Yatak odasının kapısı tekmelenerek açıldığında sahnede ağır bir *gümbürtü yankılandı*. İtfaiyecilerden biri odaya girerken "Falls Creek İtfaiyesi," diye bağırdı.

"Birinci kattaki yatak odasında bir kadın kurbanımız var," dedi Austin telsizinden büyük bir ciddiyetle. "Bayan Frizzle'a benziyor."

Bütün öğrenciler kıkırdadı.

Örtülerin geri çekildiğini hissettim. Başımı kaldırdım ve Austin'in üzerimde gezindiğini gördüm. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. Sakin bir kararlılıkla, "Hanımefendi, ben Falls Creek İtfaiyesi'ndenim. Sizi oradan çıkaracağız. Güvendesiniz."

Tüylerim diken diken oldu. O üç küçük cümle içimde tuhaf bir şeyler hissetmeme neden oldu.

Austin de bunu biliyormuş gibi gülümsedi.

Hiç tereddüt etmeden kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve beni yataktan dışarı sürükleyerek duman dolu sahnede geriye doğru yürümeye başladı. Yüzbaşı Fisher itfaiyecilerin insanları taşımak yerine sürüklemelerinin tüm nedenlerini anlattı.

Bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Austin beni sahneden çıkardı ve ekibin geri kalanı dışarı çıkarken önümde diz çöktü. Turuncu ışıklar söndürülmüş ve duman makineleri kapatılmıştı.

"Bir dakika buraya otur," dedi

Austin. Kaşlarım çatıldı. "Ben iyiyim."

Austin kıkırdadı. "İyi olduğunu biliyorum." Başını Kaptan Fisher'a doğru eğdi. "Ama şu anda senin iyi olduğundan emin olmak için rol yapmam gerekiyor."

"Oh."

Eldivenli eli benimkini örttü. "İyi bir s p o r c u olduğun için teşekkürler, Sugar." Sözlerinde nefesimi kesen bir ağırlık vardı.

"Bayan Tyree'ye yardım edelim!" Kaptan Fisher seslendi.

Alkışlar yükseldi, ancak Kaptan Fisher bir sonraki kurbanı seçerken öğrenci kalabalığından gelen "ben, ben, ben" bağırışlarına dönüştü.

Austin ayağa kalkıp elini uzatırken, "Kalk bakalım," dedi. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışları keskin ve değerlendirciydi. "Adımlarına dikkat et, tamam mı?"

Çok basit bir cümleydi ama beni yerime mıhladı. Sesi uzak bir gök gürültüsü gibiydi; yumuşak ama güçlüydü. Üzerimde yükseliyor, beni gölgesinde gizliyordu. Austin çok büyüktü. Çok güçlüydü. Beni sinirlendiriyordu. Beni kızarttı. Dizlerimin bağını çözdü.

Ondan korkmalıyım. Ama korkmadım.

AUSTIN

H Dişi gözler beni cehenneme gönderecekti.
Caroline'ın bana bakışı, sanki ona rehberlik etmem için bana muhtaçmış gibi masum ve geniş gözlerle, nefesimi tutmama neden oldu.

Lanet olsun. Onu istememeliyim. Ama istiyorum.

Beth'in arkadaşı olması gerçekten umurumda değildi ama Caroline Tyree onun hakkında düşündüğüm şeyleri düşünmem için çok gençti.

İstasyon ranzamda yuvarlandım ve onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Bulutlar gibi yumuşak görünen o dudaklar. Saf şeker gibi görünen o gülümseme. O gözler ki safır gibi parıldarken içimi deşiyor.

Tabii ki en sevimli anaokulu öğretmeni de o olmalıydı; minik insanlardan oluşan sınıfında bir peri prensesi gibi süzülüyordu.

Sınıfında geçirdiğim on dakika boyunca çocukların onu ne kadar idol olarak gördükleri ve onun da onları ne kadar sevdiği gün gibi ortadaydı.

Onun varlığından yayılan şefkati taklit etmek mümkün değildi.

Ve bu çok tahrik ediciydi.

Biri horlayarak düşüncelerimi dağıttı. Sis düdüğünün nefesi, neredeyse benim hayatta olduğum süre boyunca istasyonun bir parçası olan, elli yaşlarında, üç çocuk babası Randle'dan geliyordu.

Hayatımın böyle olmasını mı istiyordum? Çalış, uyu, tekrarla?

Eve döndüğümde vardiyalar arasındaki zorunlu izinleri doldurmak için bir spor salonunda yarı zamanlı çalışıyordum. Falls Creek'e ilk taşındığımda, Brenna-

Spor salonunun sahibi bana günde birkaç kez mesaj atıp ne zaman döneceğimi soruyordu.

Birkaç hafta sonra her şey kontrol altına alınmıştı.

On

u. Tamamen değiştirilebilir olmak gibisi yok.

İçime çöken melankolinin muhtemelen daha çok şu gerçekle ilgisi vardı Kırk yaşına yaklaşıyordum ve istediğim hayatın benim için asla gerçekleşmeyeceğini hissediyordum.

İnsanları kurtarmak için güvenilen, ancak onları çekip çıkardıktan sonra başka birinin kollarına koşmalarını izleyen adamdım. İş hayatımın özel hayatıma yansması berbattı.

Bir yanım Caroline için çaba sarf etmek bile istemiyordu. Muhtemelen o da diğer kadınların yaptığı yapacaktı.

Beni arkadaş bölgesine sürgün et.

Denemediğim için de değildi. Birden fazla kez, kendimi bir ribaund olarak kullanılmaya bıraktım. Kendimi sürekli arkadaşsız bıraktım.

Beth'in Caroline'a çıkma teklif etmekle ilgili imaları, ihtiyacı olan her şey için beni kullanacağı, sonra da arkasını dönüp başka bir erkeğin kollarına koşacağı düşüncesiyle gölgelenmişti.

Diğer tüm kadınlarda, her reddedilme canımı yakıyordu çünkü her zaman bir gelecek potansiyeli görüyordum. En azından Caroline'da, onun benim için çok genç olduğuna karar vermiştim.

Her nasılsa, kalkıp işimin başına geçmeden, vites kontrollerini yapmadan, şirket işlerini bitirmeden ve sabah vardiyası değişiminde mesaiyi bitirmeden önce bir saat gözümü kapattım.

Eve gitmek için kamyonetime binerken telefonum titredi.

Beth: Hala şehirde misin?

Ben: Evet.

Benimle Copper Mule'de buluşmak ister misin? Soğan halkası ve çikolatalı milkshake istiyorum.

Ben: Sabahın sekizinde mi?

İsteklerini sorgulama.

Ben: On dakika içinde orada ol.

The Copper Mule'un avlusu, Creekliler evlerinden çıkıp sıcak Ocak gününün tadını çıkarırken ağzına kadar doluydu.

Sıcaklıklar altmışların üstündeydi, bu da muhtemelen bir hafta içinde kıyamet gibi bir fırtınaya yakalanacağımız anlamına geliyordu. Kuzey Carolina kışlarının çılgınlığı böyle devam etti.

"Hey! Buradayım!" Beth ferforje bir masadan el sallayarak seslendi. Önünde çoktan bir milkshake vardı ve mutlulukla höpürdeterek içiyordu.

Dar masalar arasında dolaşırken çerçevemi mümkün olduğunca içeri çekmeye çalışıyordum. Çoğu gün kendimi züccaciye dükkânındaki bir boğanın kırılacak eşya koridorlarında parmak ucunda yürümeye çalışması gibi hissediyordum.

Huzuru bozmak istemedim. Sadece herkesin sahip olduğu şeyi istiyordum. Callum ve Layla'yı yüksek bir masanın üzerinde kahvaltı ederken gördüğümde bu isteğim yüzüme vuruldu. Görünüşe bakılırsa tavuklu bisküvi yiyerek hasret gideriyorlardı; Callum polis departmanındaki işine gitmeye hazırlanırken Layla vardiyasından yeni çıkmıştı AirCare üssünde.

Onlar için ne güzel.

Falls Creek'teki hayata alışmam uzun sürmedi. İtfaiye teşkilatının yapısı yardımcı oldu. Ait olabileceğim bir yerim vardı; beni hemen kendilerinden biri yapan bir topluluk.

Kendime karşı dürüst olursam, yavaş yavaş harika bir iş haline geliyordu. Kız kardeşimi daha sık görmek her şeyi daha da güzelleştirdi.

"Kahvaltıda milkshake yaptıklarını bilmiyordum," dedim Beth'in karşısındaki sandalyeye otururken.

Ağız dolusu çikolatalı dondurmanın arasından, "Yok," dedi. "Tiffany bunu benim için özel yaptı."

Şeker paketlerinden oluşan küçük bir tabak ile çeşni kutusu arasına sıkıştırılmış lamine menüyü elime aldım. "Yağsız protein ve demir, lif ve folat oranı yüksek sebzelere odaklanmalısınız."

Esmer tenli, uzun örgülü ve *alyanslı* güzel *bir* kadın olan Tiffany, cızırdayan soğan halkalarıyla dolu bir sepeti Beth'in önüne bıraktı. "Al bakalım anne. Kulağa hoş gelen başka bir şey var mı?"

Beth soğan halkalarına sanki Tiffany ona bir sepet dolusu elmas hediye etmiş gibi baktı. "Benimle evlenir misin?"

Tiffany güldü. "Eğer kocam bir kez daha seks yaparken tişörtünü çıkarmazsa, seni bu konuda ikna edebilirim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kahvaltıda bunu mu yiyorsun?"

Beth bir soğan halkası aldı ve milkshake'ine batırdı.
Boşaldım.

"Peki sen ne yiyorsun, benim mükemmel kardeşim?" Beth çikolata çamuruna bulanmış kızarmış kök sebzeleri yerken dalgın dalgın sordu.
Tiffany'ye baktım. "Yumurta beyazı dürüm, tam buğday tortillasında ekstra ıspanak ve avokado. Yanında hindi sos, patates kızartması ve bir fincan kahve. Sade."

Tiffany gülümseyerek, "Tamamdır, ateşli çocuk," dedi.

Beth gözlerini devirdi. "Karı kaslarının tadını çıkar," diye homurdandı.

"Gelip benimle çalışmalısın," dedim onun atılmış saman paketini alıp akordeon şeklinde katlarken. "Evden dışarı çık. Kendini daha iyi hissedersin."

Milkshake'inden bir yudum aldıktan sonra "Kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Benim yanımdayken rol yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Soğan halkalarından oluşan sepetine baktı ve başka bir şey söylemedi.

Görevde olmadığım ve Beth'in odasında ağladığını duyduğum birkaç gecedен fazla zaman geçti. Televizyonda gördüğü bir şeyle hormonlarının mı karıştığından yoksa mevcut koşulların mı onu zorladığından emin değildim.

Her randevusuna onunla birlikte gittim, işi bitene kadar bekleme odasında oturdum. Elimden geleni yaptım. Gerçekten başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Benimle göz teması kurmamak için telefonunda gezinirken, "Sadece kahvaltılık etmek istemiştin," diye kestirip attı. "Seni beni psikanaliz etmen için davet etmedim."

İçimi çektim. "Son zamanlarda annemle konuştun mu?"

"Bu sabah bana mesaj attı ve nasıl hissettiğimi sordu."

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" Annemizin ona mesaj attığını çok iyi bildiğim için sordum. Hemen ardından Beth'in "iyiyim" cevabının doğru olup olmadığını öğrenmek için bana mesaj attı.

Beth eğlenmeyen bakışlarla bana baktı. "Kendimi bok gibi hissediyorum. Sürekli yorgunum. Sürekli işemem gerekiyor, bu da ders vermeye çalışırken gerçekten çok rahatsız edici. Her şey midemi bulandırıyor. Her şey tuhaf hissettiriyor. Limon büyüklüğünde bir bebeğin vücuduma bu kadar zarar verebileceğini kim bilebilirdi?"

O daha tek kelime edemedi Shane, Missy, Elijah ve Jake verandaya çıktılar ve yanımdaki masaya el koyarak bizimkiyle aynı hizaya getirdiler.

"Selam Beth," dedi Jake. O bir çaylaktı ve itfaiyeci olarak ilk altı ayını tamamlamaya çalışıyordu.

"Merhaba!" Missy yanımdaki koltuğa otururken cıvıldadı.

Shane, Beth'in tepesine dikilmiş, ona bakıyordu. Bu bakışı biliyordum.

"Dr. Hale," dedi. Elini sandalyesinin arkasına dayamıştı. Kolunu koparıp atmak istedim.

Beth bu lakap karşısında donakaldı, yanakları kızardı. Adamın sesini duyunca tüm vücudu gerildi. "Ben henüz Dr. Hale değilim," dedi uysalca, adam yanındaki koltuğa otururken. "Yakınından bile geçmiyorum."

Sırıttı. "O zaman heves verici."

Elijah ve Jake beni Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nin düzenlediği bir etkinlikle ilgili bir konuşmanın içine çektiler, ama her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

Shane, Beth'i tekrar dürterek, "Seni bir süredir buralarda görmüyorum," dedi.

Beth'in gözleri soğan halkaları sepetinden ayrılmadı. "Evet. Sadece yatıyor ve çalışıyordum."

Shane onun yüzüne bir göz atmak için başını eğdi. Sesi yumuşaklaştı. "Sana mesaj atmayı denedim..."

Masadan uzaklaşırken sandalyesi gıcırdadı. "Biliyor musun, aslında artık aç değilim." Banka kartını çıkardı ve bana uzattı. "Tiffany döndüğünde bunu işletir misin?"

Az önce ne oldu öyle?

Beth arkasını dönmeden önce dondu kaldı. Yüzü solgunlaştı ve ağzı "O" şeklinde felç oldu.

Onu neyin korkuttuğunu görmek için döndüm.

Muhtemelen on sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir çocuk kaldırımdaydı. Elini Copper Mule'un avlusuna açılan kapıya dayamıştı. Dudağının kıvrılması, sadece kız kardeşimin anlayabileceği düzeyde bir tiksintiyi ifade ediyordu.

Bir adam ortaya çıktı ve gerginlik hemen anlam kazandı.

Bradley Childers, üzgün yüzünü son gördüğümde olduğundan çok daha ayık görünüyordu ve kendisinin daha genç bir versiyonunun arkasında duruyordu. *Beth'in derslerinden birinde öğrettiği profesörün çocuğu.*

Vay anasını.

Callum da aynısını yapınca yerimden fırladım. Layla dayanışma için onun yanında yer aldı. İtfaiye ve acil yardım ekibinin geri kalanı yavaşça yerlerinden kalktı,

ruh halindeki değişimi hissederek.

Göz ucuyla baktığımda, Shane vücudunu hızla Beth'in önüne geçebilecek şekilde konumlandırmıştı.

Bradley'nin yüz ifadesi bu ani kalabalık karşısında şaşkınlıktan düpedüz kötülüğe dönüştü. Hırladı, burun delikleri onu içine çekerken alevlendi. "Çağrılarımı görmezden geliyorsun, Bethany," diye tükürdü.

Beth'in dudağı titredi ama sesi güçlüydü. "Evet, bir numara bloke edildiğinde böyle olur."

"Orospu-" diye tısladı.

Oğlu bu çıkış karşısında şaşırmış bir halde babasına baktı. "Baba-"

Ellerim yumruk olmuştu. "Sanırım kız kardeşime bir daha bakarsan ne olacağını söylediğimi hatırlaman gerekiyor. Çünkü bir ceviz kadar hafızan olduğu çok açık."

Bir el omzuma yerleşti ve sıktı. Kim olduğunu görmek için gözlerimi araladığımda Elijah başını hafifçe salladı. "Şu anda sakın olmak senin görevin."

Sikeyim böyle işi. Lanet kafasını koparıp aşçılara fritöze attırmak istedim.

Callum masaların arasından geçerken bir elini kemerinin yanında tutuyor, bir elini de uzatıyordu. "Oğlunu içeri oturtalım, sonra seninle biraz sohbet edeceğiz."

Bradley kımıldamadı.

Callum otoriter bir şekilde konuştu. "Bay Childers, olay çıkarmayalım."

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Olay çıkarmak istiyordu. Ve ben, kendi adıma, bunu istedim.

Onu lime lime etmek için bir bahane arıyordum. Muhtemelen yeni girdiğim işi kaybederdim ama buna değerdı.

Cal bir şekilde Bradley'i kaldırımdan aşağı indirip gözden kaybolmasını sağladı.

Hepimiz bir an için ortak, şaşkın bir sessizlik içinde durduk. Arkamı döndüğümde Beth'in elleri koruyucu bir şekilde karnının üzerinde çapraz duruyordu.

Shane büyük, dövmele kolunu onun omuzlarına dolamıştı. Korkunç bir orospu çocuğuna benziyordu ama adam daha sekiz saat önce "Hakuna Matata" şarkısını söylerken ve buna eşlik edecek tüm karakter seslerini çıkarırken ancak bu kadar korkutucu olabilirdi.

Shane, Beth'le nazikçe konuşarak, "Çıkmadan önce otur," dedi. Beth yerinden kıpırdamadı.

Bana baktı. "Birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı sürdürünüz?"

"Ayrılın," dedim. "Onu eve götüreceğim ve arabasını almak için daha sonra geri geleceğim." "Ben *iyiyim*," diye homurdandı Beth, sersemlemiş halinden sıyrılıp parmağını Ben. "Zaten zorba bir kardeşim var. İkincisine ihtiyacım yok." Telefonundaki saate baktı. "Ve işe gitmem gerekiyor." Shane'in söylemediği bir şey vardı. "Beth-" Çantasını kapmadan önce gözleri ona kaydı. "Görüşürüz, Hutch." Ve bu sözlerle oradan ayrıldı.

Koşudan dolayı terden sıırılsıklam olmuş bir halde ayaklarımı evin kapısından içeri soktum. Son yarım milde tişörtümü çıkarıp spor şortumun bel bandının içine sokmuştum.

Tahminime göre Beth şu anda gece dersine girmeden önce çalışma saatlerini düzenliyordu.

Birkaç saatte bir kontrol etmek için mesaj atmama rağmen bütün gün ondan haber alamamıştım.

Tahmin etmem gerekirse, onu kontrol ettiğim *için* beni görmezden geldiğini söyleyebilirim. Kız kardeşim istediği zaman bir katır kadar inatçı olabiliyordu.

Duşa girip cildimdeki tuzu temizledikten sonra tavaya bir tavuk göğsü ve mikrodalgaya bir torba donmuş tatlı patates attım.

Mikrodalgayı dirsekleyerek kapatırken telefonum çaldı.

Bilinmeyen: Merhaba, bu gerçekten garip ve damdan düşer gibi olduysa özür dilerim, ama numaranızı bıraktınız ve bir şeye ihtiyacım olursa sizi aramamı söylediniz. Ayrıca, telefonla aramayı mesajlaşmaya tercih eden insanlardan biriyseniz özür dilerim. Ama eğer müsait değilsen, mesajdan kurtulmak için konuşma jimnastiği yapmak yerine bu şekilde mesajı görmezden gelebileceğini düşündüm.

Not: Bu Caroline.

Mesaja sıırttım ve onu rehberime eklemeden önce ikinci kez okudum.

Ben: Aramanı umuyordum çünkü seninle konuşmak hoşuma gidiyor ama mesaj da atabilirim. Ayrıca, bana neye ihtiyacın olduğunu söylemedin. Ne olursa olsun cevabım evet. Not: Ben Austin.

Tatlı Caroline: Vay canına, bugün cidden kafam çok dağınık. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Veli-öğretmen görüşmeleri arasında mesajlaşmaya çalışıyorum ve görünüşe göre pek de iyi bir iş çıkaramıyorum.

Güldüm, sonra aklıma geldi.

Caroline ilkokuldaydı, bu da telefonunu onun evinde bıraktığımda numaramı kendi telefonuna kaydettiği anlamına geliyordu. Bu bende göğsümü kabartma isteği uyandırdı.

Ben: Cevabım evet. Neye ihtiyacın var, Sweets?

Tatlı Caroline: Kamyonetin var, değil mi?

OceanofPDF.com

CAROLINE

I kapıyı hızla açtı ve yüzümdeki asi bukleleri uçurdu. "Merhaba." Austin beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bunun için tekrar teşekkür ederim," dedim ve kapının çerçevesine yaslandım,

Nefesim kesilmişti ve ne kadar dağınık görüldüğümün tamamen farkındaydım.

İki gün önce gururuma yediremeyip Austin'e mesaj atmış ve benim için bir şey taşımasını istemiştim. Arabam çok küçüktü. Hayal ettiğim resim hırslımın kurbanı olmuş, planladığımdan biraz daha büyük çıkmıştı.

Uzandı ve buklelerimden birini kalın işaret parmağının etrafına doladı. Parmak eklemi yanağımı zar zor sıyırdığında nefesim boğazımda düğümlendi.

"Saçındaki talaş mı?"

An paramparça oldu. "Ah, evet." Geri çekildim ve kalan talaşlardan kurtulmak için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Gülümsemesi parlak ve hızlı bir şekilde parladı. "Sürprizlerle dolusunuz Bayan Tyree." Austin daireme girdi ve etrafına bakındı. "Ee, mobilya falan mı taşıyoruz?"

Arkasından yaklaştım ve köşedeki ince ama büyük tahta sandığı gösterdim. "Aslında bir tablo."

Şok hissediliyordu. "*Bu* bir resim mi?"

"Resim sandığın içinde," dedim aceleyle mutfak lavabosuna gidip ellerime bulaşan sarı ve yeşil lekeleri temizlemeye başlarken.

Austin, yaşam alanından çok sanat atölyesine benzeyen oturma odamın köşesine geçti. Elini tuvali korumak için hazırladığım kontrplak sandığın üstünde gezdirdi. Sandık sadece beş santim kalınlığındaydı ama resim bir metre genişliğindeydi.

Büyük bir kızdı.

Arabamda onu taşıyacak yer yoktu. Normalde tabloyu nereye götürmem gerekiyorsa babama götürtürdüm ama artık tek başımaydım. Her ne kadar her şeyi kendim yapmak istesem de, uğruna çok çalıştığım bağımsızlığın bir parçası da bir şeyi kendi başıma yapamayacağımı kabul etmekte.

Şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkarmıştım. Bir arkadaşımın küçük bir iyilik istemek beni zayıf yapmadı.

Ben bir delegeydim.

En azından kendime böyle söyledim.

Beth'in kardeşine saçma sapan bir mesaj yazmak için tüm cesaretimi toplamam gerekti ama yine de başardım.

"Görebilir miyim?" diye seslendi şövalemin kurulu olduğu pencereden. Bitmemiş iki yağlıboya tablo ve üzerinde uğraştığım küçük bir suluboya eser ışığın en iyi olduğu yere kurulmuştu.

Güldüm. "Paketini açtığında açabilirsin. Mecbur kalmadıkça o canavarı sandıktan çıkarırken terlemem mümkün değil."

"Adil," dedi kıkırdarak, benim üzerimde asılı duran parçayı incelerken.

TE

LE "Üzgünüm, üzerimi değiştirmek için bir saniyeye ihtiyacım var, sonra VI gidebiliriz." Austin omzunun üzerinden baktı. "Acele etme."

ZY Yatak odama koştum ve boya lekeli eşofman üstümü değiştirdim.

ON

tozluk yerine adaçayı yeşili uzun bir etek ve krem rengi bir atlet giydim. Bugün hava sıcaktı ama yine de tedbir amaçlı bir hırka aldım.

Oturma odasında yeniden belirdiğimde Austin, "Sanatçı olduğunu bilmiyordum," dedi.

İçimden kıkırdadım. "Sanırım buradaki çoğu insan biliyor.

Genelde böyle bir şey yapmam."

"Yapmalısın. Sen inanılmazsın."

Yanaklarım kızardı. Onun ilgisinin küçük dozları beni düpedüz sersemletiyordu, ama sınırsız bir iltifat tamamen başka bir şeydi.

"Teşekkürler," dedim ve bakışlarımı babetlerime sabitledim. Kafamı kaldırdığımda Austin'in üzerimde yükseldiğini gördüm.

Mavi gözleri beni dikkatle inceledi. Dudaklarında küçük bir çatıklık belirdi. "Ne-"

"Sende biraz-" geniş eliyle çenemi kavradı ve başparmağıyla yanağımı hafifçe okşadı "-boya."

Aramızda yayılan sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu. Austin elini yüzümden çekmedi. Onun yerine parmakları enseme doğru kayarak saçlarıma dolandı.

Kutsal Rembrandt. Gidiyor mu-

"İşte." Geri adım attı ve ellerini ceplerine soktu. "Gitmeye hazırım."

Avucunun yanağımı sardığı yere dokundum. Ateş gibi bir ürperti tenimde dolaştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Nefes alamıyordum.

"Sweets?" Austin'in sesi ciddileşti, sanki alnımın ortasında üçüncü bir kulak filizlenmiş gibiydi. Endişeli bakışları bir işaret fişeği gibi yanıyordu.

Her ağır nefes alışımında göğsüm inip kalkıyordu. "Öyle mi?" Kaşları birbirine çatıldı. "İyi misin?"

"Uh-huh."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi korkutmak istememiştim."

Ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırdım. "Sorun yok."

Ve gerçekten de öyleydi. Austin Hale bana sanki beni öpecekmiş gibi dokunmuştu.

Şimdi sadece aptallık ediyordum. Bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

Benden çok daha yaşlıydı, hem de gülünç derecede seksi bir şekilde. Gümüş bir tilki değildi. Sadece bir şeyler biliyor gibi görünüyordu.

Henüz ilk elden deneyim kazanmadığım şeyler.

"Yani." Austin sandıktan çıkan resme doğru yürüdü. "Bu nereye gidiyor?"

Çantamı omuzladım. "Lise. Yatarken kamyonetinizin arkasına sığar mı?"

"Evet, hanımefendi." Sandığın etrafına uzandı ve onu kaldırdı.

"Gitmeye hazır mısınız?" "Aşağı taşımana yardım edebilirim."

"Ben hallederim, Şekerim. Sen sadece arkamdan kilitle."

Austin evimin merdivenlerinden inerken nefesimi tuttum. Bu tablo için çok fazla zaman ve emek harcanmıştı. O benim bebeğimdi.

Son merdiven boşluğunda yavaşça dönerken, "Soru," dedi. "Nedir o?"

"Bu şeyi tek başına dairene nasıl soktun?"

Güldüm çünkü bir tabloyu içeri sokmak için değil de dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyaç duymak biraz saçma görünüyordu. "Dairemin içine inşa ettim."

Durdu. "Ne demek 'siz inşa ettiniz'?"

"Ne zaman özel boyutta bir tuvale ihtiyacım olsa, sipariş vermek yerine çerçeveyi kendim yapıyorum ve sarıyorum. Daha ucuza geliyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Peki ya tahta sandık?"

Son basamaktan atladım. "Onu da ben yaptım. Sadece biraz kontrplak, birkaç çivi ve bir testere."

Başını çevirdi ve kaldırımında donup kaldı. "Senin bir dairende *gördün* mü?"

"Öyle mi?"

Austin masmavi gökyüzüne baktı ve kadınların onu erken mezara gönderdiğine dair bir şeyler mırıldandı. Park alanını yumuşak adımlarla geçti, doğruca tunç grisi parlak bir kamyonu gitti. Eski görünüyordu ama üzerinde tek bir kir lekesi bile yoktu. Bagaj kapağını indirmeden önce tabloyu yavaşça tekerleğin üzerine koydu.

"Hareketli battaniye mi getirdin?" Ben sordum.

Austin sırttı ve kamyonun kasasındaki kalın bir kumaş parçasını açtı. "Bana kırılğan bir şey taşıyacağımızı söylemiştin. Önce güvenlik, değil mi?"

İçimden güldüm. Tabloyu yüklemesini ve diğer battaniyeyle yastıklamasını izlerken, titremelerini engellemek için ellerimi arkamda birleştirdim. "Çocuklarım senin hakkında konuşmayı bırakmadılar."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir çakıl taşına tekme attım. "Sen onların ayının en önemli olayıydın."

Austin bagaj kapağını kapattı ve bana döndü. "Peki ya seninki?"

"Benim mi?"

"Sizin ayınız. Bu ayın en önemli olayı neydi?"

Sen. Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Onun ilgisini bir uyuşturucu gibi arzuluyordum. Güçlü ve bağımlılık yapıcıydı. Ama Beth'e karşı olduğu gibi bana karşı da aşırı korumacı olduğunu fark etmiştim, bu da beni asla bir çocuktan başka bir şey olarak görmeyeceği anlamına geliyordu. I

Sanırım onu suçlayamazdım. İlkel tahminlerime göre, ben doğduğumda o ortaokuldaydı.

"Resim," diye yalan söyledim.

Austin durakladı ve bir süre beni inceledi. Çenesini düşünceli bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ettirirken yanaklarındaki ince kirli sakal akşamın ilk ışığında parlıyordu. Ama blöfümü görmedi. Bunun yerine kamyonetin etrafında döndü ve yolcu kapısını açtı.

Acınası bir şekilde anahtarlarımı kaldırdım. "Arabayı ben kullanacaktım, böylece kalmak zorunda kalmayacaktın. Tabii kalmayı falan planlamıyorsan."

"Olay nedir?"

"Bayanlar Yardımlaşma Derneği Kış Isınması." Bana boş boş baktı.

"Beth sana söylemedi mi? O da orada olacak. Bu Falls Creek'te her yıl yapılan bir şey..." Söylediklerimden bir şey anlamayınca devam ettim. "Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nin düzenlediği bir bağış kampanyası. Sessiz bir açık artırma da var." Tabloyu işaret ettim. "Bu resmi bunun için yaptım. Grace Barnes için para topluyorlar."

"Kim o?"

"Layla'nın telefon görüşmesi yaptığı sırada başına gelenleri duydu mu?"

Aklına bir şey takıldı. "Evet. Aile içi bir bıçaklama olayına müdahale ediyordu. Saldırgan Layla'yı rehin almaya çalışmış."

Başımı salladım. "Grace Barnes kurbandı. Şu anda daha iyi durumda ama hâlâ bir sürü masrafı var ve kendine ait bir evi yok. Bu yüzden Büyükanne Fletcher ve Bayan Sepideh, Kış Isınması'ndan elde edilen gelirin ona gitmesine karar verdiler. Sağlık faturaları içinde boğuluyor ve bir dairenin döşenmesi, depozito ve birkaç aylık kiranın karşılanması için yardıma ihtiyacı var."

"Peki, Kış Isınması tam olarak nedir?"

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "Eğlence."

Austin dramatik bir şekilde çenesini sıvazladı. "Eğlenceli mi dedin? Senin gibi bir duvar çiçeğinden gelen büyük bir övgü olmalı bu."

Kızardım. "Karnaval gibi bir şey. Birkaç yıl önce farklı şeyler için para toplamak ve tatil bittikten sonra insanlara yapacak bir şeyler vermek için yapmaya başladılar. Kışın kasvetli havasına iyi geliyor. Yirmi bir yaş ve üstü için düzenleniyor, ben de ilk kez geçen yıl gittim. Lisenin spor salonunda düzenliyorlar ve bilet satıyorlar. Yiyecek ve *bol miktarda* alkol var ve herkes çocukluk oyunları oynuyor."

"Çocukluk oyunları mı?"

"Ördek-ördek-kaz gibi düşünün, ama kazı seçen sizseniz atış yapmak zorundasınız. Rideshare sürücüleri herkesi eve bırakarak para kazanıyor."

Yüksek sesle bir kahkaha attı. "Shot mı yapıyorsun?"

"Hayır, ama izlemeyi seviyorum ve hepsi iyi bir amaca gidiyor," dedim savunmacı bir şekilde.

Austin başını açık kamyon kapısına doğru eğdi. "Kalk bakalım, Şeker. Hadi gidip iyi vakit geçirelim."

Biraz isteksizdim. Bir yerlere kendim gitmeyi tercih ederdim, böylece yorulduğumda yanımda birini sürüklemekten gidebilirdim. Ama Austin Hale tam bir centilmen gibi bana kapısını açıyordu. Belki de bu, günlüğümde bir delik açan o randevu kararı için iyi bir alıştırmaya olurdu.

Austin'in yumuşak kahkahasını duyduğumda Everest'e tırmanır gibi koşu tahtasına tırmanmaya çalışıyordum. Elleri belime dolandı ve beni bir tüy kadar hafıfmışım gibi kaldırdı. "Yukarı çık."

Ne olduğunu anlayamadan arkam koltuğa yaslandı ve Austin emniyet kemerini kucağıma doğru çekerek beni bağladı.

O kapımı kapatıp direksiyona geçerken ben de aracı içeri aldım. "Burası çok temiz."

Güldü. "Bu şaşırtıcı mı?"

"Arabam makbuzlar ve saman paketleriyle dolu bir mezarlık."

Austin o hareketi yaptı, koltuğumun arkasına tutundu ve omzunun üzerinden bakarak boşluktan geri çekildi. Neden böyle küçük bir şey kalçalarımı sıkmama neden oluyordu?

"Şey," diye başladı gülümseyerek, apartman kompleksinden yavaşça çıkarken. "Bir erkek senin kadar güzel bir kadını kasabadaki bir bağış toplantısına götürme fırsatına sahip olduğunda, kamyonetinin temiz olduğundan emin olur."

Eridim.

Austin arabayı park ettiğinde lise otoparkı ağzına kadar doluydu. Binanın etrafından spor salonuna doğru ilerledi ve yan girişin yanında durmak için yavaşladı, iyi bir önlem için acil durum flaşörlerini taktı.

Austin dışarı fırlarken, "Orada bekle, Şeker," dedi. Bir saniye sonra ortaya çıktı, benim için kapıyı açtı ve inmeme yardım etmek için elini uzattı.

Şu ana kadar birkaç kez eline dokunmuştum ama ten tene temas ettiğim her an, bu dünyada geçirdiğim yirmi iki yılın çoğunda bastırdığım duygularım canlanıyordu.

Eli benimkinin üç katı büyüklüğündeydi ve her dokunduğumda avucumu sıyıran sert nasırlarla kaplıydı.

Zihnimde yeni fanteziler çiçek açtı. Kamyonundan atladığımda, o büyük eli koruyucu bir şekilde benimkine sarıldı. Çocukluğumdan beri olduğu gibi, hayal gücüm milyonlarca olasılıkla dolup taşıyordu.

Ama bunlar bir kızın masum hayalleri değildi. Yasadışı peri masallarıydı.

Yanaklarımı serinleten rüzgârın ısırığına şükreliyordum. Austin'in kapıyı kapattığını ve tabloyu kamyonun arkasından çıkarmaya başladığını fark etmemiştim bile.

"Yolu göster, Sweets," dedi tabloyu kollarının arasında taşıırken. Hantal olduğu kadar ağır da değildi.

Spor salonuna girerken onu mırıldanırken yakaladım. Tabii ki yine o Neil Diamond şarkısıydı. Sepideh Nazari ortaya çıkıp bizi içeri buyur ettiğinde neredeyse ben de "bah, bah, bah" diye eşlik edecektim.

"Caroline!"

"Merhaba, Sepideh Hanım," dedim.

Hemen Austin'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir yardımcı getirmişsin. Hem de yakışıklı bir tane! Hadi senin parçanı müzayede masalarına yerleştirelim."

Austin, bizi bir oyun ızgarası oluşturmak için güvenlik konileri ve uyarı bandı ile kordon altına alınmış spor salonuna götürürken itaatkâr bir şekilde takip etti.

Rekabetçi sandalye kapmaca için bir köşe ve Heads Up Seven-Up için bir masa kümesi vardı. *Tekila etrafta gizlice dolaşmayı zorlaştırıyordu.*

Sahanın yarısı Red Rover için kullanıldı. Yetişkinler *tarafından son sürat giydirilmek gibisi yok.*

Tribünler, birkaç metre daha fazla çevre kazanmak için duvarın içine doğru itilmişti. Burası gerçek boyutlu skeet atışlarının yapıldığı yerd. Tabii ki kimse gerçekten insanları vurmuyordu. "Avcının" lastik bir topu vardı ve kil güvercini gibi davranan kişinin de bir trambolini vardı.

Kendilerini havaya fırlattıktan sonra bir yığın dolgulu mindere çarpıyorlardı. Amaç, puan kazanmak için havada topla birlikte atlayanı çivilemekti.

Gecenin finali, kıyasıya bir yakan top oyunuyla ölümüne bir mücadele olacaktı. İlkokuldaki öğretmenler ve personel kendi aralarında konuşuyor, seçkin birkaç yöneticiden nasıl intikam alacaklarını planlıyorlardı.

Sahne, selofan ambalajlı hediye sepetleri, hafta sonu kaçamakları, güzellik bakımları ve ev hizmetleri ile ağzına kadar dolu katlanır masalardan oluşan bir labirent vardı.

Sepideh benim için sınıftan bir şövale getirtti. Austin sandığı dikkatlice yere indirirken ben kenarda durdum.

"Al bakalım canım," dedi Sepideh bana bir pano uzatırken. "Bana gönderdiğin parça bilgilerini aldım - tablonun adı, tanımı ve diğer her şey. Tek yapman gereken açık artırmanın başlaması gereken miktarı yazmak."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedim ve çantamdan bir kalem çıkarıp düşük bir rakam karaladım.

Austin omzumun üzerinden bana bakıyordu. Sepideh uzaklaştığında, "Bundan çok daha fazlası olması gerektiğine eminim, Sweets," dedi.

"Daha görmedin bile," diye karşılık verdim.

"Eğer dairenizdeki diğer tablolar bir şey ifade ediyorsa..." Kendi kendime gülümsedim çünkü bu seferki diğerlerini gölgede bıraktı.

Kasanın üstünü bilerek açık bırakmıştım. Çantamdan bir levye çıkarsaydım Austin sinir krizi geçirirdi.

"Görmeye hazır mısın?" Parmaklarımı kontrplak kutu ile tuvalin ahşap kenarı arasına sıkıştırırken sordum.

Austin birkaç adım geri çekildi ve kollarını zip kodlu geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Vay canına, şekerim."

AUSTIN

Caroline'ın dolgun alt dudağı, tabloyu sandıktan yavaşça kaldırırken dişlerinin arasında sıkışmıştı. Kolları neredeyse başının üzerine geldiğinde, sandığı tablonun altından çektim ve kenara çekerek parçayı şövalenin üzerine yerleştirdi.

O ortalarken ben de onun bukleli başının arkasında durdum. "*Vay canına.*"

"Son zamanlarda siluetlerle ilgili bir şeyler yapıyorum," dedi boya kabartılarındaki var olmayan tüyleri fırçalarken. "Hâlâ biraz daha pratik yapmam gerekiyor ama-"

"Hayır," dedim huşu içinde. "Bu inanılmaz." Avuçlarım omuzlarını buldu. "Adı ne?"

"*Dul'un Nöbeti.*"

Ağzımın kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. Hüzünlü bir tabloydu ama içinde çok fazla neşe de vardı.

Tahmin etmem gerekirse, Ballentine Evi'nin içini boyamış gibi görünüyordu. Bir kadının yıpranmış eli kıvrımlı tırabzanı süslüyordu. İnce parmaklar kirişi zarifçe okşuyordu. Bu, konunun izleyiciye görünen tek kısmıydı. Resmin geri kalanı görünmeyen gözler aracılığıyla anlatılıyordu.

Bir parti tüm hızıyla devam ediyordu. Yüzü olmayan kalabalıktan kahkahalar ve şampanyalar yükseliyordu. Her yerde bir hareketlilik vardı ama balo salonunun ortasında iki genç dans ederken birbirlerine hayranlıkla bakıyorlardı.

Tırabzanın üzerindeki kadının elinde bir erkeğin kalın alyansı vardı.

Daha iyi görebilmek için resmin önünde diz çöktüm. "Bunu bilerek mi yaptın?" Altın şeride kazınmış çizgileri inceleyerek sordum.

Caroline dizlerinin üzerine çöktü, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi yanıma sokuldu. "Evet." Kulaktan kulağa gülümsüyordu. Gözlerindeki hayat bulaşıcıydı. "Büyükbabamın alyansını hep sevmişimdir. Bu garip mi?" Güldü. "Üzerindeki çizgileri seviyorum. Çizikleri. Hatta bir keresinde araba aküsü takviyesi yaparken kablolar takılıyken yanlışlıkla yüzüğünü akü kutup başlarına değdirdiği yerde küçük bir çukur bile var. Bu onu çarpmış ve yüzükten küçük bir metal parçası fırlamış." Parmak uçlarının, yüzüğe attığı kılcal çiziklerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Tırnaklarının altında hâlâ sıvanmış boya parçaları vardı. "Bu çizgileri yapmak için bir palet bıçağı kullandım. Bence bu doku yüzüğe kendi hikâyesini veriyor. O çizgilerde yılların emeği ve sevgisi var."

Gözüme bir şey takıldı. Resmin ortasındaki çift... Adamın bir yüzüğü vardı ama parlak altındı, tırabzanın üzerinde duran donuk yüzük gibi değildi.

Beni kalbimden vurdu. "Dul kadın kendi aşk hikayesini hatırlıyor."

Caroline'a baktım. Gözleri yumuşak ve hülyalıydı. "Evet." "Burası Ballentine Evi mi?"

Başını salladı. "Orayı hep sevmişimdir. Falls Creek'teki en sevdiğim yer. Bayan Sepideh'in burayı satın aldığı ve kocası öldükten sonra onarmaya başladığı zamanı hatırlıyorum. Gençtim ama onun evi yeniden hayata geçirmesini izlemek gibiydi. Fikri Brandie Jean'in yılbaşı partisinde aldım."

Sanki resim gözlerimin önünde canlanmıştı. Ama genç Sepideh Nazari ve aşkı yerine Caroline ve ben vardık.

"Burada ne yapıyorsun?"

Arkamdaki ses beni çok korkuttu ve bu ses küçük kız kardeşimden başkasından gelmiyordu.

Caroline ve ben ayağa fırladık ve dönerek Beth ve Layla ile yüz yüze geldik. Brandie Jean flamingo pembesi İspanyol paça pantolonu ve *Good Vibes* tişörtüyle çevreye katıldı. *Vibes*'in *V'si* serigrafı baskılı iki vibratörle oluşturulmuştu.

Beth kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Hamileyken içki içmek gibi aptalca bir şey yapacağımdan endişe ettiğın için beni buraya kadar takip ettiğini söylüyorsan..."

Böyle mi düşünüyordu? Ona ebeveynlik yapmaya çalıştığımı mı? Beth ve ben *önce aile* atasözüyle yetiştirildik. Beni gözyaşları içinde aradığı an, onun için her şeyi bıraktım çünkü Haleler böyle yapar.

"Aslında Austin'den resmimi getirmeme yardım etmesini istedim," dedi Caroline, daha önce hiç duymadığım bir cesaretle konuşarak.

Layla'nın kaşları havaya kalktı ama çenesini kapalı tuttu.

Brandie Jean sinsi bir tek boynuzlu at gibi bir kulaktan diğerine gülümsedi. Görünüşe göre Caroline'ın sözü Beth'in öfkesini dindirmiş ve merakını ateşlemişti.

Üçü de sorgulamaya devam edemedi Layla'nın nefesi kesildi. "Caroline, bu çok güzel." Gruptan ayrıldı ve parmak uçlarını dudaklarına bastırarak tabloyu inceledi. "Buna kesinlikle teklif veriyorum."

"Bu çok ürkütücü," dedi Beth. "Evleniyorsun ve şimdiden nasıl biteceğini mi düşünüyorsun?"

Layla başını salladı. "*Khale joon* için. Cal ve benim düğün için yatak ve kahvaltıyı kullanmamıza izin verdiğin için bir teşekkür olarak."

"*Muhteşem*," diye mırıldandı Brandie Jean. "Neredeyse benim için yaptığın portre kadar mükemmel."

Eğildim ve sözlerimin ikimizin arasında kalması için sesimi yeterince yumuşak tuttum. "Brandie Jean'in portresini mi yaptın?"

Caroline gözlerini bana dikti. "Kötü olan kısmı bu değil." "Evet, tüm detaylara ihtiyacım olacak, Sweets."

Üç kızın da dikkati dağıldığında Caroline bana döndü ve fısıldadı. "Onu altın bikinili Prenses Leia olarak resmetmemi istedi. Yaşlı erkek arkadaşı zaten dev bir sümüklüböceği andıracak kadar kırıktı. Kız onun kucağında oturuyordu. En azından vücudu erkek arkadaşının çoğunu örtüyordu. ... bitler."

"Benimle taşak geçiyorsun," diye kıs kıs güldüm.

"Şaka yapmıyorum!" diye tısladı ve sessiz kalmak için ağzını kapattı. "Kanıt ihtiyacım var."

Kıkırdadı. "Güven bana. Kanıt istemezsin."

Layla, "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz, sinsice ve fısıldayarak," dedi.

Neyse ki, Gran Fletcher'ın oyunların başlaması için gürültülü bir anons yapmadan önce bizi sahneden kovması sayesinde kurtulduk.

"Önce nereye?" Spor salonunun dışındaki koridoru gösteren bir tabelanın yanında bir metrekarelik boş bir alan bulduğumuzda Caroline'a sordum.

"Yaşam Boyu Şeker Diyarı Pasta Yürüyüşü" yazıyordu. Başımı pasta yürüyüşüne doğru eğdim. "Denemek ister misin?"

Görüş alanımı takip etti ve güldü. "Kesinlikle olmaz. Falls Creek kadınlarının ne kadar rekabetçi olduğunu biliyor musun? Geçen yıl Doktor Mathers mesai saatleri dışında ofisini açmak zorunda kaldı çünkü Mavis Taylor ve Christie Spellman, Gran Fletcher'ın karamelli pastası için kavgaya tutuştular. Bayan Taylor beyin sarsıntısı geçirdi, Christie Spellman ise ayak bileğini burktu ve parmağını kırdı."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Şey, yapabiliriz-"

"Tabloyu buraya getirmeme yardım ettiğin için gerçekten minnettarım ama sırf ben geldim diye kalmak zorunda değilsin. Eve bir araç bulabilirim." Etrafına bakındı. "Sadece sessiz müzayede bittiğinde tabloyu sandığa geri koymak için burada kalmam gerekiyor."

Önünde durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Biraz utangaç bir ifadeyle ayak parmaklarına baktı. "Hayır, ben sadece... izlemek gerçekten eğlenceli ama katılmak bana göre değil. Moral bozucu olmak istemiyorum."

Oyunlar başladığında spor salonunda patlak veren kaosu işaret etti. Bea Walker'ın Red Rover'da rekabet avantajı elde etmek için muumuu'sunu etek ucundan düğümlemek için belinden eğilmesini izledim. Temiz bir şey içti, çizgiye doğru koştu ve geçemeyince arkasına yaslandı.

"Biri kalçasını kıracak," diye mırıldandım.

Tam o sırada Büyükanne Fletcher'ın bağırıldığını duydum, "Onu mahvet, Sep!"

Uzun yeşil elbiseli ve krem rengi başörtülü Bayan Sepideh, alnını beyzbol sopasının ucuna dayayarak döndü ve ardından Lester O'Malley'i dövmek için spor salonunun diğer ucuna koşmaya çalıştı.

Baş dönmesi ikisinin sarhoş korsanlar gibi koşmasına neden oldu, ancak Bayan Sepideh yaşlı çiftçiye duman etti ve Falls Creek Dolum İstasyonu için bir hediye kartı kazandı.

"Bu..."

Sepideh'e ödülü verilirken Caroline güldü. "Lanet olası Creeker'lar."

"Lanet olsun, Şeker." Saçlarını karıştırdım. "Sanırım ilk kez küfür ettiğini duyuyorum."

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum," dedi sinsice. "Bütün gün öğrencilerimin ve ailelerinin etrafında olmak falan."

"Neden bu konuda bir uyarı olduğunu hissediyorum?"

Yere doğru gülümsedi. "Kafamın içinde ne oynadığı başka bir hikaye." "Ah, işte orada," diye takıldım.

Caroline kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim, ellerimi ceplerime soktum. "En kirli zihinlere sahip olanlar her zaman sessiz olanlardır."

Ve böylece, ben sessiz müzayedeyi incelerken onu güveçte bıraktım.

"HEY, ÇOCUK," dedim, bir spa sepeti, bir Griffith Brothers biftek abonelik kutusu ve Ballentine House'da bir hafta sonu konaklamasının yer aldığı bir masanın önünde kız kardeşimin yanına yanaştığımda onu dürterek.

Ağzının sulandığını bildiğim huni kek yerine Beth'in elinde bir şişe su vardı. "Hey."

Kolumu omuzlarına attım. "Sorun nedir? Profesör Dangalak Kano'ya başka bir şey mi oldu? Ben yokken hiç uğramadı, değil mi?"

Gülümsemedi bile.

"Bekâr bir anne olacağım," dedi uzun bir sessizlikten sonra sessizce.

"Aklını kaçırmış bir narsistle uğraşmaktansa tek başına uğraşmak daha iyidir." Ona daha sıkı sarıldım. "Ama yalnız değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Elimden geleni yapacağım. Burada arkadaşların var. Annen ve baban heyecanlı."

"Yardım almak, bir ortağa sahip olmakla aynı şey değildir." "Biliyorum, evlat."

"Ve sonunda sen evlenip kendi çocuklarına sahip olacaksın, ben de Beth Teyze olup onları şımartacağım-"

"Fark etmez. Biz hâlâ bir aileyiz."

"Önce aile, bir aileniz olduğunda onların her şeyden önce geldiği anlamına gelir."

İçimi çektim ve spa günü hediye sepetine iliştirilmiş panoya adımı karalamak için masadan bir kalem kaptım. İçi meyve suyu banyosuyla doluydu.

güzellikler kadınların hoşuna gidiyor gibiydi. Ortada masaj, yüz bakımı ve tırnak hizmeti için bir hediye sertifikası vardı.

"Kim bilir, Bethany?"  fkeyle söyledim. "O gemi benim için çoktan kalkmış olabilir. Bugün biriyle tanışsam bile, evlendiğimizde muhtemelen kırklı yaşlarımnda olurum. Birkaç yıl sadece ikimiz bir şeyler yapalım. İlk  ocuğumuz olduğunda ben neredeyse ellimde olurum." Kalemi bırakırken başımı salladım. "Hayata yeni başlamak için oldukça geç bir yaş. Hâlâ vaktin var."

"Birincisi, bu saçmalık. İkincisi-" karnına baktı. Dar tişörtlerin içinde neredeyse hiç görünmüyordu ama bu gece giydiği kalın kazak minik şişliğini tamamen gizliyordu. "-Dramatik görünmeye  alışmıyorum ama kimse bununla birlikte gelen tüm çılgınlıkları istemeyecektir."

"Asla bilemezsin."

Omzuma kendi omzuyla vurdu. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Beth hemen konuyu değiştirerek spa sepetine verdiğim teklife baktı. "Tırnaklarını parlattırmayı ve cilalatmayı mı planlıyorsun?"

Çok fazla rakibim olacağını düşünmediğim için yeterince cömert bir teklif vermiştim. Yine de masaya tekrar uğrayıp kazandığımdan emin olmak için aklıma bir not aldım.

"Hayır. Bunu senin için alıyorum," dedim ve Caroline'ın resmine bakmadan önce bir süre biftek abonelik kutusunu inceledim.

Pano tekliflerle doluydu ve Bayan Yardımcılardan biri savaşı devam ettirmek için ikinci bir sayfa eklemişti. Falls Creek rekabetçi değilse hiçbir şeydi.

Bunun kanıtı Shane Hutchins ve Callum Fletcher'ın gerçek boyutlu skeet atışlarında mücadele etmesiydi. Hedef Polis şefi Farnby idi. Shane bir yakartopla karnına vurdu ve Farnby kakhahalar içinde dolguya çarptı. Kazanan Shane oldu ve kendisi de hedef haline geldi.

"Spa gününe ihtiyacım yok."

"Spa gününe ihtiyacın olduğunu söylemedim. Sana bir spa günü ayarlayacağımı söyledim."

"Peki, tamam o zaman." Bir kalem aldı ve masanın ucundaki panoya bir şeyler karaladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni bir hafta sonu için evimden çıkarıyorum, böylece senin mantığından arınmış bir acıma partisi d zenleyebiliyorum" diye mırıldandıktan sonra alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Ben

İyi bir amaç için bağıшта bulunmak. Ayrıca, Ballentine House'da bir hafta sonu geçirmek hoşuna gidecek gibi görünüyor çünkü önümüzdeki hafta hava berbat olacak ve ben de evden ders kaydediyor olacağım."

Ona şüpheyle baktım ama Beth'in poker suratı çok sağlandı. "Bir şeylerin peşindesin. Sadece ne olduğunu anlayamıyorum."

"Beth! Austin!" Layla salonun köşesinden bağırdı. "Kıçınızı kaldırıp buraya gelin! Sandalye kapmaca için iki kişiye daha ihtiyacımız var!"

"Siktir et," dedim ve kolumu Beth'e dolayarak onu sahneden indirdim. "Hadi biraz eğlenelim."

Sandalye kapmaca oyunu, maksimum eğlence için isteğe bağılı içkilerin de eklenmesiyle beklenildiğı gibi kuruldu. Beth içkiyi es geçti ve Estelle Gould'un yanında bir yer buldu ama Callum yerimizi almadan önce bir kadeh kaçak içki içmem için beni ikna etti. Caroline, Layla tarafından oyuna sürüklenmişti ve çemberin karşı tarafında ayak bilekleri çapraz ve bir resim kadar güzel bir şekilde oturuyordu.

Biri müziğı başlattı ve biz de başladık. 2000'lerin başındaki kulüp müziğı ile 90'ların country ve 80'lerin saç gruplarının garip bir karışımıydı.

Creeker'lar teker teker elendi. Kaçak içkinin tadı hala dilimi yakıyordu ama kasabanın eski kütüphanecisi Maribel Gonzales ile Flo Rida'nın "Low" şarkısı ve Travis Tritt'in "T-R-O-U-B-L-E" mırıldanması arasında bir kadeh daha içtim.

Kaçak içki berbattı ama bel altı konuşmalar eğlenceliydi. Gran Fletcher, "Pour Some Sugar On Me" sırasında Callum onun koltuğunu çaldığında onunla bağıрма yarışına girdi. Callum ona Pazar gününden itibaren altı şekilde küfretti ve o da ona küfretti. Layla bir sonraki turda Callum'u eleyerek Gran'in onurunu korudu. Daha sonra sinsi küçük Caroline tarafından elendi.

"Selam Sweets. Seninle burada tanışmak ne güzel," dedim Caroline'ın yanındaki koltuğa otururken. Beş kişi kalmıştık. Ben ve Caroline, Kate - polis departmanında idari asistan - Bill McMann ve Marilyn Dreese.

Sepideh iki sandalyeyi çıkardı ve geriye sadece üç kişilik yer kaldı.

Onlarca yıllık müzik setinde Shakira çalarken, "Sana yumuşak davranacağımı sanma Şeker," dedim.

Caroline sırtarak, "Sana karşı yumuşak davranacağımı sanma," dedi.

Sepideh, şarkıcı gerçek olmayan kalçalar hakkında şiirsel bir şeyler söylemeden hemen önce müziği durdurdu. Marilyn Dreese'in kucağına inmesiyle bir sandalyeye çöktüm.

Gümüş arı kovanını geriye atarak kıkırdadı. "Şey, lanetleneyeceğim. Her zaman seksi bir itfaiyeci tarafından tutulmak istemişimdir."

Onu kibarca üzerimden kaldırıp ayağa kaldırırken güldüm. "Umarım bu kayıp sizin için biraz daha iyi olur Bayan Marilyn."

Kadın homurdandı. "Senin boş konuşman üzerinde çalışmalıyız, yakışıklı. Büyüklerine bakıp 'Ha!' diyene kadar bir Creeker değilsin. Ördüğü yala!" Sepideh elenen oyuncularını çemberin dışına iterek Caroline, ben ve Bill McMann.

Yaşlı adamın hiç şansı yoktu. Müzik çalarken, rüzgâra karşı üç çarşafı tökezledi.

Şimdi sadece ben ve Caroline tek bir sandalyenin etrafında dönüyorduk. Ödülün ne olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim onun kışını tekmeleyecek olduğumdu.

Sepideh bir şarkıdan diğerine geçerek beklentiyi artırdı. İkimizin ölümüne dövüşünü izlemek için bir kalabalık toplanmıştı.

Biz yürürken Caroline'in eli koltuğun arkasında geziniyordu. "Bu hile yapmaktır, Sweets," dedim.

Gülümsedi ve bir kuzu yavrusu kadar masum bir şekilde ellerini arkasında kavuşturdu. "Tamam. Bunu gözüm kapalı da yapabilirim ve yine de kışını tekmeleyebilirim."

Sırıttım, çünkü Caroline'ın bu yönünü seviyordum. Alındı. "Oturabilirsin," dedim. "Ama kucağımda oturmak zorundasın çünkü kesinlikle ben kazanacağım."

Seyircilerden bir "ooooh" korusu yükseldi.

Sepideh elini müzik setinin üzerinde sallayarak ikimizin de irkilmesine neden oldu ama müzik Rihanna'nın bir parçasına geçerken hiç durmadı.

"Kucağıma düştüğünde senin için gerçekten utanç verici olacak, Hale."

"Hiç bir itfaiyeci sana sarıldı mı?" Ben de karşılık verdim. Bunu alay etmek için söylemişim ama yüzü kıpkırmızı oldu.

Şapır şupur konuşmak Falls Creek devlet okullarında öğretilmiş olmalıydı, çünkü utancı çabucak sırtıma dönüştü. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Austin Hale: her zaman itfaiyeci, asla ateş değil."

Müzik durdu.

Tek bir akıcı hareketle Caroline'ın eli dışarı fırladı ve sandalyenin arkasını kavradı. Koltuğu kendisine bakacak şekilde çevirdi ve benim

kıçını spor salonunun zeminine çarptı.

Sandalyede geriye doğru oturdu, kollarını sandalyenin arkasında kavuşturmuş bana gülümsüyordu. Sepideh onu kazanan ilan ederken kalabalık kükredi.

Caroline'ın memnun gülümsemesi kedi gibiydi. "Sana bir tavsiye, Hale." Sandalyenin arkasına doğru eğildi ve fısıldadı, "Bir anaokulu öğretmenine karşı çıkma. *Yıllarca* sandalye kapmaca oynamışlığım var."

Sepideh Caroline'e kazandığı parayla birlikte beyaz bir zarf verirken Beth omzuma vurdu. "Bu bakışı biliyorum."

"Ne bakışı?"

Başını Caroline'a doğru eğdi. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun."

Biliyordum ama bunu itiraf etmek istemiyordum. Caroline hakkındaki düşüncelerim

Tyree en iyi ihtimalle berbat durumdaydı. Benden on üç yaş küçüktü. Hayata yeni başlıyordu. Ve tecrübesiz görünüyordu. Bu beni tahrik etmemeliydi ama ediyordu.

Kahretsin, öyleydi.

Beth'le birlikte tekliflerimizi kontrol etmek için sessiz müzayede masalarına doğru yürürken, "Hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim," dedim.

"Öyleyse ne olmuş?"

Ona baktım ve o da bakışlarıma karşılık verdi.

"Burada olduğun için ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?" dedi sessizce, neredeyse utanarak. "Çünkü öyleyim. Son zamanlarda şirretlik yaptığımın farkındayım. Ben sadece..." diye iç geçirdi. "Hayatımın tamamen değişeceği ve geleceğim için yaptığım planın ateşe verilip parçalayıcıdan geçirildiği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyorum. Üstüne üstlük hormonal bir durumdayım." Dirseğiyle beni dürttü. "Her zaman yanımda olmandan şikâyet ettiğimi biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, kardeşim olsan ne yapardım bilmiyorum."

Onu kucakladım. "Seni seviyorum, Bethany."

İç çekti. "Ama Tanrı aşkına, Beaufort'u benim için terk ettin diye hayatın da durmak zorunda değil. Arkadaş edin. Birileriyle çık. Çalışacak yeni bir spor salonu bul." Başını kaldırıp bana baktı. "Lütfen yaşamaya devam et. Bir gün sana yetişeceğim ve pes etmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor."

CAROLINE

"S "Birinin keyfi yerinde."

Kafamı kaldırdığımda Sloan'ın sınıfımın kapısında, kalçasında bir yığın kâğıt ve büyük boy bir seyahat kupasıyla durduğunu gördüm
diğerinde kahve.

"Neden böyle söylüyorsun?" Gülerek sordum.

"Mırıldanıyorsun," dedi kupadan bir yudum almadan önce. "Daha önce hiç mırıldandığını duyduğumu sanmıyorum."

"Mırıldanıyorum," diye karşı çıktım. Ona Austin'in her zaman söylediği melodiyi mırıldandığımı söylemek istemedim. Yeni yıl arifesinde dans ettiğimiz şarkıyı.

"Peki, seni bu kadar mırıldanmaya iten şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Kül bloklu duvarların tepesinde sıralanan pencerelerden dışarı baktım. Gökyüzü yumuşak bir griydi. "Cuma günü kar için erken paydos mu? Mırıldanmadığına şaşırdım."

Sırıttı ve bardağını salladı. "Bir saat içinde, bu sadece kahve olmayacak."

Büyük boy çantamı kaptım ve ders planı klasörümü ve bir araya getirmem gereken bir yığın kâğıdı yükledim. Pazartesi günü çocuklara gösterebileceğim bir örneğe sahip olmak için hafta sonu yapmam gereken bir el işi örneği için bir kucak dolusu malzeme aldım.

"Oh, hey."

Sloan'ın kiminle konuştuğunu görmek için başımı kaldırdığımda Adam Kipler'in da kapımın önünde sıkışmış olduğunu gördüm. Üzerinde ağır bir palto ve yağıştan benek benek olmuş bir kızak vardı.

"Hey," dedi şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Bugün otobüs görevin olmadığına şükret. Buzlu dondurmaya dönebilirdin."

Bu bana masamın altına sakladığım küçük ısıtıcıyı kapatmam gerektiğini hatırlattı. Uzanıp düğmeyi çevirdim, Austin'i ve onun Beth'i ve mumlarını annesinden nefret ettiğini düşündüm. Muhtemelen o da ısıtıcılar yüzünden sinir krizi geçirirdi.

"İşte yine o bakış," diye alay etti Sloan. "Mutlu olduğun şeyin sadece kar olduğuna emin misin?"

"Bu hafta sonu için planınız var mı, Bayan Tyree?"

"Aslına bakarsan var." Ceketimi ve atkıyı aldım, park yerine gitmek için hazırlandım.

"Biliyor musun, fırtına geçtiğinde birkaçımız Hillsborough'ya gitmeyi planlıyorduk," dedi Adam, az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelerek. "Topsy Goat'ta bir şeyler içeceğiz. Eğer bu havada araba kullanmakta kendini rahat hissetmiyorsan seni alabilirim."

"Birkaçımızın" kim olduğunu çok iyi biliyordum. İlkokul beden eğitimi öğretmeni Adam, sosyal bilgiler öğretmeni olma yolunda yarım yamalak ilerleyen lise futbol koçu Mitch ve ortaokul fen bilgisi öğretmeni Brett Walsh.

"Biliyorsun, özel ve profesyonel hayatımı ayrı tutmayı tercih ediyorum," dedim.

"Başka zaman o zaman," dedi Adam, yüzüne açıkça vurduğum ipucunu hiç de ciddiye almamıştı.

Sloan güldüğünü gizlemek için ağzını kapattı. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

Çantamı omuzladım ve kapıya yöneldim. "Winter Warm-Up'ta Ballentine House'da bir hafta sonu konaklama kazandım."

"Austin Hale'in kışını okşadığını gördüm," diye kıs kıs güldü Sloan. "O adam her türlü iyi."

"Sen evli değil misin?" Işıkları söndürüp kapıyı kapatırken alay ettim. Üçümüz koridorda özgürlüğe açılan kapıya doğru ilerledik.

"Mutlulukla," diye cıvıladı. "Ama ben kör değilim. Bahse girerim o hafta sonunu onun iyi tonlanmış kışının altından çalmak çok iyi hissettirmiştir."

Güldüm. "Ödülün ne olduğunu bile bilmiyordum. Büyükanne Fletcher ve Brandie Jean daha fazla bedene ihtiyaçları olduğu için beni oyuna aldılar. Ben oynamadım.

Bayan Sepideh bana zarfı verene kadar bunun B&B'de kalmak olduğunu öğrenemedim."

"Şanslısın," diye bağırdı.

Adam, "İyi vakit geçirmek istiyorsan ayakta durmayı teklif et," dedi. "Numaram sende var, değil mi?"

Sloan gözlerini devirdi.

"Bende personel rehberi var," dedim.

Dışarı adımımızı attığımız anda dondurucu yağmur ve şiddetli rüzgârın saldırısına uğradık. Sürü halinde kaldırımdan aşağı inerken ayaklarımızın altında tuz çıtırdıyordu. Sloan arabasına gitmek için soyundu. Neyse ki Adam da aynı yöne park etmişti ve onu takip etmek zorunda kaldı.

Arabamın kilidini açıp hemen kaloriferi çalıştırırken bulanık nefesler alarak "Şükürler olsun," dedim.

Hava durumunu tahmin ederek, bu sabah okula gitmeden önce Ballentine House'da geçireceğim hafta sonu için ihtiyacım olan her şeyi hazırlamıştım.

Tam boy şövalemi getirmek, tek odalı bir B&B'de kalmak için biraz gerçekçi değildi, ancak sanat çantamı bir masa üstü kurulumuyla birlikte paketledim. Evde çok fazla gizli köşe ve kuytu vardı. Tuvale koyacak yeni bir şeyler bulmak istedim.

Muhtemelen Ballentine Evi'nin resmini Falls Creek'teki diğer yerlerden daha fazla yapmışımdır ama elimde değildi. Evin büyüğü bir yanı vardı.

Kırmızı ışıktaki durmak için yavaşladığımda arka koltuktaki bavullar yer değiştirdi. Muhtemelen fazla eşya almıştım. Sadece bir kişiydim ve bu bir hafta sonuydu, dünya turu değil.

Lastiklerim karla kaplı caddede hafifçe patinaj yaptı ve kalbim boğazıma fırladı.

Belki de gitmemeliyim.

Yağan kar taneleri ön camımı kapladı. Silecekleri çalıştırdım ve ışıklardan geçerken onları temizledim. Apartman kompleksime gitmek için dönüşe yaklaşıyordum. Belki de sadece...

Hayır, Caroline.

Daha spontane şeyler yapma kararına sıkı sıkıya bağlı kaldım.

Elbette, tamamen birdenbire olmadı. Winter Warm-Up'ta hafta sonu konaklamayı kazandığım tarih ile planlandığı tarih arasında birkaç gün vardı. Toparlanmak ve ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için zamanım vardı.

Yine de, tabloyu taşımama yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için Austin'e mesaj attığımdan beri en spontane olduğum andı.

Bir erkek sizin kadar güzel bir kadını kasabadaki bir bağış gecesine götürme fırsatına sahip olduğunda, kamyonetinin temiz olduğundan emin olur.

Bu tek cümle günlerdir zihnimde tekrarlanıyordu. Düşüncesi bile sürücü koltuğunda ciyaklamama ve titrememe neden oluyordu.

İtfaiyecinin ateşli mamutuna küçük bir aşk beslemiş olabilirim. Beni gerçekten suçlayabilecek biri var mı?

Ayrıca, aşık olmanın bir zararı da yoktu.

Yirmili yaşlarda ilk kez biriyle çıkmanın nasıl bir yol olduğunu tam olarak bilmediğimden, aşık olmak başlamak için doğal bir yer gibi görünüyordu.

Çoğu çocuk, çocukluk aşklarının ergenlikte kaçamaklara, üniversitede ve erken yetişkinlikte daha ciddi ilişkilere dönüştüğünü deneyimlemiştir.

Üniversiteyi bitirmiştım ve flört kavramıyla ilgili ilkokuldaki beşinci sınıf öğrencileri kadar deneyimim vardı.

Ama bu düşünce bile keyfimi kaçırmadı. Ballentine House'un yan otoparkına girdiğimde, pencerelerden sızan sıcak ışıltıyla yıkanırken, hiçbir şey beni aşağı çekemezdi.

"Oh, Caroline. Burada olmana sevindim. Ben de tam seni aramak üzereydim.

Rezervasyonunuzla ilgili bir sorun var."

Bunun dışında hiçbir şey beni yıkamazdı.

Sepideh Nazari beni girişte karşıladı, elinde bir tablet vardı ve yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Görünüşe göre sizin için ayırdığım kulübede su ısıtıcısı ve gazlı şömine çalışmıyor. Henry bir süredir üzerinde çalışıyordu ama fırtına yüzünden ne kadar şansı olur bilemiyorum."

Ballentine House Bed & Breakfast, ana evdeki on konuk odası, bir kır evi ve iki kulübeden oluşuyordu. Evin bekçisi Henry Calhoun, ana evden en uzakta bulunan kulübede yaşıyordu.

Kış Isınması'ndan kazandığım ödül kulübede bir hafta sonu kalmaktı. Ama görünüşe bakılırsa bu olmayacaktı. Tek seçeneğim dondurucu soğukta buz gibi duşlarsa olmazdı.

Kapı arkamızdan açıldı, karlı bir hava patlaması fuayenin içine yağlı taneler ve ıslak karla karışık yağmur zerrecikleri getirdi.

Rüzgârla birlikte evin sıcaklığı en az yirmi derece düşerken Sepideh hızlı Farsça mırıldandı. "İçeri gel. İçeri gel," dedi, el sallayarak.

yeni misafiri içeri aldı. "Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin Bay Hale. Birazdan yanınızda olacağım."

Adını duyunca topuklarımın üzerinde döndüm ve ağır bir paltoya sarınmış, bir kilometre genişliğinde bir göğüsle yüz yüze geldim. "Ne yapıyorsun burada?"

Benimkine tıpatıp benzeyen beyaz bir zarfı kaldırdı. "Winter Warm-Up. Beth sessiz müzayedede bana bir hafta sonu konaklama kazandı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Falls Creek'in son on yılda gördüğü en kötü kar fırtınasında onu gerçekten gözetimsiz mi bırakıyorsun?"

Bana sinsî bir sırıtış fırlattı. "Callum bu gece nöbetçi, ben de Layla'ya Beth'i takılmaya ikna edip edemeyeceğini sordum. Görünüşe göre Brandie Jean de işin içine girmiş ve şimdi bir tür temalı pijama partisi veriyorlar."

Zorla gülümsedim. "Brandie Jean'in yapacağı bir şeye benziyor." Sepideh'in sıkıntısını ve benim kararsızlığımı anlayan Austin'in yüzü düştü.

"Neler oluyor?"

Sepideh, "Caroline bağış gecesinde bir konaklama kazandı ama kulübedeki gaz çalışmıyor," dedi.

"Evde onun yerine geçebileceğim bir oda var mı?" diye sordum.

Üzüntüyle başını salladı. "Diğer tüm odalar tutuldu ve konuklar giriş yaptı."

Henry ayaklarını sürüyerek içeri girip soğuktan silkinirken kapı açılıp tekrar kapandı. Tuzlu ve biberli sakalı karla beyazlaşmıştı. İri yarı oduncu havası vardı ve bu onu tam bir gümüş tilki yapıyordu.

Henry eldivenlerini çıkarıp cebine soktu. "Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

Henry başını salladı. "Yarın fırtına çıktığında hırdavatçıya ulaşabilirsem tamir edebilirim."

Sepideh gözlerinde mutlak bir hayranlıkla ona baktı. "Teşekkür ederim, Henry."

Alçakgönüllülükle başını salladı. "Evet, hanımefendi. Elbette."

Omuzlarım çöktü. "Belki başka bir hafta sonu, o zaman."

Austin omzunun üzerinden baktı ve buzla kaplı pencereye göz attı. "Buraya kendin mi geldin, Sweets?"

Başımı salladım.

Austin başparmağını dudağının alt kısmına sürttü. "Bu havada araba kullanmamalısın. Yollar çoktan kaplandı ve altında bir buz tabakası var."

Aşırı korumacı bir ağabeylik yapıyordu ama pek de haksız sayılmazdı. Ballentine Evi, Falls Creek kasaba sınırlarının on beş dakika dışındaydı. Daireme gitmek için on dakika daha gerekiyordu. Bu havada muhtemelen bir saatimi alırdı.

Zarfı bana uzattı. "Benimkini al." Ona baktım. "Ne?"

"Benimkini al. Ben geri dönebilirim. Kamyonetim yeterli olur."

Henry yüzünü buruşturdu ve sakalını sıvazladı. "Bundan emin değilim, oğlum. Dışarısı çok karışık. Sıkışıp kalmanı ya da daha kötüsünü istemem."

Başımı salladım ve zarfı tekrar eline tutuşturdum. "Bunu senden alamam. Sen kendininkinin parasını ödedin. Ya da Beth ödedi." Başımı salladım. "Fark etmez. Ben kendiminkini sandalye kapmaca oyununda kazandım. Büyütülecek bir şey değil."

"Şey-"

Hepimiz Sepideh'e baktık.

Gözleri Henry'ye kayarken kuşkulu bir şekilde komplocu görünüyordu. "Kulübe iki kişi için yeterince büyük."

Austin'in eli sırtımı ısıttı. "Senin için sorun olur mu, Şekerim?"

"Açılabilir bir kanepe var," diye ekledi Henry.

Sepideh gözlerini ona dikti, başını kısa bir süre salladı ve dilini şaklattı.

Austin'e baktım. "*Senin için sorun olur mu?* Gelip beni alması için her zaman birini arayabilirim."

"Güvende olmanı istiyorum." Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Yani evet. Benim için sorun yok, Sweets."

Sepideh ellerini birbirine vurdu. "Mükemmel. Siz ikiniz kütüphanede çay ve atıştırmalıklar için kendinize yardım edin. Henry, canım-" Austin'in etrafına baktı "-bavullarını kamaraya götürebilir misin?"

Austin çantasını kaldırdı. "Ben hallederim.

Bavulumu hafif hazırlamışım." "Ben almadım," dedim utanarak.

Henry kıkırdadı. "Sorun değil, tatlım. Hazırlıklı olmak en iyisi. Eşyalarını boşaltıp kulübeye götüreceğim."

"Bu havada bunu yapmanı hiç istemem. Sabaha kadar bekleyebilirim. Dışarı çıkıp dış fırçamı alacağım."

Henry gözlerinde babacan bir parıltıyla başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Benim gözetimimdeyken üşütmeni istemiyorum." Sanki beni iyi tutma sorumluluğunu üstünden atıyormuş gibi Austin'le bakıştı. Başını sallayarak

Kütüphaneye doğru giderken, "Sana bir şeyler atıştırıyım. Anahtarlarınızı kulübeye bırakacağım."

Pes ettim. "Evet, efendim."

Sepideh gözlerinde yumuşak, hülyalı bir bakışla ona baktı. "Teşekkür ederim, Henry."

"Evet, hanımefendi." Başını salladı, sanki başını eğerek söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Henry anahtarlarını aldı ve gözden kayboldu. Evden uzaklaşırken bir tür arazi aracının gürültüsünü duydum.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Austin yığından bir kâğıt bardak alıp ağzına kadar sıcak suyla doldururken yumuşak bir sesle sordu.

Ben de aynısını yaptım, yeşil çay poşetini tercih ettim, o ise chai tercih etti. "Evet. Kanepede iyi olacağım."

Austin çayını demlerken kıkırdadı. "Kanepede uyumayacaksın, Sweets."

Elimi kalçamın üzerine koydum. "Bunu göreceğiz. Burası senin kamaran. Yatağı sen almalısın."

Kâğıt bardağı ağzına götürüp yudumlarırken bakışları hararetiydi. Beklenenden daha sıcak olduğunda Austin küçük bir tıslama çıkardı.

Beynimde beliren sinsi düşünceye engel olamadım. "İtfaiyecilerin sıcak şeylerle başa çıkabileceğini sanıyordum."

Austin'in okyanus gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Şekerim, hiçbir fikrin yok."

AUSTIN

"W Caroline'ı hızla yeniden kar yığınlarıyla kaplanmaya başlayan sürülmüş patikadan aşağıya doğru yönlendirirken, "Adımlarına dikkat et," dedim. Bir elimi dirseğinin üzerinde tutarken diğer elimi de ona doladım.

el. "Kaygan."

Ana evden kulübeye doğru kısa bir yürüyüş yaparken küçük bedeni soğuktan titriyordu.

Küçük konuk evinin ışıkları gecenin içinde bir fener gibi parlıyordu. Atıştırmalıklarımızı bitirdiğimizde saat öğleden sonra üçü geçiyordu ama gökyüzü çoktan koyu bir çelik grisine bürünmüştü.

Sepideh Hanım çay ve hamur işleriyle karnımızı doyurmamızı sağladı ve sabah sıcak bir kahvaltı sözü verdi.

Falls Creek'in tamamı birkaç santimlik kar tehdidi karşısında kıyamete hazırlık moduna girdiğinden, restoranlar kapanmış ve marketler yerle bir olmuştu. Henry, Caroline'ın eşyalarını taşıdıktan sonra eve döndüğünde, diğer konuklarla birlikte ana evde yemek yemek için karda yürümek istemiyorsak akşam yemeği yapabilmemiz için bir kutu erzak olduğunu bize bildirdi.

Bir yanım sorumluluklarımdan uzak bir hafta sonu geçirdiğim için kendimi suçlu hissediyordu, özellikle de itfaiyenin mahsur kalmış ve engelli araçlar, tıbbi acil durumlar ve ısıtıcı yangınları ile meşgul olacağı düşünülürse. Öte yandan, otuz saatlik bir vardiyaya dönüşen yirmi dört saatlik bir vardiyayı yeni bitirmiştım.

Çok yorulmuştum.

Belki soğuk hava bana enerji veriyordu ya da Caroline'in botları gösteride ezilirken onu tutuyordum, ama ikinci bir rüzgar alıyordum.

Sahili çok özledim.

Elbette, Beaufort bazı yıllar biraz kar alırdı ve kışları çok soğuk olurdu. Oraya buraya yağan kar beni rahatsız etmezdi ve genellikle güneş çıktığında erirdi. Bu kadar şeytan tozu çok saçmaydı.

Jokers'ta oturduğum ve Beth'ten telefon aldığım günden beri tam gaz ilerliyordum. Aslında nefes almak için bir hafta sonunu iple çekiordum.

Ama Caroline ile bir hafta sonu? Bu kadar hoşuma gitmesini istemezdim. Ondan hoşlanmıştım. Hem de *çok*. Ve Tanrı yardımcım olsun, hoşlanmamam gerektiğini biliyordum.

Ama ben kim oluyordum da kaderle ve kar fırtınasıyla tartışıyordum?

Kendime *sadece onu kolladığımı* söyledim. Fırtınada araba kullanması iğrenç derecede sorumsuzca olurdu. Bunun, onunla bir hafta sonu geçirecek olmamla hiçbir ilgisi yoktu.

"Sweets, etek kış havasına uygun bir kıyafet mi bilmiyorum," dedim kulübenin sığ sundurma sahanlığına adım atıp botlarımdaki karı ezerken.

"Benim de taytım var," dedi. "Polar astarlı. Ve doğrudan okuldan geldim."

Kulübenin ön kapısını açarken ona sert bir bakış attım. Sedir ağacı ve tarçın etrafımızı sarmıştı.

İç mekân sıcak ve davetkârdı. Gri taştan bir şömine, deri koltuklar ve bir kanepa ile desteklenmişti. Yan tarafta geniş bir mini mutfak vardı. Mutfağın hemen dışında iki kapısı daha olan dar bir koridor vardı; sanırım yatak odası ve banyo.

Mini mutfağın yanındaki duvardan L şeklinde bir ada çıkıntı yaparak burayı kulübenin geri kalan yaşam alanından ayırıyordu.

Tezgâhın üzerinde hasır bir sepet duruyordu. Bir torba kuru makarna, kavanozlanmış kırmızı sos, bir somun ekmek ve şarap özenle yerleştirilmişti. Yanında cam kubbeli bir tatlı kaidesi vardı. Oturma odasındaki alçak sehpanın üzerinde geniş ağızlı, içi meyve dolu bir kâse duruyordu. Köşede tüm malzemeleri ile birlikte bir kahve makinesi gördüm ve bir teşekkür duası gönderdim.

Caroline'ın dağ gibi bavulları ve benim tek spor çantam kanepenin yanındaki pelüş halının üzerine yerleştirilmişti.

"Ateş yaksak iyi olacak," dedim şömineye doğru başımı sallayarak. Derli toplu bir kutunun yanında küçük bir odun kordonu vardı.

Çıra. Ana evden ayrılmadan önce Henry bana her ihtimale karşı nerede fazladan odun bulabileceğimi söyledi.

Caroline yargılayıcı bir kaşını kaldırdı ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. "Bay Yangın Güvenliği yangın mı çıkarıyor?"

Bir parmağımı çenesinin altında gezdirdim ve yukarı kaldırdım. "Buradaki anahtar kelime *güvenlik*, Şekerim."

Dudağını ısırdı ve sikim kalınlaştı.

Başımı yatak odasına doğru eğdim. "Git rahatına bak. Görünüşe göre bir süre kar altında kalacağız. Belki sabah dışarı çıkıp biraz keşif yapabiliriz."

"Yatak odasını senden almayacağım," diye karşı çıktı ve kanepeyi işaret etti. "Oraya gayet iyi sığarım. Sen..."

"Ben neyim?"

Caroline beni eğlendirirdi. İçinde sakladığı alıngan kızın, iyi huylu doğasının önüne geçtiği kısa anlar yaşardı. İçten içe yanan bir kömür yığını gibiydi ve ben de onu ne kadar alevlendirebileceğimi görmek için etrafı kurcalayan eli sopalı bir çocuktum.

"Kanepenin tamamından daha büyüksün,"

dedi. "Yatağa dönüşüyor."

Öfkelendi. "Yatak odasını al, Austin."

Hah. Bu hoşuma gitti. Adımı pek sık söylemezdi ama lanet olsun... Dudaklarından nefes nefese bir şekilde dökülmesini duymak hoşuma gidiyordu.

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdım.

"Hayır." Dudakları aralandı ama hiçbir itiraz gelmedi. Sanki...

Hayır. Beni böyle düşünmüyordu.

Düşüncesizce bir şey yapmadan önce nefes almak için kendime yer açarak bir adım geri çekildim. "Devam et."

Caroline bir an bana baktı. Belki de bunu hissetmişti -aramızda yayılan o titreşen enerjiyi. Bu bizi ruh düzeyinde birbirimize bağlayan, yaşayan, nefes alan bir sihirdi.

Tek kelime etmeden döndü ve koridorda gözden kayboldu.

CAROLINE döndüğünde şömineyi yakmıştım.

"Bu iyi geldi," dedi, ben ocağın önünde diz çöküp demir çubukla kütükleri ayarlayarak tam olarak oturduklarından emin olurken arkamdan gelip ellerini birbirine sürterek.

"Bu iyi hissettiriyor "a verilebilecek her türlü kirli yanıt kafamda uçtu.

"Tahtayı bu şekilde yerleştirmek zor mu?" diye sordu.

Gülmek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Çok zor değil."

"Oh. Belki bana nasıl yapılacağını gösterebilirsin- bilirsin-" Omzumun üzerinden riskli bir bakış attım.

"Neyi nasıl yapacağım?"

"Odunu oraya nasıl koyacağımı. Bilirsiniz, böylece kendim yapabilirim."

Kendimi tutamadım. Ayağa kalkıp ellerimi kot pantolonumun ön kısmına silerken güldüm.

Siyah taytı, büyük boy kazağı ve kalın yürüyüş çoraplarıyla Caroline çok sinirli görünüyordu. "Ne?"

Elimi yüzümde gezdirerek gülümsememi yok etmeye çalıştım. "Yok bir şey şekerim. Sadece beni düşündürüyorsun..." Neredeyse göğüs göğüse, onun üzerinde yükselirken gözlerim ağzına indi. "Wood."

Yanakları ateş kırmızısına döndü.

Öğleden sonra boyunca oturma odasındaki kendi köşelerimize çekildik. Caroline şöminenin önünde bir koltuğa kıvrılmıştı. Kucağında bir eskiz defteri ve sehpanın üzerine serpiştirilmiş kalemler vardı. Arada bir, eski şefimin liderlikle ilgili tavsiyesi olan kitabımdan başımı kaldırıp onu inceliyordum.

"Sıkıcı bir kitap mı?" diye sordu, tam da on dakikadır okumadan baktığım sayfayı çevirmek üzereyken.

"Ne?"

Caroline çiziminin bir bölümünü gölgelendirirken gülümsedi. "Ne kadar uzun zamandır baktığına bakılırsa bu sayfayı ezberlemiş olmalısın." Her şeyi birbirine bulaştırıyor gibi görünen küçük bir alete uzanırken nefesinin altından güldü. "Belki de farklı bir şey denemelisin."

Konsantre olurken dilini ısırma şeklinin dikkatimi dağıttığını itiraf edecek değildim. *Çok sevimliydi.*

"Fena değil," dedim sayfayı karıştırarak. "Okur musun?"

"Zamanım olduğunda," dedi gelişigüzel. "İş ve aldığım resim siparişleri arasında pek sık olmuyor."

"Ne okuyorsun?"

Yanakları pembeleşti. "Whitney West'i hiç duydun mu?" Başımı salladım.

Omuz silktilti. "Bazen resim yaparken onun sesli kitaplarını dinliyorum."

Etrafta olmadığına bakmak için aklıma bir not aldım.

Kendimi sürüklemeye çalıştığım ekip kurma hakkındaki abuk sabuk bölüm artık o kadar da ilginç değildi. Caroline gevezelik ederken değil.

Kitabımı sehpanın üzerine fırlattım ve kalemelerini aşağıdaki halıya yuvarladım. "Kahretsin-"

Onun sandalyeden fırladığı anda ben de sandalyeden fırladım. Ama Caroline kalemleri almak yerine, kenara itilmiş olan spiral ciltli deftere uzandı.

Ama ben daha hızlıydım.

"Buldum." İlk sayfada bir taslak vardı ve daha fazlasını görmek için can atıyordum. "Bunda daha fazla çizim var mı?" İkinci sayfayı çevirirken sordum. Caroline çılgınca yetenekliydi.

Gözlerim bir sonraki sayfaya kilitlendiğinde yüzünü panik kapladı. "Lütfen yapma-"

Ama ben listeyi zaten

görmüştüm. "Nedir bu?"

Caroline elimden kapmaya çalışırken, "Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şeye benzemiyordu, Sweets."

Bana ters ters baktı; huysuz bakışları beni sırttırdı. O kadar sevimliyken tehditkâr görünmesi zordu. Sinirli bir köpek yavrusunun önünde durmak gibiydi.

"Austin, sadece geri ver," diye yalvardı.

Lanet olsun. Adımı söylemesi hoşuma

gitmişti. "Merak ediyorum," dedim sayfayı

tararken. Caroline ofladı. "Neyi merak

ediyorsun?"

"Sen."

Sanki kurabiye kavanozundan kurabiye aşırılmış bir çocukmuşum gibi elini uzattı.

"Bir numara: benim yaşımdaki insanlarla sosyalleşmek," diye başladım.

"*Austin...*" Bu sefer daha çok hırıltılıydı, ben de devam ettim.

"İki numara: Vücudumdan nefret etme." Ona yukarıdan aşağıya baktım. Kesinlikle endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Bütün öğleden sonra zihinsel olarak ereksiyon olmayı istemiştim.

"Lütfen!" diye yalvardı. "Sadece geri ver!"

Yapılacaklar listesinin üçten yediye kadar olan kısımları oldukça s t a n d a r t t ı , ancak benim dikkatimi çeken son birkaç karar oldu.

8. *Biriyle çık.*

9. *İç çamaşırı giy.*

10. *İlk öpücüğümü aldım.*

Günlüğü kapatıp geri verirken ona baktım. Elbette, onu okumak aptalca bir hareketti ama o tek listede Caroline Tyree hakkında daha önce paylaştığımız tüm anlardan daha fazla şey öğrenmiştim.

Benim de başka sorularım vardı.

"Hiç öpülmedin mi, Şeker?"

Burnunun kenarını sıktı ve ofladı. "Hayır. Şimdi gidip utançtan ölebilir miyim yoksa önce acı çekmemi istediğin başka bir aşağılayıcı sorgulaman mı var?"

Onunla uğraşmak yerine bir adım öne çıktım, elimi onun zayıf beline koydum ve yanağını gagaladım. "Şimdi sahipsin."

Caroline kıpkırmızı oldu. Bir anlık şaşkınlığı kızgınlığa dönüşmeden önce hissediliyordu. "Tanrım, teşekkürler," diye kestirip attı.

Tekrar koltuğa oturup yanımdaki yeri okşarken nazik bir gülümseme sundum. "O kadar da büyük bir mesele değil, Sweets."

"Belki senin için," diye tersledi.

"Bu da ne demek şimdi?"

Caroline elini bana doğru salladı. "Sen... Yani... Şu haline bak!"

Bu kadın.

Kaşlarımı eğlenerek kaldırdım. "Üzgünüm, bunu benim için hecelemeniz gerekecek."

Kalçasını dışarı çıkardı ve elini üzerine koydu. "Muhtemelen bir odaya girip iç çamaşırlarının kendiliğinden yanmasını sağlayabilirsin."

İfademi nötr tutmak için yanağımın içini ısırdım. İşe yaramadı.

Caroline ofladı. "Sen, bilirsin işte...

yaşlısın." Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. "Daha *yaşlı*," diye ekledi.

Çenemi ne kadar kapalı tutarsam, o kadar çok konuşur diye düşündüm. Onu telaşlı görmek hoşuma gidiyordu.

"*Tecrübeli*," diye ekledi.

Şimdi, o sarmal oldu.

"Bu bir ölmeden önce yapılacaklar listesi falan mı?" Ben sordum.

Caroline başını arkaya eğdi, önümde durup ahşap panelli tavana bakarken sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Bunlar benim yeni yıl kararlarım."

Her şey yerine oturdu.

"Ah-gerçekleşmeyeceğinden korktuğun için bahsetmediğin kararlar mı?"

"Hayır," diye kestirip attı, çizim kalemlerini toplayıp ait oldukları yere geri koydu. "Küçük düşürücü oldukları için kibarca kendime sakladığım kararlar."

"Hey-" Elimi uzattım, bileğinin etrafını sararak benden kaçmasını engelledim. "Özür dilerim."

Ağzının kenarı titredi, ben de bileğini biraz çekiştirdim, sonunda yanıma oturdu.

Safir gözleri cam gibiydi ama inkar edilemeyecek kadar çekiciydi. Uzandım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Kim olduğunu bildiğimi sanıyordum ama şimdi hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum."

"Sen ve bu kasabanın geri kalanı," dedi nefesinin altında.

"Sana onlardan biri hakkında soru sorabilir miyim?"

Omuz silkti. "Olabilir. Zaten hepsini gördün." "Neden vücudundan nefret ediyorsun?"

Caroline bana kasıtlı olarak aptallık yapıyormuşum gibi bir bakış attı. "Sen... Sen bilmiyor musun?"

Kıkırdadım. "Sanırım değil."

"Bütün kasaba biliyor." İçini çekti ve bana dönmek için kanepeye yan oturdu. "Bende lupus var."

Ses tonumu eşit tutmaya çalıştım. "Oh."

"Ben her zaman hasta olan bir çocuktum. Tipik bir lupus teşhisi profiline uymuyordum, bu yüzden doktorların bunu araştırması çok uzun sürdü. Onlu yaşlarıma geldiğimde her iki böbreğim de iflas etmişti ve nakil olmam gerekiyordu. Diyalize girip böbrek nakli bekleme listesine girdiğimde doktorlar nihayet durumumu ciddiye aldılar."

Bu da evinde gördüğüm tüm ilaçları ve daha önce çantasından çıkardığı hap düzenleyicisini açıklıyordu.

"Bir yabancı test yaptırıp bana böbreğini bağışlayana kadar Bayanlar Birliği'nin Falls Creek'in tamamını dolaşması gerekti."

Vay anasını. "Vay canına. Kimdi o?"

Sadece başını salladı. "Bilmiyorum. Sanırım o kadar da alışılmadık bir durum değil. Canlı donörlerin ve alıcıların çoğu anonim kalıyor çünkü yıllar sonra bir sorun çıkarsa diğer kişinin karşılmasına çıkmasını ya da bir tür maddi tazminat istemesini istemiyorlar. Onların benim kim olduğumu bilmesi ama benim onların kim olduğunu bilmemem çok garip. Tek bildiğim, her kimse o sırada Falls Creek'te yaşadığı." Üzerimizi örten battaniyeye baktı. "Keşke bilseydim," dedi usulca. "Bazen markette ya da Copper Mule'da insanları görüyorum ve bana onlardan bir parça veren kişiye bakıp bakmadığımı merak ediyorum."

"Bırakın çocukken bunu yaşamayı, şimdi bile hayal edemiyorum." Elimi omzuna koymak için kanepenin arkasına uzandım. "Şimdi nasılsın?"

"Bununla yaşıyorum." Biraz omuz silkti. "Çok fazla hap alıyorum ve çok fazla doktor randevum var. Kolayca yoruluyorum. Ve üşüyorum. Her zaman üşüyorum. Mikroplar konusunda çok dikkatli olmam gerekiyor, ki bir ilkokulda öğretmenlik yaptığım düşünülduğünde bu hiç de kolay değil."

Koltuğun yanına sıkıştırılmış tel sepete uzandım ve örme bir battaniye çıkardım, onu açtım ve ikimizin üzerine örttüm. Battaniyenin dikkat dağıtma özelliğini kullanarak ona biraz daha yakın oturdum ve kolumu omuzlarına doladım.

Başını koluma yasladı ve gözlerini kapattı. "Bazen alevlenmeler oluyor ve ölmek istediğimi hissediyorum." Kıvrak parmakları, uçlarını derginin kapağındaki çiçek deseninin üzerinde gezdirirken titriyordu. "Yani evet, sanırım vücudumdan nefret etme hakkını kazandım. Kelimenin tam anlamıyla beni öldürmeye çalıştı. Garip kızarıklıklarım var. Ellerim titriyor. Bacaklarım şişiyor. Karnımda nakilden kalma bir yara izi var. Bazı ilaçlar, kilo vermek için ne yaparsam yapayım kilo almama neden oluyor. Vücudum hayatımın yarısından fazlasını kaçırmama neden oldu. Doktor muayenelerinde ve hastanelerde büyüdüm. Dördüncü sınıftan sonra evde eğitim almak zorunda kaldım çünkü hiçbir zaman normal okula devam edecek kadar iyi değildim. Üniversiteyi internet üzerinden okudum çünkü nakilden o kadar da uzak değildim ve ailem reddetmemden ya da bağışıklık sistemimin kaldıramayacağı bir hastalığa yakalanmamdan çok endişeliydi. Yaşıtlarımın çok gerisindeyim ve nasıl yetişeceğimi bilmiyorum."

Kalbim onun için paramparça oldu.

"Sempatiniizi istemiyorum. Zaten bildiđinizi dűşűndűm. Kasabadaki herkes biliyor. Beth ya da Layla'nın sana söylememesine řaşırdım."

"Bana söyleyenin sen olduğuna sevindim."

Burnunu çekti ve gözlerinin kenarlarında parlayan elmasları sildi.

"Şimdi iyi misin?" diye

sordum. "Olabilđim kadar

iyiyim."

Yaklaştım ve başının üst kısmını çenemin altına sıkıştırdım. "Seni güvende hissettirmek için ne yapabilirim?"

OceanofPDF.com

CAROLINE

"**W** Kendini güvende hissetmen için ne yapabilirim?"
Austin'e baktım, az önce ağzından çıkanlara şaşırmıştım.
"Ne?"

"Bugün muhtemelen paylaşmayı planlamadığın pek çok şeyi paylaştığını anlıyorum." Küçük kulübenin etrafına bakarken gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. "Ben sadece kendini güvende hissetmeni istiyorum. Biraz yalnız kalmak istersen, akşam yemeğine başlayabilir ve sana biraz nefes aldırabilirim."

Austin parmaklarını nazikçe saçlarımın arasından geçirdi. *Tek bir dokunuş hiç bu kadar iyi hissettirmiş miydi?*

Başını yana doğru eğdi. Yanaklarında ince bir tabaka halinde altın sarısı kirli sakal vardı. Dudakları güçlü ve yumuşak görünüyordu. Gözlerinde şefkat vardı ama acıma yoktu.

"Ya da aklınızda konuşmak istediğiniz bir şey varsa, ben buradayım."

Elimdeki dergiye baktım. Gerçekten hareket etmesini istemiyordum. Bir kalem gibi dimdik oturuyor, o bu kadar yakinken zar zor nefes alıyordum.

Erkek deneyimi konusunda ciddi bir eksikliğim vardı ama bu bana... büyük geldi.

Kolları omuzlarımın etrafında kalın ve kaslıydı. Çenesini başımın üstüne yasladığında, sıcak bir kolonya kokusu aldım. Bacaklarımızın üzerine serilmiş battaniye ortak sıcaklığımızı bir araya getiriyordu.

"Hiç '*Ben diğer kızlar gibi değilim*' diyen insanların etrafında bulundunuz mu?"

Kıkırdadı, göğsü altımda gümbürdüyordu. "Elbette. Bilirsin, lise günlerimde. İtfaiyede o kadar da değil."

Küçük bir tebessüm ettim. "Tek istediğim diğer kızlar gibi olmaktı. Onlarla aynı deneyimleri yaşamak. Ama şimdi yirmi iki yaşındayım ve hayatımın yarısını kaçırdım. Ortaokulda ilk öpücüğümü alamadım ya da ehliyetimi aldığımda randevulara çıkamadım. Ne baloya gittim ne de bir erkek arkadaşım oldu." Sehpanın üzerine koymadan önce günlüğü kaldırdım. "Listemi gördün."

Konuşmaya devam ettikçe kendime daha çok kızıyordum ve tek istediğim Austin'in bana çenemi kapatmamı söylemesiydi.

Ama yapmadı. Onun yerine kaslarını esneterek beni biraz daha rahatlatmıştı.

Çıtırdayan ateşe baktım, közlerin cızırdayıp patlamasını izledim. "Sanki herkes yetişkinlikle ilgili hızlandırılmış bir ders almış ve ben de CliffsNotes ile arayı kapatmaya çalışıyorum."

"Bir sır bilmek ister misin, Şeker?" dedi boynunu aşağı doğru eğerek. Ağzı kulağıma değdi. "Hepimiz ilerledikçe uyduruyoruz. Kimse ne yaptığını gerçekten bilmiyor."

"Bunu söylemek senin için kolay."

"Belki," diye kabul etti. "Ama sen düşündüğünden daha yeteneklisin."

"Peki, bir flört profili oluşturduğumda ve akşam yemeğine çıkmak için hoş, mütevazı bir adam bulduğumda ne olur? Sonra randevunun sonunda beni öpmeye çalışıyor. Sonra ne olacak?"

Austin güldü. "İstersen sen de onu öp, istemezsen ilgilenmediğini söyle."

Döndüm ve ona baktım. "Ve kaç kez bir randevun *seni geri* çevirdi? Bu şehirde sadece çok fazla uygun erkek var! İşleri berbat edip potansiyel adayları kaybetme riskini göze alamam!"

Avucunu yanağına doğru ovuşturdu. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Harika," diye mırıldandım.

İçinden kıkırdarken göğsü titriyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Tersledim. "Eminim sen dışarıda onları sevip terk ederken benim hâlâ bakire olmamın -öpüşmek ya da başka bir şey- komik olduğunu düşünüyorsundur. Bir kızdan ayrılacak türden bir adama benziyorsun."

Kız da 'teşekkür ederim' der ve yüzünde bir gülümsemeyle oradan uzaklaştı. Sorsanız muhtemelen eski sevgililerinizden övgü dolu referans mektupları alırsınız."

"Eski sevgililerimin çoğuyla arkadaşım aslında," dedi rahatça.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Gördün mü? Hiç yardımcı olmuyorsun! Erkekler ne yaptığını bilmeyen bir kız istemez. Bu çok fazla çaba gerektirir."

Austin güldü.

Gözlerimi ona diktim. "Bana gülmeyi keser misin?"

Teslim olmak için bir elini kaldırdı ve kıs kıs gülmeye başladı. "Özür dilerim, Şekerim."

Gözlerimi devirdim.

"Caroline," dedi, küçük bir yağ yangınıını söndürmek için daireme geldiğinde kullandığı o sert, emredici sesini değiştirerek. "Seninle birlikte olmak için can atacak bir sürü erkek var. Güven bana."

"Sadece bunu söylüyorsun. Yirmili yaşlarımdayım ve hiç randevuya çıkmamış ya da başka bir şey yapmamış olmam çok garip."

Austin soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce bir an için kekeledi. "Öncelikle, senin yaşında ve daha büyük olup da bakire olan bir sürü insan var. Sen sadece yirmi iki yaşındasın. Kendini geride hissediyor olman, geride olduğun anlamına gelmez. İnsanlar kendi hızlarında büyür ve hayatı tecrübe ederler. Bu bir yarış değildir."

Bir zamanlar kendini hiç yabancı hissetmemiş biri gibi söyledi.

"Beni dinle, Sweets." Dönüp birbirimize bakabilmemiz için aramızda biraz boşluk bırakarak yer değiştirdi. "Biriyle çıkma ya da cinselliğini keşfetme konusunda daha fazla deneyim kazanmak tıpkı ehliyet almak gibidir. Elbette önemli bir şey. Bu bir dönüm noktasıdır ve ilk seferinde oldukça havalıdır, ancak daha sonra bunun sadece insanların çok yaptığı bir şey olduğunu ve bunu daha çok yapacağınızı fark edersiniz." Elini benimkine doladı ve sıktı. "Puan sistemi falan yok. Ne kadar ileri gittiğine dair bir puan kartında artı ya da eksi yok. Kaç kişiyle birlikte olduğun ya da olmadığın seni iyi ya da kötü biri yapmaz. Sadece sizi bir insan yapar."

İç çektim. Haklıydı. Ama bana kalp çarpıntısı da yaşatacak şekilde bilgece öğütler vermesi, bundan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Austin'in devlet büyüklüğündeki eli, saçlarımla kayıtsızca oynarken başımın arkasını kucakladı. "Bir tahminde bulunacağım ve tahmin edeceğim ki vücudundan nefret ediyorsun çünkü içinde kendini ne kadar iyi hissedebileceğini hiç deneyimlemedin. Sen sadece vücudunun seni yüzüstü bırakmasının nasıl bir his olduğunu deneyimlemedin."

Bacaklarımın arasındaki havai fişekler şu anda beni hiç de hayal kırıklığına uğratmıyordu.

Bir an için küçük tırnağımı çiğnedim. "Size bir tür... kişisel soru sorabilir miyim?"

"Devam et, Şeker." Gülümsedi. "Kulübede olan kulübede kalır."

Cesaretimi topladım ve derin bir nefes aldım. "İlk seferin nasıldı?"

Austin şaşırdıysa bile bunu belli etmemek için çok iyi bir iş çıkarmıştı. Her zamanki gibi soğukkanlı, sakin ve derli topluydu. "On yedi yaşındaydım ve balo gecesi idi." Nefesinin altında, "Koca bir yetişkin önce." diye mırıldandı.

O lise son sınıftayken benim dört yaşında olduğumu hatırlattı.

"Klişe, Hale." Dilimi şaklatarak ona takıldım. "Bunu senden beklemezdim."

Kıkırdadı. "Gittikçe daha da ilginçleşiyor. Aslında oldukça utanç vericiydi."

Yüzsüzce onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Bundan oldukça şüpheliyim." Austin eğildi. "Beni çekici bulduğunu mu söylüyorsun?" Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi.

"Sorun yok, Sweets." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Bence sen de oldukça çekicisin."

Bana göz kırptı ve o anda hem mutluluktan hem de utançtan öleceğimi anladım.

"Her neyse," dedi, beni cevap vermek zorunda bırakmadan. "Lisedeyken, diyelim ki henüz dolmamıştım. Boyum 1.85'ti ve kilom şimdikininkin üçte biri kadardı. Lakabım 'fasulye sırtığı'ydı.'"

Çok güzel bir resimdi.

"Bridget - baloya götürdüğüm kız - benimle geldi çünkü en iyi arkadaşı ona teklif etmemişti. Kız arkadaşından yeni ayrılmıştı ve ona teklif etmediği için çok üzgündü. Dans bittiğinde, parti sonrasını atlادık ve onun evine gittik. Ailesi orada değildi, bu yüzden bir film koyduk ve etrafta dolaştık."

"Bu ... bilmiyorum ... garip miydi?"

Gülümsedi. "Evet. Benim ilk seferimdi ama onunki değildi. Neredeyse başlar başlamaz bitti."

"Ne demek istiyorsun?"

Boynunun arkasını ovuştururken biraz mahcup görünüyordu. Uzun kollu gömleğinin içinden bile pazularındaki kas kütlelerini görebiliyordum. "Kıyafetlerimizi çıkardıktan yaklaşık yirmi saniye sonra geldim." Hızla araya girdi, "Açık olmak gerekirse, artık çok daha fazla deneyimim var. İşleri kontrol altında tutabilirim."

Güldüm.

Parmakları sırtımda küçük daireler çizdi. "Şimdi kim kime gülüyor?"

Kıkırdarak elimi ağzımın üzerine kapattım. "Özür dilerim." Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için derin bir nefes aldım ve "Özür dilerim. Hikâyene devam et. Sonunda ikiniz çıktınız mı ya da başka bir şey oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ondan çok hoşlanıyordum ama o bu hislerimi pek paylaşmıyordu. Bir süre daha dayanabildim, bana döneceğini umuyordum ama kismet değilmiş. Şimdi en iyi arkadaşıyla birlikte, sanırım sonunda her şey yoluna girdi. O benim memleketimde bir polis. Eskiden sürekli karşılaşırdık. Lisedeyken, ben onu baloya götürene kadar çok iyi arkadaştık. Sonra işler gerginleşti. Sanırım yıllar içinde aramızdaki buzları erittik."

"Tüm eski sevgililerle arkadaş olduğunu söylerken gerçekten şaka yapmıyormuşsun."

"Hayır." Sırtarak arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ne diyebilirim ki? Ben iyi bir adamım."

ONA SORABILIRIM, DIYE düşündüm kendi kendime, Sepide Hanım'ın akşam yemeği için gönderdiği kabuklu Fransız ekmeğinin üzerinde tırtıklı bir bıçak gezdirirken.

Bekaretini kaybettiği kızla hâlâ arkadaş olabiliyorsa, ben de ondan küçük bir öpücük isteyebilirim.

Büyük ölçekte bakıldığında o kadar da büyük bir şey değil.

Austin "Sweet Caroline" şarkısını mırıldanmayı bıraktı ve küçük süzgeci kaparak kaynayan makarna ve suyu içine boşalttı. "Orada iyi misin, Sweets?"

Ekmekten başımı kaldırdım. "Ha?"

Kanepedeki içten konuşmamızdan sonra, akşam yemeğinin hayatımın en garip sohbetinin kaçınılmaz sonucu olduğuna karar verdik. Ayrıca ağzımda yemek varken gevezelik edemezdim.

"Ekmeği parçalıyorsun," dedi Austin, süzdüğü makarnayı tencereye geri koyup minyatür ocağın serin tarafına yerleştirirken bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Arkamda belirdi ve boğazladığım somunun yan tarafına baktı. Kalın ve geniş eli, ekmeğin üzerinden yavaşça çekerken benimkini örttü. Dokunuştan koluma kıvılcımlar sıçradı. "Ben hallederim, Şekerim."

"Sarımsaklı ekmek yapabilirim," diye mırıldandım. "Her şeyde tamamen beceriksiz değilim."

"Beceriksiz olduğunu hiç söylemedim," diye kestirip attı ve kaşlarını ciddi bir şekilde kaldırdı. "Ama masum bir somun ekmeğe saldırdığın için suçlusun."

Ellerimdeki kırıntıları sildim. "Özür dilerim."

Perdeler geri çekildi ve gri gökyüzü siyaha dönerken bize beyaz bir kar örtüsüyle kaplı tepelerin pitoresk bir görüntüsünü verdi. Gözlerimi beyaz denize diktim. Belki de boyalarımı çıkarıp bir projeye dalmalıydım. Resim yapmak beni her zaman kafamdan uzaklaştırırdı.

Austin kalın ekmek dilimlerinin üzerine tereyağı sürerken, "Orada çok yüksek sesle düşünüyorsun," dedi.

"Özür dilerim."

Austin sessiz bir kahkaha attı. *Muhtemelen kızgınlıktan.* "Özür dilemeyi kes, Caroline."

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Ben sadece-"

Bana ters ters baktı. "Eğer bir kez daha özür dilersen..."

Bu cümleyi bitirmesini gerçekten istedim.

"Sadece aklımdan geçenleri söyle. İçinden atarsan kendini daha iyi hissedersin."

"Önemli değil. Sizi rahatsız etmek istemem."

"Beni rahatsız etmeyeceksin." Ufacık bir kavanoz kıyılmış sarımsağın kapağını açtı ve tereyağlı ekmeğin üzerine kaşıklamaya başladı. "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor."

O sarımsaklı ekmeği tost makinesine koyarken, ben de birkaç dakika bu istek üzerinde düşündüm.

Austin Hale büyüktü. Hatta muazzam. Bir dağ büyüklüğündeydi ama bir ninjanın hassasiyeti, becerisi ve sessizliğiyle hareket ediyordu. Sanki kendini küçük bir dünyaya sığdırmak için yıllarca pratik yapmış gibiydi.

Ellerini bir kurulama beziyle silmesini ve sonra onu omzuna atmasını izledim.

Kutsal Warhol, bu çok seksiydi.

Austin bir kavanoz kırmızı sosun kapağını açtı ve makarnaya ekledi.

"Yemek neredeyse hazır-"

"Beni öpecek misin?" Ağzımdan kaçırıldım.

Kavanoz elinden düştü ve tezgahın üzerinde paramparça oldu. Austin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Tekrar soracak cesareti bulmaya çalıştım ama cesaretimi kaybetmiştim. Ve lanet bir çocuk gibi kaçtım.

KNUCKLES kapalı yatak odasının kapısını çaldı. "Caroline?"

Midem yine bulandı ve küvete atlayıp ekmek kızartma makinesine sokulmayı düşündüm.

Aşağılayıcı. Bu aşağılayıcıydı. Bunu neden yaptım ki?

Austin tekrar kapıyı çaldı. "Şekerim, hayır demeysen içeri gireceğim."

Gözlerim kapalı yatağın üstüne uzandım. Belki de uyuduğumu düşünecek ve beni rahat bırakacaktı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve onun varlığını hissettim. Yatak batarken fesleğen ve sarımsağın sıcak kokusu içeri yayıldı. "Bir şeyler yemelisin."

İsteksizce bir gözümü açtım ve onu inceledim. Elinde spaghetti ve iki dilim ekmekle dolu derin bir tabak tutuyordu.

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. "Huzur içinde aşağılanarak ölmek istiyorum, çok teşekkür ederim. Açlıktan ölmeden önce bu beni götürecekt."

Kıkırdadı. Tabağı komodinin üzerine kaydırırken porselenler tahtaya sürtündü. "Bugün kimse aşağılanmaktan ölmüyor. Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu. Söylediğin şeyi söylemeni beklemiyordum."

"Bu çok hoş." Yuvarlandım ve başımı yastığa gömdüm. "Şimdi izin verirseniz, kendimi çok uzun bir uykuya boğacağım."

"İyi o zaman, uyu. Unutma, kalp masajı televizyonda görüldüğü kadar güzel ve düzgün değildir ve seni hayata döndürecek."

"Peki," diye homurdandım oturduğum yerden kalkarken.

Austin kollarını göğsünde kavuşturmuş, halinden oldukça memnun görünüyordu. Tabağa doğru başıyla işaret ederek, "Ye," dedi.

Öfkeyle baktım. "Beni bu konuda konuşturacaksın, değil mi?"

"Evet, öyle." Bir parça ekmek alıp bir ısırık aldığımda tatmin olmuş bir şekilde tekrar konuştu. "Açık olmak gerekirse, evet, seni öpmek istiyorum."

Sarımsaklı ekmek ağızımla tabağın arasında sallanırken durakladım.

"Öylece mi?"

Omuz silkti. "Evet. Aynen öyle."

"Neden bir bit yeniği varmış gibi

hissediyorum?"

"Yakalamak yok," dedi, elini bileğime doladı ve başparmağını bilek kemiğimin üzerinde gezdirdi. Sınırlarım bir rollercoaster gibi içimde vınladı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kulübede olan kulübede mi kalır?"

Üç parmağını kaldırarak izci selamı verdi. "Şerefim üzerine, Bayan Tyree." "Ayrıldığımızda işler garipleşmeyecek mi? Arkadaş kalabilecek miyiz?" Yüzünden hayal kırıklığına benzer bir şey geçti. "Söz veriyorum."

Dudağımı çiğnedim. "Ve sen... kimseye söylemeyeceksin. Değil mi?"

"Şekerim, beni dinle. Bana bu kadar güvenmen beni onurlandırdı.

ama bu övüneceğim bir şey değil. İnsanlar ödül değildir. Öpücükler, bekaret ve diğer hassas dönüm noktaları kazanılması gereken ödüller olarak görülmemelidir."

Ekmek mideme ağır ağır oturdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Parmağını derin tabağın kenarına vurdu. "Ye bakalım."

CAROLINE

I Elimde boş bir kâse, parmak uçlarımda koridorda ilerliyordum. Lavabonun çalıştığını ve bulaşıkların tıkırdadığını duyabiliyordum. Austin durulayıp kurularken yine o şarkıyı mırıldandı.

Ayrıldıktan sonra yumuşak gri bir eşofman giymiş olmalı. yatak odası. Sırtı çıplaktı, kas hatları rahat ve güvenle hareket ederken esneyip gevşiyordu. Daha önce hiç bu kadar sakin ve kendinden emin birini görmemiştim.

Belki de bu şüphecilik hastane odalarında büyümekten kaynaklanıyordu. Sağlık ekibim sakin görünse bile, gözlerindeki endişe ve stresi her zaman görebiliyordum.

Ama Austin hafif bir esinti gibi sakin ve istikrarlıydı.

"Onu buraya getirmek ister misin Şeker?" dedi arkasını dönmeden. "Suyu boşaltmadan önce onu yıkayacağım."

Nasıl oldu da...

Omzunun üzerinden baktı. "Kafalarının arkasında gözleri olan sadece öğretmenler değil."

Kızardım ve kâseyi lavaboya doğru götürdüm. "Temizleyebilirdim."

Austin kaseyi elimden aldı. "Hayır, hanımefendi."

Bulaşık bir can simidi gibi davranmadan ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Ne olduğunu anlamadan Austin son bulaşıkları yıkamış, lavaboyu boşaltmış ve silmişti.

"Vay canına," dedim, el işine doğru başımı sallayarak. "Doğuştan yeteneklisin."

Çay havlusunu katladı ve fırının kulpunun üzerine örttü. "Çaylakken sık sık bulaşık işine veriliyordum. Bu işte oldukça iyiydim."

"İtfaiye istasyonunda işiniz var mı?"

Başını salladı. "Evet. Yani bir seferde yirmi dört saat boyunca oradayız. Antrenman, ders ya da egzersiz yapmıyorsak, teçhizat kontrolü, ev işleri yapıyor ya da uyuyoruz. Orada bu kadar çok zaman geçirdiğinizde burası ikinci eviniz gibi oluyor. Herkes üzerine düşeni yapmak zorunda ve biz de bundan gurur duyuyoruz."

Parmaklarımı gergin bir şekilde büktüm. Keşke devam etse ve bu aptal öpüşmeyi bir an önce bitirse diye düşündüm. "Mantıklı."

Gülümsemesi yarı eğlenmiş yarı şefkatliydi. Austin sepetten şarap şişesini aldı. "Şarap sever misin?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz." Sonra, ilk kararımı tekrar gözden geçirmeye ve biraz daha spontane olmaya karar vererek, "Aslında, sakıncası yoksa bir bardak istiyorum. Sadece küçük bir tane."

Austin bir tirbuşon bulurken başını kibarca eğdi. "Evet, hanımefendi."

Mantar boynundan çıkana kadar şişeyi çevirmesini izledim.

Başını koltuklara doğru eğdi. "Şarabı getireyim. Git rahatına bak."

Rahat olduğum son şeydi. Praxis sınavına girmeden önceki anı yeniden yaşamak gibiydi. Ama yine de oturdum, güvende olmak için bir yastığa sarıldım.

Austin, saplarından tuttuğu iki kristal bardakla göründü. Biri diğerinden biraz daha yüksek doldurulmuştu. Daha küçük olanı bana verdi, kendi bardağını sehpanın üzerine koyduktan sonra battaniyelerin ve yastıkların geri kalanını yoldan kaldırdı. Oturduğunda o kadar yakındı ki kalçalarımız birbirine değiyordu.

Şarap mı? Evet, lütfen.

Bir yudum içtim ve tadından tamamen nefret etmedim. Hafif tatsız birkaç yudum bu durumu biraz daha atlatılabilir hale getirebilirdi.

Austin şarabı kadehin etrafında döndürdü, bir süre izledi, sonra kokladı ve bir yudum aldı. Bardağı bir kenara koymadan önce "İyi şişe," diye not etti.

İsteksizce bir yudum daha almadan önce bardağıma doğru mırıldandım. Sinirlerim midemde kabardı. *Öylece yapacak mıydı? Önce bunun hakkında konuşacak mıydık? Sadece bir ö p ü c ü k mü olacaktı? Ben*

dilimle ne yapacağımı bilmem mi gerekiyordu? Fransız öpücüğü iğrenç görünüyordu. Ellerimi nereye koymam gerekiyordu?

Bardağımı kenara koyduğum anda bana doğru uzandı. Önce elinin belime dokunduğunu hissettim. Ağzımı incelerken göz kapakları ağırlaşmıştı. Yüzünü bana dönmek için kanepede kayarken kumaşın kumaş üzerindeki yumuşak fırçası aramızda hışırdadı. Austin'in eli kalçamı okşadıktan sonra yukarı doğru çekerek bacaklarına dolandı. Neredeyse göğüs göğüse gelmiştik ve kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissettiğinden oldukça emindim.

Panikledim. "Bu... Biz gerçekten çok yakınız."

Aşağı baktı, fısıltıyla bir kahkaha atarken alnı benimkine değiyordu. "Öpüşmek mahrem bir şeydir, Şekerim. Yakın olmanız gerekir."

"Evet, ben de senin sadece... bilirsin işte. Eğileceğini falan."

Sesi hiç titremedi ve belimi okşamak için yukarı çıkan başparmağı hiç durmadı. "Dokunulmak seni rahatsız ediyor mu?"

Durakladım, sonra başımı salladım. "Hayır."

Elleri bedenimi terk etti. Yavaşça, kenetlenmiş ellerimi kucağımdan aldı ve parmaklarımı açtı. Avuç içlerim göğsünde birleşene kadar bileklerimi yönlendirdi.

Çok çıplak, çok yontulmuş göğsü.

"Burası... burası sana dokunmam gereken yer mi?"

Yavaş bir sırtıış ağzından yukarı doğru ilerledi. "Sweets, bana istediğin her yerde dokunabilirsin."

Kendime engel olamadım. Elimi karın kaslarına götürdüğünde kıkırdadım.

"Şekerim, gülmemen gerekiyor!" dedi patlayıcı bir kıkırdamayla, benden uzaklaşarak.

"Özür dilerim!" Kıs kıs güldüm. "Beklemediğim bir anda yapsan ya da - ne bileyim- beni hızlıca öpsen ve bu işi bitirsek çok daha kolay olurdu!"

"Bu öpüşmek değil, şekerim. Bu senin tuhaf aile üyelerinin sınır tanımadıklarında yaptıkları şey." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, yanağımı kavradı ve gözlerimin içine baktı, sesi inanç doluydu. "Öpüşmek tam temaslı bir spordur." Sesi yumuşadı. "Ve bir takım olarak çalışmalısınız."

Tereddütümü ve belki biraz da merakımı hissederek döndü ve televizyonun kumandasını aldı. "Şuna ne dersin?" Bacaklarını iki yana açtı ve

Aralarındaki kanepede üçgenini okşadı. "Buraya otur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Affedersiniz?" *Benden kucağına oturmamı mı istiyordu?*

"Otur," diye emretti, ikinci seferinde biraz daha sertti.

Austin'in baskın sesi kalbimi yerinden oynattı.

Yeterince hızlı hareket etmediğimde, beni kucaklayıp önündeki kanepeye oturttu ve televizyon kumandasını elime tutuşturdu. "Bize izleyecek bir şeyler bul."

"Ne istiyorsun-"

"Sadece sevdiğin bir şeyi seç."

Kanallar arasında gezinirken duruşum dimdikti. Şef Luca DeRossi'nin jüri üyeliğini yaptığı bir yemek yarışmasında takılmışım ki omuzlarıma dokunduğunu hissettim.

"Gerginsin," diye mırıldandı başparmakları kürek kemiklerimin yanlarındaki düğümleri çözmeye başlarken. Diğer parmakları omuzlarımın üzerinden geçerek köprücük kemiğimi ısıttı.

Elleri kollarımın yanlarında çalışmaya başladığında başka bir kanala tıkladım, pazılarımdaki stresi sıktı. İnlememek için dudaklarımı ısırardım, çünkü *gerçekten çok iyi* hissettiriyordu.

"Bence önce iyi hissettirecek şekilde dokunulmaya alışman gerekiyor," dedi kalçalarıma doğru ilerlerken nazikçe. Ellerini sweatshirt'ün eteklerinin altına kaydırды ve sırtımın alt kısmında çalışmaya başladı. "Bu iyi hissettiriyor mu, Şeker?"

Başımı salladığımda rahatlamışım. Her şey karıncalanma ve zen hissi veriyordu.

-Sanki uçuyordum.

"Güzel," dedi, derin bas sesi içimde komik bir şeyler yapıyordu.

Başka bir kanala tıkladım.

Kalın bukle bulutlarım havalanırken serin hava boynumun etrafında dönüyordu. Austin yavaşça saçlarımı avucunun etrafında bir halka haline getirdi. Diğer eliyle omzuma masaj yapmaya devam etti. Yumuşak bir öpücük boynumun arkasına konmadan önce ılık nefesi tenime fısıldadı.

Gözlerimi açık tutamadım.

Göğsü dünyanın en lüks battaniyesi gibi sırtıma bastırıyordu.

Austin saçlarımı sıkıca kavradı ve boynumun yan tarafına tüy kadar hafif öpücükler bırakırken başımı sabit tuttu. "Bu nasıl bir his?"

Sessiz sözleri tenimde titreşti. Kaslarım felçli bir gevşeme durumuna düşmüştü ama tenim elektriklenmişti.

Cevabım bir nefeste geldi. "Güzel."

Saçlarımı bırakıp enseme kavradığında nefesim kesildi. Austin başımı çevirdi ve çenemin altına sıcak bir öpücük daha bıraktı. Parmaklarım uzaktan kumandaya gömüldü. Yavaşça emdi, nabzımın hızlandığı noktada oyalandı.

Dudağımı ısırdım ama bu yeterince iyi değildi. Ağzımdan bir inilti kaçtı.

Başparmağı yanağımı okşadı, avuç içi başımın tüm yanını kapladı. Yavaşça çenemden çekildi, başımı çevirdi ve beni öptü.

Dondum kaldım.

Öpücük yumuşak ve düşünceliydi. Başını diğer tarafa doğru eğerken burnu benimkine çarptı ve yavaşça çekilmeden önce bir anlığına bağlantıyı derinleştirdi.

Austin alnını benimkinin üzerine koydu. Kirpiklerimin arasından baktım ve onu dudaklarını yalarken yakaladım.

Sesi sert ve ölçülüydü. "Nasıldı?"

Nefesim hızlı atımlarla geliyordu. Kulübe altın rengi bir pus içinde parlıyordu. Kendimi sarhoş hissediyordum ve bunun şarapla bir ilgisi olmadığını biliyordum. "Sanırım öpüşmeyi seviyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım, çenemi yukarı kaldırdım. Dudaklarımız tekrar sürtündü. Onunki çok emin, çok sabit ve güçlüydü. Nefesimi kesmişti. "Sanırım bunu tekrar yapmak istiyorum."

Austin'e iki kez söylememe gerek yoktu. Kumandayı elimden çekip almadan ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce nefesinin altından küfretti.

Sonra havalandım.

Austin beni kanepeye fırlattı. Sırt üstü düştüm, başım bir yastığın üzerinde zıplarken gıcırdadım. Dizini kalçamın yanındaki minderin kıvrımına sokarken, ayağını yere dayadı. Göğsünü göğsüme bastırdı ve bana kollarımı boynuna dolamaktan başka bir seçenek bırakmadı.

Austin alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emerken alt dudağımdaki basınç arttı. Kıvılcımlar tenimde patlarken nefesim kesildi. Kendimi patlamadan önce fokurdayan bir fişegin fitili gibi hissettim.

Austin serbest bırakmadan önce dişleriyle dudağımı bir kez daha çekti. "Hoşuna gitti mi Şekerim?" diye sordu ağzımı bırakıp boğazımdan aşağı öpmeye başlarken.

"Uh-huh," diye mırıldandım.

"Çok seksisin," diye homurdandı boynumun kıvrımına doğru, tenimi ısıtırken. Elini dizimin arkasına bağladı ve yukarı çekerek kalçasına doladı. "Gözleri yaşlı ve masum. Seni mahvetmek istememe neden oluyorsun. Etrafımda dans edişin, sanki seninle olmanın bana ne yaptığını tam olarak bilmiyormuşsun gibi, seni daha çok istememe neden oluyor."

Kalçalarını benimkilerin üzerinde döndürdüğünde çıkan iniltiyi bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım. Eşofmanları ve benim taytım bacaklarının arasındaki kalın ağırlıkla boy ölçüşemiyordu.

Eller bileklerimi kelepçeledi ve ağzımdan ayırdı. Bob Ross'un mutlu küçük dünyasında kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Ve ben istemedim.

"Sakin sessiz kalayım deme Caroline," diye homurdandı Austin, ereksiyonunu tekrar kalçalarımın tepesine dayarken. "Seni duymak istiyorum. Seni neyin iyi hissettirdiğini bilmek istiyorum." Beni tekrar öptü, diliyle dudaklarımın mührü ile alay etti. "Seni neyin çaresiz bıraktığını bilmek istiyorum. Ona sahip olmazsan ölecekmişsin gibi hissettiren şey ne?"

Şansımı denedim ve diğer bacağımı ona doladım, orada tuttuğu baskıyı sevdim.

"Aferin kızıma," diye yatıştırdı kalçalarını yavaş bir niyetle yuvarlarken. Bileklerimi serbest bıraktı ve ellerimi kaburgalarından aşağıya doğru yönlendirdi. "Vücudun hakkında şimdi ne hissediyorsun?"

"Eskisi kadar nefret etmiyorum," diye mırıldandım dudakları dudaklarıma dönmeden önce.

Parmaklarımı tenine batırdığımda inledi ve ben panikledim.

Refleks olarak kollarımı geri çektim ve "Özür dilerim!" diye ciyakladım.

Austin'in mavi gözleri fırtınalı alacakaranlığın tonlarındaydı. Bakışları keskin ve affetmezdi, sözleri ise talepkârdı. "Dokun bana, Caroline."

"Seni incittiğimi sandım."

Sırıttı. "Güven bana, Şeker. Bana zarar veremezsin." Boğazıma özensiz öpücüklerden oluşan bir yol bıraktı.

Tereddütle, parmaklarımı göğsünden aşağıya, dalgalanan dağların ve zor kazanılmış kas vadilerinin üzerinde gezdirdim. Eşofmanının içinde kaybolan kıvrımlı V şekli büyüleyiciydi.

Dürüst olmak gerekirse, o kasların gerçekten var olduğunu düşünmüyordum. *Ama kutsal Thomas Kinkade. Var olduklarına çok sevindim.*

"İşte oldu. Tekrar dene. Sadece rahatla ve keşfet." Parmağını eşofmanımın boynuna soktu, dilini köprücük kemiğindeki çukurun etrafında döndürürken aşağı çekti ve beni nefessiz bıraktı. "Neyi sevdiğini bul."

"Bunu
sevdim."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Tekrar
yapar mısın?" "Evet,
hanımefendi."

Boğazıma sokulup hassas derimi ısırıktan sonra diliyle acıyı dindirirken başımı geriye attım. Eşofmanımın altından geçirdiği elleri karnıma uzandı. Tüylerim diken diken olurken sırtımı dikleştirdim.

"Austin-" Nefes nefese kalmıştım ve ne istediğimi tam olarak bilmiyordum.

Tek bildiğim dilimin ucuna gelen ilk şeyin onun adı olduğuydu. "Bana ne istediğini söyle, Şekerim." Burnunu burnumun kıvrımına gömdü.

Boynum.

Bacaklarımı onun etrafında sıkarken, ereksiyonuyla benimle dalga geçme hissine bağımlı olduğum için kaçan tek şey umutsuz bir inilti oldu.

Eşofmanımı çekiştirdi. "Bunun altında bir şey var mı?" Başımı salladım.

"Kollar
yukarı."

İtaat ettim.

Başımın üzerinden yırtıp yere attı ve ince, küçük spor sütyenimi aldı. "Bu daha iyi," dedi elleri üzerimde gezinirken, belime ve karnıma dokunurken. Teninin benimkine değdiğini hissetmek cennet gibiydi.

Austin pozisyonunu yeniden ayarladı, göğsü benimkine sürtünüyordu.

Hareket meme uçlarımı okşadığında sızlanmama engel olamıyordum. Ona doğru bastırdım, daha fazlası için çaresizdim ama bunu isteyemeyecek kadar da korkaktım. Tırnaklarımı karnında gezdirdim, göğüs kasları boyunca uzanan kumlu tüylerden tahrik oldum ve göbeğinden eşofmanının beline kadar takip ettim.

Biz öpüşürken eli kalçamı kavradı ve yavaşça popoma doğru kaydı. Sıktı ve nefesim kesildi.

"Böyle mi?"

Başımı
salladım.

Austin yine yaptı yapacağını. Vücudum beynim söylemeden hareket

etti. Kalçalarımı onunkilere doğru ittim ve sırtımı dikleştirerek göğüslerimi onunkilere bastırdım.

Göğüs.

"Gördün mü?" diye mırıldandı ağzımın kenarına doğru. "Vücudun ne yapacağını biliyor." Eli açıkta kalan kaburgalarımın yukarı kaydı ve göğsümün yan tarafını sıyırdı. "Vücudun nasıl iyi hissedeceğini biliyor. Sadece buna izin vermelisin."

İnce tayt sütyenimin üzerinden göğsümü avuçladı ve başparmağını sivri meme ucumun üzerinde gezdirdi. Neredeyse koltuktan fırlayacaktım, inlerken ağzımı boynunun ve omzunun köşesine bastırdım.

"Beni ne gibi hissettirdiğini bilmek istediğini söylediğin zamanı hatırla..." *Nefesimi tutamadım.* "Bunu almazsam ölecekmişim gibi hissettiren neydi?"

Sıkı tomurcuğa biraz daha bastırdı ve başparmağını üzerinde salladı. "Evet."

"O," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen."

Tırnaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek göğsümü biraz daha okşadı. "Emin misin?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Lütfen, Austin."

Elini sütyenimin bandının altından geçirip göğsümü avuçlarken nasırlar yumuşak tenime sürtündü. Zevkle inledim. İhtiyaç ve arzu hissi yeniydi ama çok da yabancı değildi.

Arada sırada kendimden geçiyordum, ama hiçbir zaman... Sanki ona sahip olmasaydım ölecekmişim gibi hissetmiyordum.

"Austin," diye yalvardım. Cümlemin geri kalanını söyleyemedim.

Spor sütyenimi yukarı itti, ağzı meme ucumda olmadan önce göğüslerimi bir anlığına ortaya çıkardı.

Her şey bembeyaz oldu. İçimin derinliklerinde sonsuz zevk havuzlarını karıştırırken rengarenk küfürler ettim. Dili tomurcuğun etrafında dönüyor, diğer göğsüme geçmeden önce acımasızca alay ediyordu.

"Benim için ıslandın mı Caroline?" Dudaklarımı bulmadan önce boğazıma doğru öpücükler gönderirken elleri göğüslerimdeydi. Orada yatmaktan başka bir şey yapamıyordum, bunu yaşarken kıvranıyordum.

Her dokunuş coşku vericiydi. Aynı anda hem çaresiz hem de sakinleşmiştim.

Sertçe bastırarak ereksiyonunu içime yerleştirdi. "Bahse girerim taytını indirsem, sırlıslıkla bir külot bulurum." Göğüslerimi avuçladı ve her iki meme ucunu birlikte sıktı. Acının ısırtığı beklenmedikti. Ağzı benimkini kapladığında haykırdım. Şoku yuttu. Acı eriyip kaynayan bir zevke dönüştüğünde nefes nefese kaldım.

Austin ağır ağır nefes alıyordu. Tahmin etmem gerekirse, o da benim gibi patlamaya hazırdı.

Ama yavaşlıyordu. Dokunuşları daha az sert, daha az çılgıncaydı. Nefesini tutarken dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı. "İlk öpücük için bu nasıldı?"

Bitmiş olamazdı. Sadece... biraz... daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Austin," diye yalvardım.

Meme ucumla tekrar oynadı ve vücudumda dalgalanan baş döndürücü zevk dalgaları gönderdi. Beni diken üstünde tutuyordu ama bitirmek için yeterli değildi. "Tam buradayım, Sweets. Seni yakaladım."

"Sen..." Bunu yapamazdım. Sonra dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. Çekildiğinde fısıldadım, "Benimle seks yapar mısın? Lütfen?"

Şaşırtıcı bir şekilde, arzusunu inkâr etmedi. "İstiyorum," dedi. "Ama seni buna zorlamayacağım. Sen... Sen gençsin Caroline. Ve hazır olduğundan emin olmalısın."

"Ben yetişkin bir kadınıym," diye karşılık verdim hafif bir kızgınlıkla. "Ve eğer bunu şimdi yapmazsam, sanırım korkup vazgeçeceğim." Başımı omzunun kıvrımına yasladım ve gözlerimi kapadım. "Senin yanında güvendeyim, değil mi? Ben... Ben seninleyken korkmuyorum."

AUSTIN

I *Seninle güvendeyim.*

Kendimi zar zor toparlıyordum ve sonra gidip bunu söyledi.

Kendini güvende hissetmesini istedim. Kadınlığını keşfedebileceğini hissetmesini.

yargılamadan veya risk almadan.

Ama o çok gençti. Sadece yirmi iki...

Ona biraz daha beklemesini söylemek istedim ama içimdeki karanlık taraf ağır basıyordu.

Onu iyi adam olmak istediğimden daha çok istiyordum. "Lütfen Austin," diye tekrar fısıldadı.

"Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" diye sordum. Eğer kullanmıyorsa, onu kolayca hayal kırıklığına uğratabilirdim. Prezervatifler kusursuz değildi ve birlikte geçirdiğimiz bir gece yüzünden hayatını mahvetmek istemiyordum.

Başını salladı. "Evet. RİA'm var."

Hay sikeyim. Kendimden bu kadar geçmiş olmak istemezdim.

"Bana en son ne zaman test yaptırdığımı sorun."

Bu sorulacak en seksi soru değildi ve sanırım Caroline da bunu biliyordu. Şaşkın gözlerle bana baktı. "Ne?"

Yanağını avuçladım ve garip konuşmayı hafifletmek umuduyla ona yumuşak bir öpücük verdim.

"Bana ne zaman test yaptırdığımı ve sonuçların ne olduğunu sorun" dedim. "Her zaman sormalısın."

Elleri sırtımı ve göğsümü dolaşmayı hiç bırakmadı. "Bana nasıl seks yapılacağını mı öğretiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, öyleyim."

Güzel yüzünde heyecan ve endişe savaşıyordu. "Ve sonra?"

Başparmağımı alt dudağının yumuşak yastığında gezdirirken yüzünü inceledim. "Ve sonra seni becereceğim, tatlım." Sözümü, örtülü amına doğru küçük bir hamleyle noktaladım. "Şimdi sor," diye talep ettim.

Bacaklarının arasına ereksiyonumu yerleştirirken nefesi kesildi. "En son ne zaman test yaptırdın?"

"Geçen ay buradaki itfaiye departmanında işe başladığımda tam bir sağlık kontrolünden geçtim. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım." Kulak memesini ısırdım. "Başka ne var?"

"Ne-" diye tekrar inledi aramıza uzanıp kalçalarının tepesini avuçladığımda. "Sonuçlar mı?"

Başparmağımı amcığının üzerinde gezdirirken "Tahta genelinde negatif," dedim. "İstersen telefonumdan bakabilirim."

"Hâlâ prezervatif kullanıyor musun?" diye homurdandı.

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. "Aferin kızıma. Bende bir tane var." Sehpanın üzerinden cüzdanımı aldım, folyo paketi katlayıp çıkardım ve ona uzattım. "Son kullanma tarihini kontrol et."

Caroline sanki ona bir atom bombası vermişim ve zamanlayıcının bitmesine üç saniye kala etkisiz hale getirmesini söylemişim gibi bakıyordu. "Prezervatiflerin süresi mi doluyor?"

Başımı salladım ve sesimi sakın tutmak için elimden geleni yaptım.

"Evet öyle, Şekerim.

Tarihe bak."

"Son kullanma tarihi geçmemiş," dedi.

"Çünkü dikkatliyim ve birlikte olduğum kadınlara saygı duyuyorum." Prezervatif paketini ondan aldım ve sehpanın üzerine geri koydum. "Pantolonuna girmek isteyen her erkek bu kadar düşünceli olmayabilir. Eğer sana test sonuçlarını hemen göstermeye ve konuyu kapatmaya istekli değilse, kıyafetlerini giy ve uzaklaş."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ağzıma almak için sabırsızlandığım pembe meme uçlarını saklıyordu. "Babam gibi davranmak tahrik edici bir şey değil."

Taytını yırtıp atarken sııttım. "Şekerim, ben senin baban değilim ama baban olabileceğime eminim."

İki parmağımı külotunun köşebentine doladığımda ve parmak eklemlerimi sıırsıklam amının girişinden içeri kaydırduğımda Caroline'ın nefesi kesildi.

Islaklığının parmaklarımı kapladığını hissettiğimde "İşte benim kızım," diye inledim. "Kahretsin, Şeker-şu haline bak." Eğildim ve küçük dairelerle klitorisini okşarken memesini tekrar ağzıma çektim.

Ayak parmakları kıvrıldı ve nefesi kesildi. Elimi amından çektim ve parmaklarımı yaladım.

"Ne?!" Caroline'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok yaklaştım!"

"Biliyorum," dedim eşofmanlarımı çıkarırken. "Bana güvenmene ihtiyacım var. Seni tam sınırda istiyorum. Daracık küçük amcığının o kadar ıslak olmasını istiyorum ki sikim için ağlıyor." Öne doğru eğildim ve kulak memesini ısırmadan önce çenesinin zarif kenarını öptüm. "Bunun senin için iyi olmasını istiyorum. Aceleye getirmek istemiyorum. Seks sadece bir an önce olsun bitsin diye yapman gereken bir şey değil."

"Yatak odasına gidelim mi?"

Başımı salladım. "Tam buraya."

"Burada mı?" diye ciyakladı. "Kanepede mi?"

Külotunu indirerek onu rahatlattım. "Seni yatağa yatırıp içime almayacağım. Burada kontrol sende." Tek bir parmağımı onun sıkılığına soktum ve etrafımda kenetlendiğini hissettim. *Lanet olsun...*

Temel içgüdülerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Parmağımı kıvrıp duvarlarını okşadığımda Caroline inledi, hareketlerimi yavaş ve kasıtlı tuttum.

"Hoşuna gitti mi

Şeker?" Başımı salladı.

İkinci parmağımı da içine soktum. "Buna ne dersin?"

Nefesi kesildi. "Hissediyorum.... Çok doluyum." Başını arkaya attı, parmaklarımı sürekli olarak merkezine sokup çıkarmaya başladığımda saçları her yere döküldü. "Aman Tanrım-"

"Sadece rahatla ve nefes almaya devam et," diye mırıldandım klitorisini parmaklarken. Boxerımı çıkarıp üzerine eğildim ve amıyla oynarken göğüslerine hafif öpücükler kondurdum. "Çok güzelsin, Sweets." Dudaklarını tekrar öptüm. "O kadar güzelsin ki. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum. Cennet gibi hissedeceksin."

Gözleri hafifçe aralandı. "Heyecanlı mısın?"

Avuç içimin topuğuyla klitorisine bastırıp elime binmesini sağlarken boğazına doğru kıkırdadım. "Evet, çok heyecanlıyım şekerim. Bu benim için bir onur."

Kukusu parmaklarımın etrafında çırpınıyordu.

Onları geri çektim, her yerinde uyarılmasının kaygan kaplamasını hissettim. Elimi yukarı kaldırdım. "Bütün bunlar benim için mi, tatlım?"

Yanakları kıpkırmızıydı.

İşaret parmağımı ağızıma soktum ve tekrar içine sokmadan önce emerek temizledim. Coşkuyla haykırdı.

"Parmaklarımı sıkmanı istiyorum," dedim onu okşarken.

Caroline dudağını ısırды, orgazmı engellemeye çalışırken gözlerini kapattı.

"Hadi, Şeker. Yapabilirsin. Parmaklarımı sık. Seni hissetmek istiyorum."

Boğulduğu nefesini bıraktı ve ben vücuduyla oynarken inleyerek başını salladı.

Lanet olsun, çok sıkıydı.

Kalçaları benim hareketlerimle birlikte hareket etti.

"Hoşuna gitti mi?" Aminin duvarları parmaklarımı kavrarken sordum.

Caroline başıyla onayladı.

"Aferin kızıma. Sıkime yapmanı istediğim şey bu." Başparmağımı klitorisine bastırdım. "Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet," dedi nefes nefese.

Kanepeye oturup parmaklarımı amından çekerken, "Otur ve üstüme çık," dedim.

Caroline doğrulduğunda şaşkıındı, sonra gözleri sıkime kilitlendi. "Sığmayacak."

Bir kahkaha attım ve kalçamı okşadım. "Ağırdan alacaksın. Sığacaktır." Prezervatifi aldım ve paketi yırttım. "Şimdi buraya gel, güzelim."

"Gerginim," diye fısıldadı kucağıma sürünerek yüzünü bana dönerken, dizleri yastığa gömüldü.

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdım. "İstedığımız zaman durabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Durmak istemiyorum. Ben sadece... Senin için iyi değilse özür dilerim."

"Güven bana, bu konuda endişelenmene gerek yok." Yanağını okşadım. "Benimle güvendesin. Her zaman."

Caroline başıyla onayladı ve ben de prezervatifi taktım. Kafamı kaldırdığımda, gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Şekerim, bana bak."

"Sadece ... sadece alabilir misin? Lütfen?"

Parmaklarımı tekrar içine soktuğumda nefesi kesildi. "Bekaretini almayacağım Caroline. Onu bana vereceksin." Parmaklarımı

başparmağını klitorisine götürdü ve ileri geri salladı. "Kollarını boynuma dola."

O öne doğru eğilirken ben de sikimi okşadım. İhtiyacım olduğundan değil. Caroline kıyafetleri çıkarmaya başlamadan çok önce beni taş gibi sertleştirmişti.

"Çok ıslaksın, Sweets." Göğsüyle oynadım, her dokunuşta ondan çıkarabildiğim küçük sesleri seviyordum. "Seni boşaltmak için sabırsızlanıyorum. Olağanüstü görüneceksin."

Sikimin başını açık kıvrımlarının arasından geçirdiğimde inledi. "Bu... Bu iyi hissettiriyor."

"Güzel. Bana neyin iyi hissettirdiğini söylemeye devam et. Tek istediğim bu. Seni hayal edebileceğinden çok daha iyi hissettirmek."

Kalçaları sallanıyor, tekrar sikimi arıyordu.

Parmaklarımı kıvırdım, yavaşça G noktasından aşağı doğru sürükleyerek içinden çıkardım. "Hazır olduğunda al."

Hafifçe aşağı indi, aletimin başı girişinde çentiklendi.

"İşte böyle," diye mırıldandım, sol elimle başının arkasını okşarken diğer elimle klitorisini hafifçe okşadım.

Bir santim daha alırken kalçaları titredi. Caroline başını omzuma bıraktı, vücudu bedenime uyum sağlamak için gerilirken ağır ağır nefes alıyordu.

"Austin," diye inledi.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?"

"*Daha fazla.*"

Kalçalarımı yukarı iterek içine daha fazla girdim. Caroline dişlerini omzuma gömdü ve kollarını boynuma dolayarak bu saldırı karşısında inledi.

"Nefes al, Şeker." Onu yönlendirmek için ellerimi belinden aşağı kaydırdım. "Kalçalarını salla. Sıkı olduğunu biliyorum ama çok iyi hissettirecek."

Nefesi tenime karşı sıcaktı, nefes almaya çalışırken kesik kesik geliyordu. "Çok sıkı. *Çok büyük-*"

Şakağını öptüm. "Bunu kaldırabilirsin." Boşalmaya hazırdım ve o daha tam olarak inmemişti bile. "İnanılmaz hissediyorsun," diye inledim, nefesim kesilmişti.

Tekrar inledi, sinirler enerji dalgaları gibi ondan yayılıyordu. "Austin," diye fısıldadı. "Bu çok büyük."

"Derin nefes al ve vücudunu gevşet." Kulağını ısırdım. "Şimdi, beni iyi bir kız gibi al."

Caroline yavaşça nefes aldı ve ellerimle hareket ederek yolun geri kalanını dikkatlice aletimin üzerine indirdi. "Aman Tanrım-"

Hay sikeyim. Uyum dayanılmaz derecede muhteşemdi. Daracık bir amcığı olan minicik bir şeydi. Gözlerimi kapattım ve onu sıkıştırma ve içine girme ihtiyacıyla nefes aldım.

Kendimi kontrol edebileceğimden emin olduğumda, "İşte böyle, Sweets" dedim. Dudaklarını bir öpücükle yakaladım. "Bu nasıl bir his?"

Dizlerini yeniden konumlandırmaya çalışarak yer değiştirdi, sonra bu pozisyonda klitorisine yapılan baskının oldukça hoşuna gittiğini fark etti. *Tam da bu yüzden seçmiştim.* "Farklı. Güzel."

Saçlarını yüzünden çektim. "Biraz daha hazır mısın?" "Uh-huh."

Kalçalarımı aşağı çektim ve klitorisine sürterek içine geri kaydım.

"Evet," diye fısıldadı.

Tekrar çektim ve daha sert sürdüm.

Caroline dudağını ısırды, gözlerini sımsıkı kapatırken inledi.

"Çok mu sert?" Ben sordum.

Başını salladı. "Mhmm."

"Bana söylemeni istediğim şey bu. Tamam mı tatlım?"

Bir sonraki hamle ilkiyle sonuncusunun ortasında bir yerdeydi. Bana başını salladı ve tembel bir gülümseme verdi. Göğüslerinin yüzünden birkaç santim ötede zıplaması beni büyülemişti. Zevkli bir ritme girdiğimizde birini ağzıma çektim. Aynı anda hem meme ucunu hem de klitorisini okşarken Caroline sırtını dikleştirdi, saçları omurgasından aşağı döküldü.

"Lanet olsun, cennet gibi hissediyorsun," dedim meme ucunu bırakırken. Patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Onu duvara çarpmak, yatağa sabitlemek ya da sehpanın üzerine eğip *almak* istedim.

Ama mesele bu değildi. Bu tamamen onunla ilgiliydi.

Caroline bacaklarını açtı ve beni daha derine aldı. İçine girip çıkarken ipeksi bir his vardı. Uyarılma sikimi kapladı. Daracıktı ama hiç direnç göstermiyordu. Her itiş, onun kaygan çekirdeğinin aletimin etrafını mükemmel bir basınçla kapatmasını sağladı.

Bir dahaki sefere içine ittiğimde, kalçalarını tuttum ve onu sikimin üzerinde tuttum, içten dışa titrediğini hissedene kadar klitorisine süründüm.

"Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum," diye mırıldandım boynuna karşı. "Benim için gel, güzelim. Bırak beni."

Ben klitorisini tıngırdattırken ve sığ itişlerle içine pompalarken Caroline burnunu boynumun kıvrımına gömdü. "Sanırım-"

Sözlerinin geri kalanını söyleyemeden vücudu bir mengene gibi etrafımda sıkıştı.

Geri çekildim ve orgazmımı patlatacak kadar sert bir şekilde içeri ittim. O kollarımda paramparça olurken benim salınım prezervatifin içine doğru titreşti. Onu göğsümden yakaladım ve dalga dalga kendinden geçerken sıkıca tuttum. Kendinden geçerken saçma sapan şeyler mırıldandı ve sonra benden uzaklaşmaya başladı.

"Hey," onu göğsüme yasladım. "Sen iyi misin?"

Caroline başını salladı. "Evet. Sadece... Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorum?"

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Şimdi ne yapmam gerekiyor. Sadece gitmem gerektiğini düşündüm-"

"*Nefes al*," diye yatıştırdım. "Şu anda yapman gereken tek şey bu. Sadece nefes al ve tadını çıkar. Aceleye gerek yok."

Bir anlık tereddütten sonra tekrar göğsümde gevşedi. Başının üst kısmını öptüm. "Nasıldı?"

"Gerçekten çok iyi," diye fısıldadı. "Kendimi çok iyi hissediyorum... Bilmiyorum. Rosy?" Saçlarına doğru kıkırdadım.

"Rosy?"

Gözlerini kapattı. "Mhmm. Yumuşak ve parlak."

Yanağını öptüm, dudaklarımın kadife teninde oyalanmasına izin verdim. Parmak uçlarımla atılmış bir battaniyeyi kaptım ve etrafına çektim. Gitmesine izin verecek değildim ama ona biraz alçakgönüllülük sunmak istiyordum. "İnanılmazsın."

Caroline kızardı ve biraz utanarak arkasını döndü.

"Gözlerini benden kaçırma." Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve dikkatini tekrar bana çektim. "Etrafıma o kadar mükemmel uyuyorsun ki." Başımı yana eğdim ve parlayan tenini yumuşak, ıslak öpücüklerle yıkadım. "Karşı konulmazsın. Çok tatlısın. Çok narınsın." Kulağının kabuğunu yalayarak dudaklarından soluk soluğa bir nefes çıkmasını sağladım. "Beni memnun ediyorsun."

Yumuşadı, sessiz bir memnuniyet ve gurur mırıltısı çıkardı.

Dudaklarımı alına bastırdım. "Ben kalkıp prezervatifi atacağım. Sen burada uzan ve rahatla. Ben hemen döneceğim. Tamam mı?"

Ben altından sıyrılıp banyoya doğru ilerlerken başını salladı.

Döndüğümde battaniyenin altına kıvrılmıştı. Boksörlerimi atladım ve önünde diz çökmeden önce eşofman altımı hızla çekiştirdim.

"Hey, Şeker," dedim çenesini yukarı kaldırıp onu öperken. "İzin ver sana yardım edeyim."

Elimdeki beze uzandı ama ben bezi ondan uzak tuttum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye karşı çıktı Caroline. Söyleyecek sözü vardı ama müzik yoktu. Küçük şey bitkin ve tükenmişti.

"Yapabileceğini biliyorum," dedim dizlerini ayırıp bacaklarının arasındaki ıslaklığı nazikçe temizlerken. "Ama bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor." Elini buldum, parmaklarımızı birleştirdim ve arkasından öptüm.

Caroline banyoya girdi ve dışarı çıktığında pijamalarını giymiş, saçlarını toplamış, yüzünü yıkamış ve yatmaya hazır görünüyordu.

"Yorgun musun?" Ön kapının kilitli olduğundan emin olurken sordum. Perdelerin arasından bir göz attım ve ayın aydınlattığı kalın beyaz kar yığınlarını gördüm.

Caroline tuvalet çantasına sarıldı. "Evet. Ben... Sanırım yatmaya gideceğim."

"Şömineye birkaç parça odun daha atacağım ve sonra ışıkları yakacağım."

Bana küçük bir selam verdi ve dönüp koridorda kayboldu.

Ateş yakıldığında ve gece için her şey hazır olduğunda, spor çantamı aldım ve koridorda yürüdüm.

Yatak odasının ışıkları kapalıydı ama kapı kilitli değildi. Caroline'ın yorganın altından kaydığını duydum. "Austin?" diye seslendi yumuşak sesi karanlığın içinden.

"Evet, Sweets?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Çantamı yatağın sağ tarafına bıraktım. "Seninle yatıyorum." "Yatağı istiyorsan kanepede yatabilirim."

"Bu gece seni yalnız yatırmayacağım tatlım," dedim yorganı sıyrıp onu titrerken bulduğumda.

"Ben iyiyim," diye burnunu çekti. "Yaptığımız şeyden sonra buraya gelip bana sarılmak zorunda değilsin. Ben iyiyim. Seni korkutmayacağım ve -"

Kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim. "*Bu* gece yalnız uyumayacaksın *ve bu son sözüm.*"

"Önemli bir şey değildi," diye fısıldadı, tekrar burnunu çekti.

Caroline'ın cesur bir yüz takınmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Yapması gerektiğini düşündüğü her şeyi yapmaya çalışıyordu. *Kayıtsız olmak. Bağımsız olmak. Etkilenmemiş olmak.* Ama benim istediğim bu değildi.

Sadece onu kollarımda istedim. Güvende.

"Vücudunu iyi hissettiren seksten çok daha fazla şey var," dedim ve dudaklarımı başının üstüne bastırdım. "Sana yaşattığı her şeye kızmak yerine, sana hissettirdiklerini sevmene yardımcı olacak daha fazla şey."

"Ne gibi?"

Caroline biliyordu. Bunu içgüdüsel olarak göğsüme kıvrılmasından anlıyordu. Onu kollarıma çektiğimde gerginliğin vücudunu terk edişinden anladım. Titremeyi bırakıp vücut ısını paylaşmasından anladım. Bu içseldi.

"Bunun gibi."

CAROLINE

I Soğuk bir yatağa ve perdelerin arasından süzülen yumuşak ışığa uyandı. Bir an için her şeyin bir rüya olduğunu düşündüm. Ve sonra hareket ettim.

Bacaklarımın arasındaki ağrı açıldı.

Kutsal Kandinsky.

Bekaretimi Austin Hale'e

kaybettim. Ya da o aldı.

Ya da ben ona

verdim. Her neyse.

Tavana bir kez, sonra iki kez göz kırptım. Hiçbir şey farklı değildi, ama Her şey farklıydı -kabinden çıkar çıkmaz herkes bana bakıyor ve biliyordu.

Benimle birlikte uyuyakaldığını düşündüğüm noktaya baktım.

Yastığın üzerinde kafa şeklinde bir çukur vardı ve çarşaf, sanki uyarıda bulunmadan dışarı çıkmış gibi geriye çekilmişti.

Uykuya dalarken bana sarılmak için buraya gelmişti çünkü bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmüştü ve sonra da gerçekten istemediği için mi gitmişti?

Koridorda yankılanan boğuk ayak sesleriyle irkildim. Ayakkabı giymiş gibiydi.

Gidiyor muydu?

Yüreğim ağzıma geldi.

Yatak odasının kapısının tokmağı döndü ve yavaşça gıcırdayarak açıldı. "Günaydın, Sweets," dedi yüzünde bir Hollywood gülümsemesiyle.

Austin kot pantolon, botlar, kalın bir palto ve şapka giymiş bir halde içeri süzüldü.

Bir elinde üstü kapalı bir tepsi, diğerinde ise bir fincan taşıyordu.

Gözlerimdeki uykuyu ve hayali sildim çünkü yakışıklı, yaşlı bir itfaiyecinin bana yatakta kahvaltı getirmesinin imkânı yoktu.

Tepsiyi komodinin üzerine koydu, elini arka cebine götürdü ve bir zambak çıkardı.

Kalbim, parmak uçlarımı dudaklarıma bastırmama neden olan küçük bir pıt pıt attı. "Nereden buldun bunu?"

Austin bana çiçeği uzatırken kıkırdadı ve ceketini çıkardı. Giydiği lacivert Henley, kaslarının üzerinde ikinci bir deri gibi gerilmişti.

*O kaslara dokunmuştum. Ve
bunu tekrar yapmak istedim.*

"Sepideh Hanım'a söylemeyin ama bunu ana evin fuayesindeki çiçek aranjmanından çaldım."

"Kahretsin!" Arkamı döndüm ve telefonumu aldım. Saat 10:30. Kalbim sıkıştı. "Şuradaki kahvaltıyı kaçırdık."

"Hayır," dedi tabak üstüne tabak koyarken. "Uyumanız için alarmlarınızı kapattım. Sepideh Hanım da burada yiyebilelim diye bunları bir araya getirdi."

Dağıtılanları inceledim. Kalın Fransız tostı dilimleri, mini şurup şişelerinin ve tereyağı parçalarının yanına yığılmıştı. Bir kâsede bir orduyu doyuracak kadar çırpılmış yumurta ve hindi pastırması vardı. Bir kapta taze meyve, bir diğerinde de çeşitli hamur işleri ve ekmekler vardı.

Austin kenara oturduğunda yatak inledi. Yanağımı avuçladı ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam."

Başımı yukarı kaldırdı ve gözlerimde hile olup olmadığını inceledi.

"Biraz ağrım var," diye ekledim utangaç bir ifadeyle. "Ve kesinlikle sahip olduğumu düşündüğüm bacak kaslarına sahip değilim."

Austin kıkırdadı ve bir dilim pastırma aldı. "Uh-huh. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu kadar büyük olman benim suçum değil," diye mırıldandım.

Austin bir kaşını kaldırdı. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey mi var, Sweets?"

Bir kruvasan kaptım ve bir ısırık aldım. "Hayır." Çantamı karıştırıp ilaç kutumu bulmadan önce onu da mideye indirdim. *Sabah* etiketli küpü açtım, içindekileri elime boşalttım, hepsini bir kerede geri attım ve kuru kuru yuttum.

Austin bana sanki az önce meth çekmişim gibi baktı.

"Ne?" Portakal suyu sürahisine uzanıp kendime bir bardak doldururken sordum.

Gözlerini kırptırdı. "Az önce beyzbol topu büyüklüğünde bir avuç hap aldın." "Ne olmuş yani?"

"Susuz mu?"

Omuz silktilim. "Bir süre sonra alışıyorsun."

"Tylenol'ü zar zor yutabiliyorum," diye itiraf etti. Sırıttım. "Çocuk oyuncağı."

Austin ve ben kahvaltımızı yaparken arkadaşça bir sessizliğe gömüldük. Ben pasta sepetini kontrol ederken o pastırmayı içine çekti. Geriye sadece bir yığın kırıntı kaldığında tekrar konuştu.

"Peki... Ne kadar almanız gerekiyor? Her gün böyle mi?"

Ellerimi sildim. "Nakilden kalan bir sürü ret karşıtı ilaç. Lupus hastalığına iyi gelen bir bağışıklık sistemi baskılayıcı, aynı zamanda reddetmeyi önleyici bir ilaç. Lupusun yan etkilerine yardımcı olan bir antiromatizmal. Bir ton vitamin ve takviye. Sık sık kan şekerimi ve tansiyonumu ölçtürmem gerekiyor çünkü böbrek nakli olduğum için yüzde yirmi ihtimalle yeni başlayan bir diyabet hastası olabilirim. Kısacası yürüyen bir eczaneyim."

Nefesinin altında küfretti.

"Bir kez söyledim ve yine söyleyeceğim," diye kestirip attım. "Senin merhametini istemiyorum. Sen sordun, ben cevapladım."

Austin etkilenmemiş görünüyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim? Kişisel bir şey mi?" Omuz silktilim. "Sor bakalım."

"Cinsel olarak aktif değilsen neden RİA taktırdın? Bu oldukça invaziv değil mi?"

Olayları bu kadar profesyonelce anlatması beni çok güldürdü. Yine de itfaiyecilerin tıbbi çağrılara cevap verdiğini tahmin ediyorum. Muhtemelen EMS eğitimi almıştır.

"Doğum kontrol hapı kullanamam. Aldığım diğer her şeyle çok fazla etkileşimi var."

Anlayışla başını salladı.

"Ama yine de prezervatif kullanmam gerekiyor çünkü aldığım ilaçlardan biri RİA'nın etkinliğini zayıflatabilir." İçimi çektim. "Doğum kontrolüne başlamak Kongre'nin bir kararı gibiydi."

Austin kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu kız sadece bir jinekoloğa gider. Benim için en iyi seçeneği bulmaya çalışan birden fazla doktora gitmem gerekti. Hayatına devam etmek isteyen bir kadın yerine bir vaka çalışması gibi muamele görmek gibisi yok."

Eliyle dizimi hafifçe okşadı. "Eğer bu bir şey ifade ediyorsa, bence senin azmin, azmin, kararlılığın gerçekten etkileyici."

Kulübenin kutsallığında şöyle dedim: "Bazen kimsenin hayatımın en mahrem ayrıntılarını bilmediği bir yere taşınmak ve her şeye yeniden başlamak istiyorum. Markete gidebileceğim ve kasiyerin tüm tıbbi geçmişimi bilmediği bir yer." İçimi çektim. "Kontrolüm dışında olan şeylerle tanımlanmaktan yoruldum."

Austin tepsiyi aldı ve elimi tutmadan önce yere koydu. "Sen geçmişin ve bugününün toplamından daha fazlasısın. Gelecek bilinmeyen bir değişken ve en iyi kısmı da bu." Alnımdan öptü. "Sakin pes etme."

KAHVALTIDAN sonra, ben üstümü başımı tazelerken Austin bulaşıkları ana eve götürdü. Bacaklarımın arasındaki ağrı, onunla seks yapmanın ne kadar iyi olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Her ihtimale karşı çantamda her zaman sakladığım astarlar için minnettardım. Korkunç kanlı bir katliam yoktu, sadece hayatımın geri dönülmez bir şekilde değiştiğinin soluk bir hatırlatıcısıydı.

Ve bunun için kendimi daha iyi hissettim.

Hayatım, bedenim ve kararlarım üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissettim.

Bir kez olsun, sadece kendimi iyi hissettirdiği için bir şey yaptım. *Ve oğlum, iyi hissettirdi.*

Ön kapı açıldı ve Austin kollarında bir tomruk yığınıyla görüldü. "Hava çok soğuk," dedi, omuzlarındaki kar tanelerini silkelerken titriyordu.

Eskiz defterimi bir kenara bıraktım ve koltuktan zıpladım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben hallederim. Kapıyı kapatır mısın, böylece tüm sıcaklığın dışarı çıkmasına izin vermeyiz?"

Kulübenin içinde ilerlerken ve şöminenin yanına odunları yığarken paltosundan ve botlarından düşen kar yığınlarının etrafında parmak uçlarımla dolaştım. Pencereden dışarı bir göz atarak, "Dışarı ne kadar kötü?" diye sordum.

"Donmuş." Titredi. "Henry kar küreme araçlarının bugün ilerleyen saatlerde bu bölgelere ulaşacağını ve yolların yarın kontrol etmemiz için yeterince açık olacağını söyledi."

Manzarayı seyrederken kendi kendime "Çok güzel," dedim. Buz, çıplak ağaç dallarını bir elmas örtüsü gibi kaplamıştı. Bozulmamış kar, kayalıklar ve uçurumlar halinde inişli çıkışlı manzarayı kaplıyordu.

"Evet," dedi Austin arkamda belirlediğinde, soğuk parmakları kazağımın altından kayarak tenimi buldu. "Öylesin."

Sanki buz sarkıtları belime bastırıyormuş gibi hissettim. Gıcırdadım ve geriye sıçradım. "Ne oluyor-"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Austin sırtımı duvara yaslamıştı. "Sabahtan beri seni öpmek istiyordum, Şekerim." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken elleri vücudumda dolaşıyordu. Nefes alamıyordum. Bana dokunma şeklinden dolayı düşünemiyordum.

Ellerini eşofmanımın üstünden süveterimin altına doğru kaydırmadan önce tenimde ısıttığında eridim, ona karşı bir macuna dönüştüm. Göğüslerimi avuçladığında ağzının içine doğru inledim. Kol ve bacaklarımda şimşekler çaktı.

Kemerini çözmek için çabalıyordum ki bileklerimi yakaladı ve iki yanıma sıkıştırdı. "Sweets, ağrın var. Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye yalvardım. Sadece küçük bir öpücük ve onu tekrar hissetmek için çaresizdim.

Onun bir çeşit sihir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Harika. Bir kez seks yaptınız ve şimdi de kadınlarınız düzenli bir aksiyon göreceklerini sanıyorlar.

Austin elini yukarı kaydırırken kalçamı sıktı. Üzerimdeki pijama şortu boldu ve dokunmak istediği her yere kolayca erişmesini sağlıyordu.

Açıklığı aldı, bacaklarımdaki kumaşı yana doğru itti ve tek bir parmağını amıma kaydırıldı.

Nefesimi ağzına verdim, sonra onu ürkütmemek için dudağımı ısırdım. Onu çok istiyordum ama...

"Gördün mü?" dedi o sinir bozucu seksi, senden daha iyi bilirim tarzında. Austin parmağını çekerken beni usulca öptü. "Bunu yapmayacağım."

seni tekrar becermek. Çünkü ilk olarak, tek prezervatifiimi kullandık." Dudaklarımı tekrar gagaladı. "Ve rahatsız edici olduğu için bununla ilgili kötü anıların olmasını istemiyorum."

Ağızımdan çıkan sinirli homurtuya engel olamadım.

Ama Austin sadece sıırttı. "Bak ne diyeceğim, Sweets." Alt dudağıımı dişlerinin arasına aldı ve küçük bir ısırık verdi. "Bu öğleden sonra dinlen ve söz veriyorum seni daha sonra boşaltacağım."

"NE KADAR UZAĞA GITTİN?" Ben sordum.

Bir sahil çocuğı olmasına rağmen Austin'in karla ilgili çok az endişesi varmış gibi görünüyordu. Görünüşe göre, yirmi derece onun için mükemmel bir koşu havasıydı.

Kıkırdadı, yüzü soğuşun acısından pembeleşmişti. "Çok uzak değil aslında. Bir sürücü pansiyonun önündeki hendeğe düştü. Henry ve ben arabayı iterek çıkardık. Onu tekrar yola çıkardıktan sonra biraz daha odun kırıp istifledik." Başını odunları hava koşullarından koruyan küçük barınağı doğru eğdi. "Kulübeler en azından birkaç gün daha idare eder."

"Henry çok tatlı," dedim fırçamı biraz titanyum beyazına batırıp kış manzarasına biraz daha derinlik kazandırmak için koyduğum gri tabakanın üzerine beyaz benekler serpiştirirken. Henry'nin pitoresk küçük kulübesine bakan pencerenin önünde oturuyordum. Işık mükemmeldi ve şirin bir kar manzarası yapmak için çok fazla boya tüpü çıkarmam gerekmedi. Dairemin büyük bölümünü kaplayan örtülerden yoksundum ve kulübenin boyasını sıçratmak isteyeceğim son şeydi. "Onu ve Sepideh Hanım'ı birlikte görmeye bayılıyorum."

Austin kahve makinesini suyla doldurup tekrar demlemeye hazırlarken çıkan tıkırtıyı dinledim. "Ne demek istiyorsun?"

"Fark etmedin mi?"

Austin bir kaşını kaldırdı. "Ne? Birbirlerinden hoşlandıkları kesin mi?" Gülümsedi. "Biraz önce Henry'ye bunu sordum. Birlikte olduklarını sanıyordum."

Başımı salladım ve çam ağaçlarıma biraz daha kar ekleyerek resme geri döndüm. "Bildiğim kadarıyla hiç böyle bir şey olmadı. Henry, Sepideh Hanım pansiyonu ilk satın aldığı anda onun yanında çalışmaya başladı. Burayı onarmasına yardım etti ve bahçıvan olarak kaldı."

"Burayı seviyor olmalı," dedi Austin.

"İş için kaldığını sanmıyorum," dedim tablodaki bulutları kabartırken. "Bence ondan hoşlanıyor. Bayan Sepideh 'teşekkür ederim Henry' dedikten sonra onun 'evet hanımefendi' dediğini fark ettin mi? Tıpkı *Prenses Gelin* filminde Wesley'nin 'nasıl isterseniz' demesi gibi."

Bir fincan alırken kahve makinesi gürüldedi. "Bilmesem romantik olduğunuzu söyledim, Bayan Tyree."

İnce bir fırça bulup kulübeye biraz detay eklerken kendi kendime gülümsedim. "Büyürken hayal kurmak için çok zamanım oldu."

Austin çalıştığım pencereye doğru ilerledi. Yakında gün ışığı kaybolacaktı ve yarın daireme döndüğümde fırçalarımı toplayıp hafızamdan çalışmak zorunda kalacaktım. Hafta sonu inanılmaz derecede hızlı geçmişti ve ben bunu arkamda duran adama bağlıyordum.

Gerçek hayata dönmek istemedim.

"Harika görünüyor, tatlım," dedi.

Ne kadar yaşlı olduğunu hatırladığım anlar oldu. Böyle anlarda sesinin gürültüsünde onlarca yıllık bir yaş vardı. Ellerini omuzlarıma üzerine koyduğunda nasıl görüldüğü gibi küçük şeyler. Austin kusursuz bir erkek örneğiydi ama ben onun ellerine takmıştım.

Çok güçlü ama bir o kadar da yumuşak ve naziktiler.

Saçlarımı bir yana taradı ve omzuma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Bu hafta sonundan sonra seni özleyeceğim," dedi.

Midem taş kesildi, içime oturdu ama belli etmemeye çalıştım. "Kulübede olan, kulübede kalır... değil mi?"

Durakladı, vereceği cevap üzerine düşüncelere daldı. "Evet. Elbette, Şeker." Ve bir adım bile atmadan tavrı değişti. "Akşam yemeği için hazır mısın?"

Pek sayılmaz ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Caroline?"

Resimden başımı kaldırdım. "Ha?"

Yanımda diz çöktü ve yanağıma okşadı. "İyi misin, Sweets?"

Gülümsemem sıkıydı. "Evet. Gayet iyiyim."

Ve uzun zamandır ilk kez, bu bir yalandı.

OceanofPDF.com

AUSTIN

Caroline'ın nefesi göğsümde sıcacıktı. Gözleri daha önce ondan sadece birkaç kez gördüğüm şekilde rahatlamıştı. Melek gibiydi ama benim değildi.

Bir film izlerken uyuyakalmıştık - eski bir DVD oynatıcısının yanında bulunduğu için çok heyecanlandığı siyah beyaz bir klasik. Planım onun dikkatini filmden uzaklaştırıp biraz daha *eğitim* verip veremeyeceğimi görmektir ama on dakika içinde uyuyakalmıştı. Gece yarısına doğru onu yatağına taşıdım.

Şafağa dakikalar kalmıştı ve zamanı geri çeviren kadrani bulabilmeyi diliyordum.

Gitmek istemedim.

Caroline kollarımda kıpırdanırken yorganın altına girdi. Bacakları benimkilere dolanmıştı. Kollarını belime dolayarak bana sarıldı, can havliyle tutunuyordu. Bir şey onu ürkütmüş olmalı ki, "Ne oldu?" diye mırıldandı.

Alnına bir öpücük kondurdum ve dudaklarımın teninde oylanmasına izin verdim. "Uyumaya devam et, Sweets."

Tutarsızca mırıldanıyor, bilinci ile rüyaları arasındaki boşlukta oyalanıyordu.

Şakağını göğüs kafesime yasladım ve burnumu başının tepesine doğru soktum. "Uyu. Ben yanıdayım."

Caroline derin bir uykuya dalarken nefes alış veriş de düzene girdi. Uyurken ona bakmayı kesmek için kendimi zorladım. Ama bir şey almak yerine

Biraz daha dinlendikten sonra gözlerimi kapattım ve hafta sonunun her anını tekrar yaşadım. Tekrar onun içinde olma düşüncesi sikimi zıplattı.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Şaftımdan aşağı kayarken bana sarılma şekliydi. Bana bakışı, ona zevk vereceğime ve onu güvende tutacağıma olan güveniydi. Bana bir an masum masum bakarken bir anda cadaloza dönüşmesiydi.

Yavaşça nefesimi verdim ve Caroline Tyree ile geçireceğim son birkaç dakikaya tutundum.

Bu dört duvarın dışında devam etmesini istemek benim için bencillik olur.

Kulübede olan kulübede kalır.

Caroline gençti. Ben onun ilkiydim ama sonu değildim. Önünde deneyimleyeceği çok fazla hayat vardı. Onu zaten olduğundan daha fazla geride tutmaya hakkım yokken, ona tutunmaya çalışmam haksızlık olurdu.

Gece yerini parlak mavi bir şafağa bıraktı. Sıcaklar arttıkça güneş ışığı beyaz ovaların üzerinde parıldıyordu. Çam ağaçlarından hafif bir pıtırta halinde çamur damlıyordu.

Caroline yuvarlanmıştı ve bir yastığı kaşıklıyordu. *Lanet olası şanslı yastık.*

Aramızdaki boşluğu kapattım ve onu tekrar göğsüme çektim. O lanet yastığa istediği kadar sarılabilirdi.

Caroline'ı kollarımla sardım ve onu elimden geldiğince yakınımdaya tuttum. Sessiz bir of çekti, yastığı bıraktı ve yüzüme doğru döndü. Parmak uçları göğsümde gezindi ve boxerımın bel bandını okşadı.

"Yatağa girdik mi?" Caroline göğüs kaslarımın arasından mırıldandı.

Kıkırdadım, parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirirken takılmamaya çalıştım. "Mhmm."

"I..." Esnedi. "Film izleyeceğimizi sanıyordum."

"Şekerim, sabah oldu."

Gözlerini kırıştıtarak açtı, Carolina gökyüzü gibi parlak maviydi. "Ne?" Etrafına bakındı. "Buraya nasıl girdim ve-" üzerindeki gömleğe baktı "- senin gömleğini mi giyiyorum?"

"Film başlar başlamaz uyuyakaldın," dedim. "Seni buraya taşıdım ve gömleklerimden birinin içine koydum. "Seni buraya getirip

eşyalarını karıştırarak rahatsız ediyorsun."

Kıs kıs güldü. "Beni çıplak gördün. Çantamı karıştırmanın o kadar da büyük bir mesele olduğunu sanmıyorum." Caroline ona giydirdiğim gömleğin yakasını kokladı, sonra gülümsedi. "Ama teşekkür ederim."

Alnından öptüm. "İyi uyudun mu?"

"Evet. Sanırım çok yorulmuştum."

"Eminim." Ona dokunmadan duramıyordum. Sarılmak yeterli değildi. Ellerimi saçlarında gezdiriyor olmalıydım. Başını öpmeliydim. Sırtını okşamalıydım. Onun her parçasına mümkün olduğunca sık ihtiyacım vardı.

Kederli bir şekilde iç geçirdi. "Bugün ayrılmak zorundayız."

Ses tonum asık suratlıydı. "Evet."

Bu not üzerine gözlerini kapadı ve daha da yaklaştı. Sanki benden geriye kalanları içine çekiyordu ve ben de aynısını ona yaptım.

Hiç düşünmeden çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm. Sabah nefesi umurumda bile değildi. Sadece onu istiyordum.

Aynen böyle.

Öpüşmeyi derinleştirdiğimde ellerimde yumuşak ve uysaldı. Gergin ama heyecanlıydı.

Masum, onu yönlendirmem için bana güveniyor.

Ağzından çıkan nefes nefese inilti bir afrodisyak gibiydi. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup başının arkasını kucaklarken kalçaları benimkilere bastırdı. Dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek daha derine bastırdım.

Caroline kendini geri çekti ve kocaman gözlerle bana baktı. "Ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Üzerindeki atletin önünü yumruklarken sikim zonkluyordu. Ayrılmış dudaklarından faydalandım ve dilimi ağzına kaydırđım, çekilmeden önce bir an için yavaşça masaj yaptım.

Caroline felç olmuştu.

"Nasıl iyi hissedersen, Şeker," diye mırıldandım, saçlarını çekiştirdim ve boğazına kadar öpebilmem için başını geriye yatırdım.

Beni pençelerken nefesi kesiliyordu. Dizinin arkasını yakaladım ve kalçama doladım. Bana yaklaştı, ayak bileğini bacağıma dolayarak bizi bir arada tuttu.

"İşte böyle, Sweets," diye mırıldandım.

Ereksiyonumu amına dayadığımda nefesi kesildi. "Sen-"

Dudaklarımı ağzının köşesine bastırdım. "Evet, öyleyim." Külotunun içine tekrar soktum. "Beni onun gibi yapıyorsun."

"Austin-" diye inledi.

Adımın onun dilinde dans ederken çıkardığı sese bağımlıydım. Elini yorganın altında buldum ve parmaklarını açarak avucunu sikime getirdim. Elini sikimin etrafına sardım ve dudaklarının nasıl ayrıldığını ve parmaklarının nasıl büküldüğünü izledim.

"Sana yakın olmanın bana ne yaptığını hissediyor musun?" Alçak sesle söyledim, elini sıktım, sikimi kavrayışını sıkılaştırdım. Çenesini çevirerek kulağını dudaklarıma yaklaştırdım. "Parmaklarımı külotunun içine soktuğumda ne bulacağım?"

Parmakları sikimin etrafında bükülürken tek yaptığı inlemektir, tereddütlü ama meraklıydı.

Ellerimi giydiği büyük boy gömleğin altından yukarı kaydırarak ve parmaklarımı külotunun bel bandına geçirdim. "Sanırım yerine getirmem gereken bir söz var, Şekerim."

"Bu da ne-"

Külotunu indirdiğimde sözleri kayboldu. Yorganı geri çektim ve bacaklarının arasına daldım. Caroline bacaklarını sıkarak kapatmaya çalıştı ama o kıvrılırken ben bacaklarını açık tuttum. Amı önümde uzanıyordu, pembe ve tamamen sırlıydı.

"Um..." Oturmaya çalıştı, yanakları utançtan kızarmıştı.

Kollarımı kalçalarının iki yanına dayadım ve leğen kemiğini öptüm. Zevkle titredi, bir an için açıkta olduğunu unuttu.

Karnının alt kısmında kavisli bir yara izi vardı ve onu da öptüm. Caroline hemen elleriyle onu engelledi.

"Yapma," dedim, ellerini çekip yarasını tekrar öperken onu azarlayarak. "Benim yara izlerim diğer insanları kurtarmak için. Seninkiler ise kendin için savaştan. Ve bu çok daha fazla güç gerektirir."

Ben alçalıp bacaklarının arasına yerleştiğimde yatağa doğru gevşedi, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek yavaşça yarığını yalarken uyluklarını açık tuttu.

Caroline zevkle çığlık attı, sırtını kamburlaştırırken ellerini ağzının üzerine kapattı.

"Kıcını yatakta tut, Şeker," diye homurdandım, ağzımdan derin çekişlerle klitorisini memnun etmeden önce.

Nefesi düzensizdi, ben onun tatlı küçük amını yerken neredeyse hiperventilasyon geçiriyordu. Beni yerimde tutmak için kısa saçlarımla bir şeyler bulmaya çalışırken parmakları kafa derimi çiziyordu.

Aferin kızım. Ne istiyorsan al.

Dilimle girişini ayırdım, iki parmağımı içine sokmadan önce bir süre onunla alay ettim. Dilimi klitorisinin üzerinde tuttum, parmaklarımı kıvrırken yavaşça ileri geri hareket ettirdim, G noktasını buldum ve okşadım.

Caroline neredeyse yataktan fırlayacaktı, ben de geri çekildim.

"Kıçını yatağa koy!" diye bağırdım. Ona böyle bağırarak istememiştim ve belki de çok sert davrandığım için paniğe kapıldım. Ama kafamı kaldırıp baktığımda dümdüz yatıyordu, dudakları sessiz bir saygıyla ayrılmıştı. Tekrar klitorisini yaladım ve onu ödüllendirdim. "Aferin kızım. Tadını çıkar."

Klitorisini emerken, sıkı duvarlarını okşarken ve masaj yaparken parmaklarımı onun içinde tuttum. Orgazma gittikçe yaklaşırken kalçaları kulaklarımın etrafında sıkılaştı.

Caroline boşaldı, vücudu sarsıldı ve titredi, coşkunun yankıları üzerinde yankılandı. Sıkı uzuvları gevşedi, nefesini tutarken yatağa yığıldı.

Parmaklarımı vücudundan çektim, emerek kuruturken onunla göz göze geldim. "Çok tatlı," diye mırıldandım ikinci kez geri döndüğümde, aşırı hassas merkezini yutarak ve onu yalayarak temizledim.

Maratonu yeni bitirmiş gibi nefes almayı bırakmamıştı. Çarşaf ve battaniyelerin arasında külotunu buldum, bacaklarına geçirdim ve tekrar yerine yerleştirdim. Seksini avuçlarımla içine alıp sahiplenici bir şekilde sıkarken üzerine eğildim.

Benim kızım. Benim kızım.

"Nasıldı, Sweets?"

Aptalca bir mutluluk seli içinde bana baktı. "Az önce ne oldu?"

Kıkırdadım, "Geldin, tatlım."

Kadın homurdandı. "Evet, bunu biliyorum." Sonunda nefesini toplayan Caroline, "Bu..." dedi.

Beklenti içinde kaşlarını kaldırdım.

"Sanırım bu benim yeni favori şeyim."

Dudaklarını gagalamadan önce yüksek sesle ve uzun uzun güldüm. Dilinin dışarı fırlayıp dudaklarını ilgiyle yalamasını kaçırmadım. Muhtemelen

kendini tatmak.

"Sevindim," dedim ve yüzümü ona dönmek için yan döndüm. Yanağını avuçladım ve başparmağımı yumuşak teninin üzerinde gezdirdim. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

"Altmış dokuz yapabiliriz," dedi birdenbire.

Bu sözler tanıdığım en masum ağızdan çıktığı için mi gülüyordum yoksa aramızdaki boy farkıyla o pozisyona girmeye çalışmak histerik olduğu için mi bilemiyordum.

"Ne?" diye savunmaya geçti. "Bu... bu insanların yaptığı bir şey değil mi?"

Eğlencemi yatıştırmak için yanağımın içini ısırdım. "Sana bir şey söyleyeyim, Sweets. Partnerinin üzerine çıkmak karşılıklı tatminle ilgili değildir. En azından fiziksel anlamda değil."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Onu yakın tutarak kalçasını okşadım. "Bu, sana oral seks yaptığım anlamına geliyor çünkü kendini iyi hissetmeni istedim. Kendim için bir şey almak için değil. Ama amını yalamaktan zevk aldım mı? Evet."

Çileğin dört tonuna döndü. Caroline'ıma başka bir hıyarın dokunabileceği düşüncesinden tiksiniyor muydum? Kesinlikle. Her ne kadar öyle olmasını istesem de, o benim değildi. Kısa bir süre içinde onu bırakmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Caroline o flört uygulamasına kaydolacak, akşam yemeğine çıkacak ve kendi yaşına yakın biri tarafından ayakları yerden kesilecekti. Kendini bulabileceği ve yeni keşfettiği bağımsızlığını, onu tutan bir çapa olmadan yaşayabileceği bir alanı hak ediyordu.

"Bunu yaptım çünkü sadece seni mutlu etmek için sana zevk vermek istedim. Bunun karşılık vermekle ya da o anda kendim için bir şey elde etmekle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca-" Sırıttım. "Aslında birbirimize bu şekilde ulaşabileceğimizden emin değilim." Öne doğru eğildim ve dudaklarımın ağzını sıyırmasına izin verdim. "Ve boğulmanı istemem."

Caroline'ın telefonundan bir alarm sesi duyuldu ve ikimiz de dünyaya geri döndük.

Gitme vakti gelmişti. Aramızda geçenler burada hoş bir anı olarak kalacaktı, daha fazlası değil.

Ben az sayıdaki eşyayı toplayıp kulübeyi düzenlerken Caroline hazırlanmak için banyoyu devraldı.

Bugün diğerk elemanlardan birinin yerine yarım vardiya çalışıyordum. Havadaki hafif iyileşme Creeker'ları yanlış bir güvenlik hissine sürükleyecekti, bu da yoğun olacağı ve tonların durmayacağı anlamına geliyordu. Caroline boya ve fırçalarını toplarken ben de istasyon kıyafetlerimi giydim ve önümüzdeki on sekiz saat için zihinsel olarak hazırlandım.

Eşyalarımızı Ballentine House'un çakıl taşlı otoparkına taşıyıp araçlarımızı yüklediğimizde, erimiş karın arasından yeşil çimenler görünüyordu. Yollar çoğunlukla açıktı, ancak gri çamurlu omuzlar dikkati dağılmış sürücüler için iyi bir işaret değildi.

"Sanırım gerçek hayata dönme vakti geldi," dedi Caroline suratsızca. Teneke arabasının bagajını kapatırken melankolisini bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı.

Soğuk havada nefesim aramızda bulutlandı. "Sanırım öyle."

Ayağının altındaki çakıllara baktı ve titreyen parmaklarını birbirine geçirdi. "Sanırım teşekkür etmeliyim..."

"Gerek yok." Onu kucakladım. "Umarım aradığın şeyi bulursun, tatlım."

Caroline ceketimin açık kenarları arasından göğsüme yaslanmak için kayarken gözlerini kapattı. "Yine de teşekkür ederim, Austin. Her şey için."

Cezaya aç bir obur olduğumu biliyordum ama yine de çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm. "Karar listenden bir şeyi işaretlemelisin."

"Birkaç şey var aslında," dedi. Gözleri sabahın ilk saatlerinde Beaufort çevresindeki su gibi cam gibiydi. Benden uzaklaşıp kulübeye doğru baktı. "Burada olan... burada mı kalır?"

Elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Benimle güvende." Caroline'ın gülümsemesi sıkıydı.

"Teşekkür ederim."

"Yaşamaya devam et, Şeker. Bunu hak ediyorsun," dedim onu bırakıp arabasının kapısını açarken.

Caroline içeri girdi, **b i r** yıldız öğrenci gibi emniyet kemerini bağladı ve arabanın marşına bastı.

"Dikkatli sürün Bayan Tyree," dedim ve kapıyı kapatıp kamyonetime doğru yürürken içimdeki kasma isteğini bastırdım.

"HALE," dedi Shane, istasyondaki dinlenme odasında oturmuş bir ders kitabını incelerken çenesini bana doğru eğerek.

Koltuğa uzanıp telefonumu çıkarırken başımla onu onayladım. "Hutch."

"Hafta sonu iyi miydi?" "İyi idi. Sen?"

Shane ders kitabını kapattı - EMS prosedürü üzerine bir çeşit sürekli eğitim kursu - ve benim yanımdaki koltuğa çöktü. "Meşgulüm. Creekliler ambulansların ayak parmağı batması ve nezle için hastaneye giden bir taksi servisi olduğunu düşünüyorlar." Avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Kardan nefret ediyorum."

Falls Creek şehir merkezine bakan ikinci kat pencerelerinden birinden dışarı baktım. "O kadar da umurumda değil."

"Çünkü biz iki saatlik uyku ve enerji içecekleriyle idare ederken siz yetmiş iki saat izinliydim."

Sırıttım. "Şans yüzüme gülmüş olmalı."

Ama Shane dikkatini vermiyordu. Telefonunun ekranına bir göz attım ve bir dizi mesajın başında kız kardeşimin adını gördüm. *Çoğunlukla mavi balonlu mesajlar cevapsız kalmıştı.*

Mesaj akışının en sonuncusunu okuduğumda, neredeyse onu kızımı avlamakla suçlayarak boğazına atlayacaktım.

Sadece nasıl hissettiğini görmek için kontrol ediyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Ben iyiyim.

Shane: Konuşacak birine mi ihtiyacın var?

Beth: Eğer bulursam sana haber veririm.

Ve bu kadar. Shane daha fazla zorlamadı. Telefonunu cebine koydu ve gözlerini kapattı.

"Hale." Elijah Fisher kapı aralığında belirdi ve başını ofislere doğru eğdi. "Hadi sohbet edelim."

Ayağa kalkıp Elijah'ı takip ederken Shane kısık gözlerle bana baktı. Ne istediğini bilmiyordum ve başımın belada olduğunu da düşünmüyordum ama her zaman müdürün odasına çağrılıyormuşum gibi hissediyordum.

Elijah karşıma oturdu. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"İyiyim." Bu biraz yalandı. Doğrusu, inanılmazdı. *Ve sonra berbat. İnanılmazdı. Ve sonra iç burkucu.* Heyecan verici. *Ve sonra*

Ezici. En azından 'iyi', istememem gerektiğini bildiğim bir kadına aşık olmak ile onun uzaklaşmasına izin vermek arasında bir yerde duruyordu.

Önünde duran ve işe başlar başlamaz teslim ettiğim evraklara dokundu. "Bu ekiple düzenli göreve başlamak için imza attığını görüyorum. Sanırım burada olmak *isteyip istemediğine* ya da sadece burada olmak *zorunda olup olmadığına* karar vermişsin."

Memleketimde bıraktığım her şeyi düşündüm. Olmuş ya da olması gereken her şeyi. Büyürken sevdiğim ve ilgilenmek istediğim her şeyi.

Sonra *onu* düşündüm.

"Evet, efendim," dedim. "Burada olmak istiyorum." Ve sonra sesler kesildi.

SADECE YERİMİ DOLDURUYORDUM, Elijah ertesi sabah yeni ekip gelir gelmez beni işten çıkardı.

Saat yedi buçuktan hemen önce itfaiye istasyonunun otoparkından çıkıp Beth'in konağına doğru yola koyuldum. İki motorlu araç kazası, bir tıbbi çağrı ve kaçan üç keçi ve bir domuzdan sonra bitkin düşmüştüm.

Yorgunluğa rağmen, zihnimde bir sayfaya sıçrayan sulu boyalar gibi mutluluk ısıltıları parlıyordu. Ballentine House'un otoparkında onunla vedalaştığımdan beri Caroline'ı düşünmeden edemiyordum.

Elbette, aynı kasabada yaşıyorduk. Birbirimizi görürdük. Kız kardeşimin arkadaşıydı. Eminim Beth bizi birbirimize yakın tutardı.

Ama bu yeterince iyi değildi.

Yeterince iyi değildi.

Tam olarak anlayamadığım bir şey üzerime geldi. Sanki görünmeyen bir güç beni konağın dışına doğru çekiordu. Ana Cadde'nin tam ortasında bir U dönüşü yaptım ve sadece kas hafızasına dayanarak yönümü değiştirdim.

Oraya vardığımda, anahtarları kontaktan bile çıkarmadım. İki kat merdiven çıkıp Caroline'ın kapısını yumruklarken, henüz okula gitmemiş olması için dua ederek kamyonetimi çalıştır halde bıraktım.

Kapı açıldı ve Caroline omzunda çantasıyla karşımda durdu. Altında tayt olan uzun eteklerden birini giymişti ve üzerinde onu sıcak tutan bir kazak vardı. Krem rengi bukleleri uzun bir örgü halinde yana doğru toplanmıştı.

"Austin-" FCFD kazağıma ve istasyon pantolonuma baktı "-ne yapıyorsun-"

Sözünü kestim, onu öperken yanaklarını avuçladım ve onu dairesine geri götürdüm.

"Geri kalanını da yapalım," dedim derin bir nefes alarak.

Caroline gözlerini kırptırdı, sanki öpücük onu da benim sersemliğimle sarhoş etmişti. "Ne?"

"Senin listen." Onu tekrar öptüm. "Seninle başladım. Seninle bitirmek istiyorum."

Dudakları olgun kirazlar gibi parlak ve şişmişti. Tadı da bir o kadar tatlıydı. "Kararlarımı benimle birlikte yapmak ister misin?"

"Söylediklerimde ciddiye, Şekerim."

Parmak uçlarını ağzına götürdü. "Kulübede tutmaya ne oldu?"

Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

"Arkadaş," dedim umutsuzca. "Arkadaş olmak istedin. Gariplik yok. Arkadaşlar bunu yapabilir."

"Öyle mi?" Sanki her şey ona mantıklı geliyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Bu bizden birini yaptı.

"Yani çıkar ilişkisi mi?" dedi yarı ifade yarı soru şeklinde. Daha önce yaptıklarımız düşünüldüğünde çok da uzak bir ihtimal değildi. Ona bu konuda da biraz daha deneyim kazandırabilirdim.

Onu tekrar öptüm. "Ben alırım."

İkimiz orada öylece durduk, geride bırakmaya çalıştığımız her şey yüzeye çıkarken derin derin nefes aldık. Onunla savaşmaktansa onunla birlikte gitmek daha kolay görünüyordu.

Onu kendi başına derinlere atmadan önce suları test etmesine yardım edebilirdim.

En azından kendime söylediğim yalan buydu.

Caroline geriye doğru baktı ve ocağın üzerindeki saate göz attı. "Okula gitmem gerekiyor."

"Bunu unuttun mu?" Mutfak tezgahının üzerinde duran sıcak çay bardağını alıp ona uzattım.

Caroline bıyık altından güldü. "Teşekkürler."

Kapıyı arkasından çekip onu merdivenlerden aşağı indirirken göz kırptım. "Arkadaşlar ne içindir?"

OceanofPDF.com

CAROLINE

I bir haftadır gülümsemeyi bırakmamıştı.
Ne zaman biri sınıfıma gelse ya da şehirde beni durdursa, gömleğime bir 'A' harfi yapıştırıp

Parkın ortasında durdum. Bekaretini bir itfaiyeciyle, bir bağış kampanyasında kazanılan bir kulübede kaybetmek, kasaba tüzüğündeki bazı ince kurallara aykırı olmalıydı.

Ama Austin'i Pazartesi sabahı okula giderken kapımda belirlediğinden beri görmemiştim. Bir yanım her şeyi halüsinasyon mu görüyorum diye merak ediyordu.

Libidom kesinlikle halüsinasyon görmemişti. Her şeyi en ince *ayrıntısına kadar* hatırlıyordu. Hafta sonumuz artık kafamda tekrar tekrar oynattığım favori fantezimdi.

Austin benden çok daha büyüktü. Çok daha yaşlı. Çok daha kendinden emin ve çok seksiydi.

Sefil sıcaklık bile beni yıkamadı. Cam kapıyı çekerken el radyomu kapattım ve soğuktan titreyerek kendimi tekrar içeri attım. *Tanrıya şükür her gün otobüs görevim yoktu.* Baharın gelmesini bekleyemezdim.

Okul aile birliği annelerinin arasından ustalıkla sıyrılıp öğretmenler odasına daldım ve sınıfıma gitmeden önce posta kutumu boşalttım. Bir konuşmanın ortasında kalmak istemedim. Cuma arifesindeyken ve sınıfım müzik öğretmeniyle birlikteyken kâğıtları notlandırıp çocukların klasörlerine yerleştirmekle meşgulken olmazdı. Whitney West'in sesli kitabı ve yepyeni bir tuval ile sıcak bir randevum vardı.

Rekor bir sürede çantamı hazırladım ve sınıfımın kapısı çalındığında neredeyse evdeydim.

Eğer Sloan dedikodu yapmaya ya da -Allah korusun- Adam bana tekrar çıkma teklif etmeye gelseydi, çılgına dönecektim.

"Affedersiniz, hanımefendi." Kafamı kaldırdığımda Austin'in kapımın önünde durduğunu gördüm. Koşu ayakkabıları, spor şortu ve kaya gibi sağlam kaslarını zorlayan Falls Creek İtfaiyesi kazağı giymişti.

Onu görünce anında kızardım.

"Güzel bir anaokulu öğretmeni arıyordum. Onu nerede bulabileceğime dair bir fikriniz var mı?"

Dudaklarımı büzdüm, gülümsememle savaşmak için onları yuvarladım, o kapı aralığından dışarı itti ve yüzünde bir sırıtişla bana doğru yürüdü. Austin arkasından bir gül çıkardı.

"Bu okula gelip bana çiçek getirirsen insanlar konuşur."

"Sana çiçek getirmedim, Sweets."

Dikkatle güle baktım, sonra tekrar ona döndüm. "*Çiçek gibi,*" dedi.

"Yine de konuşacaklar," dedim utangaç bir gülümsemeyle, çiçeği ondan alıp koklarken. "Muhtemelen çiçek olmasa da konuşurlardı."

"O zaman iyi ki konuşmaları umurumda değil," dedi göz kırparak.

Çantamı doldurmayı bitirdim ve telsizimi şarj istasyonuna yerleştirdim. "Sınıfımda bulunmanızdan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Buralardaydım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Beş yaşında olmadığınızı ya da beş yaşında bir çocuğun ebeveyni olmadığınızı düşünürsek, bunun biraz zorlama olduğunu söyleyebilirim." Duraksadım, sonra ekledim: "Benim çocuklarımdan birinin ebeveyni değilsin, *değil mi?*"

Kıkırdadı ve savunmak için ellerini kaldırdı. "Hayır hanımefendi."

Bir nefes verdim. "İçim rahatladı. Bu kadar güzel vakit geçirdikten sonra, veli toplantısı sırasında buraya gelip bana bağırman garip olurdu."

Austin burun kemiğini sıktı. "Öncelikle, ebeveynler neden size bağırıyor? Burası anaokulu."

Homurdandım. "Yaşa uygun bir müfredat uyguladığım ve teneffüse inandığım için çocuklarının Ivy League'e gitme şansını mahvettiğimi söyleyen ebeveynler oldu."

Nefesinin altından küfretti. "Ve ikincisi... iyi vakit geçirdik mi? *İyi vakit* geçirdik mi?"

"Ne?" Kalan eşyalarımı aldım ve Austin çantamı benden **çaldığında** çantamı omuzlamaya gittim. "Ben taşıyabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ama sana eşlik edeceğim ve çantanı taşıyacağım çünkü annem beni doğru yetiştirdi."

İsteksiz bir oflama ve fısıltılı bir gülümsemeyle kabul ettim ve gülü taşıdım.

"Caroline-"

Neredeyse kapıya varmıştık ki arkamdan korktuğum bir ses seslendi. Nefesimin altında homurdandım, sonra Adam'ı görmek için döndüm.

"Bay Kipler," dedim samimi bir selamlama yerine. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Ben de tam bugünlük çıkıyordum."

Austin'i nasıl değerlendirdiğini ya da elimdeki gülü kaçırmadım. "Aslında ben de tam odana çıkıp benimle Hillsborough'da akşam yemeği yemek ister misin diye soracaktım." Gözlerini Austin'e dikti. "Ama görüyorum ki senin zaten planların var."

Austin öne çıktı ve elini uzattı. "Austin Hale. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Adam bir spor salonu faresiydi ve muhtemelen kadınların egemen olduğu bir işyerinde kayıtsız, genel olarak yakışıklı bir adam olmaktan zevk alıyordu. Her zaman sevimli olduğunu düşünmüştüm ama onunla çıkmaya hiç ilgi duymamıştım.

Ama Austin Hale'e kıyasla 'sevimli' görmek?

Bir İskandinav tanrısının yanında şehir kulübünden bir çocuğa bakmak gibiydi.

Adam Austin'in elini olabildiğince sert sıkarak sıktı. "Adam Kipler. Beden Eğitimi."

"Tanıştığımıza memnun oldum, dostum." Austin hiç irkilmedi ve bu Adam'ı kızdırmış gibi görünüyordu. Austin'in bakışları bana döndü. "Mule'a gitmeden önce halletmen gereken başka bir şey var mı Sweets?"

Kızardım, Austin'in iş arkadaşlarımdan birinin önünde bana böyle seslenmesinden biraz utandım, o iş arkadaşım ne kadar aralıksız olursa olsun.

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

Austin Adam'a el salladı. "İyi günler."

Kibarca gülümsedim. "Yarın görüşürüz."

Otoparka çıkıp dedikodu yapan işgüzarların görüş alanından çıktığımızda ona döndüm. "Bu da neydi böyle, Hale?"

Austin eğlenmiş görünme cüretini gösterdi.

"O benim iş arkadaşımdı. Bana her çıkma teklif ettiğinde ve ben hayır dediğimde nasıl davranıyorsam öyle davranabilirdim."

Austin'in ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Ona hayır dedin ve o sana çıkma teklif etmeye devam mı ediyor?"

"Önemli bir şey değil. Muhtemelen beni yıpratacağını düşünüyor. Ama mesele şu ki, bununla başa çıkabilirim. Beth'e yaptığın gibi bana ağabeylik yapmana ihtiyacım yok."

Austin ona tokat atmışım gibi baktı. Ama ona ihtiyacım olmadığı halde araya girdiğini inkâr etmedi. "Şekerim, bir daha sana karşı bir kardeş gibi davrandığımı düşünmeni istemiyorum."

Nefes alamıyordum. Okyanus mavisii gözleri ok gibi keskin ve gerçek bir şekilde bana bakarken olmazdı.

Kalın bir şekilde yutkundum, bir nebze de olsa soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalıştım. "Gerçekten neden uğradın?"

Austin'in ifadesi yumuşadı. "Callum ve Shane ile çalıştım ve sonrasında bir şeyler içmek için Falls Creek Dolum İstasyonu'na uğradım. Güller gördüm ve seni gülümseteceğini düşündüm."

Kendime engel olamadım. Çünkü lanet olsun, beni gülümsetmişti. "Gülleri benzin istasyonunda mı buldun?"

Kıkırdadı. "Sana bir sır vereceğim. Benzin istasyonu güllerinin hayranıyım. Neden biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Çiçekçiler yıldönümleri ve özürler içindir. Benzin istasyonu gülleri planlı değildir. 'Bunu gördüm ve seni düşündüm' diyen bir şeydir. Benzin istasyonu gülleri beş dakika içinde ölür. Benzin istasyonu gülü, seni düşündüğüm ve başka bir şey yapmadan önce seni görmem gerektiği anlamına gelir çünkü bütün hafta seni düşündüm ve güzel yüzünü görmeden bir dakika daha geçiremezdim."

Kalbim bir süpernova gibi patladı. Aynı anda hem çok utanç verici hem de çok heyecan vericiydi.

Farkında olup olmadığından emin değildim ama Austin Hale, başka herhangi bir erkeğin karşılaması zor bir standart belirliyordu. *Ve o benim bile değildi.*

Çiçeği burnuma götürdüm ve kokulu tatlılığını içime çektim. "Teşekkür ederim."

"Ben de seni benimle Copper Mule'a gelmeye ikna edebileceğimi umuyordum."

"Ah, işte burada. Yani Adam'a sırf yakamdan düşün diye yalan söylemiyordun, öyle mi?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Kasıtlı olarak zaten planlarımız varmış gibi göstermiş olabilirim. Ama evet, dışarıda yemek yemek ister misin diye sormaya gelmişim."

Telefonumu kaldırdım. "Bana mesaj atabilirdin."

"Bu doğru." Arabamın arka koltuğunu açtı ve eşyalarımı içine yükledi. "Ama beni bir mesajla vurmak senin için daha kolay ve seni bütün hafta görmedim. Yüz yüze sormanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Evet," diye başladım usulca. "Kapımda belirdikten sonra bana karşı bir tür sessizliğe büründün..." Kırbaç darbesinin ne kadar acı verdiğini itiraf etmek istemedim.

İçini çekti ve gözlerinin etrafındaki stres ve yorgunluğu fark ettim. "İşte uzun bir hafta geçirdim ve Beth de zor zamanlar geçiriyordu. Çok hastaydı ve tek başına yapması zor olan bir doktor randevusu vardı. Genelde bekleme odasında ya da otoparkta otururum ama bu sefer onunla gelmemi istedi."

Kalbim Beth için kırıldı. Bunu tek başına yapmak yeterince zor olabilirdi ama istemeden de olsa parçaladığı ailesi katlanılması zor bir yük olmalıydı.

Başımı eğdim ve bir dakika boyunca onu inceledim. "Erken bir akşam yemeği için enerjin olduğuna emin misin? Çok yorgun olduğuna karar verirsen duygularım incinmez." *Kesinlikle yorgundum.*

Melankoli anında kırıldı. "Hayır, Şekerim. Seni görmek günümün en güzel kısmıydı."

"Tamam," diye kabul ettim. "Seninle orada buluşuruz."

Austin beni hızlıca öpmek için kemerimi bağlayana kadar bekledi. "Dikkatli sürün, Bayan Tyree."

Kapımı kapatıp birine el sallamak için dönene kadar Adam'ın bizi izlediğini fark etmedim.

Austin kamyonuna doğru koşarken bana küçük bir göz kırptı. Güldüm ve başımı salladım. *O adam...*

"MERHABA?" Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırırken telefonumu omzumla kulağım arasına sıkıştırdım. Annem aradığında Copper Mule'un önündeki boşluğa henüz girmiştim.

"Hey, tatlım. Tanrım, sana ulaşmak Başkan'ı aramak gibi bir şey. Neden bu kadar meşgulsün?"

"Oh, bilirsin, sadece iş."

"Ballentine House'daki hafta sonun nasıldı? Sana birkaç kez mesaj attım ama hiç cevap vermedin. Aklımın yarısı arabaya atlayıp oraya gitmeye çalışıyordu, çok endişelendim."

Gülüşümü hafif tutmaya çalıştım. "Ben iyiydim. Hafta sonu... dinlendiriciydi. Henry ve Bayan Sepideh her şeyi hazırlayıp çalıştırdılar. Kulübenin elektriği bile hiç kesilmedi. Çok rahattı."

Odun kesen ve ateş yakan bir itfaiyeciyi gösteren bir Viking sayesinde.

"Orada muhtemelen evimdekinden daha rahattım," diye devam ettim. "Biraz resim yaptım ve sadece... rahatladım."

Ayrıca ilk öpücüğümü aldım ve bekaretimi kaybettim.

Ama bunu bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Şey, bir dakika önce bankada olduğum için aramıştım. Hazel Prewitt önümde sıradaydı ve yeni itfaiyecinin bu öğleden sonra okula nasıl uğradığından bahsediyordu. Sınıfınıza gitmeden önce ofiste onunla görüştüğünü söyledi."

Degas'a yemin ederim.

"Evet..."

Austin'in okula uğraması için bir neden bulmak için beynimi zorladım. Bu kasabadaki yaşlı kadınlar dedikoduyu Brandie Jean'in pembe rengi ve kendisinden üç kat yaşlı erkekleri sevdiği gibi severlerdi.

Gerçeğin bir versiyonu muhtemelen düpedüz bir yalandan daha iyiydi.

"Austin bir süre önce çocuklarımla yangın güvenliği konusunda bir şey yaptı ve

Geçen hafta sonu Ballentine Evi'ndeydim. Sadece merhaba demek için uğradı."

Parmaklar arabamın camına vurdu ve başımı kaldırıp adamın kendisini gördüm. Parmağımı 'bir dakika' anlamında kaldırdım ve telefonumu işaret ettim. Austin başıyla restoranın kapısını işaret etti. Ona başımı salladım ve içeri girip bir masa kapmasını izledim.

Daha çok içeri girerken kıcını izledim.

"İyi hissediyor musun Carrie?" diye sordu. "İlaçlarından hiçbirini aksatmıyorsun, değil mi? Kapanmadan önce vaktin yoksa her zaman eczaneye gidip senin için alabileceğimi biliyorsun."

"Anne, işlerim için bol bol vaktim var ve ilaç programımı uyku da bile ezberden okuyabiliyorum. *Ben iyiyim.*"

"Biliyorum, tatlım." İç çekti. "Sadece seni özleyorsun, hepsi bu."

"On dakika uzaklıkta oturuyorum ve bu hafta sonu için akşam yemeği planımız var." "Sadece endişeleniyorsun. Yıllarca yaşadığımız onca şeyden sonra..."

Ve işte yine başladı. O kendi hakkında konuşurken ben onu dinledim.
Acı çekiyorum.

Ailem benim için her şeyi feda etmişti. Zamanlarını. Mali durumlarından. Durumumla ilgili tüm gerçeği bana söylemedikleri, yükü kendileri taşımaya karar verdikleri zamanlar olduğunu biliyordum. Onlara hiçbir şey için kızamazdım ama bazen tüm acıyı hissedenin ben olduğumu unuttuklarını hissediyordum. Tüm kötü günleri ben *hissettim*. Bedenimin bana kapandığını *hissettim*. Saatlerce diyaliz makinesine bağlanmak zorunda kalan bendim.

İyi günlerimde, hayatımı yaşamaya çalıştığım ve annemin bana benim için neler yaptıklarını hatırlattığı zamanlarda öfke alevlenmeye meyilliydi.

Yürüyen bir suçluluk duygusuydu ve taşındığımdan beri daha da kötüleşmişti.

"Biliyorum anne. Ama bana her şeyin üstesinden gelmeyi öğreterek iyi bir iş yaptın. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Bu onun moralini düzeltmişe benziyordu.

Cüzdanımı aldım ve anahtarları kontaktan çektim. "Ama Copper Mule'da bir şeyler atıştırmak üzereyim-" duraksadım "-bir arkadaşım ile."

Sonunda vedalaşmasını sağlayana kadar bir süre saçmaladı. Kapıyı açtığımda beni mutfak yağı ve aromatik kokular karşıladı. Copper Mule oldukça boştu. Öğle yemeği ile akşam yemeği arasındaydı, bu yüzden mekânda sadece ikimiz vardık. *En azından bu dedikoduları en aza indirirdi.*

Austin köşedeki bir kabinde oturuyordu ve onu görür görmez gülümsedi Ben.

Masa ve sandalyelerin arasından geçerek bank koltuğuna oturdum. onun karşısında. "Bunun için üzgünüm."

Bir yudum su içti ve başını salladı. "Endişelenme o."

Tiffany uğradı ve siparişlerimizi verdik: ızgara peynirli Sezar salatası Benim için tavuk, onun için de hindi.

"Peki, neden bir araya gelmek istedin?" Pipetimi kâğıt ambalajın içinden geçirip suyuma batırırken sordum.

Austin öne doğru eğildi ve parmaklarını masanın üstünde birleştirdi. "Listeniz hakkında konuşmak istiyorum."

Az önce aldığım yudumda boğuldum. "Bunu herkesin içinde tartışmayacağım." Etrafıma bakındım. "Burası Falls Creek. Duvarların kulakları var."

Sırıttı, gülümsemesi gözlerinin kenarlarına kadar ulaşıyordu. "Bence bu konuşmayı herkesin içinde yapsak daha iyi olur, Sweets."

"Benim listem, benim kurallarım," diye şımardım.

Austin bir kaşını kaldırdı, ona karşılık verdiğim için biraz eğlenmişti. Daha yakına eğildi ve sesini gizli bir basa düşürdü. "Şekerim, bütün hafta seni ve vücuduna yapmak istediğim her şeyi düşündüm. Sana göstermek istediğim her şeyi. Ve eğer şimdi kapalı kapılar ardına geçerse, yapmamız gerekenler hakkında konuşamayız çünkü kapı kapanır kapanmaz seni duvara yaslayıp sikimi içine sokacağım."

Tiffany siparişlerimizle birlikte yeniden ortaya çıktığında, "Kutsal Picasso," diye mırıldandım.

Austin, "Bu daha yarısı bile değil Şekerim," demek için onun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi. Listeye gelelim."

Gözlerimi devirdim ve telefonumda sakladığım dijital kopyayı çıkardım, her ihtimale karşı kendiliğinden herhangi birini işaretlemeye karar verdim.

1. *Benim yaşımdaki insanlarla sosyalleşmek*
2. *Bedenimden nefret etme*
3. *Spontane bir şeyler yapın*
4. *Geç saatlere kadar kal*
5. *Yolculuğa çıkın*
6. *Okyanusu görün*
7. *Dansa git.*
8. *Biriyle çık*
9. *İç çamaşırı giymek*
10. *İlk öpücüğümü al*

"Görünüşe göre on numarayı işaretleyebilirsin." Austin sandviçinin yarısını mideye indirmeden önce sıırıttı. "Peki ya iki numara?"

Bu bir ifadeden çok bir soruydu.

Omuz silktim. "İki numara ile oraya geliyorum."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "O zaman bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum." Listeyi tekrar değerlendirdi. "Senin için spontane olan nedir?"

"Bilmiyorum," dedim birkaç parça marulu bıçaklarken. "Hayatımın çok düzenli olduğunu hissediyorum. İş iştir, ama diğer her şey de bir programa göre gerçekleşiyor. Belirli zamanlarda belirli ilaçlar. Yeni restoranlar denemiyorum çünkü menülerinde ne yiyebileceğimi bilmiyorum." Bir kruton ekmeği çıtırdattım. "Nakilden sonra kullanmam gereken ilaçlar istediğim her şeyi yememe engel oluyor."

Austin peçetesiyle ağzını sildi. "Yeni bir restoranda yemek yemek spontane değildir, Şeker. Spontane olan, o anda birinin planını kabul etmek ve bundan vazgeçmek için kendine zaman tanımamaktır. Spontane olan, bir şeyin eğlenceli olacağı düşüncesiyle hareket etmek ve her zaman yaptığınız bir şey olmadığı için kendinizi bundan vazgeçirmektir."

Eğildim. "Senden V-kartımı almanı istemiştin, değil mi?"

Kendinden oldukça memnun bir şekilde sırttı. "Ve bak ne kadar harika oldu." Listeye tekrar baktığında, zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

"Eğer geri çekilmek istiyorsan..." Telefonumu yüzüstü bıraktım ve salatama geri döndüm. "Anlıyorum, bunların hiçbiri seni heyecanlandırmıyor."

Başını kaldırdı ve gözlerinde dans eden olasılıkları görebiliyordum. "Kesinlikle olmaz, Sweets." Heyecan, bir tuvale sıçrayan boya gibi yüzüne yayılmıştı. "Bu işte artık beraberiz."

AUSTIN

T Beth'in evinin önündeki park yeri tıklım tıklımdı. Brandie Jean'in Volkswagen Beetle'ı, Beth'in artık pembe boyasının üzerinde holografik bir renk tonu bulunan, öğrenci kredisi almış külüstür arabasının yanına park etmişti.

Çimenli refüjün karşısında Caroline'ın arabasını gördüm.

Arabasını gördüğümde verdiğim içgüdüsel tepkiyi vermemeliydim. Burada olacağını biliyordum. Ama kendime engel olamadım.

Caroline'ı severdim. Onunla konuşmak en iyisiydi. Tatlı, ayakları yere basan, akıllı başında ve yaşıtı olan çoğu kadından çok daha olgun biriydi.

Hafta sonu boyunca biraz konuştuk, çoğunlukla mesajlaştık. Ben görevdeydim ve o da Cumartesi gününü bir resim üzerinde çalışarak geçirmişti.

Sessiz bir vardiya olmuştu. *"Q" kelimesini yüksek sesle söyleyeceğimden değil.* Ama Falls Creek'in olabileceği kadar yavaş geçmişti. Yirmi dört saatlik vardiyamda sadece iki çiftlik hayvanı ihbarı ve kasaba sınırlarının hemen dışındaki virajda bir araba kazası olmuştu. Zamanımın geri kalanını Şubat sıcağında spor yaparak, Caroline'la konuşarak ve Beaufort'taki evimi bu hafta gelecek kiracılara hazırlamak için bir temizlik ekibi ayarlayarak geçirdim.

Kısa süreli kiralama sitelerinden birinde listelemeye karar vermiştim. Falls Creek'e yerleştiğimi hissediyordum. Bir işim vardı, arkadaş olmaya başlayan küçük bir tanıdıklar topluluğum vardı ve bir rutinim vardı. Ama nedense evimi bir türlü satışa çıkaramıyordum.

Gitmesine izin veremezdim.

Merdivenleri koşarak çıktım ve kapıyı açtım. Kendimi içeri attığımda havada kahve, pastırma ve tarçın birbirine karışmıştı.

Layla'nın uçuş botları fuayede, bir çift pembe kürklü bot ve bebek boyunda bir çift babetin yanında tekmeleniyordu. *Caroline'in.*

"Selam yakışıklı," diye homurdandı Brandie Jean kanepeden. Bir elinde bir fincan kahve, diğerinde tarçınlı rulo vardı ve gözlerinde aç bir bakış vardı. *Bana da pullarla kaplı çilekli bir çörekmişim gibi bakıyordu.*

Kıbarca başımı salladım. "Günaydın, Brandie Jean."

Layla sandalyedeki tüneğinden bir kupa kaldırdı. Silinmiş görünüyordu. "Sup." "Dün gece hiç yavaşladınız mı?"

Layla ve ben itfaiyenin müdahale ettiği motorlu araç-ağaca çarpma olayında karşılaşmıştık.

Esnedi ve başını salladı. "Hayır. Sabaha kadar arka arkaya uçuşlar." Gözlerini şüpheyle bana dikti. "İyi dinlenmiş görünüyorsun."

Kıkırdadım, istasyon botlarımı çıkardım ve çantamı kapıya bıraktım. "Biraz uyu, Mousavi."

Bacaklarını gerdi ve başını salladı. "Çıkmak üzereyim."

"Adamın görevde mi?" diye sordum.

"Evet." Kupasının geri kalanını boşalttı. "Eğer bir hafta boyunca uyuyacaksam, bunu Beth'in oturma odasında değil, kendi yatağında yapmalıyım."

"Gidiyor musun?" Beth elinde brunch malzemeleriyle dolu bir tabakla mutfağın girişinde belirdi. Caroline onun arkasından, elinde bir çörekle dışarı baktı.

Ruh halim anında değişti. "Hey, Sweets."

Beth'in kaşları kalktı.

Caroline kızardı. *Bunu yapmasına bayılıyordum.*

Layla ve BJ düpedüz danışıklı dövüş yapıyor gibiydiler.

Caroline o keki can simidi gibi tuttu. "Merhaba."

"Austin, B&B'deki hafta sonun nasıl geçti?" Layla sandalyede dönerken sordu. "Teyzem seni arazide neredeyse hiç görmediğini söyledi."

Caroline'ın yanakları Beth'in kapıya astığı Sevgililer Günü çelenginin rengindeydi.

"Güzeldi," dedim gelişigüzel. "Kulübe harikaydı. Ve teşekkürler -" Caroline'a baktım "-kar, hiçbir yere gitmek zorunda değildim."

Caroline yerde bir su birikintisine dönüşmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Layla'nın yüzünde 'her şeyi biliyorum' ifadesi vardı ama bu konuda tek kelime etmedi. "Bu çok hoş."

Beth başını mutfığa doğru eğdi. "Brunch yaptık. Bir sürü yemek artığı var."

Kahvaltının ganimetlerini yağmalamak için izin aldım, birbirimizin yanından geçerken Caroline'ın kışını gizlice sıktım. Kanepenin diğer tarafına kıvrılmış, ayaklarını giydiği uzun eteğin altına sokmuştu. Bugün tayt giymemişti ve bu bana her türlü fikri veriyordu.

Beth tabağındaki dağın içine dalarken, "Dökül, küçük hanım," diye kırıştırdı. "Neyi dökmek?" Caroline sordu.

"Geçen hafta sonunu kardeşimle mi geçirdin?"

Neredeyse köşeyi dönmüş, Caroline'ı kurtarmaya hazırdım ki onun konuştuğunu duydum. "Evet, sonunda aynı kulübede kaldık. Benim almam gereken kulübede bir sorun çıktı ve hava da eve gidemeyecek kadar kötüydü."

Caroline'ın her şeyi bu kadar sakın bir şekilde anlattığını duymak şaşırtıcıydı. Beth ve arkadaşlarının yanında susmasını ve utangaç davranmasını bekliyordum. Durdum ve dinledim.

"Austin Scott!" Beth tünediği yerden bağırdı. "Benim küçük tatlı ördek yavrumu tuhaf hissettirecek bir şey yapmamış olsan iyi edersin!"

Layla ve Brandie Jean kıs kıs güldüler.

Köşeyi döndüm. "Ben mükemmel bir beyefendiydim." Caroline'la göz göze geldik. "Öyle değil mi, Şeker?"

Panikledi ve ağzını çöreklerle doldurdu. "Uh-huh."

Kendi kendime gülerek mutfığa geri döndüm ve kendime bir tabak hazırlarken mırıldandım.

Konuşma hızla müstakbel yeğenlerime kaydı. Beth'in mücadele etmesinden ne kadar nefret etsem de içten içe heyecanlıyım. Çocukları çok seviyordum ve onu şımartabileceğim bir çocuğa sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

Layla kalktı ve kızlara eve gideceğini söyledi. Kahve bu tür bir uyku yoksunluğuyla baş edemezdi. Onu götürmeyi teklif ettim ama iyi olacağına söz verdi.

Beth ellerini karnına dayayıp gözlerini kapatırken, "Kendi arabasını kullanabilir," diye kırıştırdı.

"Yapamaz demedim," diye karşı çıktım.

"Gözlerinde o bakış var."

"Ne bakışı?"

Beth bir kaşını kaldırdı. "Ağabeylik taslamak üzere olduğunu söyleyen bakış."

Caroline kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürdü.

Caroline'a da Beth'in bana attığı kaşların aynısını attım. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey mi var, Sweets?"

Başını salladı. Brandie Jean, Beth'in bana seslenmesini Caroline kadar eğlenceli bulmuş gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim Hales," dedi Layla uçuş botlarını giyerken. "Ama eve döndüğümde hepinize mesaj atıp yaşadığımı kanıtlayacağım."

Kabul ettim ve yemeğimi mideye indirmek için mutfığa geri döndüm.

Brandie Jean mutfakta belirdi, sarı saçları, parıltısı ve-oh *lanet olsun. Bu Aşk Büyüsü müydü?*

Tırnaklar pazıma battığında pastırmadan bir ısırık almıştım. "Bu da ne-"

"Pekâlâ. Dinle beni, gerçek boyutlu Ken bebeği," diye tısladı. "Sen kasabaya geldiğinden beri ne kadar entrika çevirdiğimi biliyor musun?"

Brandi Jean, küçük bir kasabada yaşayan Paris Hilton'un kopyası olmadığı zamanlarda düpedüz korkutucu olabiliyordu.

Devam etmeden önce Beth ve Caroline'ın dikkatlerinin dağıldığından emin olmak için gözlerini oturma odasına dikti. "Sence B&B'deki o hafta sonu öylesine mi *oldu*?" Kollarını kavuşturdu. "Sence Caroline'ın senin davet edildiğin yılbaşı partisine gelmesini kim sağladı? Kış Isınması'nda Caroline'la aynı ödülleri kazanmanızı kim sağladı sanıyorsun?" Yaklaştı, tatlı çay aksanı ekşimeye başlamıştı. "Sence kim Bill McMann'ı Musical Chairs'de kaybetmesi için içki üstüne içki içmeye ikna etti?" Uzun akrilik tırnağı göğüs kafesine battı. "*Sence kim Ballentine House'daki her bir odayı tutup insanlarla doldurdu da sen ve o küçük tatlı küp şeker aynı kulübede kalmak zorunda kaldınız?*"

Vay anasını. Brandie Jean gizliden gizliye bir dahi miydi?

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Brandie Jean eliyle dudaklarımı kapatarak beni susturdu. "Bana yardım et, GI Joe, bunca çabamdan sonra bunu mahvedersen, sana Estelle Gould'u ayarlarım. Seni o kadar çok kekle dolduracak ki kaçamayacaksın." İki parmağını önce gözlerine, sonra da bana doğrulttu. "Testosteron israfı olma. Centilmenliği bırak ve o kıza nasıl biri olduğunu göster."

Bir süre onu inceledim. "Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa senden korkmalı mıyım karar veremiyorum."

Brandie Jean saçlarını omzunun üzerinden attı ve gülümsedi. "İkisi de."

Caroline elinde bir yığın tabakla içeri girdiğinde dönüp hızla dışarı çıktı. Durdu, kokladı, burnunu kırıştırdı ve bana baktı. "Brandie Jean'lenmişsin."

FCFD polomun önünü çimdikledim ve kokladım. "O kadar güçlü mü?"

Caroline göğsümü okşadı. "OxiClean Brandie Jean kucaklamalarını giysilerinden çıkaracaktır. Cildinizden çıkarmak için bulaşık deterjanıyla yıkamanız gerekebilir."

Beth duymasın diye sesimi alçaltarak kıkırdadım. "Sanırım bu konuda biraz tecrüben var?"

Sırıttı. "Yemin ederim sürdüğü parfüm silah haline getirilebilir." "Uzun zamandır Aşk Büyüsü'nün etrafında değildim. Bu bana lise ve üniversite." Hatırladıkça ürperdim. Caroline'ın kaşları çatıldı ve ben de inledim. "Sakın söyleme, Şeker."

"Neyi söylemeyeyim?"

"Söyleyeceğin şeyi söyleme, bu beni gerçekten yaşlı hissettirecek."

Ama konuşmadı. Bunun yerine telefonundan bir not çıkardı ve bir şeyler yazdı.

"O da ne?" Bakmak için boynumu eğerek sordum. Notu taradım. "Google'da aratılacak şeyler... şampanyada sim... tıraş losyonu gerçekten güzel kokar mı..." Biraz daha okudum, sonra az önce ne eklediğini fark ettim. "Aşk Büyüsü parfümüne bak." İnledim. "Sweets-"

Telefonunu eteğinin cebine geri koyarken, "O liste seni ilgilendirmez," diye kestirip attı.

Şimdi daha çok merak ediyordum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona bakarken duruşumu genişlettim.

"Peki," diye homurdandı, sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bazen insanların ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim olmuyor, bu yüzden başımı sallayıp rol yapıyorum, sonra not alıyorum, böylece daha sonra anlayabiliyorum."

Yumruğumu ağzıma bastırdım. "Peki bu senin işine nasıl geliyor?"

Gözleri Beth ve Brandie Jean'in konuşmakta olduğu diğer odaya kaydı. "Bir keresinde kız kardeşin BDSM hakkında konuşmaya başlamıştı. Ondan sonra bilgisayarımı çöpe atmam gerekti."

"Yüce İsa, onun hakkında bunu bilmeme gerek yoktu," diye mırıldandım.

Caroline sırttı. "İntikam, Hale Baba. Özel hayatıma tecavüz edersen böyle olur işte. Seni biraz daha yaralamamı ister misin?"

Eğildim. "Kendine çok güveniyorsun Şekerim" diye fısıldarken sesim tehditkârdı.

Pamuk şekeri dudakları yukarı doğru çekildi. "Kız kardeşin ve Brandie Jean on adım ötedeler. Burada hiçbir şey yapamazsın."

"Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Kollarını kavuşturdu. "En kötü ne yapabilirsin ki?"

Başka bir şey söyleyemeden onu kalçalarımla buzdolabına yasladım ve eteğinin ucunu elime aldım. Tezgâhın üzerindeki bıçak bloğuna uzandım ve bir soyma bıçağı aldım. Fısıldarken dudaklarım onunkileri sıyırdı, "Yapma. *Ses çıkarma. Ses çıkarma.*"

Eteğinin altına uzanıp külotunun kenarını bulduğumda Caroline ürperdi. Onu incitmemeye dikkat ederek bıçağın kenarını parmağımla engelledim. Bıçağı kumaşa yaklaştırdım, sonra tek bir çekişle külotunun kenarını kestim. Yer değiştirip iç çamaşırının diğer tarafını da keserken nefesi kesildi. Parçalanmış kumaşı bacaklarının arasından yavaşça çekmeden önce bıçağı tezgahın üzerine attım.

Sırılsıklamdı.

Eteğinin ucunun yere düşmesine izin verdim. Şehvetten ağırlaşmış gözleri zar zor açıldı. Parmaklarımı saçlarının arkasından geçirdim, hızlıca çekiştirmeden önce kafa derisini nazikçe okşadım ve onu bana bakmaya zorladım. Mavi gözleri bir elektrik kıvılcımı gibi parlayarak açıldı.

"Bu yapabileceğim en kötü şeyin yanından bile geçmez, tatlım."

Beth ve Brandie Jean'in yüksek sesleri diğer odadan geliyordu. Caroline'dan bir adım geri çekildim ve onun külotunu pantolonumun cebine soktum. "Bu gece için planın var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Güzel. Beşe kadar hazır ol. Ben seni alırım."

Caroline kekeledi, kendine gelmeye çalışıyordu. Muhtemelen üzerinde külot olmadan, tahrikten ıslanmış bir halde dolaşmaya alışık olmadığı için ayaklarının arasında kaydı. "Ne yapıyoruz biz?"

Sırttım. "Spontane bir şey."

CAROLINE telaşla dairesinin kapısını açtı, gömleğimin önünü tuttu ve çekti. İçeri girerken paspasa takıldım.

"Sana da merhaba."

"Her şeyden önce en sevdiğim iç çamaşırımı mahvettin," dedi o güne kadar duyduğum en otoriter sesiyle.

Sırıttım. "Peki ya ikincisi?"

Sıçradı, kollarını boynuma doladı ve onu yakaladığımda bacaklarını belime doladı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

Onu şimdilik yatıştırmak için derin, ruhunu çalan bir öpücük verirken utanmadan kışını okşadım, sonra onu hemen kanepeye fırlattım. "Güzel. Bu duyguyu sonraya sakla."

"Austin!" diye bağırdı.

Tayt ve uzun kollu gömlektten oluşan kıyafetini inceledim. "İyi başlangıç." Kapının yanında bir çift spor ayakkabı gördüm ve onları aldım. "Bir paltoya ihtiyacın olacak. Dışarıda olacağız."

"Dışarıda olmaktan *nefret ediyorum*," diye karşı çıktı. "Hava soğuk."

"Spontane ol, Sweets. Ceket. Ayakkabılar. Hadi harekete geçelim."

Bir çift çorap bulup tenis ayakkabılarını giyerken, "Gerçekten patronluk taşıyorsun," diye homurdandı.

Kapının yanındaki dar dolabı karıştırıp onu sıcak tutacak kadar ağır bir palto bulduğumda, "Bana öyle söylendi," dedim. "Hadi gidelim."

Dışarı çıktığımızda Caroline'ın şımarıklığı sönmüş gibiydi. Güneş yakında batacak ve hava sıcaklığı düşecekti. O zamana kadar hazır olmak istiyordum.

Kamyonetime kapısını açıp elini tutarak onu koltuğa doğru biraz iterken, "Kalk bakalım Şeker," dedim.

Falls Creek'ten geçerek kasabanın dışına doğru ilerledik. Bir elim direksiyonda, diğer elim Caroline'ın kalçasındaydı. Saçları başının üstünde bir düğüm halinde toplanmıştı ve örme kulak ısıtıcılarını kafa bandı gibi takmıştı.

GPS'imdeki hedef noktası gittikçe yaklaştı, ta ki yolun geniş banketindeki park yerlerini işaretleyen soluk beyaz çizgileri görene kadar. Kenara çektim ve kamyonetime boşluğa geri sokmak için hızlı bir dönüş yaptım.

Caroline etrafına bakındı. "Beni Gözetleme Yeri'ne kadar sadece küçük parçalara ayırmak için mi getirdin?"

"Hayır, hanımefendi." Motoru durdurdum ve kapımı açtım. "Orada bekle.

Kendime geleceğim."

Caroline ona söyleneni yaptı, ben bagaj kapağını indirip kapısına doğru yuvarlanırken bir resim gibi güzelce oturdu.

"Pekâlâ, Hale," dedi, etrafına bakınırken nefesi önünde bulanıklaşıyordu. "Burada ne işimiz var?"

Arka koltuğun kapısını açtım ve bir soğutucu aldım. "Üçüncü ve dördüncü kararlar."

Aklını karıştırdı. "Spontane olmak ve geç saatlere kadar kalmak?"

"Doğru, Sweets. Arkada birkaç yastık var. Onları alır mısın?"

"Çok geç saate kadar dışarıda olamam. Sabah çalışmak zorundayım." Ama yine de yastıkları tuttu. "Ve bana hala ne yaptığımızı söylemedin. Eğer beni buraya ayılarla yastık savaşı yapmam için getirdiysen, ben yokum."

Yastıkları elinden aldım. "Seni vahşi yaşamla savaşmak zorunda bırakmayacağıma söz verirsem, bunu kabul eder misin?"

"Peki, tamam. Ama güvenimi boşa çıkarırsan, benim yerime dokuz numaralı kararı sana uygulatırım."

Austin kıkırdadı. "Şekerim, eğer bu gece iyi vakit geçirmezsen, istediğin iç çamaşırını giyerim."

CAROLINE

Austin yakın zamanda iç çamaşırı giymeyecekti. Sonunda kurulumu bitirip beni bagaj kapısına doğru götürdüğünde, ağzım açık kalmıştı.

Şaşkın.

Şaşırdım.

Kamyonun kasası uyku tulumları, battaniyeler ve yastıklarla doluydu. Paketlediği soğutucuda hindi dürümleri ve sayısız atıştırmalık vardı.

"Gördün mü?" Ayakkabılarımı bir kenara koyup kat kat battaniyelerin altına girdiğimde Austin "Gördün mü?" dedi. "Bir çözüm arkadaşına sahip olmanın en güzel yanı, spontane davranabilmen çünkü tüm planlamayı ben yapılabiliyorum."

Hindi dürümünden bir ısırık aldım. "Bu hile yapmak gibi geliyor ama umurumda değil."

"Kuralları sen koyarsın, Şekerim."

Akşam yemeği boyunca rahat bir sessizlik içinde oturduk ve güneşin vadinin üzerinde gittikçe alçalmasını izledik. Austin kamyonetin arka koltuğundaki tüm yiyecekleri kaldırıp bagaj kapağının üzerine çıktıktan sonra, "Peki, burada ne kadar kalacağız?" diye sordum.

"Gece yarısı ya da bir."

"Sabah mı?" Çığlık attım.

Yanıma sokulurken sessiz bir kahkaha attı. "Geç saatlere kadar kalmayı denemek isteyen sendin. Zıplama hareketleri yapmıyoruz ya, Sweets." Beni öptü, yumuşak ve yavaş. "Sadece yıldızların altında uzanmış, meteor yağmurunu izliyoruz."

Bu... mükemmeldi.

Şansımı denedim ve bir sonraki öpücüğü başlattım. Elleri kollarımda gezinirken "Bu bir suç gibi hissettiriyor," diye fısıldadım. "Bu kadar iyi hissettiren bir şey yasadışı olmalı."

Sesi kalın ve boğuktu. "Kıyafetler üzerimizde olduğu sürece, yıldızları seyretmeye çıkmış iki insanız sadece."

Başımı boynunun kıvrımına soktum ve vücut ısını içime çektim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Neden bekarsın?"

Sırt üstü dönüp bir kolunu başının arkasına sıkıştırırken sessiz bir homurtu çıkardı, pazısı yastık gibi şişmişti. "Sanırım hiçbir zaman doğru kadını bulamadım. Denemediğim için değil. Uzun süre birlikte olabileceğimi düşündüğüm birkaç kız arkadaşım oldu. Ama hiç olmadı."

Üzerimizdeki evrenin genişliğine baktım. Alacakaranlık yıldızlarla dolu gece yarısı gökyüzüne dönüştü. "Sen sanki... hazır bir aile babası gibisin. Beth'le birlikte olmak için buraya taşınmak bir şeyleri rayından mı çıkardı?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Ben... sanırım buna ihtiyacım vardı," diye itiraf etti. "O gün beni gözyaşları içinde aramasaydı Beaufort'tan ayrılabilceğimi hiç sanmıyorum."

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Özlemini. Bir parçam onun zamanını böyle aldığım için kendimi suçlu hissediyordu. Onunla birlikte olmak için daha uygun bir partner arayarak geçirebileceği zamanı.

Kendisinden on üç yaş küçük, bir dergiden daha fazla sorunu olan bir kız değil.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Eğer bir anlamı olacaksa, burada olmana gerçekten çok sevindim."

Austin boynunu eğdi ve başımın tepesini öptü. "Ben de, Şekerim."

Sessizce uzanırken onun nefes alışını dinledim. İkimiz de özellikle heyecanlanmıyorduk. Ama dürüst olmak gerekirse, ruhum uzun zamandır bu kadar sessiz olmamıştı. *Ve ben yalnız yaşıyordum.*

"Biliyor musun, her zaman spontane olmanın partilere ya da barlara gitmek anlamına geldiğini düşünürdüm."

"Eğer isterseniz öyle de olabilir," dedi. "Ama bence bazen spontane olmak sadece alışılmışın dışında bir şey yapmak anlamına gelir. Ve eğer hayat her zaman telaşlı ise, o zaman yavaşlamak ve nefes almak spontanedir."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Nefesimi verirken önümde bulutlar oluştu.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Çok iyi."

Battaniyenin altında elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Güzel. Nefes almaya devam et."

Geçen arabalar ve çorak ağaçların hışırtısı spontane yıldız seyrimizin müziği idi. Kolunun altında uyuyakalmışım ve şakağıma doğru mırıldanmasıyla uyandım. "Uyan, Sweets. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Neyi özledin?"

Ağzının köşesi başıma yaslanmıştı ve gülümsemesinin kıvrımını hissedebiliyordum. "Sıradanlıktan başını kaldırdığında hayat ne kadar büyülü olabiliyor."

Gözlerimi kapatıp gökyüzüne baktım. Onu fark etmem biraz zaman aldı; gökyüzünde hızla ilerleyen bir ışık çizgisi, sonra sadece Austin ve benim paylaştığımız bir sır gibi kayboldu.

Bir diğeri bir ağacın hemen üzerinden parlarken nefesim kesildi. "Vay canına," diye fısıldadım.

Austin dirseğiyle battaniye denizinden çıktı ve beni de yanına çekerek bacaklarının arasına yerleştirdi. Yorganı çeneme kadar çekerken göğsüne yaslandım.

"Uyanık kalmaya değer mi?" diye mırıldandı saçlarıma.

Gökyüzüne bakarken başımı salladım. Meteor yağmurunun parıltısını ve ışıltısını izlemeden duramıyordum. "Evet. Biraz uyuyakaldığım için özür dilerim."

Bir kahkahayı bastırırken göğsü gümbürdedi. "Sorun değil, Sweets. Sadece düşünmem için biraz zaman verdi."

"Ne hakkında?" "Ne hakkında?" diye sordum, sonra hemen ekledim: "Üzgünüm, bana söylemek zorunda değilsin. Muhtemelen beni ilgilendirmez. Beni mazur görmeniz gerekecek. Ben Falls Creek'te büyüdüm. Meraklı olmak bir tür alışkanlık."

Çenesini başımın üstüne koyarken, "Benim için sorun değil," dedi. "Bilmiyorum. Sadece düşünüyordum da..."

Çenemi yukarı kaldırdım ve onu inceledim. "Hey," dedim. "Kabinde ne oluyor-"

"Kamyon mu?"

"Aynı fark." Biraz ileri gittim ve yanağını öptüm. "Yargılama bölgesi yok."

"Hayatımın büyük bölümünde arkadaş bölgesiydim. Ve yüzümde lanet bir gülümsemeyle o bölgeye atladım, kamp kurdum ve kendimi evimde gibi hissettim. Ve sanırım bu hayatımın geri kalanına da yansıdı. İnsanlara yardım ediyorum ama onlar başka birinin kollarına koşuyor. Berbat bir şey. Ve burada Beth'le birlikte olmak için bir adım geri çekilene kadar buna ne kadar içerlediğimi fark ettiğimi sanmıyorum."

Elini sıktım. Onunki benimkinden çok daha büyük olduğu için acınası bir girişimdi ama bana sürekli verdiği rahatlığın bir kısmını sunmak istedim. "Belki senin de bazı kararlar alman gerekiyordur." Gülümsedim. "Belki listende sana yardımcı olabilirim."

"Ah, bilmiyorum..." Austin dramatik bir şekilde çenesini sıvazladı. "Bilge bir kadın bir keresinde bana, kararlarını yüksek sesle söylersen gerçekleşmeyeceklerini söylemişti."

"Göt," diye mırıldandım.

Çenemi iki parmağının arasına alıp yukarı kaldırdı ve beni usulca öptü. "Belki de onun yerine bir yıldız dilemeliyim."

Bir mesaj daha geldiğinde telefonumun ekranından gelen ıssık gözlerimi deldi. İşten eve geldiğimden beri görmezden geliyordum ve hemen yatağa düştüm.

Yuvarlandım. Eklemlerimdeki ağrı şiddetliydi.

Kalkıp tuvalete gitmenin Everest'e tırmanmak gibi hissettirdiği günlerden biriydi.

Ders verirken dişlerimi sıkamak zorunda kaldım ve bugün okul sonrası görevim olmadığı için minnettardım. Daireme çıkan merdivenleri çıkmak dayanılmazdı.

Yemek yemem gerektiğini biliyordum. Bir balık gibi su içmem gerekiyordu. Uyumam gerekiyordu.

Ama vücudumdaki her kemik patlayacakmış gibi hissederken bunların hiçbirisi mümkün değildi.

Ön kapıma vurulan yumruklar yemek kutusu büyüklüğündeki dairemde yankılandı.

Tanrı yardımcım olsun, eğer yandaki salak yine kendini dışarıda bıraktığı için buradaysa, onu bir palet bıçağıyla bıçaklayacağım. Ön tarafa doğru yürüdüm.

Yol boyunca nefesimin altında küfrediyordum.

"Hey, Şeker," Austin kapıyı araladığım gibi içeri girdi. "Hazır mısın-" Olduğu yerde durdu ve beni içine çekti, beni incelerken gözleri berrak bir sudan karamsar bir arduvaza dönüştü. Bu değişim bir paletteki boya damlalarını karıştırmak gibiydi. "Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim, elimi saçlarımda gezdirip her yöne uzanan sarmalları dizginlemeye çalışarak.

Austin davet bile etmeden anahtarlarını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve çenemi kavrayarak başımı nazikçe yana çevirdi. Kaşları çatıldı ve yanaklarımdaki kızarıklığı değerlendirirken ağzı gerildi. "Neler oluyor, Sweets?"

Onu ittim ve lavaboya doğru döndüm. Madem ayakta duracaktım, bari bir içki alsaydım. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

"Saçmalık," dedi ve peşimden geldi. Beni geçilmez kollarının arasına hapsederken ağır elleri tezgâha çarpıyordu. "Konuş benimle, Sweets," dedi, ben onu hadım etmeden önce sesini yumuşatma sağduyusunu göstererek.

"Ben iyiyim." Süzgeçten bir bardak aldım ve musluğun altına tuttum. "Bir aramayı falan kaçırdıysam özür dilerim. Eve geldiğimden beri telefonuma bakmadım. Beth iyi mi?"

"O iyi," dedi ama geri adım atmadı. "Şu anda senin için endişeleniyorum."

"Yapma," diye kestirip attım bir yudum ılık su içtikten sonra. İçtikçe kusma isteği kabarıyordu.

"Çok kötü."

Suyun geri kalanını lavaboya boşalttım. "Austin."

Hâlâ yerinden kıpırdamadı.

"Ben iyiyim. *İyi olacağım*. Sadece kötü birkaç gün geçirdim ve olayları minimumda tutmam gerekiyor." *Kahretsin*. Bunu fark ettiğimde şakaklarımı ovuşturdum. "Özür dilerim. Bu gece bir karar vereceğimizi tamamen unutmuşum."

Daha ne olduğunu anlamadan, kucaklanıp oturma odasına götürülüyordum. Austin beni koridorda taşırken acınası bir inilti ağzımdan kaçtı.

"Beni yere bırak."

"Yatağa," diye ekledi.

"Lütfen-" Titrek bir nefes verdim. "Lütfen beni yere bırak. Bu hiç iyi hissettirmiyor."

Austin olduğu yerde durdu ve beni dikkatle aşağı indirdi. "Caroline, şu anda neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum" derken sözleri sert ve ciddiye.

İnsanlar bana neden iyi hissetmediğimi sorduklarında genelde yaptığım gibi lafı dolandırmak içimden gelmiyordu. Vücudum kendine saldırdığında nasıl hissettiğimi açıklamak zordu. "Her şey acıyor."

Austin dizlerinin üzerine çökerek bizi göz göze getirdi. "Başka ne var?"

İçimi çektim. "Dün alevlenmeye başladı ve bugün çok kötüleşti. Eklemlerim ağrıyor. Her yerim ağrıyor. Bugün evde kalmalıydım ama izin günlerimi saklamam gerekiyordu. Aşırıya kaçtım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum."

Elini alnıma bastırdı. "Ateşin varmış gibi hissediyorsun." "Evet, olur böyle şeyler."

"Bir şey aldın mı?"

"Şimdilik alabileceğimi aldım."

Tüy kadar hafif bir dokunuşla yanağımı okşadı. "Ne yardımcı olacak?" "Sadece... Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler hiç titremedi. Buna inanmadı. "Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacın var mı yoksa yük gibi görünmemeye mi çalışıyorsun? Çünkü sana hemen söyleyeyim. Sen bir yük değilsin, tatlım. Ben buradayım ve elimden geldiğince sana yardım etmek istiyorum."

Lanet olsun ona.

Rahatladım. "Uyumam lazım ama rahatlayamıyorum." "Rahatlamana ne yardımcı oluyor?"

Özlemle banyo kapısına baktım. "Genelde banyoda bir süre beklerim." Tereddüt ettim ama ekledim: "Sadece bunu yapacak enerjim yok."

Yaklaştı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bana bir dakika ver."

Kısa koridorda bekledim, küçük banyomda kendini evinde gibi hissederken, suyu akıtırken ve tezgahın üzerine yayılmış tüm ıvır zıvırı karıştırırken duvara yaslandım.

"Bana elini ver, Şeker," dedi Austin.

Gözlerimi açtım ve onu önümde eğilmiş gördüm. Kalkmama ve banyoya girmeme yardım ederken avucumu onunkinin içine kaydardım. Kendi başıma yürüyebilirdim ama bu... güzel bir histi.

Işıklar loştu. Parmaklarının tişörtümün kenarına dolandığını ve kaldırdığını hissettim. "Kollar yukarı."

Bana söyleneni yaptım ve beni soymasına izin verdim. Kendimi bok gibi hissettiğim ve Austin'in beni soymasından yararlanamadığım için üzgündüm. Pijama altıma uzandığında onu durdurdum. "Ben hallederim."

"Caroline-"

Öfkelendim. Merhameti, onun iğrenmesini engellemeye çalıştığımı görme yeteneğini kör ediyordu. "Bacağımda bir kızarıklık var."

Gözünü bile kırpmadı. "Ona dokunurken dikkatli olmalı mıyım?"

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sadece rahatsız edici."

Önümde diz çökerken Austin'in nefesi karnımı ısıtıyordu. "Şekerim, daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: Benimle güvendesin. Sana söz veriyorum. Benimle *her zaman* güvendesin." Parmaklarını pijama pantolonumun beline geçirdi ve ben bir pamuk havuzunun içinde durana kadar dikkatlice bacaklarımdan aşağı indirdi.

Küvetin kenarından geçip ılık suya dalarken elimi tuttu. Uzandığımda kabarcıklar beni sardı.

Gözlerimi açık tutmak neredeyse imkânsızdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Austin suyu kesti, sonra başımı öptü. "Birkaç dakika içinde döneceğim. Havlularınız nerede?"

"Kurutucuda." En azından onları yıkamıştım ama üç gündür orada duruyorlardı.

"Tamam. Sadece rahatla."

Gittikçe kolaylaşıyordu.

Küvetin içinde ne kadar kaldığımı unutmuştum. Tek bildiğim Austin bir ninja kadar sessiz bir şekilde geri döndüğünde suyun soğumuş ve parmaklarımdan kuru üzüme dönmüş olduğuydu.

Elini tutup dışarı çıkmadan önce ayağımla giderin tıpasına hafifçe vurdum. Omuzlarıma bir havlu sararken "Sıcak," dedim.

Gülümsemesi yumuşaktı. "Isıtmak için bir dakikalığına kurutucuda çalıştırdım."

Umarım sakıncası
yoktur." "İyi
hissettiriyor."

Austin başımın üstünü öptü. "Güzel. Çünkü pijamalarını da oraya koydum."

Sıcak giysiler kalbimi eritmeye yetmişti. Beni banyodan çıkardığında, bir su birikintisine dönüştüm.

Austin dairemi temizlemişti.

Kapının yanına umarsızca atılmış ayakkabılar düzgün bir sıraya dizilmişti. Lavabodaki bulaşıklar artık süzgeçteydi. Tezgahlar silinmiş ve her şey kaldırılmış ya da düzgünce istiflenmiş ve düzenlenmişti. Suda bekletilen boya fırçaları yıkandı ve şövalenin yanına dizildi. Koltuğumun üzerinde duran çamaşır sepeti, kurutucuda bekleyen çamaşırlarla birlikte katlanmıştı.

Bu hafta boğuluyordum. O bunu bilmiyordu ama postaları kaldırmak ve hafta sonundan beri suda duran boya fırçalarını durulamak gibi küçük şeyler benim için çok fazlaydı.

Ve o sadece ... yaptı.

Bir teşekkür bile edemedi Austin beni yatak odasına doğru itti. "Hadi, Sweets."

Odama girdiğimde, yatağın çarşafı yeniden yapılmış ve aşağıya indirilmişti. Yerde duran giysiler şimdi çamaşır sepetindeydi.

Dönüşü olmayan sandalye bile boştu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedim yatağa girerken.

Gülüştü yumuşak ve nazikti, hayattan daha büyük yapısı ve kaya gibi sert kaslarıyla sert bir tezat oluşturunuyordu. "Neden benden özür diliyorsun?"

"Eğlenceli bir şeyler yapmamız gerekiyordu ama sen geldin ve ev işi yaptın. Bunun için teşekkür ederim." İçimi çektim. "Bu benim için gerçekten çok anlamlı. Kafam daha az bulanık hissettiğimde sana doğru dürüst teşekkür edeceğim. Bilmiyorum. Bana nasıl oral seks yapacağımı falan anlatabilirsin."

Onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım çünkü camları sarsacak kadar yüksek sesle güldü. "Yatağa gir, Şeker."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Beklemediğim şey Austin'in de benimle birlikte içeri girmesiydi. Ama bir yastığın üzerine uzanmak yerine, yatak başlığına yaslandı, kucığına bir yastık koydu ve onu okşadı - sessizce ona kıvrılmamı söyledi.

Ben de mecburen bacağına sokuldum.

Austin elini başımın üzerinde gezdirerek nemli bukleleri yüzümden uzaklaştırdı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım yastığa doğru. "Saçlarım şu anda bir kabus gibi."

"Burada tarak ya da fırça gibi bir şey var mı?"

"Belki komodinin üzerinde?"

Çekmeceyi kapatmadan önce bir saniyeliğine karıştırdığını duydum.
"Buldum."

Kalın telli saçlarımı avuçlarının arasına aldı ve yolumdan çekilmesi için yastığın üzerinden sarkıttı.

Gözlerimi kapattım ve sonunda acının en kötüsünden bir anlığına kurtulmanın keyfini çıkardım.

Austin'in saçlarıma dolanan ellerinin verdiği his tüm ilaçlardan daha iyiydi. Tarağı önce uçlardan geçirdi, yavaşça düğümleri çözdü, sonra kafa derime doğru ilerledi. Fare yuvam çözüldüğünde, parmaklarını başımın üzerinde gezdirdi ve tepesine nazikçe masaj yaptı.

Her dokunuş, her düşünceli jest, sadece kalp kırıklığına yol açtığını biliyordum. Austin benim değildi. Ben sadece bir evcil hayvan projesiydim. Zamanını geçirmesi için eğlenceli bir yol.

Organ yetmezliğinden çoktan kurtulmuştum. Bir kalp kırıldıktan sonra iyileşebilir, değil mi?

Düşmeden önce bu kadar iyi hissettiriyorsa en azından bu acıya değer.

AUSTIN

Sweet Caroline: Güzel

Ben: Bugün nasıl hissediyorsun?

Ben: Peki, tamam mı yoksa sadece konuşmak istemiyor musun?

Tatlı Caroline: Okuldan sonra 9 numaralı kararın üstesinden gelmek için seni göreceğim kadar iyiyim.

S Memnun bir şekilde telefonumu spor şortumun cebine soktum ve hızımı artırarak Callum ve Shane'e yetiştim.

"Pekala, Hale," diye hırıldadı Callum, yavaşlayıp arabasını desteklerken

elini bir ağaca dayadı ve bacağına uzatmak için durakladı. Bir ineğin karıştığı araba kazasından kalma bir yara izi hâlâ bacağının yan tarafında duruyordu.

Lanet Creekers.

Beth'in evinin önündeki kaldırımda durdum ve nefesimi tuttum. "Ne oldu?"

"Caroline Tyree ile aranızda neler oluyor?"

Shane, Cal'in yanına yanaştı ve kollarını kavuşturdu. Hiç terlememişti bile. Birlikte, iki korkunç dövmeli orospu çocuğuydular.

"Hiçbir şey," dedim gelişigüzel.

"Saçmalık," diye kestirip attı Callum. "Söylentilere göre geçen gün okulun önünde onu öperken yakalanmışsın." Parmaklarını çıtlattı. "Hâlâ hayatta olmanın tek nedeni Layla'nın senin memleketinde tanıdığı bazı kızlarla konuşması ve hepsinin sana kefil olması."

Şükürler olsun. Layla muhtemelen Melissa Jacobsen'a dedikodu yapmıştır. Benim eski bir spor salonu arkadaşım ve Layla'nın eski iş arkadaşıydı. Bu aynı zamanda

Mel haberi yaymıştı. Beaufort ve Falls Creek bazı yönlerden birbirine çok benziyordu.

"Birkaç kez takıldık," diye kabul ettim. Cinsel geçmişimizi anlatacak değildim. Başka bir kız olsaydı belki itiraf ederdim ama Caroline'a değil. Ona çok fazla değer veriyordum. İlk seferinde bana güvenmişti ve savunmasızdı. Buna asla saygısızlık edemezdim.

Shane tek kelime etmedi, sadece soğukkanlı bir değerlendirmeye bana baktı. Muhtemelen Caroline konusunda üstüme gelirse, benim de kız kardeşim konusunda aynı şekilde karşılık vereceğimden endişeleniyordu. *Ve haklıydı da.*

"Bakın," dedi Callum ayaklarımızı Beth'in kapısına doğru uzatırken. "Aranızda her ne halt oluyorsa bu ikinizin arasında, ama o yeterince şey yaşadı. Eğer ona zarar verirsen-"

Olduğum yerde durdum ve ona dik dik baktım. "Bak, beni o kadar iyi tanımadığını anlıyorum ama bu benim hakkımda endişelenmeni gerektirecek bir şey değil." Caroline'ın çoğu insana benimle konuştuğu gibi karşılık vermediğini bildiğim için ekledim: "Caroline yetişkin bir kadın. Ona saygı duyulmasını hak ediyor ve herkes onun için en iyisi olup olmadığını sorgulamadan kendisi için seçimler yapabilmeli. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede."

Callum kabul etmeden önce bir süre bana baktı. "Pekala."

Kapı açıldı ve Beth elinde kâğıtlarla dolu bir çantayla görüldü. "Hey." Shane'in merdivenlerin dibinde durduğunu görünce dondu kaldı. "Oh."

Shane bir şey söyleyemeden Callum içeri girdi. "Hey, nasıl hissediyorsun?"

Elini karnının üzerinde kaydırdı. "Tamam."

O ve Caroline para *cezaları* konusunda birbirlerine çok benziyorlardı. "Bugün öğretmenlik mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Evet." Bakışları Shane'e kaydı. "İki ders ve sonra ofis saatleri. Yemekten sonra döneceğim."

Kaşlarını çattım, her zaman uzaktan ders verememesinden nefret ediyordum. "Yemek yedin mi?"

Beth gözlerini devirdi. "Evet."

"Yanında su var mı?" "Evet, *baba.*"

Kollarımı kavuşturdum. "Telefonun yanında mı? Ve şarj aletin?"

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Evet, Austin, telefonum yanımda. Bugün yemek yedim. Bağırsak hareketlerimin ve vajinal akıntılarımın düzenini de bilmek ister misin?"

Callum ve Shane akıllıca bir adım geri attılar.

"Beth, sadece emin olmaya çalışıyorum."

"Ben *iyiyim*," dedi dişlerini sıkarak. "Bu durumda olduğum için birdenbire kendime bakamayacak hale gelmedim."

Bana söylemediği bir şey vardı. "Seninle tekrar iletişime geçmeye çalıştım mı?"

Gözleri genişledi, Shane'e ve sonra tekrar bana döndü. *Bu evet demektir.* "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu kesinlikle beni ilgilendirir, Bethany. Böyle adamlar seni bir ödül olarak görür. Karısını kaybetti ve kazanacak bir şey arıyor. Seni sevmiyor. Seni *elinde tutmaya* çalışıyor. Aradaki farkı anlıyor musun?"

Sesi ölümcül bir hal aldı. "Aradaki farkın tamamen farkındayım, çok teşekkür ederim. Ve sanılanın aksine aptal değilim. Şimdi işe geç kalmadan önce yolumdan çekil."

Beth hışımla yanlarından geçerken Shane, "İyi günler Dr. Hale," diye mırıldandı.

Eşyalarını arabasına atıp otoparktan çıkarken orta parmağını ona doğru savurdu.

Öfkelendim. "Tanrım, bu kız hormonlu."

Shane, "Belki -ve bu sadece bir öneri- biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır," dedi.

Ona ters ters baktım. "Bahsettiğin kişi benim küçük kardeşim. Eğer onu derisinin altına bir izleme çipi yerleştirecek kadar uzun süre tutabilseydim, yapardım. Ama ısıırıyor."

Callum ve Shane kendi yollarına gitmeden önce kompleksin etrafında bir tur atarak soğumalarını tamamladılar. Shane'in gitmesi gereken bir gazi destek grubu vardı ve Callum hala bacağında küçük bir rehabilitasyon yapıyordu.

Günün geri kalanında Beth'in evinde oyalanıp durdum. Saat üç olduğunda Caroline'ı görmek için sabırsızlanıyordum. Biraz stres atmam gerekiyordu ve onun listesindeki bir şeyi kontrol etmek tam da bunu yapmanın yoluydu.

Tam arabasından inerken Caroline'ın apartman kompleksine girdim.

"Hey, Şeker," dedim ağır çantasını elinden alırken. Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Selam."

Yanağını okşadım ve ona sert bir değerlendirme yaptım. "Durham'a gitmek istediğine emin misin?"

Caroline elimi sinir bozucu bir sinekmiş gibi uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Sadece makyajımı tazelemem gerekiyor."

"Seni yukarı çıkarayım."

Razı oldu ve merdivenlerden çıkarken ona eşlik etmeme izin verdi. Okul kıyafetlerini değiştirirken ve yüzünü yıkarken sabırla bekledim. On dakika sonra tekrar ortaya çıktığında üzerinde yine uzun bir etek, beline soktuğu kalın bir kazak, tozluk ve çok sevdiği kahverengi binici çizmeleri vardı.

"Gitmeye hazır mısın?"

Çantasını kaptı. "Evet."

"Ciddi bir soru," dedim elini tutup kapısını kilitledikten sonra onu dışarı çıkarırken. "Bu etekler de neyin nesi? Yemin ederim seni hiç pantolon giyerken görmedim. Sadece etek ya da tayt. Beni yanlış anlama, çok güzel görünüyorsun. Sadece merak ettim."

Merdivenleri çıkarken hafif bir kakhaha attı. "Sadece rahatlar. Sanırım o kadar maceraperest değilim, bu yüzden okul dışında başka şeyler giymiyorum. Normal pantolonlar yeterince sıcak tutmuyor ve pantolonun altına tozluk giymek gerçekten rahatsız edici, bu yüzden kışın etek ve polar astarlı tozluk giyiyorum ve yazın tozlukları çıkarıyorum. Öğretmenliğini yaptığım dinozor her gün uzun etek giyiyordu çünkü o zamanlar öğretmenlik yaptığım okul kadın öğretmenlerin pantolon giymesine izin vermiyordu. Sanırım ben de bunu benimsedim ve şimdi hiç değişmiyorum."

Yolcu kapısını açtım ve kalkmasına yardım etmek için elini tuttum. "Her zaman yemek için yeterince iyi görünüyorsun," diye mırıldandım yanağını kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırıırken.

Hazırlıksız yakalanan Caroline bir şey söylemek için ağzını açtı ve ben de fırsattan istifade dilimi dudaklarının arasına kaydırdım. Daha fazla tadına bakmak için başımı yana eğerek ona yaklaştığımda inledi.

Sonunda rahatladı ve elini geçici olarak yanağıma koydu.

"İşte böyle, Sweets," diye mırıldandım alt dudağının kenarını ısırmadan önce. "Aynen böyle."

Umutsuzca küçük bir inilti çıkardı. *Tam da istediğim şeydi. Geri çekildim ve onu kaşlarını çatarken buldum.*

Rahatlayarak eğildim ve kaputun etrafında dönüp direksiyonun arkasına atlamadan önce dudaklarını bir kez daha gagladım. "Sorun nedir, Şeker?" diye sordum.

Park yerimden çıktım ve elini uzattım.

"Saygılarımla, beni üst kata götürmeni ve konuşamayana kadar becermeni istiyorum. Zaten kimin iç çamaşırı almaya ihtiyacı var ki? Sadece ayak bağı oluyor."

Sadece güldüm ve başımı salladım.

Caroline ofladı. "Ne?"

"Daha önce hiç 'siktir' dediğini duyduğumu sanmıyorum." Bana ters ters baktı.

"Bunu ön sevişme olarak düşün," dedim GPS'imi takip edip bizi Falls Creek'ten çıkarıp otoyola yönlendirirken. "Oturup seksi küçük şeyler denemeni izleyeceğim ve sonra senin evine döndüğümüzde hepsini üzerinden çıkaracağım."

Bana temkinli bir şekilde baktı. "Benimle iç çamaşırı alışverişine çıkmak istediğine gerçekten emin misin? Sanırım bu kararı internetten almalıydım. Yüz yüze değil ve kesinlikle başka biriyle değil."

"Evet, gitmek istiyorum." Birbirine dolanmış ellerimizi kaldırdım ve parmak eklemlerini öptüm. "Senin için bir şeyler seçmeyi planlıyorum."

Yanakları elma şekeri kırmızısına döndü. "Bu tamamen gereksiz."

"Buna ben karar vereceğim."

Yolculuğun geri kalanını Caroline'ın bana günüyle ilgili anlattıklarını dinleyerek geçirdim. Görünüşe göre, Adam - beden eğitimi öğretmeni - otoparktaki küçük sevgi gösterimden sonra onu yalnız bırakmıştı. Bu aynı zamanda bir dizi dedikoduya ve fakülte toplantısında katlanmak zorunda kaldığı bir sorgulamaya da yol açmıştı.

Bu durum şu soruyu akla getirdi: Ne halt ediyorduk?

Menfaatleri olan arkadaşlar, evet, ama bunun da bir sınırı vardı. Listesi bittiğinde, artık birbirimizi görmek için bir bahanemiz olmayacaktı. Caroline yuvadan ayrılmaya hazır olacaktı ve ben de herkesi kurtarmaya geri dönecektim.

Arabaya servis yapan bir yere uğradım ve beni uyanık tutması için bir fincan kahve aldım. Küçük bir alışveriş merkezine girdiğimde Caroline kafası karışmış bir halde etrafına bakındı.

"Alışveriş merkezine gideceğimizi sanıyordum."

Kahvemi saksı bitkilerinin çevrelediği tuğla cepheli küçük bir butiğe doğru uzattım. "İstersen gidebiliriz ama ben burayı internetten buldum. Harika yorumları var ve biraz daha sessiz. Kamyona doğru eğildim ve dudaklarını gagladım. "Ve her şeyi denerken seni izleyebilirim."

Caroline dudağını çiğnerken merakla buzlu vitrinlere baktı. Zihninde oluşan tartışmaları görebiliyordum.

Bunu yapmamak için kendine sebepler veriyordu. "Belki Target'a falan gideriz."

"Beni dinle, Sweets. Biraz iddialı konuşacağım ve bunu karar listesine koyduğunu çünkü daha önce keşfetmediğin bir yanını keşfetmek istediğini söyleyeceğim."

"Ama ne anlamı var ki? Yani, şimdiye kadar duyduğum her şey, erkeklerin giyinik olsun ya da olmasın kadınları becermek istedikleri yönünde."

Güldüm. "Ben iç çamaşırı giyen kadınlara bayılırım." Elimi kalçasından yukarı kaydurdım. "Bir hediyenin paketini açmak gibi." Başımı eğdim ve yavaşça boynunun yan tarafını öptüm. "Beni harekete geçiren şey, altında yatan şeyin beklentisi." Kazağının yumuşak örme kumaşını parmakladım. "Bu yüzden seni eteklerin ve kazaklarınla sarmalanmış görmeye bayılıyorum. Tek hayal ettiğim onu üzerinizden çıkarmak."

Saçlarını parmaklarımla geriye doğru tarayıp kulağının kabuğunun etrafını yaladığımda nefesi kesildi ve titredi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Şeker." Çenesini çevirdim ve dudaklarını gagaladım. "Vücudunun sana ne kadar iyi hissettirebileceğini bilmeyi hak ediyorsun ve bu vücutta kendine güvenmeyi hak ediyorsun." Yüzsüzce ona yukarıdan aşağıya baktım, sonra aletimi düzelttim. "Çünkü sen lanet olası bir afetsin."

Övgü karşısında baharda açan bir çiçek gibi açtı. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Caroline küçük dükkâna baktı, sonra başını salladı. "Neyse ne. Bakmaktan zarar gelmez."

Bakmaktan çok daha fazlasını yapacaktı.

Kapısını açtım ve kaldırıma çıkarken elini tuttum. Kapının üstündeki çan sesleri bizi burayı işleyen bayana duyuruyordu.

"Merhaba!" diye cıvıldadı tezgâhın arkasından çıkarken. "Sen Caroline olmalısın." Saten bir slip giymiş bir mankeni atlattı. "Memnun oldum! Ben Quinn." Bana baktı. "Ve sen de Austin olmalısın. Sanırım telefonda konuşmuştuk."

"Evet efendim."

Caroline gözlerini pratik iç çamaşırları, seksi iç çamaşırları ve rahat pijamaların sergilendiği vitrinden ayırdı. "Merhaba," diye ciyakladı. Bir anlık sinirle, "Burası harika kokuyor," diye ağzından kaçırdı.

Quinn ellerini çok belirgin olan bebek yumrusunun üzerinde dinlendirirken gülümsedi. "Yasemin ve sandal ağacı. Duygusallığı arttırdığı söyleniyor."

"Hoşuma gitti," diye kekeledi Caroline.

Quinn dönüp onu takip etmemizi işaret ederken, "Beni takip edin, size etrafı göstereyim ve sonra sizi yalnız bırakayım," dedi.

Mağazanın farklı bölümlerini işaret etti ve Caroline'ın ilgisini çekebileceğini düşündüğü birkaç parçayı not etti. Quinn'i takip ederken Caroline elini benimkinden hiç ayırmıyor, sıkıkça sıkıyordu.

Tur soyunma odalarında sona erdi. Püsküllü bir sandalye soyunma alanının dışına, perdenin açıldığı yere bakacak şekilde yerleştirilmişti.

Quinn soyunma odasının içinde asılı duran giysileri işaret ederek, "Austin, seninle konuştuğumuz parçaları aldım," dedi. Caroline'a göz kırptı.

Caroline'ın sarı bukleleri bana dönerken savruldu. "Ne?"

Tüm masumiyetimle kollarımı kavuşturdum ve "Randevu ayarlamak için internetten mağazanın numarasını arıyordum ve seni görmek istediğim bazı şeyler gördüm" dedim.

Tamamen susmadan önce kekeledi.

"Austin, ön tezgahın diğer tarafında mini bir buzdolabı var. Neden Caroline'a bir içki getirmiyorsun?"

Tereddüt ettim ama bir kulağım hanımlarda olacak şekilde kovulmayı kabul ettim. "Randevu mu aldı?" Caroline sordu.

Quinn başını salladı. "Bu benim uzmanlık alanım. Açık alışveriş saatlerimiz var ama misafirlerimiz randevu alabiliyor ve mağazayı kendilerine ayırabiliyorlar. Alışveriş yapmak isteyen ancak travma, dini nedenler ya da sadece kişisel tercihleri nedeniyle erkeklerin alanda bulunmasından rahatsız olan pek çok kadın var. Bağışıklık sistemi zayıf olan ve büyük mağazalarda alışveriş yapmaktan hoşlanmayan pek çok müşterim oluyor. Ayrıca, özel bir randevu, *çok* yakışıklı erkek arkadaşınızı yanınızda getirebileceğiniz ve onu biraz kızdırabileceğiniz anlamına geliyor."

Göz falan kırpmış olmalı, çünkü Caroline güldü.

"Ve güven bana." Quinn elini hamile karnının üzerinde gezdirdi. "Bu giysiler *etkili*. Ve sana bakış şekli... Kızım, ben olsam dikkatli olurum."

Mini buzdolabını buldum ve iki şişe su aldım.

"Denemeniz için çekmemi istediği parçalar bunlar. Altları denemek istersen soyunma odasında bir sepet dolusu astar var. Yeni bir

Her parçadan bir tane. İstemediğiniz bir şey olursa şuraya asın, yere düşmeden önce temizlerim."

"Bu..." Caroline'ın şeffaf bir dantel parçasını parmaklamasını uzaktan izledim. "Bu muhteşem. İç çamaşırlarının bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum."

Quinn kulaktan kulağa gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi. "Bazı tasarımlar bana ait. Giysilerin çoğunu özelleştirmek için nakışla işliyorum. Beğendiğiniz basit bir şey varsa, onu her zaman canlandırabilir ve türünün tek örneği haline getirebiliriz." Raftan bir hangar aldı ve gösterdi. Neredeyse tamamen şeffaf olan küçük bir babydoll slipti. Tülün her yerine kırmızılar ve pembeler içinde çiçekler işlenmişti. "Karnınızda henüz göstermeye hazır olmadığınız bir yara izi olduğundan bahsetti. Bunun gibi bir şey çok sıkı olmaz. Harika bir başlangıç parçası. Varlıklarını öne çıkaracak ve istediğin yerleri biraz daha kapatacak. Konfor alanınızın çok dışına çıkmadan seksi ve sevimli." Omzunun üzerinden sarkan mezurayı kaldırdı. Sanırım beden ölçünüzü aldım ama sütyen provasına ihtiyacınız olursa haber verin. Ölçünü almaktan mutluluk duyarım."

Bir şişenin kapağını açıp Caroline'a uzatırken, "Al bakalım Şeker," dedim.

Aldı ve dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle yukarı baktı.

"Teşekkürler." "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Quinn.

CAROLINE

"C Hadi, bana en azından bir şey göstermelisin," diye ikna etti Austin soyunma odasının dışındaki sandalyesinden.

Krem rengi aynadaki yansıma baktım.

Tüller bacaklarımın etrafında sallanıyordu. Yakın zamanda alevlenen kızarıklıklarım o kadar azalmıştı ki Austin için kıyafet denerken kendimi sadece biraz rahatsız hissediyordum. Yine de aramızda garip hissettirecek pek bir şey yoktu. İçime girdikten, tadıma baktıktan ve beni banyoya sokup çıkardıktan, hatta kendim beceremediğimde saçımı taradıktan sonra.

Bu anıyı zihnimden silmek için başımı salladım. Onunla ilgili düşünceler içinde kaybolmak çok kolaydı.

Benim için seçtiği küçük slip popomu zar zor örtüyordu. Şeffaf kumaşı, stratejik olarak yerleştirilmiş çiçek deseninin altındaki tenim dışında hiçbir şeyi saklamıyordu. Çiçekler ve sarmaşıklar göğüslerimi örtüyordu ama çakıllı meme uçlarımın izini gizleyemiyordu. Aynanın önünde sağa sola dönerken tül etek göğüs hizasından genişliyor ve etrafımda sallanıyordu.

Sinirlerim bozulmuştu. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım ve Austin'e bir göz atmak için perdeyi geri çektim. Soyunma odasının girişi diğer dükkânlardan biraz gizlilik sağlıyordu ama yine de kendimi açıkta hissediyordum.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum ve onun önünde durdum.

Austin başını kaldırdı ve telefonunu kanepenin üzerine bıraktı. Muhteşem yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Şekerim, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Kendini sandalyeden dışarı itti ve üzerimde yükselene kadar yaklaştı. Güçlü elleri göğüslerimi kaldıran kemikli büstiyerin çizgilerini takip etti. Elleri göğüslerimde gezinirken gözlerini şehvet dolu bir pus kapladı.

yanlarından slipin eteklerine kadar. Parmaklarını kumaşın ince kenarının altından kaydırды ve popomun alçak kıvrımını sıyırdı.

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sordu.

Heyecan ve sinir karışımı bir hisle çiçeklere baktım. "Bu biraz... eğlenceli mi?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Beni incelerken gözleri karardı.

İfadesindeki sıcaklık içimi güvenle doldurdu. "Eğlenceli," dedim. "Ve flörtöz."

Çenemi yukarı kaldırdı ve beni iffetli bir öpücükle ödüllendirdi. "Ben de öyle düşünüyorum. Çok sevimli görünüyorsun."

"Bu kadar mı?"

Austin koltuğuna döndü ve ayak bileğini karşı dizine dayadı, dudaklarının kenarından sinsi bir sırıtış yayıldı. Taktığı kasket gözlerini kapatıyordu ama yüzündeki eğlenceyi gizleyemiyordu. Soyunma odasını işaret etti ve parmağını daire içine aldı. "Denemen gereken daha çok şey var."

Aşağıya baktım. "Ama bunu sevdim."

"Ben de beğendim ama seni daha fazla görmek istiyorum."

"Bu benim kararım, çok teşekkür ederim."

Deli gibi sıırıttı. "Ve ne harika bir karar bu öyl

e." "Ve şimdi kontrol ettim. Gidebiliriz." "Yakın bile değil. Soyun."

Emir karşısında gözlerimi devirip perdeyi kapattım.

Benim tarzım olmayan birkaç seti denedikten sonra, bir kaburgalarımı örten straplez bir sütyen vardı. Yumuşak gül rengi dantelden yapılmıştı. Eşleşen külotun bacak ve bel kısmı yüksek kesimdi ve arkamın bir kısmını dışarıda bırakıyordu.

"Austin?" Kafamı soyunma odasından uzatıp sandalyeyi boş bulduğumda seslendim.

"İşte burada, Sweets." Quinn'e bir şey uzattı ve aceleyle geri döndü. Şapkasını geriye doğru çevirip ellerini açgözlülükle birbirine sürterken sinsi gözleri benimkilerle buluştu. "Benim için neyin var?"

"Sanırım *benim için* ne giydiğimi kastediyorsun." Perdeyi geri çektim ve elimi kalçamın üzerine koydum.

"Tabii ki." Parmağını döndürdü. "Benim için dön, güzel kız."

Ona hızlı bir dönüş yaptım ve bir sonraki parçaya geçmek için perdeye uzandım.

"Nuh-uh-uh," dedi. "Daha yavaş. Dur sana bir bakayım."

Ofladım ve tekrar döndüm, bu sefer salyangoz hızıyla, gözlerini hep üzerimde hissederek.

Austin inledi. "Lanet olsun. Kıçın olağanüstü."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için omzumun üzerinden baktım.

Austin yanıma geldi ve beni soyunma odasındaki aynaya doğru çevirdi. Arkamda bir dev gibi duruyordu; 1.80 boyunda, iki yüz kiloluk saf erkekliği bir fırın gibi şehvet saçıyordu. Ellerini vücudumda aşağı yukarı kaydırırken kalçalarımın ve belimin tamamında gezdirdi.

"Seni böyle görmeye bayılıyorum," diye mırıldandı saçlarımı derme çatma bir topuz haline getirirken.

"Giyinik mi?"

"O da var." Gülümsedi ve enseme bir öpücük kondurdu. "Kendine güvenen. Kaygısız. Kendi teninde rahat. Olman gerektiği gibi. Bunun bir parçası olmak benim için bir onur." Kıçımı avuçladı. "Ve bunun içindeki görünüşüne bayılıyorum."

Sırtımı dikleştirdim ve arkamı kot pantolonunun önüne bastırdım. "Hoşuna gitti mi?"

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve boştaki eli köprücük kemiğime bastırdı. Bir parmağını sütyen kabının içine soktu ve meme ucumu okşadı. "Şekerim, eğer hemen bundan kurtulmazsan, sonunda onu senden yırtıp atacağım. Dışarı atılırız ve muhtemelen tutuklanırsınız."

Yüzümü yalayan alevleri soğutmak için avuçlarımı yanaklarıma bastırdım. "O zaman dışarı çıksan iyi olur ve giyinmeme izin ver, böylece gidebiliriz."

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, seçtiğim parçaları bir araya getirdim. Çiçekli bir slip, dantelli bir sweet set ve iş kıyafetlerimin altına kimse fark etmeden giyebileceğim seksi bir sütyen ve tanga koleksiyonu.

"Görüyorum ki beğendiğin birkaç şey bulmuşsun," dedi Quinn, yaptıklarını sayarken.

Biraz mide bulandırıcı olan toplam rakama baktım ve kendime daha yeni iki resim daha sattığımı ve kendimi şımartabileceğimi hatırlattım. İç çamaşırlarını genellikle market alışverişi yaptığı yerden alan biri olarak, bu bir savurganlıktı.

"Kesinlikle öyle," dedim ve PIN kodumu girdim.

Quinn parçaları mağazanın logosuyla damgalanmış kağıt bir alışveriş torbasına yerleştirdi, üstüne birkaç tutam kağıt mendil ekledi ve fişimi sıkıştırdı

İçeride. "Al bakalım. Keyfini çıkarın."

"Çok teşekkürler," dedim kibar bir gülümsemeyle.

İkinci bir çantaya uzandı ve onu Austin'e uzattı. "Bu da seninki."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Austin, gözünü kırpmadan çantayı kaparak.

Meraklı bakışlarımı görmezden geldi ve dışarı çıkıp kamyonu yöneldi.

"Kendine tanga aldın mı?" Sordum ve emniyet kemerimi bağladım.

Austin sırttı. "Çeneni böyle çalıştırmaya devam edersen, sana bunun için daha iyi bir kullanım alanı göstereceğim." Bana diğer çantayı uzattı. "Sen o nefret ettiğin zıbınla boğulurken, senin için birkaç parça daha aldım."

Donup kaldım. "Ne yaptın?"

"Açık olmak gerekirse," dedi alandan çıkarken, "bu tamamen bencilce. Sadece benim zevkim için."

"Gerçekten mi?" dedim ilgiyle, kâğıt mendili çıkarıp yere bırakırken. İlk kumaş yığını aslında üç parçaydı: Birbiriyle uyumlu ipek kaşkorse, şort ve kuşakla bağlanan bir bornoz.

"Zaten buna benzer bir şeyiniz olduğunu biliyorum ama bir tane daha hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

Kumaşı parmakladım. "Benim zaten ... *oh*. En üst kattaki yangının olduğu gece. Pijamalarımın dışarı çıktığım zaman." Ofladım. "Utanç vericiydi."

Park yerinden çıktı ve elini kalçama koydu. "Şekerim, vardiyadan çıktım, eve gittim ve seni o küçük şortun içinde düşünerek otuz bir çektim. Seni eğmek... aşağı kaydırmak."

"O pijamalar o kadar seksi bile değil."

Kırmızı ışıktaki durdu ve bana baktı. "Kıyafetleri seksi yapan sensin."

Çantanın geri kalanını karıştırdım ve soluk mavi renkte başka bir slip, Quinn'in özel işlemeli adaçayı sutyen ve külot seti ve işlemesiz bir çift külot buldum.

Austin gözlerini bana doğru çevirdi. "Hayal gücünü kullan, şekerim. Dediğim gibi, bunlar *benim* zevkim için."

Ona bakakaldım. "Ne?"

Bizi otoyola doğru yönlendirirken kaşlarını kaldırdı. "Evine döndüğümüzde bunları giymeni istiyorum, bir de şu küçük çiçekli slip şeyi."

Vücudum bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Austin ve ben arkadaşça bir durum için anlaşıştık ama birkaç ateşli öpüşme dışında, kulübeden beri hiç oynaşmamıştık.

Ve ben hazırdım.

Kısa bir süre sonra, apartman komplekse girdi ve kamyonetin iç kısmına uzanarak ön konsolu açtı. Bir kutu aldı ve birkaç prezervatif paketini salladı.

"Oh, uh... bunları benim mi almam gerekiyordu?"

"Ben hallederim," diyerek sırttı. Austin'in sesi asık suratlı bir tona büründü. "Gelecekte, el altında biraz bulundurmak iyi bir fikir olabilir." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama partnerin korunmayı sana bırakmamalı. Kendine ait bir şey bulundurman daha çok tek gecelik ilişkiler için uygun."

Gülümsemeye zorlamaya çalıştım. "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, sanırım."

"Evet." Beni öptü, yumuşak ve yavaş. "Şimdi yapacağın şey şu Sugar. Bu kamyonattan inip merdivenlerden yukarı çıkacaksın. Sonra odana gideceksin ve o kötü küçük giysileri giyeceksin."

Öpücüğü nefesimi kesti. "Ve sonra?"

"Sonra yatağa uzanacak ve beni beklerken kendine dokunacaksın."

Self servis zevkine aşına olmadığımından değil, ama *onu* istedim. Daha doğrusu, o canavar aletini pantolonunun içinde istiyordum.

"Bu benimle ilgili değil. Bu bizimle ilgili bile değil. Bu seninle ilgili. Bu kararı benden önce sen verdin, Sweets. Kendinde zevk bulmaya devam etmeni istiyorum. Bu yüzden itaatkâr ol ve o merdivenleri çık ve kendini iyi hisset."

İç çamaşırı mağazasında içimde yaktığı ateş, yatak odama girdiğimde tam bir cehenneme dönüşmüştü. Kazağımı çıkarırken pencereden dışarı baktım. Austin hala kamyonetinde oturuyordu.

Geceliği başımdan aşağı indirdim ve göğüslerimin üzerinde oynattım. Kuplar onları biraz daha yukarı kaldırdı. Güldüm ve pencerelerin arasına yerleştirilmiş boy aynasında göğüs dekolteme hayranlıkla baktım. Saçlarım açıkken kendimi, göğüslerini çenelerine kadar kaldıran o gülünç korseli üstleri giymiş Viktorya dönemi kadınları gibi hissediyordum.

Çantayı karıştırdım ve kasıksız külotu buldum. Kendimi bundan vazgeçiremeden, etiketlerini çıkardım ve üzerime geçirdim. Elastik

kalçalarımın kıvrımına sıkıca tutunması tahrik ediciydi. Kalçalarımın ve popo yanaklarımın etrafından kıvrılan kenarlar aplike çiçeklerle kaplıydı.

Pencereden dışarı baktım. Austin kamyonetine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kasketinin altından pencereme bakıyordu. Sırıttı ve bileğindeki hayali saate dokundu.

Tik-tak.

Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ederken dairenin içinde koşuşturdum, kendime yeni bir parfüm sıktım ve yatağa girmeden önce utanç verici hiçbir şeyin dışarıda kalmadığından emin oldum.

Bunu düşünmeyin. Sadece yap. Bir elimle klitorisimi okşarken diğer elimle göğüslerimi okşayarak onun için ıslanacak kadar aklımdan çıkmaya çalıştım.

Benimle ilgiliydi. Bu benim hakkımdaydı.

Soyunma odasında hissettiklerimi düşündüğümde sinirlerim yatıştı. Denediğim her giysiyle Austin'in bakışlarını kontrol etmek hoşuma gidiyordu. Onların içinde kendimi nasıl hissettiğimi sevdim.

Kadınsı. Tuhaf. Güçlü.

Dairenin kapısı açılıp kapandı ve bir kilit sesi duydum. Austin kapıda belirlediğinde parmaklarımı amıma doğru zar zor kaydırmıştım.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı. Odanın içinde sinsice ilerleyip yatağın ayak ucunda dururken, gözleri üzerimde gezinirken ben de donuk gözlerle ona bakıyordum. "Şimdi durma, Şeker."

Klitorisimle oynarken inledim. Dizlerim havada bükülürken, topuklarım yatağa gömüldü.

Austin yatağın etrafında döndü. "Büyülü görünüyorsun. Kendine böyle mi dokunmayı seviyorsun?"

Başımı salladım.

"Bacaklarını daha geniş aç." Ben de mecbur kaldım.

"Sol el. İki parmağını içine sok. Sağ el klitorisinde."

Kutsal Monet.

Talimatlarına uymak için yer değiştirirken sırtımı kamburlaştırdı. Göğüslerimi havaya kaldırdı.

"Aferin kızıma," diye inledi. Bir fermuar sesi duydum ve duvara yaslanıp kendini okşadığını fark ettim.

"Ne düşünüyorsun, Şeker?"

"Sen," diye fısıldadım.

"Yanlış cevap." Avucunun sikinin üzerinde kayması erotikti. "Göğüslerinin nasıl dokunulmaya ihtiyacı olduğunu düşünmelisin. Boğazında dudaklara nasıl ihtiyaç duyduğunu. Yanağımın kalçana değmesinin, tenine sürtünmesinin nasıl bir his olacağını. Bu seninle ilgili, sevgilim."

Parmaklarımı daha derine kaydurdum ve onun yaptığı şeyi taklit ettim - sadece içeri ve dışarı pompalamak yerine, amımın iç duvarlarını yavaşça okşadım. Hareketlerinin her biri kasıtlıydı. Hiçbiri gelişigüzel ya da aceleye getirilmiş değildi.

"Lanet olsun... Çok seksisin."

"Bana dokunmanı istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Sabahlık ne kadar sevimli olsa da, onun tenini benimde istiyordum. "Beni soy. İstersen külotu üzerinde bırakabilirsin." Bir kaşımı kaldırdım. "Madem *senin* zevkin için."

Cebinden bir prezervatif çıkarıp kot pantolonunu tekmeleyerek çıkarırken ve gömleğini sıyırırken, "Evet, lanet olasıca," diye homurdandı.

Kendini üzerimde konumlandırırken slip vücudumdan kayboldu.

Austin şapkasını geriye doğru çevirdi, sonra beni öptü. Çenemi kavradı ve başımı sertçe çevirdi. "Kendini becerilirken izlemeni istiyorum." Aynadaki yansımamızı yakalayana kadar parmaklarını yanaklarıma bastırdı. Ağır siki dışarı çıkmış, karnımın üzerinde sallanıyordu. "Kendini dünyanın zirvesinde hissettiğinde neye benzediğini izle."

Prezervatif paketini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yırtarak açtı. Tüm ağırlığını bir eline verip prezervatifi şaftından aşağı yuvarlamasını hayranlıkla izledim.

Austin'in sesi alçak ve tehditkârdı. "Kendine dokunmayı bırakabileceğini söyledim mi, tatlım?" Prezervatif takılıyken kendini okşamaya devam etti. "Sana sikimi vermeden önce o parmaklarının damlamasını istiyorum."

"Austin, lütfen-"

"Yalvarmanın sana bir faydası olmaz, Şekerim. Benim için iyi bir öğrenci ol ve sana söyleneni yap."

Gelmeye çok yaklaştım ama onsuz olmasını istemiyordum. Bitmesini istemiyordum. Parmaklarım çılgınca amımı okşuyordu.

"Yavaşla," diye nazikçe telkinde bulundu. "Gelmek amaç değil. Bu iyi bir son, ama yolculuğun tadını çıkarmana izin vermelisin. En iyi kısmı bu."

Sıcak dudaklar göğsümle buluştu. Yavaşça nefes verdim.

"İşte böyle." Göğsümün kabarıklığını yaladı. "Sadece kendinle oyna."

Sütyen kabının üst kısmını dişleriyle aşağı doğru sıyırdığında ve meme ucumu derin, güçlü çekişlerle ağzına aldığı anda nefesim kesildi. "Evet-eyet-" Göğüslerini değiştirirken "Kendine bakıyor musun?" diye sordu.

Aynaya baktım. Michelangelo tarafından yontulmuş bir heykel gibi ağırlığını üzerimde tutarken kusursuz bir formu vardı. Ben onun altında çok küçüktüm. Ben porselen gibiyken o mükemmel bir şekilde bronzlaşmıştı.

Austin güçlüydü, çok güçlüydü.

İkimiz için de yeterince güçlü.

Orgazmımın zirveye ulaştığını hissettiğimde haykırdım. Austin elimi amımdan çekip aldı ve yatağa sabitledi.

"Nefes al ve bırak gitsin."

"Ama-"

Sikini girişime soktu ve elimi onunkiyle değiştirerek klitorisimi hafifçe okşadı. "Kenar, Şeker. Biraz gecikmiş haz asla kötü bir fikir değildir. Göğüslerine dokun."

İçimden ona küfrettim, ellerimi göğüslerime doladım ve sıktım.

"Aferin kızıma."

"Bana daha fazlasını ver," dedim, kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırarak.

"Geçen seferki gibi rahatsız edici olabilir, Sweets." Dili benimkiyle dans ederken öpücük ruhumu çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, beni bundan vazgeçirmeye çalışmıyordu. Austin içime doğru biraz daha itti. "Bana neyin iyi hissettirdiğini söyle. Konuş benimle. Ne istediğini söyle. Beni anlıyor musun?"

"Evet. Lütfen. Sadece-"

O büyülü sikini tekrar içime sokması için her şeyi yapmaya hazırdım.

Kısa bir süre için bir dildo almayı düşündüm ama bu başka bir yılın kararı gibi görünüyordu.

Yanağımı yastığa dayadım ve aynaya baktım. "Daha iyi görmek istiyorum."

Austin sırtarak dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarımı kavradı ve yataktan kaldırdı. Yatakta sadece omuzlarım ve başım kalmıştı. "Evet hanımefendi."

Yavaşça içime doğru iterken yeni açı mükemmeldi. Anlık rahatsızlıkla nefes aldım ve beni doldururken kalçalarımı yuvarladım.

"İşte böyle, güzelim. Aynen böyle."

Ellerini kalçalarımın arkasına doğru indirip kıcıımı aramızda asılı tutarken sırtımı dikleştirdim.

Geri çekilerek benimle dalga geçtiği için ona bağırmak üzereydim, ama ciğerlerimdeki nefesi keserek tekrar içeri girdi.

Ben daha konuşmadan tekrar yaptı; sadece sert, amaçlı hareketlerle içeri itecek kadar geri çekildi.

Aynadaki yansımamızı izlemek pornografik hissettiriyordu. Bedenimin dışında olmak ama yine de her şeyi hissetmek gibiydi. Her dokunuşu. Parmaklarının her bükülüşünü. Her vuruşunu. Hızını artırdıkça göğüslerim zıplıyor, içimde derinlere inerken kontrol etmek için hiç durmuyordu.

İlk seferinde bana rehberlik etmişti. Bu sefer, ona ne istediğimi söylemem için bana güveniyordu.

"Daha fazla," dedim, şaftı girişime doğru kayarken aynayı izledim. Beni içeriden gerdiğini hissettiğimde bunun gerçekleştiğini görmek inanılmazdı. "Daha fazlasını istiyorum."

"Siktir," diye yemin etti nefes nefese kalarak. "Şekerim, inanılmaz hissediyorsun, biliyor musun?" *İtiş.* "Lanet olsun. Senin içinde yaşayabilirim."

Bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım, klitorisimi pelvisine doğru bastırırken onu içimde gömülü tuttum. Belimi kavradı, istediğim baskıyı elde edebilmem için hareketlerime rehberlik etti.

"Çok seksisin, Caroline."

Seksin sancıları içinde dudaklarından saygıyla fısıldanan adımı duymak beni azdırmaya yetmişti.

Amım onun sikinin etrafında sıkıştı. Boşalırken gözlerimi aynadan ayıramıyordum.

"Austin," diye haykırdım, nefes nefese kalmıştım. *Oksijen yok.*

"Tam buradayım, tatlım." Beni aşağı indirdi ve üstüme çıkarak dudaklarını şakağıma bastırdı. Elimi tuttu ve kalbine bastırdı. Bu dokunuş beni toprakladı. "Burnundan içeri ve yavaşça dışarı." Eli sıkılaştı. "İyi hissettiriyor mu?"

Sonunda nefesimi toparladığımda başımı salladım ve başımı kaldırdığımda kristal gibi gözlerin bana parladığını gördüm. "İnanılmaz."

"Evet." Sırıttı. "Öylesin."

AUSTIN

"E 1. Manga, 1. Sıhhiye. Falls Creek İlkokulunda olası yapı yangını. Alarm, planlanmış bir tatbikat olmadan çekildi. Daha fazla bilgi bekleniyor."

İstasyonda sesler yükseliyor, biz garaj bölümüne inerken botlar gürliyordu. Kaputumu tuttum ve başımın üzerine çektim. Ayaklarım pürüzsüz betona çarptı. Çoktan istasyon ayakkabılarımı çıkarıp botlarımı giymiş, bunker pantolonumu askılarından tutup yukarı çekmiştim. Açık motor kapısının kenarından nöbetçi montumu aldım ve üzerime geçirdim.

Merkez daha hatta gelmeden kığım koltuğumdaydı.

Shane ve görevli diğer acil yardım görevlisi ambulandan inerken lastik sesi çıkardılar.

Paul direksiyona atladı, kapıyı çarptı ve aracı bir Noel ağacı gibi aydınlattı.

"İyi misin, Hale?" Elijah, Paul'le birlikte ön koltukta oturuyordu. Ana caddeye çıkarken omzunun üzerinden baktı.

Gerginliği ayarlarken maskem boynumdan sarktı. "Gayet iyi."

Bunun gibi çağrılar her departmanda olur. Belki bir çocuk spontane bir yangın tatbikatının komik olacağını düşünmüştür. Belki de kablolarda bir kısa devre vardı ve alarm kendi kendine çaldı.

Ama belki de gerçekten acil bir durum vardı.

Her görüşmeye ölüm kalım meselesiymiş gibi giderdik. Zararsız görünse bile, işler göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi.

"Emin misin?" Belediye binasında sola dönerken eldivenlerini çekiştirdi. "Senin kız-"

"Benim kızım değil," dedim.

Bunu dile getirmek bile Caroline için endişelenmekten daha çok midemi bulandırıyor. Yine de bu pis bir yalandı. *Sevgilim* tam da üç gece önce onun dairesinde seks yaparken ona söylediğim şeydi.

İşte benim kızım.

"O sadece Beth'in arkadaşı," diye ekledim, midemdeki çalkantıyı daha da artırarak. Kendi kuyumu kazıyordum.

"Genelde tüm boş zamanlarını küçük kız kardeşinin *arkadaşıyla* mı geçirirsin?" Kiara arkasında hazır bekleyen SCBA'yı omuzlarken sağımdan sordu.

"İnsanların boş zamanlarında ne yaptıklarını hep takip mi edersiniz?" Ben de aynısını solunum cihazımla yaparak karşılık verdim.

Kiara güldü. "Tabii ki biliyorum. Burası Falls Creek. Dedikodunun burada bir yaşam biçimi olduğunu anlamadın mı? Göreve gitmeden önceki gece onun dairesine giderken görüldüğünü duydum, sonra da sabah karakola gitmek için ayrılmışsın."

Sık beni. Dilimi ısırđım, gerçekten söylemek istediğim şeyi bastırdım. Şu anda evimde olmak için neler vermezdim. Beaufort'un küçük bir yer olduğu doğrudu ama yerli halkın çoğunlukla kendi işine bakmasına yetecek kadar turist vardı.

Shane'in arka farlarını takip ederek bir tepeyi aştık. İlkokul göründü. Binanın yan tarafındaki oyun alanında sıra sıra öğrenciler dizilmişti. Biz yaklaştıkça kapılardan her yönden cesetler süzölüyordu.

Elijah oyun planını detaylandırarak emirler yağdırdı. Merkez, alarmın hatalı kablo tesisatından kaynaklandığının düşünöldüğünü bildirdi. Büyük ihtimalle aktif bir yangın olmamasına rağmen, emin olmak için binayı taramamız gerekiyordu.

Paul binanın önünde gıcırdayarak durdu ve biz de dışarı çıkıp takımlar halinde binaya girdik. Kiara ve Jesse sağa saparak kütüphane ve spor salonuna doğru ilerlediler. Elijah ve ben sola dönerek sınıfların bulunduğu koridora çıktık. Ekibin geri kalanı merdivenleri kullanarak binanın derinliklerine doğru ilerledi.

Okulda ürkütücü bir boşluk vardı. Kâğıtlar hâlâ sıraların üzerindeydi. Beşinci sınıflardan birinde bir belgesel oynuyordu. Elijah öğretmen masasının üzerindeki kumandayı buldu ve ben koridorun diğer tarafına geçip sınıfları kontrol ederken durdurdu.

Kiara'nın sesi telsizden geldi ve doğu kanadı için her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bir sonraki sınıfa geçtim ve durakladım.

Bu odada onun varlığını hissedebiliyordum. Kapının üzerindeki tabelada yaşıyordu; üzerinde canlı sarı ve mavi renklerle "Bayan Tyree'nin Süperstarları" yazan bir yıldız. Çocuklar birlikte çalışabilsin diye öbek öbek bir araya getirilmiş küçük masalardı. Her birinde bir gülen yüz etiketi bulunan karalanmış çizimler ve boya projelerinden oluşan duvardı.

Güvenlik gösterisi için uğradığımda daha önce fark etmediğim küçük şeyler.

Sınıfı ana renklerle dekore edilmemişti. Pembe, mavi, sarı, mor ve yeşilin floresan tonlarıyla dekore edilmişti. Beyaz tahtanın üzerindeki tabelalarda *Seviliyorsun*, *Sana İnaniyorum* ve *İyilik Önemlidir* yazıyordu.

Caroline bir *olumlama istasyonu* bile hazırlamıştı; öğrencilerin kendilerine bakabilecekleri bir ayna, onlara yetenekli ve yeterli olduklarını hatırlatan küçük kartlarla çevriliydi.

Bu kadınla boka batmıştım.

Hızlı bir tarama yaptım. Ateş yoktu ama hırkası hâlâ masa sandalyesinin üzerindeydi. Muhtemelen dışarıda duruyordu, donuyordu. Onu aldım ve durakladım.

Bilgisayar tuşlarının üzerinde kurumuş bir gül duruyordu.

Onu kurtarmıştı.

Midemde ne olup bittiğinden emin değildim - belki de mide ekşimesi. Ama içimde kaynayan her neyse, o benzin istasyonundaki gülü kurtardığı içindi.

Telsizden "Her şey yolunda" sesi geldi. "Sistem arızası teyit edildi. Şef ve yöneticiler yangın alarm şirketiyle görüşerek sistemi sıfırlayıp değerlendirmelerini istiyorlar."

Şükürler olsun. Olabilecek kötülüklerden daha azıydı.

Öğle güneşi, havadaki soğukluk göz önüne alındığında aldatıcı bir şekilde parlaktı. Elijah peşimdeyken binadan çıktım.

"Kadın ceketlerinden hoşlanıyor musun, Hale?" Nereye varmaya çalıştığını çok iyi biliyordum - Caroline'la ilgili bir şeyi itiraf etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Ve bir parçam bunu itiraf etmek istedi. Ama belki sözlü olarak değil.

Ekibin geri kalanı teçhizatın etrafında toplanırken, ben asfaltı geçtim ve Caroline'ın küçük insanlardan oluşan bir sıranın önünde durduğunu gördüm. Maskemi çıkardım, kaskımı kolumun altına sıkıştırdım ve kapüşonumu geriye ittim.

"Bakın!" diye bağırdı bir çocuk. Pembe kurdeleli atkuyruğu şeklinde simsiyah saçları olan bir kızdı bu. "Bu Bay Hale!"

Caroline ağzı açık bir şekilde etrafına bakınan ilk kişi oldu.

"Hey, Sweets." Sesimi alçak tuttum, çocukların ona Bayan Tyree'den başka bir şekilde hitap ederek kurtulabileceklerini düşünmelerini istemiyordum.

Kaşları kalktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ne oluyor be? İğneleyici bir kahkaha attım.

"Çalışıyorum." Dudakları gergin bir çizgi halinde gerildi. "*Burayı* kastetmiştim."

Bir çeşit barış teklifi olarak hırkayı uzattım. Neden bir barış teklifine ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. "Üşümeni istemedim."

Yüzü bir an için yumuşadı, sonra hızla sertleşti. "Teşekkürler," diye kırpıştırarak giydi.

"İyi misin?"

Gözleri önce bana, sonra da maymun demirlerinin yanında kıs kıs gülen bir grup öğretmene kaydı. "Tamam."

"Caroline-"

"Ben iyiyim. Kazağımı aldığın için teşekkür ederim." Ben ona beni neden başından savdığını sormadan Caroline sınıfına döndü ve "Çocuklar, okulumuzu güvende tuttuğunuz için teşekkür eder misiniz?" dedi.

"Teşekkür ederim!" diye koro halinde bağıldılar. Görünüşe göre kovuluyordum.

Bir elimi kaldırıp çocuklara el salladım ve dönüp uzaklaşırken Caroline'ın mavi gözlerini üzerimde yakaladım.

Vardiyamın geri kalanının büyük bir kısmında bu etkileşim üzerinde DURDUM. Bir araba kazası ve restoran mutfağındaki yangın arasında ranzamda dinlenirken gözlerimi kapattım ve onun gözlerindeki soğuk güvensizliği çözmeye çalıştım.

Caroline bir kez olsun -yabancı olduğumuz zamanlarda bile- bana böyle bakmamıştı.

Ve bundan nefret ettim.

Sabah beş civarındaki son çağrımızdan sonra, vardiyadan çıkmadan önce bir antrenman yaptım. Acil durumlarla dolu bir gece bile içimde biriken adrenalini söndürememişti.

İlkokula gelen telefonla ilgili bir şey beni tedirgin etti. Böyle şeyler her zaman olurdu ama beni etkilemiş olmasından nefret ediyordum.

Caroline. *Caroline'im.*

Onun güvende olduğundan emin olma ihtiyacından kurtulamıyordum.

Beth'e doğum uzmanıyla olan randevusuna kadar eşlik ettikten sonra ders vermeye gitti ve bana yapacak hiçbir şey bırakmadı.

Ev temizdi. Beth düzenli bir insandı ve iş ve Caroline ile takılmak arasında neredeyse hiç orada değildim.

Bu yüzden eve döndüğümde ikinci bir iş bulmuştum. CrossFit spor salonunda çalışmak, Brenna ona yardım etmem için kadroya girmemi istemeden önce bir hobi olarak başlamıştı.

İzinden nefret ederdim. Beaufort'taki spor salonunda çalışmak bana bir yer verdi. Bir amaç. Beni hizmet edebileceğim insanlara yakınlaştırdı.

Caroline'ın evine gitmeden önce Grady'nin Hırdavat'ını karıştırırken içimdeki düşüncelerden sıyrıldım.

Planlanmış bir kararımız yoktu ama bu onu görmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

Onunla takılmayı seviyordum.

Sikerler.

Sadece ondan hoşlandım.

Hem de çok.

Nalburdan aldığım poşetleri Caroline'ın apartmanının merdivenlerinden yukarı taşıdım. Caroline dairesinin yedek anahtarını sahte bir kapı zili arkasına saklamıştı. Küçük kutunun arkasını açtım, anahtarı elimde salladım, kapının kilidini açtım ve içeri girmeden önce yedek anahtarın yerine takıldığından emin oldum.

Kapıyı kapattığımda yağlı boyanın hafif kokusu etrafımı sardı. Son projesine bir göz atmak için bir an durdum. Tuvalin üzerinde lalelerle çevrili küçük, tereyağı sarısı bir kulübe vardı.

Şövalenin yanındaki panoda bir sipariş formu duruyordu. Callum Fletcher, büyükannesinin evini tüm ihtişamıyla boyaması için ona yüklü bir ödeme yapmıştı.

Hırdavatçıdan aldığım poşetleri mutfak tezgahının üzerine koydum ve işe koyuldum.

Caroline'ın dairesi nispeten güvenliydi ama daha da güvenli olabilirdi. Karbon monoksit dedektörleri taktım, kapı tokmağı plakasındaki vidaların boyutunu değiştirdim ve ne yazık ki güncelliğini yitirmiş mutfak yangın söndürücüsünü değiştirdim.

Standart apartman duman dedektörünü indirip Grady's'den aldığım çok daha güzelini takarken mutfak sandalyesi altımda sallandı. Toplu paketlerden üçüncüsüydü.

Sadece mutfakta bir tane yerine, artık yatak odasında, oturma alanında ve mutfakta birer tane vardı.

Saat dört civarında kapı kolu döndü. Duman alarmını yerine yerleştirmek için başımı arkaya doğru eğdiğimde boynum sızladı.

Kapı açıldı ve Caroline çığlık attı.

"Kahretsin-" Torna vidayı düşürdüm ve sandalyeden atladım. "Şekerim, sorun ne?"

Caroline göğsünü tutarak bana baktı. "Burada ne halt *ediyorsun*?" diye bağırdı. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum! Soyulduğumu sandım!"

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Nefesini toplarken kapının pervazına doğru yığıldı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Tam olarak düşündüğüm gibi bir *teşekkür* değil.

"Duman dedektörünüz neredeyse ölmek üzereydi, ben de işten çıkınca yenisini almaya gittim."

Ayaklarına baktı. "Neden yerimde talaş var?"

"Kapı tokmağı plakasındaki üretici vidalarını üç inçlik olanlarla değiştirdim. Birinin kapınızı tekmelemesini çok daha zor hale getiriyor."

Caroline küçük tahta parçalarına baktı, sonra üzerlerinden geçip çantalarını kanepenin üzerine bıraktı.

"Bunların hepsini kendim de yapabilirdim," dedi çünkü o soğuk sesiyle. Şaşırmıştım.

Mutfak sandalyesini masanın altına ittim ve etrafa saçılmış çöpleri ve ambalajları topladım. "Düşündüm de-"

"Bunu benim için yapmana ihtiyacım olduğunu mu?" diye tersledi. "Flaş haber, Austin- Vidaları ve pilleri nasıl değiştireceğimi biliyorum."

Elimi ağzıma sildim ve Caroline'ın cehennem ateşini ona geri püskürtme dürtüsüne direndim.

"Peki buraya nasıl girdiğini bilmek istiyor muyum?" "Yedek anahtarını kullandım."

Yumruklarını sıktı. "Şu anda ciddi misin? Bunun ne kadar haddini aştığının farkında mısın?"

Lanet olası bir duman dedektörünü değiştirmem söz konusu olamazdı. Kollarımı kavuşturdum. "Şekerim, neler oluyor?" Gözleri cam gibiydi ama ateş doluydu. "Bana kız kardeşinmişim gibi davranıyorsun."

Alay ettim. "Hayır, değilim."

Caroline'a yaptığım ve yapmak istediğim şeyler, o benim kız kardeşim olsaydı yasadışı olurdu. Hayatımın hiçbir döneminde onu bu şekilde düşünmemiştim.

"O zaman neden -söylesene- evime zorla giriyorsun?" "Zorla girme falan yok," diye açıkladım. "Sadece girdim. Ve tamir ediyordum."

Caroline bunu hiç de eğlenceli bulmadı. Ellerini havaya kaldırdı ve ben bileğini tuttuğumda uzaklaşmak için döndü.

"Gerçekten neler oluyor?"

"Hiçbir şey!" diye bağırdı. "Sen habersizce buraya gelene ve tüm bunları benim için yapmana ihtiyacım olduğuna karar verene kadar her şey yolundaydı. Hayatım boyunca boğuldum - insanlar beni kontrol ediyor ve kendim için yapabileceğim ve yapmam gereken şeyleri benim için yapıyorlar. Bunun bütün amacı

- "boştaki eliyle ikimizin arasını işaret etti "-hayatımı yeniden yoluna koyabilmem ve bağımsız olabilmem içindi."

Doğru. Aramızdaki bu şeyin bir bitiş tarihi olduğunu hatırlatan bir şey.

Liste.

Dilinin ucunda görebiliyordum. O kapıdan çıkıp gitmem için kesin bir yol olan dört kelime.

Sana ihtiyacım yok.

O da özlemini çektiğim diğer kadınlar gibiydi. Kurtarılmaya ihtiyacı vardı ama kalmamı istemiyordu.

Onun dünyasını sarsmış ve ona yarım düzine orgazm yaşatmışım. Böyle mi bitecekti?

Hayatta istediği her şeye sahip olmasını istedim. Onun kanatlarını kırmak istemedim; onunla birlikte uçmak istedim.

Kapı çalındı ve ikimiz de irkildik.

"Caroline?" Bir kadın sesi merdiven boşluğundan seslendi.

Caroline başını arkaya attı ve içinden küfretti. Kapıyı açmasına bile gerek kalmamıştı. Kadın kendini içeri bıraktı.

Caroline'ın daha yaşlı bir versiyonu ortaya çıktı; aynı uzun etek, Caroline'ın sarışın halini andıran gümüş rengi saçlar ve yumuşak mavi gözler. "Selam ufaklık. Sana biraz çorba getirdim."

"Anne, çorbaya ihtiyacım yok. Market alışverişine çıktım."

İlgisi hemen bana, köşede beliren kimliği belirsiz deve yöneldi. "Oh! Buradaki arkadaşın kim?"

Caroline burun kemiğini sıktı. "Austin, bu benim annem. Anne, bu Austin Hale."

"Şu yeni itfaiyeci." Dudaklarında nazlı bir gülümseme kıvrıldı. "Evet, senin hakkında bir şeyler duydum."

Avucumu tişörtümün ön kısmına sildim ve elini sıktım. "Memnun oldum, Bayan Tyree."

Bana sıkı bir el sıkışma verdi. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" "Hayır," diye kestirip attı Caroline.

Gözlerimi ona diktim, sonra küçük beyaz bir yalanın o kadar da kötü olmadığına karar verdim ve annesine döndüm. "Caroline'ın duman alarmı konusunda yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için uğramıştım." Yeni takılmış cihazı işaret ettim. "Ama o benden önce davrandı."

Caroline'ın ağzı beni düzeltmek için açık kaldı ama sert bir bakışla onu susturdum.

"Aman Tanrım, ne kadar düşüncelisiniz," dedi Bayan Tyree. Caroline'a baktı. "Mutfağınızda yakışıklı bir itfaiyeci - şanslı gününüzde olmalısınız!"

Caroline başını ellerinin arasına aldı.

"Evden uzakta yaşaman, böyle şeylerle ilgilendiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

Caroline birçok şeyin üstündeydi. Özellikle de benim.

"Çok sevimli, yetenekli bir kız yetiştirmişsin," dedim. Bir ebeveyn olarak yaşadığı şeyleri geçersiz kılmak istemiyordum ama Caroline'ın - kendi deyimiyle- boğulmaktan duyduğu hayal kırıklığını görebiliyordum. "Endişelenecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bayan Tyree içini çekti ve kızına bir anne sevgisiyle baktı. "Bırakmak zordur, ama eminim bunu biliyordur."

Ne? Kendimi gösterdim. "Beni mi?"

"Eminim sizin yaşınızda bir aileniz, eşiniz ve çocuklarınız vardır. Çocuklarınız yuvadan ayrılmaya hazır olduğunda zor olacak." Ve işte o zaman beni gerçekten vurdu.

Aslında Caroline'ın annesinin yaşına Caroline'ınkinden daha yakındım.

"Hayır hanımefendi. Benim çocuğum yok." Boş olan sol elimi kaldırdım. "Evli de değilim."

Caroline öfkesini biraz olsun geride bırakarak yerinden kımıldadı ve yanımda durdu. "Austin, Beth Hale'in kardeşi. Ona yardım etmek için buraya taşındı."

"Oh. Oh..." Bayan Tyree'nin ses tonu değişti. Gözleri ikimizin arasında temkinli bir şekilde gezindi. "Falls Creek'e hoş geldiniz o zaman." Elindeki çorba kabını tezgâha bırakırken yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. İhtiyacın olduğunda yardım etmek için *Beth'in kardeşinin* yanında olduğunu bilerek biraz daha rahat uyuyacağım. Beni sonra arar mısın, tatlım?"

"Evet hanımefendi, Caroline kabul etti.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum canım."

Kapı kapanana ve Bayan Tyree'nin ayak sesleri kaybolana kadar ikimiz de konuşmadık.

Caroline tezgahın üzerine yığıldı. "Harika. Burada olduğun için azar işiteceğim."

Kıkırdadım ve dağınıklığımın geri kalanını temizledim. "Neden?"

"Muhtemelen seninle görülmekle ilgili. Benden çok daha büyük olman. Diğer insanların ne düşüneceği... Dün okuldaki diğer öğretmenlerden dinlemek zorunda kaldığım saçmalıkların aynısı."

Bu da okulda benden çıkardığı öfkeyi açıklıyordu.

"Sen yetişkin bir kadınsın. Kendi başına yaşıyorsun. Bunu kabul etmek onun için muhtemelen zor. Zamanını kiminle geçirmeyi seçtiğin senin kararın. Başkalarının senin bağımsızlığına saygı duymasını sağlamanın bir parçası da verdiğin kararlara sahip çıkmaktır." Getirdiğim çantaya bir tornavida attım. "Hayatın hakkında senin dışında kimsenin yorumu önemli değil."

İçini çekti ve çorbayı kaptığı gibi buzdolabında saklayacak bir yer aramaya koyuldu. Her santimetrekairelik alan annesinin el yazısıyla etiketlenmiş kaplarla doluydu. Bunun, aslında yemek artığı olmayan yemek artıklarıyla gelen ilk misafir olmadığına dair bir sezgim vardı.

Arkasından yaklaştım ve ellerimi kalçalarına koydum. "Ve çizgiyi aştığım için özür dilerim."

"Seni terslemek istememiştim..." Durakladı, sonra ekledi, "Şey, biraz yaptım. Ama özür dilerim."

"Kendin için bir şey yapmaktan aciz olmak ile sırf senin için güzel bir şey yapmak istediğim için benim senin için bir şey yapmam arasında fark var." Başının tepesini öptüm. "Ve sana bir sır vereceğim. Bir kez bile senin aciz olduğunu düşünmedim."

Caroline bana doğru yaslandı. "Bunu söylediğin için teşekkürler." O buzdolabında Tetris oynarken ve çorba için bir yer bulurken ben bekledim. "Sen buradayken, bir sonraki adımın ne olacağına karar vermeliyiz."

Kulaktan kulağa sıırttım. "Sanırım tam aradığım kişiyi biliyorum." "Öyle mi? Hangisi?"

Onu kapalı buzdolabının kapısına doğru ittim ve nefessiz kalana kadar öptüm. "Sanırım ilk randevuna çıkma vaktin geldi."

OceanofPDF.com

CAROLINE

DFalls Creek'in kendi kasabası, Creek sakinlerinin yalancı bahar sıcaklarından faydalanmasıyla Pazar öğleden sonra telaşına sahne oldu. Kuaför salonunun önünde oturup camdan dışarıya bakarken telefonum çaldı.

Pencereler. Austin'le bu akşamki randevumun beklentisiyle biraz çılgına dönmüştüm ve bunun evrenin hayatımı değiştirecek bir karar vermem gerektiğine dair bir işareti olduğunu hissediyordum.

Bu gece takılmak ister misin? Layla ve BJ geliyor.

Gerçek cevabın ne olduğunu düşünürken midem bulandı. *Kardeşinle bir randevuya çıkıyorum.*

Heyecanlı olmadığımdan değil, düpedüz başım dönüyordu. Ama bunu Beth'e söyleyemezdim. Austin ve ben maceralarımızı gizli tutuyorduk.

Falls Creek'te ne kadar özel olunabilirse, ki o kadar da özel değildi.

Ama bildiğim kadarıyla Beth bilmiyordu. Hayatı yeterince çılgındı ve ben buna bir de stres eklemek istemedim.

Özellikle de aslında çıkmadığım kardeşine nasıl sırılsıklam aşık olduğumdan bahsetmek istemiyordum.

Beth'e planlarım olduğunu ama belki bir dahaki sefere diye kısa bir mesaj attım, o sırada şeytanın kendisinden bir mesaj geldi.

Orada oturmuş, korkup kaçmak üzeresin, değil mi?

Ben: Korkmuyorum.

Seni görebildiğimin farkındasın, değil mi?

Öne doğru eğildim, direksiyonu kavradım ve başımı Ana Cadde'deki dükkânlar boyunca paralel park etmiş araba sırasının etrafından dolaştırdım.

İtfaiye bir blok ötedeydi. Austin, Shane ve Callum dışarıda duruyordu, üçü de izin günlerinde rüzgar sprintleri ve burpee hareketleri yaparken gömleksizdi.

Ona baktığımı görüp görmediğinden ya da zamanlamayı tahmin edip etmediğinden emin değildim ama Austin elini kaldırdı ve el salladı.

Telefonum tekrar çaldığında inledim ve alnımı direksiyon simidine dayadım.

Austin: Kendi hayatınız dışında kimsenin hayatınız hakkındaki yorumu önemli değildir. Eğer hayatınızı değiştirmek istiyorsanız, yapın.

Ben: Bu sadece bir saç kesimi.

Hepsi öyle diyor.

Anlıyorum. Sen ve kısa kesimli saçın, hayat değiştiren saç kararları konusunda çok bilgilisiniz.

Beth'le birlikte büyüdüğümü unutuyorsun.

Adil. Sen kazandın. Ben giriyorum.

Aferin kızıma.

Şubat güneşine doğru adım attım, salon önümde belirirken çantamı omuzladım. Gömleksiz ve terden parlayan Austin'e bir bakış atmamak için elimden geleni yaptım. Ama lanet olsun, karşı koymak çok zordu.

"Olacağım!" İçeri girdiğimde Louisa Mae, Christie Spellman'ın omzuna bir şaplak attı. "Caroline Tyree!"

Onlara küçük, gergin bir el salladım. "Merhaba Bayan Louisa. Bayan Christie." Salon inanılmaz kokuyordu. Stilistler sihirlerini konuştururken şampuanlar ve spreyleyler etrafa yayılıyordu.

"Bugün sizi salonuma getiren nedir?" Louisa Mae, manikürlü tırnaklarını sarı buklelerime batırmadan önce resepsiyon masasının etrafında dönerek sordu. "Sonunda muhteşem saçlarınızı elime alabilecek miyim?"

"Um, evet. İnternette randevu aldım."

Austin haneye tecavüzden sonra bir süre benim dairemde kaldı. Planımız yoktu, ben biraz sakinleştikten sonra kanepeye oturduk.

ve sadece konuştuk. Her nasılsa, on bir yaşımdan beri saçlarımı kestirmediyimi söyleyecek kadar rahatlamıştım.

Dürttü, sadece uzun mu sevdiğimi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Doğrusu, her ikisinden de biraz vardı. Buklelerimi seviyordum ama on bir yıl boyunca uzadıkları ve artık daha meşgul olduğum için onları idare etmek çok zordu.

Bir bakıma şanslıydım. Lupus hastası pek çok kişi saçlarını kaybeder, ancak nakil nedeniyle aldığım bir ilacın daha belirgin bir yan etkisi saç büyümesiydi. Başımdaki bu özel yan etki için minnettardım ama vücudumun geri kalanı için rahatsız ediciydi.

Ergenliğe girmeden önce birkaç yıl boyunca toplum içine çıkamayacak kadar hastaydım, bu yüzden saç kesimi gibi şeyler pencereden dışarı çıktı. Bağışıklık sistemim için çok riskliydi. Ergenlik çağıma geldiğimde diyalize giriyordum ve nakil bekleme listesindeydim.

Saçlarımı seviyordum ama ne kadar zaman kaybettiğimi sürekli hatırlatıyordu. Hiç sahip olamadığım yılları santimlerle ölçebilirdim.

Louisa Mae beni ayna sırasının tam ortasındaki bir sandalyeye götürdü. Saçımın yarısını tutan tokayı başımın arkasından çıkardı ve bana uzattı.

"Benim için bacaklarını aç ve dik otur ki nasıl sarktığına iyice bakabileyim," dedi ellerini kilometrelerce uzunluktaki lülelerimin arasında gezdirirken. "Tanrım, ne kadar gür saçların var. Kesinlikle muhteşem, tatlım. Bugün ne yapıyoruz?"

Telefonumu çıkardım ve kaydettiğim fotoğrafı açtım. Çok sertti ama bazen kontrolü geri almak için sert önlemler almak gerekirdi. "Sence böyle bir şeyi başarabilir miyim?"

"Tatlım, mavi bir mohawk yapabilirsin." Omuzlarımı sıktı. "Ama bence bu sana çok yakışacak. Çok yakışacak."

Louisa bir süre saçımla oynadı, kesim için doğru uzunluğu buldu, sonra geri kalanını arkamda tuttu, böylece her şey söylendiğinde ve yapıldığında nerede biteceğini görebiliyordum. "Tam orada mı?"

Aynada kendimi inceledim. O haklıydı. Çok zor olacaktı. Ama ben hazırdım.

"Evet efendim."

"Seni yıkamadan ve makasımı çıkarmadan önce - bir *sürü* saçını almaktan bahsediyoruz. Neredeyse kıkına kadar inmiş ve

Omuzlarına kadar. Tekrar uzaması çok zaman alacaktır, özellikle de saçların bu kadar kıvrıcıkken. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Korkunç bir hata yapmadığımdan emin olmak için Beth, Layla ya da Brandie Jean'e mesaj atma dürtüsüne direndim.

Yapsaydım sahiplenirdim.

"Evet. Eminim."

Louisa'nın gözlerinde heyecan vardı. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Saçlarımı ayırıp yıldırım hızıyla örerken kıpırdamadan oturdum. "Bağışlamak ister misin?" diye sordu makaslara uzanırken.

Canlandım. "Bunu yapabilir miyim?"

"Elbette. Ağartılmamış ya da işlenmemiş ve gereğinden fazla uzunlukta koparıyorsunuz. Hatta sizin için göndeririz, böylece zahmete girmek zorunda kalmazsınız."

"Evet." Gülümsedim. "Hadi yapalım şunu."

Makası kaldırdı ve havada küçük bir şaklattı. "Hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldım. "Evet."

Louisa Mae tereddüt etmedi. Örgüyü sabit tuttu ve saçlarımın büyük kısmını omuzlarımın hemen altına gelene kadar kesti. Hala lastiğiyle bağlı olan uzun örgüyü havaya kaldırdı. "Başardın tatlım! Zor kısmı da bu!"

Bu sandalyede ağlamam. *Lanet olsun. Ağlıyordum.*

"Vay canına. Çok kısa." Kokladım, parmaklarımı uçlarında gezdirirken deli gibi gülümsedim. "Bayıldım!"

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun. Ağzının suyu akan o yakışıklı itfaiyeci ellerini senden çekemeyecek."

Ellerimi ağzıma kapattım.

Christie kafasını kordonla çevrili ağda alanından çıkardı ve kıs kıs güldü. "İstediğin kadar gizlice dolaş, ama söz konusu sen olunca bu çocuğun gözleri yemek tabağı gibi oluyor."

Louisa Mae güldü. "Hadi seni şampuanlayalım, sonra eğlence başlayabilir!"

Kuaförden çıktığımda 10 kilo hafiflemiş hissediyordum. Arabama doğru yürürken ensemdeki esinti muhteşemdi. Adımlarım canlı ve hafifti.

Ve sonra olduğum yerde durdum.

Büyük kırmızı fiyonklu beyaz bir kutu arabamın kaputuna tünemişti.

Etrafıma bakındım. Saat öğleden sonra üçü geçiyordu ama Ana Cadde hayalet bir kasabaya dönüşmüştü.

Karışan Creek'lilerin kokusunu aldım.

Kutuya yavaşça yaklaşıp iyice bir değerlendirdim. Üstündeki etikette ismim dolambaçlı bir hatla yazılmıştı ve kutunun üzerinde sokağın aşağısındaki butiğin logosu vardı.

Bomba olma ihtimalinin oldukça düşük olduğuna karar verdim. Sıfır değil, ama küçük.

Kutuyu kaptığım gibi sürücü koltuğuna atladım ve direksiyonu sonuna kadar geriye iterek kutuyu açmak için dirseğime kadar yer açtım. Fiyonk ustalıklarla bağlanmış ve kabartılmıştı ve içine girdiğimde bu el emeğinin gittiğini gördüğüme üzuldüm.

Üstü uçtu ve içine girmeye çalışırken kağıt mendili parçaladım. Hediye açmaktan hoşlanmadığını söyleyen herkes pis bir yalancıdır. "Vay anasını," diye mırıldandım giysiyi kaldırırken kesinlikle hiç kimseye.

Bu

vahşi, seksi ve tam benim ölçülerimdeydi.

Ön tarafına inci başlı bir iğneyle bir not iliştilmişti.

Bunu giy.

Elbisenin eteklerini çekiştirdim, zihinsel olarak kumaşın sihirli bir şekilde birkaç santim daha uzamasını diledim. Yeni saçımı seviyordum ama bugün vücudum için iyi bir gün değildi.

Ve bu elbise çok fazla vücut gösteriyordu.

Yüzüm her zamankinden biraz daha şişti ve göbeğim, ellerim ve ayak bileklerim biraz şişti. Gözlerimi kapattım ve uzun kollu ve yere kadar uzanan bir şey alma dürtüsüne direndim.

Austin antrenmanın ortasında bana el salladığından beri sessizdi ve bu sinir bozucuydu. Elbise ona ait olmalıydı, değil mi? Üzerinde benim adım yazıyordu ve bırakın ilk buluşma numarası yapmayı, takıldığımızı bile kimse bilmiyordu.

Romantik bir ilişki kurma niyetiyle dışarı çıkmadığımız için bu benim karar listemde yer almadı. Pratik yapıyorduk.

Ama tatlı Van Gogh, elinden geleni ardına koymuyordu.

Fazla makyaj yapmazdım - anaokulu öğrencileri yüzümü tamamen kapatmamı ya da çıplak gezmemi pek umursamazlardı - ama biraz rimel sürmüş ve yanaklarımı allıkla pembeleştirmişim. Dışarıda bir kamyon durdu, ben biraz ruj sürüp bulaştırırken motor gürledi.

Dolabımın en arkasında, okuldaki iş görüşmem için bir kez giydiğim ve bir daha asla giymediğim bir çift yüksek topuklu ayakkabı vardı. Onlar işimi görecekti. Bu tam olarak 'spor ayakkabı' tarzı bir elbise değildi.

Austin kapıyı çaldığı sırada topallayarak daireye girdim. "Kapı kilitli değil!" diye bağırdım, çantamı karıştırıp gerekli eşyaları bu durum için aldığım clutch'a yerleştirdim.

Austin içeri girerken, "Kilitli olması gerekirdi, Şeker," diye söylendi.

Arkamdaki selofan hışırdadı. Doğrudum ve döndüm, neredeyse karnına çarpıyordum.

Hale evet.

Austin kömür rengi pantolon, soluk mavi düğmeli bir ceket ve şık elbise ayakkabılarıyla karşımda duruyordu. Üst düğmeleri açıktı ve kendinden emin bir umursamazlık havası katıyordu. Giydiği blazer ceket onu seçkin gösteriyordu.

"Vay canına." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı. Bu ilgi karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Kendimi seksi hissediyordum ama öyle görünmüyordum.

Elindeki çiçeklere hiç aldırış etmedi. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, Caroline." Neredeyse çekingen bir tavırla uzandı ve omuzlarımın üzerinde dans eden kısa buklelere dokundu. "Buna bayıldım." Çenemi yukarı kaldırdı ve bana dikkatli bir öpücük verdi. "Seni gerçekten görebiliyorum."

Parmaklarımı sıktım ve gergin bir şekilde büktüm. "Ne demek istiyorsun?"

Austin yanağımı okşadı. "Saklanmıyorsun. Görünüşünün arkasına değil. Resimlerinin arkasına değil. Öğrencilerinin arkasına değil. Seni kendi ışığında görmek hoşuma gidiyor."

Ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılara baktım. "Giyinme oyunu oynuyormuşum gibi hissediyorum."

"Buraya gel." Austin çiçekleri mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve elimi tutarak beni yatak odama götürdü.

Evet, lütfen. Akşam yemeğini atlayabiliriz.

"Kendine bir bak." Beni aynanın önüne yerleştirdi ve arkamı vücuduna yasladı. "Lanet olsun, şu haline bak. Sen mükemmelsin, Sweets."

Elbiseyi ve vücuduma nasıl yapıştığını incelerken biraz daha uzun durdum. Göğsümün ve kalçalarımın üstü kırmızı satenle boyanmıştı. Sert tatlı kuplar ve spagetti askılar göğüslerimi tutuyordu. Etek ucu popomun bir el boyu kadar altındaydı.

"Bu ayakkabılarla yürümek biraz zor ama bana uyan tek ayakkabı onlar."

En ufak bir caydırıcılığı yoktu. "Bu gece saf günah gibi görünüyorsun. Onların içinde yürüyebiliyor olman umurumda değil. Sırf onları ayağında görmek için gerekirse bütün gece seni taşıyım."

"Elbise için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel."

Austin'in elleri kollarımda ve belimde dolaşmayı bırakmamıştı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

"O da ne?"

"Bunu sana sırf seni daracık bir şeyle görebilmek için almadım. Yine de bu kesinlikle bir artı."

Aynada kendime tekrar baktım. "O zaman neden?"

"Çünkü ben yapmazsam kendine bir kadın gibi hissetmek için izin vereceğini düşünmedim." Elleri kalçalarımın gezindikten sonra popomun üzerinden geçti. "Ne giyersen giy nefes kesici oluyorsun. Mesele elbise değil. Bu arada, Layla'dan biraz yardım aldım."

"Austin."

"Beni dinle, tatlım. Sen artık bir kız değilsin. Sen bir kadınsın. Kadın olmana izin ver. Seni nasıl mutlu ve rahat hissettiriyorsa öyle giyin ama kendini bir kadının taşıması gerektiği gibi taşı. Özgüvenli, güçlü ve özür dilemeyen." Ağır bir nefes verdi. "Ve lanet olsun, göğüslerin harika görünüyor."

Güldüm ve ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Austin ceketini çıkardı ve omuzlarıma örttü. Ağırlığı ve sıcaklığı rahatlatıcıydı. "Bugün hava oldukça sıcak ama üşümeni istemiyorum."

Döndü ve elimi tutarak beni yatak odasından dışarı çıkardı.

Kutsal Pollock. O pantolonun içindeki kıcı düpedüz pornografikti.

"Bunlar senin için," dedi ve umursamazca bir kenara attığı çiçekleri toplayıp bana uzattı. Kır çiçeklerinden oluşan demet rengarenk ve karmakarışıktı. Bayıldım.

"Çok güzeller. Onları suya sokmam için bana bir saniye verin, sonra gidebiliriz."

"Acele etme şekerim," dedi Austin.

Bir vazo bulmak için dolabı karıştırırken kıcımı izlediğini fark ettim. Ona alaycı bir kıpırdanma verdim ve bakışlarının sıcaklığının tadını çıkararak kendi kendime gülümsedim.

"Bu gece nereye gidiyoruz?" Çiçekleri selofandan çıkarıp suya koyduktan sonra pencereye yerleştirirken sordum.

"Raleigh şehir merkezinde bir yerde rezervasyon yaptırdım. Yolculuğun bize birlikte biraz daha fazla zaman kazandıracağını düşündüm."

Debriyajımı aldım. "Peki ya randevudan sonra?"

Austin beni buzdolabına doğru iterken nefesim kesildi. Eli elbisenin kısa eteğinden yukarı kayarken çaresizce nefes nefese kaldım. Kalın parmakları giydiğim tanga'nın kenarına dolandı ve aşağı çekti. Küçük kumaş parçası ayaklarımın dibine düştü.

Klitorisimi bulup başparmağıyla bastırırken dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "İlk randevunuz için mükemmel bir centilmen olacağım."

"Ya sonra?" İnledim.

Bir parmağını amıma sokarken kıkırdaması karanlık ve sinsiydi. "Ve sonra seni buraya geri getireceğim ve sana birkaç şey daha öğreteceğim."

AUSTIN

O Ben pastanın son lokması için Caroline'la mücadele ederken çatallar birbirine çarpıyordu. Raleigh şehir merkezindeki küçük bir lokantada yüksek bir masada oturuyorduk ve üç tur yemekten sonra tıka basa doymuştuk.

yeniden tasarlanmış lokanta yemeği. Genelde makarna ve peynir seven biri değildim ama Caroline'ın sipariş ettiği Mac Au Gratin orgazmı tetikleyebilirdi.

Tabaklarımızı paylaştık, ben onun kızarmış peynirli güzel ramekininden ve beraberindeki pancar salatasından örnek aldım, o da benim kısa kaburgalarımın ve kara lahana ile b r lce karışımından çaldı.

Kamyona geri dönmeye henüz hazır olmadığım için bir dilim pastayı paylaşması için tatlı dille ikna etmiştim. Arkadaşım o olunca sohbet etmek kolaydı.

Caroline yumuşadı ve sandalyesine geri oturdu. "Diş macununun son damlasını tüpten çıkarmaya çalışır gibi beni bu elbiseden çıkarmak zorunda kalacaksın. Tıka basa doluyum."

Güldüm ve pastanın geri kalanını lezzetli sefaletinden kurtardım. "O kadar iyi mi?"

Pe etesiyle ağzını sildi. "O peynirli makarnayla sevişmek istiyorum."

Garson hesabı bırakırken utangaç g l msemelerimizi paylaştık. Caroline cüzdanına uzandı ama ben ondan önce davrandım ve garsonun gitmesine fırsat vermeden kartımı tekrar eline tutuşturdum.

"Benim için para ödemek zorunda değilsin," dedi.

"Tabii ki istiyorum. Bu bir randevu, unutma. Ve ben bir beyefendiyim."

Çenesini elinin üzerine koydu. "Keşke tüm randevular böyle olsa."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını düşürdü. "Senin yanındayken gergin değilim. Bana ne beklemem gerektiğini daha olmadan söylüyorsun, böylece ben de ne olup bittiğini biliyordum gibi davranmak zorunda kalmıyorum." Caroline kendisine sorulmasına gerek kalmadan masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Bu çok basit bir jestti ama kalbimi kabarttı.

Şişen bir kalp ciddi bir kardiyak durum olmalı, değil mi?

Ellerimizi onunkileri tutacak şekilde çevirdim. "Bütün randevuların böyle olamayacağını düşündüren ne?"

"Çünkü seninle birlikte değiller." Bu cümle ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki onu da şaşırtmış gibiydi. Caroline boğazını temizledi. "Bilmiyorum. İlk kez *gerçek* bir randevuya çıktığımda, karşımdaki adamı seni tanıdığım kadar iyi tanımayacağım. Yani, neredeyse iki aydır birlikte takılıyoruz. Durup dururken olmadı."

"Birincisi, bu gerçek bir randevu," diye açıkladım. "İkincisi, randevular her zaman birdenbire olmak zorunda değil." Masadaki bir çizige baktım ve başparmağımla çizik üzerinde çalıştım. "Ama kiminle çıkıyorsan onunla rahat olmalısın."

Servis görevlisi kartımla geri döndü. Fişi imzaladım ve yedeğini cebime koydum.

Yola çıktığımızda güneşli olan yetmişlerden sonra hava oldukça soğumuştı. Caroline'ı takım elbisemin ceketine sardım ve onu tekrar o elbisenin içinde görebilmek için kamyoneti ne kadar hızlı ısıtabileceğimi hesaplamaya çalıştım.

"Anlıyorum," dedi ve kaldırımda yürürken konuşmamıza devam etti. Caroline iç çekti. "İlk randevumun hayatımı değiştireceğine neden bu kadar inandığımı bilmiyorum. Falls Creek seçkin bekârlarla dolu değil ki. Tabii... Brandie Jean değilsen."

Boğazıma safra kaçtı. "Sen, uh... arıyor muydun?"

Caroline güldü. "Hayır. Flört uygulamalarından birine girecektim ama okul yılı ve seninle birlikte karar listemi ele almak arasında, sanırım bunu eskisi kadar düşünmedim."

"Dikkatini dağıttığım için üzgünüm Şeker," dedim kapısını açıp elini tutarak onu koşu bandına doğru iterken.

Caroline krem rengi teni ve parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Üzülme."

Şehir merkezinin dışına çıkıp otoyola geri döndüğümüzde sessizdi.
Bir dakika sonra elinin benimkinin içine kaydığını hissettim.
Parmaklarımızı birleştirdim ve elini sıktım.

"Ee, nasıldım?" diye sordu.

Güldüm. "Ne?"

"Bilirsin işte... Randevuda. Bana bir not ver. Bir dahaki sefere ayarlamalar yapabilmem için bilmem gerek."

"Şekerim, bu bir ev ödevi değil."

"Biliyorum, ama ben-"

"Caroline," diye kestirip attım. Gözlerimi tekrar yola dikmeden önce ona bir bakış fırlatarak, "Randevular bir sınav değildir. Biriyle birlikte olmakla ilgili hiçbir şey test olmamalı. Ve eğer biri sana böyle hissettirirse, ona defolup gitmesini söyle."

Bizi eve bırakırken başını omzuma yasladı ve başka bir şey söylemedi.

Belki uyuyakalmıştır diye düşündüm, ama apartman kompleksine girdiğimde Caroline'i amaçsızca gösterge paneline bakarken buldum.

"İyi misin, Sweets?"

"Evet," diye memnuniyetle iç geçirdi.

"Sadece mutluyum." Başını öptüm ve motoru durdurdum. "Güzel." "Yarın çalışman gerekiyor, değil mi?"

"Evet." Kapıyı kapattım ve inmesine yardım etmek için etrafından dolaşım. "Sabah erkenden."

Bir an dudağını çiğnedi, soluk pembeden kiraz kırmızısına çevirdi.
"Kamyonda istasyon çantan olmazdı, değil mi?"

Ellerimi kalçalarına doğru kaydırırken sırttım. "Neden, Bayan Tyree. Benden geceyi geçirmemi mi istiyorsunuz?"

Parmak uçlarına kalktı ve karanlığın örtüsü altında bana bir öpücük verdi. "Evet."

"Lanet olsun, Sugar." Vücudumla onu kamyona hapsettim, yanaklarını avuçlayıp öperken onu gözlerden sakladım. İlk kez kalmıyordum ama ilk kez açıkça soruyordu.

Caroline güldü. "Bu bir evet mi?"

"Hayır demek için aklımı kaçırmış olmalıyım." Onu tekrar öptüm.
"Beth'i arayıp iyi olduğundan emin olmak için bana bir saniye ver."

"Yukarı çıkıp biraz daha rahat bir şeyler giyeceğim."

"Hayır, Sweets." Elbisesini yukarıda tutan minicik askıyı parmakladım. "Bunu senin için aldım. Üzerinden çıkarmak istiyorum."

Hormonlu kız kardeşinin öfkesini göze almaktansa Beth'e mesaj atmalıydım. Kamyonetin arkasından çantamı alıp omuzladığımda ve otoparkta yürürken Caroline'in elini sıkıca tuttuğumda azar işittim. Beth zorbalık ettiğim için bana bağırırken -tamam, *Raleigh'e gitmeden önce ve yemek sırasında Caroline tuvalete gittiğinde de ona mesaj atmıştım*- Caroline'a göz ucuyla bakmaya devam ettim.

Beth bu gece nerede kalacağımı ya da beni onun evine gitmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu sormadı bile. En azından ona yalan söylemek zorunda kalmadım.

Bir yanım ona neler yaptığımı anlatmak istiyordu.

Ama sonra Caroline'a tekrar baktım -rahat ve kaygısız- ve onu korkutma ya da güvenini kırma riskini almak istemedim.

"Ne kadar kötüydü?" Caroline kapısının kilidini açarken sordu.

Telefonumu cebime koydum. "Çocukluğumuzdan beri bana bu isimlerden bazılarını söylemediğine eminim."

Caroline'ın gülümsemesi şefkatliydi. "Zor zamanlar geçiriyor." Neden benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi görünüyordu?

Sinirimi bastırdım, çünkü en azından Beth birine açılıyordu. "Sana bir şey mi söyledi? Sabah bulantıları geçmeye başladığından beri her şeyin daha iyiye gittiğini sanıyordum."

Kapıyı açar açmaz yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Onun için zor olan hamilelik değil, Austin." Caroline'ın sesi sertti. Bir an için kendimi onun öğrencilerinden biri gibi hissettim. "Sik suratlı profesörün aklını kaçırmaması dışında, o iyi. Hayatının geri dönülmez bir şekilde değişmek üzere olduğunu bilmek onu zorluyor."

"Her ne saklıyorsan, söyle gitsin."

Caroline ellerimi ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Kız kardeşine duyduğun sevgi onun kaybettiği ya da en azından sahip olduğunu düşündüğü şeyin, yani bir eşin yerini tutamaz. Onun bir bebek bakıcısına ihtiyacı yok. Senin asla dolduramayacağın bir rolü senin doldurmana ihtiyacı yok. Onun ihtiyacı olan şey kardeşinin geri dönmesi."

Tek yapabildiğim orada durmak ve bunu kalbimden vurulmuş gibi kabullenmekti.

"Haddimi aştıysam özür dilerim," dedi Caroline, aramızda biraz daha mesafe bırakarak.

Bileğinden tuttum ve onu göğsüme çektim. "Asla, tatlım. Aklından geçenleri söylediğin için seninle gurur duyuyorum." Kapıyı arkamızdan kilitledim ve blazer ceketimi omuzlarından ittim. "Teşekkür ederim."

Caroline avuçlarını göğsüme doğru bastırdı. Onları orada tutarak kalp atışlarımın yoğunluğunu hissetmesine izin verdim.

Hepsi onun yüzündendi ve onun hiçbir fikri yoktu.

Göz kapakları ağır bir bakışa dönüştü. "Bu gece bana ne öğretiyorsun?"

Caroline şeytanın ta kendisiydi. O tatlı sesi saf kötülüktü, çünkü onunla ne yaptığını çok iyi biliyordu. *Özellikle de aramıza uzanıp pantolonumun üzerinden sikimi sıktığında.*

Yan tarafındaki fermuarı bulup aşağı çektim, sonra askıları omuzlarından aşağı ittim. Caroline kıvrımlarını ikinci bir deri gibi saran elbiseden sıyrıldı. Yemeğe çıkmadan önce külotunu giymesine izin vermediğim için Caroline mutfağın ortasında çırlçıplak durmuş, ne yapacağını söylememi bekliyordu.

Eğer şimdi ve burada ölürsem, mutlu bir adam olarak öleceğim.

Kemerimin tokasına dokunurken gözlerinde merak dans ediyordu.

Yanağını avuçladım. "O güzel kafanın içinde neler oluyor, güzelim?"

"Denemek istiyorum... Bilirsin... Seni ağzıma almak."

Sikeyim. Evet.

Sırıttım. "Buna hayır demeyeceğim ama emin misin?" Ellerimi kıkına doğru kaydurdum ve utanmadan okşadım. "Bunu tamamen seninle ilgili yapmaktan çok mutluyum."

Normalde soluk mavi olan gözleri neredeyse lacivertti. "Ben istiyorum. Bunu benim için yapıyorsun. Ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Onu kucağıma alıp omzuma attığımda Caroline ciyakladı. "Tanrım, bu hiç seksi değil," diye inledi.

Onu yatak odasına geri çekerken kıkına bir şaplak attım. "Her pozisyonda seksisin." Onu yatağa attım ve rekor bir sürede soyundum. Caroline komodinini açtığında daha sonra kullanmak üzere prezervatif almak için cüzdanımı çıkarmıştım.

"Ben hallederim," dedi ve bana yepyeni bir kutuya göz attı.

Cüzdanımı yere bıraktığım giysi yığınının üzerine attım. "Aferin kızıma." Sırıttım. "Senin için altın yıldız."

Güldü, hayatımın sonuna kadar duymak istediğim parlak, kabarcıklı bir sesle.

Yatakta doğruldum, sırtımı yatak başlığına dayadım ve sikimi okşadım. "Gel buraya," dedim, kalçamın yanındaki şiltedeki boşluğu okşayarak.

Kaşları çatıldı. "Bacaklarının arasında olmam gerekmiyor mu?"

"Evet, eğer boynunun ağrımamasını istiyorsan." Yatağı tekrar okşadım. "Bu ikimiz için de daha rahat."

Caroline yanıma kıvrıldı.

"Başını karnıma yasla."

Yüzünün sikime ne kadar yakın olduğunu fark etti ve yavaşça yere uzandı. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı. Sıcak nefesini aletimin üzerinde hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu.

"Elini etrafıma dola," dedim, aletimi bıraktım, böylece o devralabilirdi.

Parmakları şaftımın etrafını çok nazıkçe sardı. Merakı onu ele geçirdi ve taşaklarımı sıyırdı.

Sikeyim.

Yutkundum ve yüzüne boşalma dürtüsüyle nefes aldım.

Caroline bir eliyle taşaklarımı kavradı, ağırlığını test etti ve tüy kadar hafif bir tutuşla onlara masaj yaptı.

Başını arkaya eğdi ve bana baktı. "Ya bu işte iyi değilsem Bu mu?"

Kuru bir kahkaha attım. Caroline'ın ne kadar uçurumun kenarına geldiğinden haberi yoktu.

Beni. Sadece vücudumu keşfediyordu ve bunun görüntüsü beş alarmlı bir ateş kadar sıcaktı.

"Şekerim, bunun böyle olmayacağını garanti ederim. Senin böyle olman bile **ç o k** ateşli."

"Austin-"

"Güven bana, tatlım. Sana rehberlik edeceğim."

Vücudu gevşedi, sikimi pompalarken bacağımın yan tarafına doğru kıvrıldı. Geçici olarak dilinin ucu dışarı fırladı ve başının üzerinde gezindi.

Lanet olsun. Küçük bir dokunuş beni neredeyse patlatıyordu.

Kalitesiz bir nefes verdim. "İşte böyle, Sweets."

Caroline bunu yeşil ışık olarak algıladı ve dilini ucun etrafında döndürerek tekrar denedi.

Tamamen kontrolüm dışında bir inilti çıktı. "*Sikeyim.* Aynen böyle."

Biraz daha cesaretlendi ve sikimin ilk birkaç santimini dudaklarının arasına aldı. Boyutuna alışmaya çalışırken kaşları birbirine dolandı.

Parmaklarımı kısa saçlarının arkasına doladım ve başını nazikçe yukarı ve aşağı yönlendirdim. "Biraz daha, tatlım. Bunu kaldırabilirsin."

Caroline pozisyonunu değiştirip ayarlarken bacağına benimkinin üzerine attı. Yanağı karın kaslarıma yaslanmıştı, gözleri kapalı ve sakindi, bir elini şaftımın uzunluğunda, ağzını da başında kullanıyordu.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye homurdandım.

Sertçe emerken bana daha da yaklaştı.

Saçındaki elim sıkılaştı. Tırnaklarımın kafa derisine sürtünmesiyle inledi. Teninde tüyler diken diken oldu. Aşağı uzandım ve battaniyeyi vücudunun büyük bir kısmının üzerine çektim.

Avucumu yanağından aşağıya ve boynunun yan tarafına kaydardım, elimi boğazına dolamak ve çenesini kavramak için geri geldim. "Çeneni gevşet, tatlım."

Sikimin etrafında inledi.

Parmaklarımı çene kemiği boyunca bastırarak boğazındaki baskıyı sıkılaştırdım. Sikimi emerken o zarif kasların daraldığını hissetmek çok erotikti.

Caroline mutlu bir iç çekiş yaptı, bana hayatımın en iyi oral seksini yaparken rahatladı.

Performatif değildi. En büyük tahrik bana sadece zevk için zevk sunmasıydı.

Uzanıp taşaklarımı avuçladığında neredeyse boşalıyordum.

"Bu kadar yeter, tatlım."

Şaftıma karşı kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordum. Geri çekildi, ancak dili başımı okşarken beni daha da ağzına almak için.

Artan baskı inanılmazdı. "Caroline."

Emerken elini sıktı. Başımı geriye attım ve öyle yüksek sesle küfrettim ki komşuları muhtemelen beni duydu. "Şekerim, durmalısın. Boşalacağım."

Caroline geri çekildi. "Ama-"

Onu idare edebilmek hoşuma gidiyordu. Onu sırtüstü yatırdım ve komodini açıp sakladığı prezervatifleri bulmadan önce üstünden destek aldım. Birini kaptım ve paketi yırttım.

"Heyecanını seviyorum-" Lastiği taktım ve dizimle bacaklarına vurarak açtım. "-ama sikimle olan ilişkini olumlu tutmayı tercih ederim. Seni boğmak istemiyorum." Boğazının kenarını öptüm. "Henüz."

Benimle tartışmadan ve ağzını boşalmamla doldurmak istememe neden olmadan önce, aşağı doğru eğildim ve yarığını yaladım, onun da benim kadar hazır olduğundan emin oldum.

Caroline omurgasını dikleştirdi, gözleri başının arkasına kaydı.

Tekrar yukarı çıktığımda kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bacaklarını kalçalarıma doladım ve eve doğru kaydım.

İçine daldığımda Caroline inledi. "Hareket et. Lütfen kımılma," diye inledi.

Ben kimdim ki tartışayım? Ona sertçe girdim. Caroline etrafımda sıkıştı. "Kahretsin, sikimi boğmaya mı çalışıyorsun?"

Daha sert, daha hızlı fısıltıları beni teşvik etti. İlk kez becerdiğim o masum güvercin gitmişti. Caroline beni nasıl alacağını öğrenmişti. Benimle nasıl hareket edeceğini. Neyi sevdiğini biliyordu ve bana söylemekten çekinmiyordu. İkimiz birlikte çalıştık, benzini yalayan ve kükreyen bir cehennemde tutuşan kıvılcımlar gibi coşkuyu kovaladık.

Yüz ifadesi şaşkındı. "Buna ihtiyacım var."

Onun içinde tuttum ve o sınırdaki olana kadar klitorisine karşı toprakladım. "Neye ihtiyacın var?"

Caroline hiç cevap vermedi. Orgazmı zirveye ulaşıp çökerken sessizleşti ve kaskatı kesildi. Ben de çok geride değildim.

Yüksekten indiğimizde temizlendik ve biraz uyumak için hazırlandık. İş çantamı yatağın yan tarafına koymuştum, sabah için hazırdım.

Onunla birlikte yorganın altına girmek çok doğaldı. Hiç tereddüt etmeden kollarıma kıvrıldı. Bilinç ve uykunun kesiştiği noktaya ulaştığımızda ona sarıldım.

"Neye ihtiyacın vardı, Şeker?" Hâlâ uyanık olup olmadığından emin olamadığım için sessizce sordum.

Caroline'ın eli göğsümde gezindi. Fısıltısı bir tüy gibi yumuşaktı. "Sen."

AUSTIN

"Austin, kalkmamız gerek," diye fısıldadı Caroline göğsüme. Kollarımı omuzlarına daha sıkı dolayarak onu kendime sabitledim. "Kim demiş?"

"Maaş çeklerimizi imzalayan vergi mükellefleri" diye karşılık verdi.

"Peki. Bana beş dakika daha ver," diye homurdandım ve onu kaşıklayabilmek için yan çevirmeye başladım. Yüzümü saçlarının tepesine gömdüm ve onu içime çektim.

Caroline elimden kurtulmaya çalıştı. "Beş dakika on dakikaya dönecek. Kalk ve saldır, Hale."

"Seni bu yatağa bağlamayacağımı düşünmen çok komik, Şekerim." Başımı eğdim ve kulak memesini ısırarak ondan bir ciyıklama sesi çıkardım. "Ben senden daha büyüğüm."

Kollarımda yuvarlandı ve benimle yüzleşti. "O zaman kendi boyunda birini seç."

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Seninle uğraşmak hoşuma gidiyor."

Başını tekrar göğsüme yaslarken ağzı yumuşak bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ben de sevdim."

Çıplak sırtını aşağı yukarı okşadığımda rahatladı. "İyi uyudun mu?"

"Mhmm."

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Caroline bir kaşını kaldırdı. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Bana her an patlayacakmışım gibi davranma. Bir randevuya çıktık ve eve döndüğümüzde biraz geç kalmıştık. Bugün biraz yorgun olacağım ama hayat böyle."

"Bu senin için endişelenmeyeceğim anlamına gelmez."

İşte o zaman ite kaka kollarımdan kurtuldu. "Hazırlanıp okula gitmeliyim," diye kestirip attı.

"Sweets-"

Ama banyo kapısını çoktan kapatmıştı.

Soğukkanlılığımı koruyarak çantamı karıştırdım ve kıyafetlerimi giydikten sonra yatağını düzelterip yastıklarını yerleştirdim.

Caroline dışarı çıktığında yer değiştirdik; ben banyoyu kullanıyordum, o da giyiniyordu. Ben dışarı çıktığımda, o kapıda çantasını omuzluyordu.

Merdivenlerden inerken onun elini tutarken, "Senin için endişeleneceğim," dedim. "Ben böyleyim işte."

"Bunu biliyorum," dedi sakince, çantasını arabasına atarken. "Ama hayatımın ilk yirmi bir yılını şımartılarak geçirdim. Bu yüzden, eğer iyi olduğumu söylüyorsam, kendi sınırlarımı bildiğime güvenmeni istiyorum."

Bu cevap hiç hoşuma gitmemişti ama hayatında bu konuda onunla tartışmamı gerektirecek bir yere de sahip değildim.

"Hey." Sürücü koltuğuna kaymadan önce kolundan tuttum. Caroline dönerek göğsüme çarptı. Çenesini yukarı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Umarım okulda iyi bir gün geçirirsin, Şeker."

"Teşekkürler." Parmak uçlarına kalktı, boynunu bükerek yanağını gagaladı.

"Bu benim için yeterince iyi değil." Onu arabanın kenarına yasladım ve dudaklarından öptüm. "Bu daha iyi."

"Listeyi neredeyse bitirdik," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Düşündüğüm kadar uzun sürmedi."

Kendi kendime, *ona aşık olmam için yeterince uzun bir süre olduğunu* düşündüm. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bütün bu anlaşma Caroline'ın bağımsızlığını ele geçirmesiyle ilgiliydi.

O içeri girerken kapısını açık tuttum. "Dikkatli sürün, Bayan Tyree."

Caroline camını indirdi ve elimi tuttu. "Bugün güvende kal." Sonra sessizce ekledi, "Lütfen?"

Başımı içeri eğdim ve sırf istediğim için onu öptüm. "Söz veriyorum. Eve gittiğinde beni ara. Eğer uyum sağlarsak seni geri arayacağım."

Kalbim bedenimin dışındaymış gibi hissederek uzaklaşmasını izledim.
Boku yemiştim.

İstasyonda olmam gerekmeden önce hâlâ biraz zamanım vardı.
Programlarımız oldukça zıt olduğu için Beth'i nadiren görüyordum.

Suçluluk duygusu sarmaşıklar gibi etrafımda dolanıyor, içimdeki yaşamı boğuyordu.

Caroline'la o kadar meşguldüm ki, en başta burada bulunma nedenimin fark edilmemesine izin veriyordum.

Kahretsin.

Kasabaya doğru hızla ilerledim ve yolda birkaç ihtiyacımı karşıladım. O günlerde Falls Creek'in sahildeki gibi karmaşık yollara sahip olmamasına seviniyordum. Dirseğime ulaşmak için kırımın etrafından dolaşmadığım için oldukça hızlı bir şekilde dolaşabiliyordum.

Beth'in dubleks dairesinin kapısını açtığımda ilk gördüğüm şey sehpanın üzerinde bir düzine mum yanıyordu... hemen yanında da bir yığın kâğıt. *Yüce Tanrım, bana anevrizma geçirtcekti.*

Beth banyodan çıkıp dehşet içinde çığlık attığında hepsini üflemeği yarılamaştım.

"Siktir!" Bir elini kalbine, diğerini karnına bastırdı. "Burada ne halt ediyorsun? Evde olmayacağını söylediğini sanıyordum."

Fırından aldığım ganimetleri kaldırdım. "İstasyonda olmam gerekmeden önce sana kahvaltı getirdim. Bu hafta sonu gelmediğim için kendimi kötü hissettim."

Almaya karar vermeden önce kâğıt torbaya şüpheyle baktı. "Hafta sonu için eve gittiğini falan düşünmüştüm."

Doğru. Çünkü Beth'e göre Falls Creek onun eviydi. Benim değil.

Onun için aldığım kişi ve kruvasan dilimini çıkardı ve tabağa bıraktı. "İyiymiş," diye devam etti. "Saklandım."

"Neden?"

Omuz silkti. "Canım pek bir şey yapmak istemedi."

Zihnimde alarmlar çalmaya başladı, neyin yanlış gidebileceğine dair sonsuz bir olasılık döngüsü zihnimde gezindi. "Bir sonraki randevunuzdan önce kadın doğum uzmanınızı görmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi bir ağız dolusu kişinin arasından.

"Biliyor musun, depresyon ve hamilelik üzerine bir makale okuyordum ve bebek doğmadan önce de aynı 'bebek hüznünü' yaşayabileceğinizi söylüyordu.

Bazı kadınların doğum sonrası dönemde yaptığı gibi."

Kruvasanı yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. "Gerçekten stresli bir haftadan sonra neden bütün hafta sonu uyumak istediğimi sorgulamak için geldiysen, gidebilirsin. Ben iyiyim. Senin gibi maraton koşmadığım ve lastik takla atmadığım için özür dilerim."

"Neden stresliydi?"

"Hiçbir şey," diye kestirip attı. "Söylediğimi unut."

Ha. Sanki bu olmak üzereydi.

"Bethany Marie Hale, bana *tam olarak* ne olduğunu anlat."

"Hiçbir şey!" diye bağırdı, başını arkaya atıp tavana bakarak. "Ben iyiyim."

Eğer hayatımdaki bir kadın daha bana yalan söyleyip iyi olduğunu söyleseydi.

"Kes şunu ve konuş benimle. Bana ne olduğunu anlatmazsan bunu düzeltemem."

"Hiçbir şeyi düzeltmene ihtiyacım yok, Austin!" Beth tabağı sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "Senin küçük kardeşin olduğumu anlıyorum ama ben çocuk değilim. Çocuk sahibi olmak üzereyim. Ve sen annem ve babam gibi üzerime çullanıp insanları boğarak öldürmeden de kötü günler geçirmeye hakkım var. Ama sen de tıpkı onlar gibisin." Elini bana doğru savurdu. "Hayatında hiç hata yapmamış, altın çocuk ilk doğan. Mükemmel olduğun için tebrikler, ama senin gibi olmak için beni düzeltmene ihtiyacım yok."

İnsanlarla ilgilenmek ne zamandan beri kötü bir şey oldu? Büyürken, bu bizim evimizin altın kuralıydı.

Başkalarının size yaptıklarını siz de onlara yapmayın. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, onlar için ihtiyaç duydukları şeyi yapın.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok!" diye bağırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Beni düzeltmene ihtiyacım yok. Sadece burada olup bana her şeyin yoluna gireceğini söylemene ihtiyacım var."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak sehpanın kenarına oturdum. "Her şeyi yanlış mı yaptım?"

Beth sandalyesine oturdu. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Ben sadece kafamdan uyduruyorum ve ne yaptığımı biliyormuş gibi davranıyorum." Burnunu çekti. "Bradley'nin hamile olduğumu öğrendiğimde yaptığı gibi beni terslemesi... Beni korkuttu. Hâlâ da biraz korkuyorum. Sana burada ihtiyacım var ama bunu çözmeliyiz."

"Sen benim kız kardeşimsin," diye başladım. "Benim *küçük kız* kardeşimsin, kaç yaşına gelersen gel.

Ve sizi kurtarmak her zaman ilk içgüdüm olacak."

Kızgın ifadesi yumuşadı. "Anne olacağım." "Ve ben de senin çocuğunun ağzına sıçacağım."

Kaşlarını çattı. "Kesinlikle yapmayacaksın." "Buna emin olabilirsiniz," diye kestirip attım.

Yumuşak bir iç geçirdi. "En azından evini satmamışsın."

Bir an bile düşünmeden, "Falls Creek'ten ayrılacağımı düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz," dedim.

Caroline'ın, Beth'in kardeşi olmam gerektiğini hatırlatması aklıma ilk gelen şey oldu.

"Ama belki de kasabada kendime bir yer tutmayı düşünebilirim. Zaten çocuk odası için buradaki boş odaya ihtiyacın olacak. Sonsuza kadar burada kalamam."

"Seni dışladığımı düşünmeni istemiyorum," dedi Beth. "Ben sadece ... Bunu kendi başıma yapabileceğimi bilmem gerekiyor - yapmak zorunda olmasam bile."

"Yapabilirsin, ufaklık." Ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "İşe gitmem gerek. Yarın görüşecek miyiz?"

"Sabah dersim var ve öğle yemeğinden sonra boşum," dedi. "Ama bu beşiği internette gördüm. Satan kişinin baltalı bir katil olması ihtimaline karşı benimle gelmek ister misin?"

Güldüm. "Tamamdır."

Keskin bir ısıklık sesi Copper Mule'un avlusunda yankılandı. Vardiyamdan sonra bir şeyler yemek için ön kapıyı açarken omzumun üzerinden baktım. Callum bana el sallıyordu. O, Layla ve Shane açık hava ısıtıcılarından birinin yanındaki masayı ele geçirmişlerdi ve aralarına bir ordu için uygun bir kahvaltı ziyafeti yaymışlardı.

"Günaydın," dedim.

Layla sandalyesinde döndü. "Orada duracak mısın yoksa bize katılacak mısın?"

Ellerimi savunurcasına kaldırdım. "Partinizi bölmek istemem."

"Hayır," dedi Shane kahvesini yudumlarken. "O ben oluyorum. Kahvaltılarını mahvettim. Üç kişi kalabalık, dört kişi parti demektir."

Pes ettim ve avluyu kaldırımından ayıran alçak ferforje çitin etrafından dolanarak ön girişten çıktım.

Tiffany, açık masaların etrafında dans edip kahveleri doldururken, "Merhaba seksi şey," dedi. "Size ne ikram edebilirim?"

Layla'nın tabağındaki her neyse harika kokuyordu. Onu işaret ettim. "Bunu alacağım."

"Pimiento peynirli bisküvi ve patates kızartması?" "Evet, hanımefendi."

"Yumurtanı nasıl istersin?"

"Güneşli tarafı yukarı."

"İçmek için mi?"

"Kahve."

Kalemi bileti kazıdı. "Hemen geliyorum." "Yeni mi iniyorsun?" Layla sordu.

"Evet," diye inledim, ellerimi yüzümde ovuşturarak. "Uzun bir gece. Gidip yatacağım ve sonra Beth'le birlikte beşik almaya gideceğim. Girecek misin yoksa çıkacak mısın?"

Layla kendini işaret etti. "Az önce yirmi dördü bitirdim." Callum ve Shane'i, polis memuru ve EMS üniforması giymiş iki adamı işaret etti. "İçeri girmek üzereler. Cal ve ben kahvaltı için buluşmaya karar verdik, çünkü son birkaç gündür birbirimizi sadece geçerken gördük."

"Beth nasıl?" Callum, Layla'nın tabağından bir kızarmış patates çalıp ağzına atarken sordu.

Tiffany tekrar tur atıp yemeğimi bırakana ve bisküvi ve kahve için buluşan bir avuç müşteriye çeklerini dağıtana kadar bekledim.

Peynirli bisküvinin yarısını mideye indirdim, sonra içimi çektim. "Sanırım olabildiğince iyi durumda. Her ne kadar bundan nefret etsem de, önümüzdeki birkaç ay boyunca etrafında dolanmama ihtiyacı yok."

Callum kaşlarını çattı. "Beaufort'a geri mi dönüyorsun?" "Hayır."

Caroline'ın gözlemleri, dün işe başlamadan önce Beth ile yaptığım konuşmayla karışarak zihnimde dolaştı.

"Ama ben... Ben daha çok kardeş, daha az ebeveyn olmaya çalışıyorum. Beth de anne olacak ve bebek için hazırlanmaya başlayabilmesi için boş bir alana ihtiyacı var. Yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olabilmek için yakınlarda bir yer bulmaya çalışacağım."

Layla'nın çatalı tabağını sıyırarak kırıntıları topladı. "Hepiniz yakınsınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Haleler böyledir. Önce aile."

"Kulağa Mousaviler gibi geliyor," dedi Callum kahvesini Layla'ya doğru eğerek.

"Bir yer aramaya mı başladın?" Shane sordu.

"Hayır." Bir ev kızartması bıçakladım. "Önce uyumam lazım."

Callum kendini beğenmiş bir bakışla, "İyi şanslar," dedi. "Kiralık bulmak bu şehirde samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

Layla, nişanlısıyla telepatik olarak iletişim kuruyormuş gibi sırıttı.

İnledim. "Harika."

Shane, "Eğer bir oda arkadaşı senin için sorun değilse, boş bir yatak odam var," dedi. Kahvesini yudumlarken kıkırdadı. "Ve bunun bir sadaka olduğunu düşünmeden önce, kiranın ve faturaların yarısını ve beni evlat edinen bir kedinin yarısını alacaksın."

Bir kaşımı kaldırdım. "*Seni* bir kedi mi evlat edindi?"

Omuz silkti. "Küçük pislik ben taşınırken geldi, sanki buranın sahibiymiş gibi kapıdan içeri girdi, tüylü kışını kanepeme koydu ve bir daha da gitmedi."

"Aww," dedi Layla, çenesini elinin içine bırakarak. "Bu küçük kankalık çok sevimli olacak."

Shane ağzını sildi ve peçetesini yere attı. "Teklifim geçerli. Gelip evi görmek istersen bana mesaj at. Benim gitmem gerek."

"Ben de," dedi Callum masadan uzaklaşarak. Masanın etrafında döndü ve Layla'yı öptü. "Biraz uyu, *Asal*."

Layla onun elini sıktı. "Güvende kal. Seni

seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Shane elini kaldırdı. "Bir sonraki vardiyada görüşürüz."

Layla, Shane ve Callum köşede kaybolana kadar oyalandı. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, "Elbiseyi beğendi mi?" diye sordu.

Ne kadar yorgun olduğum önemli değildi. Gülümsedim. "İşe yaradı."

"Bana karşı nazlanma. İkinizin etrafta gizlice dolaştığınızı biliyorum. takılmak."

"Öyle bir şey değil," dedim savunmacı bir tavırla. Layla'nın benim de dahil olduğumu bilmesi umurunda değildi ama Caroline'ın ders dışı faaliyetlerinin herkes tarafından bilinmesi konusunda ne hissettiğinden emin değildim.

Bir kahkaha attı. "Doğru ya. Çünkü *sadece arkadaşın* olan bir kadın için böyle bir elbise alırsın."

"İyi," diye kabul ettim. "Bu ... gidiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kahvaltımın kalıntılarını karıştırdım.

"Hadi," dedi Layla, Tiffany'ye bir kahve daha içmesi için işaret ederek. "Beaufort'ta yakın olmadığımızı biliyorum, ama seni yeterince gördüm ve bunun -" beni işaret etti "- senin en iyi halin olmadığını anladım. Neler oluyor?"

İkimiz de vardiya sonrası yorgunluğun kalpten kalbe geçtiği türden bir yorgunluk hissediyorduk. Layla da bunu biliyordu. Gözlerinin altındaki torbalar her şeyi ele veriyordu.

"Neyi yanlış yapıyorum?" Ellerimin topuklarını gözbebeklerime bastırırken sordum.

"Hayatımdaki kadınlar her şeyi kendi başlarına yapmaya çalışarak beni deli ediyorlar. Ben sadece-" Hayal kırıklığı içinde ofladım. "Onu önemsiyorum. Tamam mı? İkisini de önemsiyorum. Hem de çok." Beth ve Caroline'ı aynı kefeye koymanın kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark edince ekledim: "Farklı tabii. İkisini de önemsiyorum, sadece farklı şekilde. Her şeyi düzeltmek istediğimde elimden geleni yapmak zor oluyor."

"Merak etme. Anlıyorum."

"Bunun için çok yaşıyım, Layla."

"Katılıyorum," dedi ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Bak, Caroline ile tam olarak neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama ne istediğini ve kiminle istediğini bilmiyormuş gibi davranmak için çok yaşılsın. Tam da onu koruduğunu söylediğin olgunlaşmamış dangalaklar gibi davranıyorsun."

İnledim. "Hatırlat da bir daha bütün gece uyumadan seninle kahvaltı etmeyeyim."

Layla güldü.

"Neden hayatımdaki kadınlar onlarla ilgilenmeme izin vermiyor?"

"Biraz ileri gideceğim ve diyeceğim ki Caroline senin Beth'e nasıl davrandığını görüyor ve senin aslında ona ilgi duymadığından ve sadece başka bir ebeveyn olacağından korkuyor. Beth de senin ona anaç bir tavuk gibi davrandığın için kendisinin anne olmak için yeterli donanıma sahip olmadığından endişeleniyor." Kahvesini yudumladı. "Beth'in evinden taşınmanla birlikte doğru yolda ilerliyorsun gibi görünüyor. O yüzden Caroline'a odaklanalım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu konuşma için fazlasıyla hazırlıklı görünüyorsun."

Layla sırtıttı. "Tüm bunların olması için Brandie Jean'le kim plan yaptı sanıyorsunuz? Neredeyse bıçaklandıktan sonra burada birlikte yemek yediğinizden beri gözümüz üzerinizdeydi. Beaufort'taki kızlara bile sizi takip ettirdim."

Başımı salladım. "Bilmeliydim. Siz hemşirelerde o çılgın çizgi var."

Layla kahvesini bitirdi ve Callum'la hesabını ödemek için kartını çıkardı. "Bak. Tavsiyemi ister misin?"

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Şimdiye kadar gördüğü tek şey, bir krize müdahale ederken nasıl bir adam olduğun. Anlıyorum, hayatınızın bu kısımlarını birbirinden ayırmak zor olabilir ama bunu çözmek zorundasınız. Bu konuda yalnız değilsin. Callum'a her zaman onun işi olmadığını hatırlatmak zorundayım ve bazen o da bana aynısını yapmak zorunda kalıyor. Ona eşitmiş gibi davran. Bir proje gibi değil. O cevap vermen gereken bir çağrı değil. Mesain bittiğinde sesler kesilir. Beth'in etrafında dolanmaya çalışmadığın ya da buraya ayak uydurmaya çalışmadığın zaman Caroline'a kim olduğunu göster."

CAROLINE

T Beth'in ön kapısına bakarken midemde bir kaya parçası vardı. Şenlikli Aziz Patrick Günü çelengi bile içimdeki korkuyu bastıramadı. Kapıyı çaldım, sonra hızla ellerimi ceplerime sokup sarsıntıları uzak tutmak.

Çağrılmışım.

Kapı hızla açıldı ve Beth tozluk ve Beaufort Fire kapüşonlu bir tişörtle göründü. Austin'in olamayacak kadar küçüktü. Eyaletin öbür ucunda yaşarlarken ona destek olmanın bir yolu olmalıydı bu.

"Hey," dedi bal rengi saçlarını yüzüne doğru savurarak. "Bütün gün burada dikilip duracak mısın? Hava buz gibi. O güzel kışını buraya getir."

Sadece dondurucu değildi. Soğuk bir bıçak gibi kemiklerime işliyordu. Yazın hemen köşede olduğunu düşündüren tek tük sıcak günlerden biri için neler vermezdim.

"Hey," dedim, nefesim etrafımda bulanıklaşıyordu.

"Çok tatlı görünüyorsun," dedi içeri girerken. "Yeni kıyafet mi?"

Bir hevesle aldığım parçalara baktım. Elbise, dökümlü eteklerime göre biraz daha vücuda oturan, belden kuşaklı ve üzerinde bir hırka olan bir elbiseydi. Austin ile randevumda giydiğim topuklu ayakkabıları bile giymiştim. Onlarla öğretmenlik yapmamıştım, onun için Keds ayakkabılarımı giymiştim ve okuldan sonra topukluları giymiştim. Saçlarımı yarıya kadar arkaya toplamıştım, omuzlarımda dans eden kısa uçları hâlâ başımı döndürüyordu.

"Evet. Sadece biraz değişiklik yapayım dedim."

"Harika görünüyorsun!" dedi. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Mutfak tezgâhının üzerine serpiştirilmiş smorgasbord, beş yaşındaki bir çocuğun rüyasıydı. Her şeyi inceledim. Ekşi sakızlı kurtlar, oreolar, her çeşitten cipsler ve fırından yeni çıkmış koca bir tepsi patates kızartması vardı. Her türlü sos ve çeşni buzdolabından çıkarılmış ve yanlarına dizilmişti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sabah bulantıları geçiyor mu?"

Beth ağzına bir tane attı. "Evet. Tanrıya şükür. Tam da aşerme krizine girecekken. Austin de oldukça meşguldü, o yüzden çok fazla ensemde solumuyor."

Evet, çünkü o benim yatağımdaydı.

Aslında neredeyse arka arkaya vardiyalarda çalışıyordu. Ama boş zamanlarında kafası çok ama *çok* meşguldü.

Ve işte yine o suçluluk duygusu.

"Ee, neler yapıyorsun?" diye sordu. "Resim yaptığını falan biliyorum ama yemin ederim son zamanlarda çok sessizsin. Bizden kaçmıyorsun, değil mi? Yani, BJ'in biraz fazla olabileceğini biliyorum ama onu benden daha uzun süredir tanıyorsun."

"Senden kaçtığım falan yok," diye ciyakladım. *Tatlı Kara Walker, berbat bir yalancıydım.*

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

Austin: Hafta sonun nasıl geçiyor?

Saçmalık.

Neşe, yürüyen bir Jackson Pollock'muşum gibi yüzüme sıçradı.

"Ooh," diye mırıldandı. "Kim o? Bu yüzden mi bu kadar tehlikeli davranıyorsun?"

Biriyle görüşüyorsun, değil mi?" "Öyle

bir şey değil!" Ağzımdan

kaçırdım.

Beth kıkırdadı. "Bence tam olarak öyle! Kim o?" Düpedüz sersemlemişti. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu ondan almak istemedim.

"Um... sadece B&B'deki yılbaşı partisinde tanıştığım biri." Bu yeterince belirsizdi, değil mi?

Nefes nefese kaldı. "*Kim!*"

"Ama çıkmıyoruz," diye açıkladım. "Sadece... takılıyoruz." Çatlak bir kapıdan bir beşik ve bir galon boya gördüm. "Çocuk odasına mı başlıyorsun?"

Bu onun dikkatini benim pek de aşk dolu olmayan hayatımdan uzaklaştırmaya yetti.

"Sadece temel şeyler." Elini karnının üzerinde gezdirdi. "İnternette ucuza çok güzel bir beşik aldım ve Austin eve gitmeden önce duvarları benim için boyayacağını söyledi."

Ne?

Sadece bu hafta sonu listeden bir şey yapmak isteyip istemediğimi öğrenmek için mesaj attığını, artık buralarda olmayacağını söylemediğini düşünmüştüm. Sesimi mümkün olduğunca sabit tutmaya çalıştım. "Beaufort'a geri mi dönüyor?"

Merakla bana baktı. "Evet. Biraz boş vakti var. Kendim yapardım ama boya dumanının etrafında olmamam konusunda ısrar etti. Muhtemelen haklıdır."

Midem bulandı. "Ne renge boyayacaksın?"

Elini ekşi sakızlı kurt torbasına sokarken odayı işaret etti. "Sadece bej. Bu küçük baş belasının kız mı erkek mi olduğunu gelecek ay öğrenip süslemeler yaptıracağım."

Sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı peri masalı şatolarının hayalleri zihnimde uçtu. Ya da belki ormanlık yaratıklarla dolu büyülü bir orman. Ve sonra fikirler patladı. Deniz kızları ya da korsanlar, dağlar ya da orman hayvanları. Olasılıklar sonsuzdu. "Biliyor musun, senin için bir duvar resmi yapabilirim."

"Gerçekten mi?" Kaşları neredeyse yüzünden fırlayacaktı. "Bunu yapar mısın?" "Tabii ki!"

Ve belki de kardeşiyle gizlice dolaşmamı affettirmek için yeterli olurdu.

Ya da belki de liste bittiğinde onun yörüngesinde biraz daha fazla zaman geçirmemi sağlayacaktı. Çünkü o her ne kadar bitmesine hazır olsa da ben değildim.

"HEY, SWEETS." Austin daireme girdi. Cuma günü saat akşamın yedisiydi ve ben çoktan pijamalarımı giymiştim. *Bana iç çamaşırı dükkanından aldığı güzel pijamalar.*

Kanepeye kıvrılmışım, bir fincan çayı yudumlarken kucağımda bir battaniye vardı. "Hey. Her şey yolunda mı?"

Austin yatağa girmeden dakikalar önce bana mesaj atmış ve gelip gelemeyeceğini sormuştu.

Kapıyı arkasından kilitledi. "Evet. Uzun bir hafta sonun var, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet?" Pazartesi Başkanlık Günü'ydü ve okul kapalıydı.

"Planınız var mı?"

Boya ile doldurulmayı bekleyen boş tuvale baktım. "Hayır mı?"

Austin ellerini kanepenin koluna dayadı. "Yani, listeni bitirebileceğimizi söylediysem, bitirebiliriz."

İçinde sarsılmış bir şeyler vardı. Tanıdığım o sakın, soğukkanlı, soğukkanlı adamdan farklı bir şey. Biraz daha dik oturdum. "Neler oluyor?"

"Listeyi bitirmek istiyorum."

O altı kelime içimi parçaladı. Liste bittiğinde, biz de bitmiştik.

Sinirlerimi yatıştırmak için ılık çaydan güçlendirici bir yudum aldım. "Eğer artık yapmak istemiyorsan..."

"Hayır-" diye araya girdi, parmak uçlarını gözlerine bastırarak. "Hayır, lanet olsun, Sweets. Bu... Olan biten hiç de bu değil. Bu işi bitirmek istiyorum. Bir patlama ile gitmek istiyorum."

Ona ihtiyatla baktım. "Tamam mı?" Esnedim. "Bu gece başlamak için biraz geç oldu. Yarın bir şeyler yapmak ister misin? Buralarda dansa gidebileceğimiz bir yer bilmiyorum ama bulabilirim."

"Ben hallederim," dedi, koltuğun etrafında dönüp bana bakarak. Bir dizi koltuğun üzerindeydi ve bir ayağını yere dayamıştı. Sanki o kadar büyük bir enerji yayılıyordu ki onu kontrol edemiyordu.

Uzandım ve yanağına dokundum. "Dün gece işte bir şey mi oldu?"

Austin bütün hafta uyumak ve çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Programı çılgıncaydı ve ikimiz birkaç mesaj dışında neredeyse hiç konuşmamıştık. Bu sabah o işten çıktığında ben okuldaydım.

"Uzun bir gece," diye itiraf etti.

Austin Hale gibi soğukkanlı birinin çöküşün eşiğinde olduğunu görmek nadir görülen bir şeydi.

Layla ara sıra Callum'la iş hayatlarında gördüklerinin evdeki yaşamlarını nasıl etkilediğinden bahsederdi ama Austin hiç etkilememişti.

Daha da yaklaştıım. "Bana bundan bahseder misin?" Gölümsemesi hüzünlüydü. "Anlatmamayı tercih ederim."

Zorlamadım. "Tamam. Bu gece kalıyor musun?"
"Eğer sorun olmazsa."

Beni güçlü ve bağımsız biri olarak görmesini istiyordum ama sanırım şu anda benim kendimi kanıtlamamdan çok onun ilgilenecek birine ihtiyacı vardı.

Kupamı bir kenara bıraktım ve elimi pazusuna doladım. "Beni yatağı götürür müsün?"

Elimi falan tutmasını bekliyordum ama beni kucakladı ve yatak odasına doğru yürürken beni göğsüne yasladı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim esneyerek. "Zaten uyumak üzereydim."

Yorganı üzerime çekip gözden kaybolurken, "Bir dakika bekle de kapıyı kilitleyeyim," dedi. Birkaç dakika sonra Austin banyodan çıktı, kapının güvenli olduğundan ve ışıkların kapalı olduğundan emin olmuştu. Yatağıma girer girmez kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti.

Bana her zamankinden daha sıkı sarıldı, nefesi kalitesizdi. "Ne oldu?" Karanlığa doğru fısıldadım.

Austin derin bir iç geçirdi. "Bu sabah ben inmeden hemen önce bir araba kazası oldu. Kafa kafaya çarpışma. Olay yerine ilk biz vardık. Zaten yorgundum, bütün gece çalışmıştık. Yeni evliydim. Arabalarının arkasında hala 'yeni evli' yazıyordu. Karısı başaramadı. Kadın ölmüştü ve kocası da kan kaybından ölürken arabanın içinde sıkışıp kalmıştı."

Kollarında döndüm ve kendimi göğsüne gömdüm. "Çok özür dilerim." Beni bir şamandıra gibi tutarken pazuları taşa dönüştü.

"Genelde bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Ben sordum.

"Spor salonuna git. Dikkatimi dağıtana kadar vücudumu acı çekmeye zorla." "Bu kulağı bir ceza gibi geliyor, dikkat dağıtma değil."

"Genellikle işe yarar."

Kusursuz fiziğı, işini ne kadar ciddiye aldığının sert bir uyanışydı. İşinin ona verdiği zarar derin kas çıkıntılarına kazınmıştı.

Yanağıımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. "Bu işe yarıyor mu?"

Kapımdan içeri daldığından beri ilk kez gerçek bir nefes aldı. "Evet." Nefes alış verişi kesilmişti ama kalp atışları yavaşlamıştı. "İşe yarıyor."

"UYAN."

Kaşıkladığım yastığı göğsüme yaklaştırdım ve inledim. "Sweets, uyan." Ofladım ve bir göz kapağımı açtım. "Dışarısı hâlâ karanlık ve bugün Cumartesi." Eller beni hafifçe sarstı. "Haydi, Şekerim. Uyan artık." Yuvarlanırken homurdanarak g ö ğ s ü n ü buldum ve sıcaklığına sarıldım. "Hayır."

Austin bana sarılırken kulağıma "Lanet olsun, pis oynuyorsun," diye mırıldandı. "Sana kahve sözü verirsem kalkacak mısın?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Hadi, Caroline." "Saat kaç bu arada?"

"İkiyi biraz geçiyor. Acele etmeliyiz."

"Sabahın ikisi mi?"

"Yedi saat sağlam bir uyku çektin. Kalk ve işinin başına dön." "On üç ya da on dört saat uyumak isterdim. İyi geceler."

"Hadi, Sweets." Boynumun arkasını öpmeye başladı. "Spontane ol."

Bir saat sonra, sebepsiz yere ve pervasızca paketlenmiş bir çantayla kendi isteğim dışında uyanmıştım.

"Bana hâlâ ne yaptığımızı ya da nereye gittiğimizi söylemedin," dedim kapıyı arkamdan kilitlerken. Austin çantamı omzuna atmış, benim elimi de onunkine koymuştu.

"Beş numaralı karar, biraz da üç numaralı karar." Burnumun kenarını sıktım. "Çok yorgunum. Benim için hecele."

Kıkırdadı, beni merdivenlerden aşağı çekerken adımlarında bir yay vardı. Görünüşe göre tek ihtiyacı olan, zihinsel bunalımdan kurtulmak için birkaç saatliğine sarılacağı biriydi. "Sabah insanı değilsin, değil mi?"

"Ben normal bir sabah insanıyım. Sabahın ikisinde yataktan sürüklenerek çıkarılmak normal değil. Git Callum'u falan ara. Gece vardiyasındaysa, eminim

Domuz Muriel'in kasabada terör estirmesini engellerken ona eşlik edilmesini çok ister."

"Spontane bir yolculuğa çıkıyoruz," dedi eşyalarımızı kamyonetin arka koltuğuna atarken ve kalkmama yardım etmek için kapımı açarken.

Üstüm başım sarılıydı ama tek kelime etmeden paltosunu çıkardı ve battaniye gibi üzerime örttü.

"Ee," dedi adam elinde harita bile olmadan otoyola çıkarken. "Yolculuk neden listendeydi?"

Omuz silktim. "Falls Creek'ten hiç uzaklaşmadım. En uzak gittiğim yer Raleigh ve orası da evden bir saatten az uzaklıkta. Sadece farklı bir yer görmek istedim. Benzin istasyonunda atıştırmalıklar yemek, müzik dinlemek, alışılmışın dışında yaşamak."

"Tatil ya da başka bir şey yok mu?"

Başımı salladım. "Çocukluğumun çoğunu hastanelerde ve hastanelerden uzakta geçirdim. Hastane masrafları yaz gezilerinden daha öncelikliydi. Evde olmak tatildi."

Austin'in yolun bir saat aşşağısında bir yerde arabaya servis yapan bir yerden aldığı kahve beni uyanık tutmaya hiç yardımcı olmadı.

Raleigh'in hemen doğusundaki 70 numaralı otoyola girdiğinde hava zifiri karanlıktı. Kamyonun kabini sıcacıktı ve üzerimdeki paltosu, altında bulunduğum en rahat battaniyeydi.

Ya da belki de sadece oydu.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Sırttı, evime geldiği zamankinden daha rahattı. "Hayır."

"Bunlar *benim* kararlarım olduğu için ters etki yaratacak gibi görünüyor." "Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden. "Evet."

Yolda uyuyakalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda bir köprüden geçiyorduk. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve gösterge panelindeki saat sabah 6'yı gösteriyordu.

"Günaydın, Sweets," dedi Austin bir eliyle saçlarımı düzeltirken. "İyi uyudun mu?"

"Özür dilerim," diye esnedim ve ağzımın kenarındaki salyayı sildim. "Senin üzerinde uyuyakalmak istemezdim."

"Sorun değil. Sadece benzin istasyonundaki tüm atıştırmalıkları yiyor ve sensiz takılıyordum."

"İnsanların artık 'reçel' dediğini sanmıyorum."

Güldü. "Bir şarkıya 'jam' demenin nesi yanlış?" "Seni yaşlı gösteriyor."

Eğildi ve fısıldadı, "Şekerim, fark ettin mi bilmiyorum ama ben yaşlandım."

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Evet. Ve biraz da sıcak." O keskin bir sağa sapıp iki şeritli bir yola girerken ben de doğrulup dik oturdum. "Hâlâ nereye gittiğimizi söylemiyor musun?"

"Hayır. Ama neredeyse geldik."

Austin tam olarak nereye gittiğimizi biliyor olmalıydı çünkü hızlıca sola dönmesi ödümü kopardı. Bir ağaç korusuna dalacağımızı sanıyordum ama kamyonu terk edilmiş bir otoparka açılan dar bir girişe çekti.

"Bu..." Etrafıma bakındım. "Bu gerçekten bir şey..." Esnedim ve gözlerimdeki uykuyu sildim. "Ne kadar süredir yoldaydık?"

"Üç saatten biraz fazla. Çok derin uyuyorsun, bunu biliyor muydun?" Austin saate baktı, sonra kontağı kapattı. "Hadi, Sugar. Yola koyulalım. Kaçırarak istemeyiz."

İsteksizce onu kamyonetten dışarı kadar takip ettim ve ilk spontane yıldız gözlemi randevumuzdan beri kamyonetin arkasında duran battaniye yığınının alırken sabırla bekledim.

Bekle, bu bir randevu değildi. Değil miydi?

Uzakta hızla esen rüzgâra benzer bir şey kükrüyordu.

Kokusunu alabiliyordum.

Tuzlu hava.

Olduğum yerde durdum ve ona baktım. "Sahilde miyiz?"

Sırıltısı şafak öncesi havada pırıl pırıldı. "Hadi Sweets. Gün doğumunu kaçırarak istemezsin."

Austin elimi tuttu ve beni kalın mangrovlar ve yaprak dökmeyen ağaçlarla örtülü kıvrımlı ahşap çitalı bir köprüden aşağı indirdi. Karanlık aşılmazdı. Yükseltilmiş bir tahta üzerinde tökezledim, ama Austin'in refleksleri daha hızlıydı, çalılıktan geçip yükseltilmiş bir platforma çıkarken beni dik tuttu.

Şafak söküyor, siyah gökyüzü yavaş yavaş alacakaranlığa dönüyordu. Ufukta parlak turuncu çizgiler belirliyordu. Ellerimi çırpıttım

ağzımı kapatmış, hayretler içinde bakıyordum. Kahkahalarımı kontrol edemedim, arkamı döndüğümde Austin'i telefonunu çıkarmış fotoğraf çekerken buldum.

Kendinden memnun bir sırıtışla telefonunu cebine koydu ve başıyla merdivenleri işaret etti. "Devam et."

Kumla kaplı basamaklardan koşarak indim ve kumsalda hızla ilerledim. Islak kumlara ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. "Tamam. Kumda koşmak. Kötü fikir."

Austin bana yetişti ve dalgaların sahili yalayıp geçtiği yerden birkaç metre uzağa bir battaniye serdi. En uca oturdum ve suyu hissetmek için uzandım.

Tenimde buz gibiydi ama umurumda değildi.

Austin oturup kollarını bana doladığında sıcaklık beni arkamdan sardı.

Gökyüzü bir renk paletiyle aydınlanırken sessizce oturduk. Gün doğumu ve gün batımından payıma düşeni almıştım, hatta yarım düzine resim bile yapmıştım ama bu olağanüstüydü.

"Ne düşünüyorsun?" Austin başımın arkasına bir öpücük kondururken mırıldandı. "Okyanus olmasını umduğun her şey mi?"

Sahilde sadece biz vardık. Çarpan her dalga kulakları sağır ediyordu. Pembeler ve sarılar içindeki parlak ışınlar suyun üzerinde vitray gibi dans ediyordu.

"Bu inanılmaz. Kendimi çok küçük hissettiriyor."

"Ne gördüğümü biliyor musun?" Austin dedi ki. "Okyanusu görüyorum ve senin ne kadar güçlü olduğunu düşünüyorum. Güneşin doğuşuna nasıl bakıyorsun? Parlak renkler, dalgaların gücü, güneşin kararlılığı - işte ben de sana böyle bakıyorum. Günler ne kadar zor olursa olsun, güneş doğmaya devam ediyor. Asla durmaz. Asla pes etmez. İşte sen tam olarak busun."

AUSTIN

I Güneşin doğuşunu izlerken kollarımı Caroline'ın etrafında tuttum. Küçük yorumlarının her biri, istemeden de olsa kalbimin derinliklerine doğru ilerlemesini sağlıyordu. Renk parçalarını işaret etme şekli ve her bir tona bir isim verdi. Gerçek hayatta dalgaların ne kadar huzurlu ve güçlü olduğunu görünce gözyaşlarına hakim olamıyordu. Parmaklarını soğuk kuma sokarken duyduğu heyecandı.

Güneş Atlantik üzerinde gittikçe yükselirken saygılı bir fısıltıyla "Özür dilerim," dedi.

Boynunun kıvrımlarına sokuldum ve kulağını ısırdım. "Ne için üzgünsün, tatlım?"

Caroline usulca güldü. "Oturduğumuzdan beri konuşmayı bıraktığımı sanmıyorum. Şimdi susacağım."

"Sakın cüret etme. Seni dinlemekten zevk alıyorum." Yavaşça çenesini kavradım ve çenesini eğdim. Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi onu öptüm. "Seninle ilgili pek çok şeyi seviyorum."

Yanağını göğsüme yaslayıp sahile bakarken gülümsemesi gözlerinin kenarlarına kadar ulaştı.

"Burada büyürken ne kadar çok şeyi hafife aldığımı fark etmemi sağladınız. Bu gün doğumlarını ve gün batımlarını binlerce kez gördüm. Sanırım ne kadar büyülü olduklarını unutmuşum."

"Belki de sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacın vardı."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Sadece burada hiç doğru kişiyle birlikte olmadım."

Birkaç dakika sessiz kaldı, biz battaniyelerin altına sokulurken sabah ışığını içine çekti.

"Dün gece hakkında-"

Yukarı baktı ve başını salladı. "Özür dileme." Şefkatli bir dokunuşla elini çeneme bastırdı ve beni öptü.

Dünyadaki en maço şey olmayabilirdi ama ne zaman bir öpücük başlatsa içimde kelekler uçuşuyordu.

O duvarlar yıkılıyordu ve o kendine gelmeye başlamıştı.

"Beni kelimenin tam anlamıyla banyoya giremez halde gördün. Senin için en azından ihtiyacın olduğunda bana sarılmana izin verebilirim."

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Senin evine gelmeden önce kendimi daha iyi kontrol etmeliydim."

"Hayır. Yapmamalıydın." Gün doğumuna sırtını döndü ve bana baktı. "Senin acının benimkinden farklı olması onu daha az geçerli kılmaz. Hayat acıdır. Hiçbir şey asla siyah ve beyaz değildir. Grinin tonları bile değildir." Sanki bir boya fırçasıyla doldurulmuş gibi görünen gökyüzüne döndü. "Bu bir renk. Ve renkler birbiriyle kıyaslanamaz. Sadece öyledirler. Biri Kuzey Işıkları'nın yumuşak yeşiline bakıp bunun sahildeki bir gün doğumundan daha büyük ya da daha küçük olduğunu nasıl düşünebilir?" Caroline yanaklarımı büktü ve avuçladı. "Nerede olduğunuzu ve ne hissettiğinizi kabul etmek için kendinize alan tanıyın. Diğer insanların yaşadıklarına kıyasla ne düşündüğünüze bakmaksızın bunu hissetmenize izin verin. İyileşmenin tek yolu budur."

Onu alnından öptüm. "Yaptığın şey bu mu?"

"Evet." Çenemi öptü. "Ne kadar zor olursa olsun, içinde bulunduğum yaşam mevsiminde var olmak için kendime lütuf vermem gerektiğini fark ediyorum."

"Bu sezon bittiğinde üzülecek misin?" "Liste mi?"

"Evet."

İşimiz bittiğinde üzülecek misin diye sormak istiyordum ama sormadım.

Caroline tekrar kucağında ayaklarını sürüyerek okyanusa doğru döndü.

"Listeyi yaptım çünkü 'ileriye atlamayı' çok istiyordum. Hayatta herkesin bulunduğu yere yetişmek istedim."

"Ve?"

Battaniyenin altında elimi buldu ve sıktı. "Ve sanırım sen olmasaydın her bir kararın tadını çıkarmak için zaman ayıramazdım."

O bilmiyordu ama bu geceye kadar listeyi tamamlamış olacaktık. Ve bundan sonra ne olacağı bize bağlı olacaktı.

"Teşekkür ederim," dedim ciddiyetle. Bu anla ilgili kutsal bir şey hissediyordum.

Bu sonun başlangıcıydı. "Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için."

Çenesini omzuna dayadı, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Sana kızmalı mıyım yoksa teşekkür mü etmeliyim emin değilim."

"Nedenmiş o, Şeker?"

Sırıttı. "Bekaretimi kocaman aleti olan seksi bir itfaiyeciyi kaybetmişim. Harikaydı ama benim için seksi mahvetmiş olabilirsin."

Başımı geriye attım ve onu yakalayıp yere yatırmadan önce güldüm. Kumda yuvarlandık, Caroline çığlık atıp gülerken ben onun bileklerini tutup yanlarından zincirledim. Nefesimizi tutarken göğüslerimizi birbirine bastırdık. "Sanırım senin için birkaç şeyi daha mahvetmem gerekecek."

Caroline'ı sahilden fiziksel olarak çıkarmak zorunda kaldım. Eve gitmeden önce bir kez daha görmek için geri dönebileceğimize söz verdikten sonra kendi isteğiyle gitti. Yanakları rüzgar yüzünden elma şekeri kırmızısına dönmüştü.

Kamyona geri dönerken "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Her ne kadar sahile aşık olsa da kumda yürümekten *nefret ederdi*. Okyanusu tüm heybetiyle görmenin kalçalarındaki yanmayı telafi etmesini umuyordum.

"Pekâlâ," dedim battaniyeleri kamyonetin kasasına atıp bir alet çantasıyla ağırlaştırırken. Şekerli kurabiye gibi kaplanmışlardı. "Düşündüm ki ya önce sana etrafı gezdirip sonra kahvaltı ederiz ya da yemek yiyip sonra keşfe çıkarız. Sana kalmış."

Kapısını açıp elimi uzattığımda sabırla bekledi. "Yemeğe giderken keşfe çıkabilir miyiz?"

Taksiye doğru eğildim ve dudaklarını gagaladım. "Evet, hanımefendi."

Bir country radyo istasyonunu dinlerken sahil boyunca araba sürmek umduğum her şeydi.

Burayı seviyorum.

Bana Beth'in biz küçükken takıntılı olduğu filmleri hatırlattı. Sadece yaz için orada bulunan kızın, memleketinin delikanlısıyla tanıştığı ve günbatımı ve tuzlu havada aşık oldukları o büyümlü hikayeler.

Belki Caroline ve ben aslında birlikte değildik ve belki de bu iş kontrolden çıkmıştı. Ama şu anda Caroline Tyree benimdi.

Ağaçlarla çevrili yola çıktım ve elini tuttum, arabayı sürerken parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Bir kavşaktan sola dönüp devasa bir köprüden geçmeye başladığımda, "Burası aslında Atlantic Beach," dedim. "Beaufort iki kasaba ötede. Suyun üzerinde ama okyanusu gerçekten görmeni istedim. Anakaraya döndüğümüzde Morehead City'de olacağız, sonra bir köprüden daha geçip Radio Island'a, oradan da bir köprüden daha geçip Beaufort'a gideceğiz."

Köprünün üzerinden uçarken masmavi suya baktı. Küçük beyaz şeritler, normalde tertemiz olan yüzeyi parçalıyordu.

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Eskiden öyleydim. Özellikle de yaz aylarında. Bazı yerliler kalabalıktan nefret ediyor ama ben etmiyorum. Kaybolmak için iyi bir yer. Ayaklarınız kuma bastığında ve güneş sırtınıza vurduğunda her şey durur. Tüm stres, tüm baskı. Hava seksenlerdeyken ve sadece siz ve Doğa Ana varken oraya gitmek? Daha iyisi olamaz. Onu binlerce başka yazıcıyla paylaşıyor olsanız bile."

"Yaz tatilimi burada geçirmem gerekiyor gibi görünüyor," diye düşündü kendi kendine. "Güneş kremiyle yıkanmam gerekecek ama buna değer."

"Yapmalısın. Yazları izinli olduğunda genellikle ne yaparsın?"

"Bu benim ikinci öğretmenlik yılım, yani şimdiye kadar sadece bir yaz geçirdim. İlk yılımda hala ailemle yaşıyordum, bu yüzden çoğunlukla resim yaparak ve alevlenmelerden kurtulmaya çalışarak geçirdim."

Elini sıktım. "Neden taşındın?"

"Bağımsızlığımı istedim." Sonra temkinli bir şekilde itiraf etti: "Annemi ve babamı çok seviyorum ama bana çok fazla stres yüklüyorlar. Sürekli beni kontrol etmeleri ve benim için endişelenmeleri beni daha çok endişelendiriyor. Bana sürekli olup biten her şeyi hatırlatan biri olmadığında stresimi yönetmek ve alevlenmeleri azaltmak daha kolay oluyor."

Sorularım vardı ama onu rahatsız etmek ya da duygularını savunmak zorunda hissettirmek istemedim. Bu yüzden, "Mantıklı." demekle yetindim.

Morehead City'ye girdiğimizde kamyon çukurlarla dolu yollarda titreyerek ilerliyordu. Eskiden sıkça gittiğim birkaç yerel mekanı gösterdim, ardından itfaiye istasyonunu not ettim ve ona ekipman ve aparatlarının bir özetini verdim.

Ben motorları ve özellikleri hakkında kafa yorarken Caroline soğukkanlı davrandı.

Limandaki köprü yüksekti ve tepeye çıktığımızda Caroline'in yüzünün biraz yeşile dönmesine neden oldu. Elini bir kez daha sıktım ve başparmağımı yatıştırıcı, tekrarlayan hareketlerle cildinin üzerinde gezdirdim. "Aşağıya bakma. Ufka bak."

Yeşil bataklıklar, anakarayı bariyer adalarından ayıran suyu beneklendiriyordu. Tekneler mavi şeritleri noktalıyordu. Kuşlar uzun otların etrafına üşüşmüştü.

Bir nefes verdi ve eğilerek şakağını omzuma dayadı. Eğildim ve başının üstünü öptüm.

Radyo Adası bir posta pulu büyüklüğündeydi ve o daha ne olduğunu anlamadan Beaufort'a giden son köprüden geçiyorduk.

Su üzerinde kurulmuş küçük bir şehir merkezine girdiğimizde Amerikan bayrakları rüzgârda dalgalanıyordu.

Büyük beyaz bir otel görüldüğünde "Bunun resmini yapmak istiyorum," diye nefes nefese kaldı. Ön sundurmayı devasa sütunlar taşıyordu. Zenginlik ve bolluk deniz kenarının cazibesıyla harmanlanmıştı.

"Orası Taylor Creek Inn," dedim. "Güzel yer." Sokağın karşısındaki sarmaşıklarla kaplı tuğla restoranı gösterdim. "Bu Revanche. Pasta şefiyle birlikte büyüdüm. Eğer istersen seni akşam yemeği için oraya götürebilirim."

"Bu kasaba çok şirin," diye mırıldandı, Queens'e bakarken - otelin köşesine sıkışmış küçük bir kahve dükkânı. Sola dönüp her biri gururla korunan tarihi evlerin arasına daldım.

Gülümsememi engelleyemedim. Burayı sevmesini istiyordum. "Öyle mi? Beğendin mi?"

Telefonunu cama dayamış, arka bahçesinde küçük mavi bir kulübe bulunan beyaz kenarlı, düzenli bir evin fotoğrafını çekiyordu. Çiçek tarhları bahar için hazırlanmış ve hazır görünüyordu.

Daha iyi görüntü alabilsin diye yavaşladım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, bunu boyayacağım."

"Hanı boyayacağını söylediğini sanıyordum?"

"Hepsini boyayacağım."

Eve baktım, aklım oraya en son gittiğim zamana gitti. Koşullar çok daha farklıydı. Çok daha korkunçtu. "Biliyorum

Orada yaşıyan bir çift. Evde olup olmadıklarına bakabilirim. Muhtemelen daha fazla fotoğraf çekmenizde bir sakınca görmezler."

Çektiği fotoğraflara göz gezdirdi. "Sorun yok. Bunlar işe yarar. Zaten çoğunlukla hafızamdan resim yapıyorum."

Geçmişini geride bırakmanın mutluluğuyla geri çekildim. "Sırada ne var?" diye sordu.

Bir nefes verdim. "Eve."

Bizi Jarrett Körfezi'nin etrafından dolaştırdım ve 101. Otoyol'a atladım, Jokers'ın yanından geçerek sokağıma döndüm.

Core Creek'te tek katlı bir evde yaşıyordum ve iki yıldan uzun bir süredir burayı onarıyordum. Tabii ki sonunda bittiğinde Beth'in yanına taşındım.

"Burası senin evin mi?" Arabayı garaj yoluna çektiğimde Caroline sordu. "Evim güzel evim."

Beyaz süslemeleri ve düzgün çiçek kutularıyla küçük sarı eve baktı. Annem uğramış ve kışlık çelengi, marketten alışveriş yaparken yaptığı bahar çelengiyle değiştirmiş olmalıydı.

"Bu..."

"Beklediğin gibi değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni bekâr evi olan bir adam olarak düşünmüştüm. Ve burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet." Anahtarları kontaktan çektim. "Hadi seni içeri alalım. Sanırım seni gecenin bir yarısı kaçırdıktan sonra en azından kahvaltı ettirebilirim."

Ben yumurta çırpıp ekmek kızartırken Caroline evimin etrafında dolaşıp her şeyi içine çekiyordu.

Yemeğimiz masaya konduğunda, onu arka verandamın etrafından dolanan nehre bakarken buldum. "Aç mısın?" diye sordum.

Göğsüme yaslandı ve gözlerini kapattı. "Evet."

"Aklında bir şey varmış gibi görünüyorsun." Bir parça pastırma uzatarak burnunun önünde salladım. "Seni bu konuda konuşmaya ikna etme şansım var mı?"

Beni kahvaltı köşesine kadar takip etti ve banktaki koltuğa oturdu. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Kahvaltısına dalarken alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Önemli bir şey değil."

"Saçmalık. Anlat bana."

İç çekti. "Sadece hiç hastalanmasaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Tüm bunları hiç yaşamak zorunda kalmamış olmayı dilemek? Çok şey kaçırdım. Sahilde yazları. Arkadaş edinmeyi. Daha yeni yakaladığım tüm dönüm noktalarını."

"Hayır," diye kestirip attım. "Kendi hayatınla ilgili ne istersen dileyebilirsin."

Ama ben ne görüyorum biliyor musun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bana iyi tarafından baktıracaksın, değil mi?"

Güldüm. "Evet, hanımefendi. Bana katlanın. Burası çok güneşli." Yanına uzanıp elini tutmadan önce kahvemden bir yudum alarak boğazımı temizledim. "Şu anda bulunduğun yerden memnun musun?"

Birleşen avuçlarımıza baktı ve onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Evet."

"Belki de bazen beklemek ve hazır olduğunuzda hayatı yakalamak daha iyidir, öylece akıp gitmektense, hayatın başınıza gelmesine izin vermektense. Geride kalmış gibi hissedersiniz ama değilsinizdir. Çok daha fazla kazanılmış empati ve yaşam deneyimine sahipsiniz. Yaşadığınız her şeye rağmen değil, bunlar sayesinde."

"Ne isterdim biliyor musun?" dedi ağzına bir lokma atarken. "Neymiş o?"

"Sıcak olduğunu."

Güldüm. "Seni yazın geri getirmem gerekecek, böylece sahilin tadını gerçekten çıkarabilirsin."

Caroline başını salladı. "Hayır. Yani, evet, o da var. Ama keşke hava ılık olsaydı çünkü şu anda canım çok fena dondurma çekiyor."

Kaşlarını çattım. Zihnim bunun sonuçlarıyla dolup taşı ama sakinliğimi korudum. "Öyle mi?"

"Organ naklinin yan etkisi," dedi. "Doktorlar bazen organ bağıışı alıcısı olduğunuzda donörün bazı yemek tercihlerini aldığınızı söylediler. Nakilden önce naneli çikolata parçacıklı her şeyden nefret ederdim, şimdi ise favorim oldu. Çok garip."

İlk tepkimi bastırdım ve güldüm. "Bu garip ama sanırım mantıklı. Vücutlarının bir parçasını alıyorsunuz." Bir topak yumurtayı yuttum. "Donörünüzle tanışmış olmayı dilediğiniz oldu mu hiç?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Yani, sanırım neden isimsiz kalmak istediklerini anlıyorum. Ben sadece... Ben her zaman teşekkür etmek istemişimdir."

Sen. Her zaman neden bağış yaptıklarını sormak istemişimdir. Her zaman ameliyattan sonra iyi olduklarından emin olmak istemişimdir. Donör için de çocuk oynacağı değil. Keşke hem kendime hem de böbreklerine iyi baktığımı bildiklerinden emin olabilseydim. Ve benim için yaptıklarını hafife almadığımı bildiklerinden emin olmak isterdim."

"Burası Falls Creek. Muhtemelen biliyorlardır."

Sohbet arasında kahvaltımızın geri kalanını bitirdik. Her şey bittiğinde, ben bulaşıkları yıkarken Caroline masayı topladı.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de irkildik. Caroline'ın kaşları çatıldı. "Kim o?"

Bulaşık havlusunu omzuma attım ve pencereden dışarı baktım. "Kendini hazırla."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne için?" "Annem için."

OceanofPDF.com

CAROLINE

"W Ne diyebilirim ki?" Arkasına geçip pencereden saklanırken tısladım.

Austin güldü. "Alo?"

Göğsüne vurdum. "Yani, neden burada olduğum hakkında ne söyleyebilirim ki? *Oğlunla karda kaldım ve ilk fırsatta bacaklarımı açtım ve şimdi buradayız* gibi davranmamam."

Tekrar gülmemek için yumruğunu ağzına bastırdı. "Evet, belki de bununla başlamamalıydın."

Annesi tekrar kapıyı çaldı.

"Burada olduğunu biliyor, Sweets."

"Ne olarak? Arkadaşın olarak mı? Ara sıra yattığın arkadaşın mı? Beth'in gece yarısı kaçırıp sahile götürdüğü arkadaşın mı?"

Eğildi ve hızlı bir öpücük çaldı. Dudaklarının tadı akçaağaç şurubu ve domuz pastırması gibiydi. Sadece ikimiz olsaydık, onun ağzından ikinci bir kahvaltı yapardım. *Çırılçıplak*.

Ama sadece ikimiz değildik.

Erkek arkadaşım olmayan ama ara sıra takıldığım ve aşık olduğum kişinin annesi dışarıdaydı ve sabırsızlanmaya başlamıştı.

Kapıya cevap vermeden önce kolundan tuttum. "Austin-"

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkmuş halime acımış olmalı ki durakladı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana söylemen gerek."

Austin çenemi kavradı ve başparmaklarıyla yanaklarımı yumuşattı. "Seni Caroline Tyree olarak tanıştıracam, ikimiz de izinli olduğumuz için hafta sonunu burada geçirmesi için davet ettiğim kız."

"Ama ya bize sorarsa?"

"Sormayacak. Neden biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Çünkü ikimiz de özel hayatları olmasına izin verilen yetişkinleriz ve o da buna saygı duyuyor. Bizler etiketlenmiş kutulara sığması gerekmeyen karmaşık ilişkileri olan yetişkinleriz. Bu yüzden, kendini bir etikete indirgemeden önce, benim için bir arkadaştan daha fazlası olduğunu açıkça belirtmemi izin ver. Sen bir faydadan daha fazlasısın. Seni önemsiyorum." Onu alnından öptüm. "Seni kurtların önüne atmayacağım. Söz veriyorum."

Gergin bir nefes verdim. "Tamam."

O kapıyı açarken ben köşede durup mutfak tezgahının birleştiği yere saklandım.

"Hey, anne."

İkisi kucaklaşırken yaşlı bir kadın "İşte benim bebeğim," diye mırıldandı. Geri çekildi ve onu içine aldı. "Austin Scott, büyümenin bittiğini biliyorum ama yemin ederim seni her gördüğümde biraz daha uzuyorsun."

Gülüp geçti ve geri adım atarak kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel anne. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Panikledim ve üzerimdeki buruşuk sweatshirt'e ve eski taytıma baktım. Kıçımda kurumuş boya olduğundan oldukça emindim. Austin beni sabahın ikisinde uyandırdığında ailesiyle tanışmaya tam olarak hazırlanmamıştı.

Boyayı saklamak için ellerimi arkamda kenetledim - her neresiyse artık.

Kot pantolon ve Beaufort İtfaiye tişörtü giymiş uzun boylu bir kadın kapıda duruyordu.

Beth'in daha yaşlı bir versiyonuydu. Ellerini ağzına götürürken yeşil gözleri hafif bir şaşkınlıkla açıldı. "Şey, ben Caroline Tyree olacağım. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

Austin'e sorgulayan bir bakış attım, o da omuz silkti.

Bunu yapabilirsin Caroline. Her zaman ebeveynlerle iletişim halindesin. Elbette beş yaşındaki çocukların ebeveynleri ama yine de ebeveynler.

"Um... merhaba. Ben de memnun oldum."

"Austin tatlım, o çok tatlı!"

Tam burada duruyor.

Austin başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Caroline, bu benim annem, Susan Hale."

"Oh, şu formaliteleri bir kenara bırak," diye çıkıştı. "Caroline, hafta sonu için burada olmana çok sevindim. Oğlum bir beyefendi gibi davranıp sana etrafı gezdirdi mi?"

"Evet, hanımefendi. Gördüğüm azıcık şey bile çok cennet gibi."

"Ah!" Susan kot pantolonunu yokladı ve arka cebinde katlanmış beyaz bir zarf buldu. "Neredeyse unutuyordum-" zarfı Austin'e uzattı. "Bu Brenna'dan. Geçen hafta bıraktı."

"Teşekkürler," diye kestirip attı Austin, kâğıdı ondan alıp cebine sokarken. Başını buzdolabına doğru eğdi. "Buzdolabını doldurduğun için de teşekkürler."

"Zahmet olmadı," dedi ve elinin bir hareketiyle onun minnettarlığını elinin tersiyle itti. "Şimdi bana kendinden bahset. Austin bir sanatçı olduğunu söyledi."

Tişörtümün kollarını ellerimin arasına alarak sinirli bir şekilde güldüm. "Pek sayılmaz. Sadece uğraşıyorum. Yine de öğretmenim."

Yüzümü incelerken gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. "Bunu sende görebiliyorum. O ışığı. Bahse girerim sen iyilerden birisin."

Sanki ruhumu okuyormuş gibi hissettim. Onda üzerimden atamadığım bir yoğunluk vardı. Nazikti ama eziciydi.

Austin'in karnı sırtıma bastırdı. "Son zamanlarda Beth'le konuştun mu?"

Susan kalçasını tezgahın kenarına dayadı. "Evet, aslında."

Bu sabah aradı ve konuştuk. Her şey yolunda görünüyor." Sessiz bir iç geçirdi. "Keşke babanla birlikte oraya gidip onu ziyaret edebilseydik ama büyükbabam hastaneden yeni çıktığı için onu bir saatten fazla bakıcısız bırakmaya korkuyorum."

"Biliyorum. Ve sorun yok. Ben buradayım." Austin'in sesi sertti. "Beth... o iyi gidiyor. Onun için zor ama her şeyin üstesinden geliyor ve etrafında iyi insanlar var." Bunu kendisine bile itiraf etmek istemediğini biliyordum.

"Bana taşınacağını söyledi."

Başımı kaldırdım ve Austin'e baktım. "Ne?"

Ayı pençesi gibi elleriyle omuzlarımı güven verici bir şekilde sıktı. "Birlikte çalıştığım bir sağlık görevlisi oda arkadaşı arıyordu. Ben daha kalıcı bir yer ararken onun teklifini kabul edebileceğimi düşündüm, böylece Beth de çocuk odasına başlayabilecekti."

Susan Austin'in evine baktı. Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Austin'in vücut dilinde de hissedebiliyordum.

Burası bir aile eviydi.

Bu asla sadece onun için değildi.

"Ev, yazlıkçılara kiralamak için kullandığınız web sitesinde iyi iş yaptı. Orada tutacak mısın yoksa satacak mısın?"

"Bilmiyorum. Eğer bir ev alırsam, muhtemelen satmak zorunda kalacağım. Bir süreliğine kiraya çıkabilirim, böylece burayı tutabilirim."

Austin bir fincan kahve daha yaptı ve sohbet etmek için oturma odasına yerleştik. O ve ben kanepeyi paylaşırken Susan nehre bakan pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Bedenlerimiz arasında uygun miktarda boşluk bıraktı, ama kolunu omuzlarımda tutarak parmaklarıyla pazumun üzerinde soyut şekiller çizdi.

Susan, kendi deyimiyle kibar cehennemlikler yetiştirme hikayelerini anlattı ve resimlerim ve Falls Creek'teki yaşam hakkında biraz daha bilgi istedi. Zaman su gibi akıp geçti ve Susan, Austin'in büyükbabasına ilaçlarını vermek için eve dönmesi gerektiğini fark edince özür diledi.

Yemek, ilaç ve tuvalet gibi temel ihtiyaçlar için başka birine bağlı olmak, fazlasıyla aşına olduğum bir yaşam tarzıydı.

Bir taraf için alçakgönüllü, diğer taraf için ise yorucuydu.

"Umarım ziyaretime gelirsin," diye fısıldadı kulağıma vedalaşırken. "Gerçekten isterim."

Austin annesine sarıldı ve biz şehirden ayrılmadan önce tekrar uğrayacağına söz vermeden önce birbirlerine "*seni seviyorum*" dedi.

"Ee... Nasıldım?" Kapıyı kapattığında sordum. Austin kaşlarını kaldırdı. "Ha?"

"Biliyor musun... annenle nasıl tanıştım?"

Güldü. "Şekerim, onun önünde bir sürü yavru köpeği tekmeleyebilirdin ve o da senin çok tatlı olduğunu söylerdi."

Gülerek güldüm. "Neden?"

Austin ellerini tezgâhın üzerine koyarak beni kollarının arasına hapsetti. "Çünkü ona benim için önemli olduğunu söyledim. Bu kadar basit."

K lahımın etrafını yalarken "BU MÜKEMMEL" dedim. Austin'in kamyonetinde oturmuŗ, ısıtıcıyı sonuna kadar a mıŗ, Sound'u okyanustan ayıran küçük bir ada Őeridinin üzerinde g neŗin batıŗını izliyorduk.

Austin Moose Tracks'inin arkasından sırttı. "Evet?"

"Mhmm." Dondurmayı tekrar yaladım.

Austin sözüne sadık kalarak beni Revanche'a g t rm ŗt  - Şimdiye kadar gittiŗim en güzel restoran - akŗam yemeŗi için. Daha sonra, naneli çikolata  zlemimi gidermek için dondurma almak üzere  amaŗırhane olarak da kullanılan küçük bir markete gittik.

Austin caddenin kenarına, bakkala çok yakın bir yere, kürek sörfü kiralama kulübesinin yanına park etmiŗti.  ylesine sohbet ediyorduk ama dikkati daŗılmıŗ gibiydi, gözleri uzakta bir Şey arıyordu. Alınmamaya  alıŗtım ama garip davranıyordu.

"İŗte-"

Austin  n camı göstererek beni irkiltti. "Bak. Tam Şuraya."

Gözlerimi kısıarak turuncu ve kırmızının tonlarına baktım. "Takip edemiyorum... Ne arıyorum?"

"Gün batımı deŗil, Sweets. Adaya bak."

Parmaŗının çizgisini bir süre takip ettikten sonra onu gördüm. "Bu-"

"Vahŗi atlar. Bir anne ve yavrusuna benziyor."

Oturduŗum yerde donmuŗ bir Şekilde uzun süre atları izlemiŗ olmalıyım. Austin waffle k lahımı elimden alıp, damlayanları temizlemek için kenarını yaladıktan sonra bana geri verdiŗinde irkildim.

Gözlerimi kırpıŗtırarak sersemliŗimi üzerimden attım. " ok g rkemliler."

Baŗını ileri geri sallarken kısıraŗın yelesi rüzgârda dans ediyordu.

"Ve orada öylece kalıyorlar mı?"

"Evet." Austin dondurma k lahından bir parça aldı. "Onlara elli adım yaklaŗmak yasak. Aslında bu onları insanların müdahale etmesinden daha güvende tutuyor. Yaŗam alanlarında kalıp yiyecek arıyorlar, kasırğa ve fırtınalarda hayatta kalıyorlar ve kendi baŗlarının çaresine bakıyorlar."

"Senin gibi," dedim, eŗildim ve baŗımı omzuna yasladım. G ld ŗ nde vücudu sarsıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen kendi baŗının çaresine bak. Beaufort'a böyle bakıyordun, deŗil mi? Falls Creek'e Şimdi nasıl bakıyorsun. Onlar senin."

Atları izlerken Austin'in gözleri yumuŗacıktı. "Evet."

G neŗ suyun üzerinde alçalırken tatlımızı sessizce bitirdik.

"Özlüyor musun?" Bir peçete bulup parmaklarımı temizlerken sordum.

Austin emniyet kemerini vücuduna doğru çekti ve taktı. "Evet. İstemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

"Özlemekte sorun yok," dedim. "Her şeyin farklı olmasını dilemek sizi kötü bir insan yapmaz."

"Teşekkürler, Sweets." Yerinden kalkmak yerine taksinin üzerine eğildi ve saçlarımın arkasını avuçlayarak ağzımı kendi ağzına götürdü.

Öpücüğün tadı vanilya, çikolata ve nane gibiydi. Ona boyun eğdim, dilini benimkine doğru kaydırırken dudaklarımı ayırdım. Austin başımı ellerinin arasına almış, beni yiyip bitiriyordu. Bunu kabullenmeye kararlıyım.

O her şeyken benim her şeyim yeterli değildi.

"Listeyi bitirmeye hazır mısın?"

Hayır. Bitmesini istemedim. Bunun bizim sonumuz olmasını istemedim.

Ama ne yaptığını anlamıştım. Austin bunu açığa vurmayarak beni koruyordu. Bu şekilde ne kadar uzun süre devam edersek, duygularımız o kadar geri dönülmez olacaktı.

Ama ben çoktan gitmişken bunun bir önemi var mıydı?

"Dansa mı gidiyoruz?"

Sırıttı ve boşluğun dışına çıktı. "Evet. Tam yerini biliyorum." O yer yolun kenarındaki ışıksız çakıllı bir araziydi.

"Uh..." Austin motoru durdurduğunda etrafıma bakındım. "Neredeyiz biz?" "Jokerler," dedi sanki çok açılmış gibi.

Bir düzine kadar araba, bir rüzgârda tamamen devrilecekmiş gibi duran, loş ışıklı bir kulübenin etrafını sarmıştı. Dışarıda hiçbir işaret yoktu. Gerçek bir işletmede olduğumuza inanmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

...bu kuruluş her ne ise. "Burada olmak güvenli mi?" Fısıldadım.

Austin'in kükreyen kahkahası ihtiyacım olan tek cevaptı. "Şekerim, güven bana. Burası olabileceğin en güvenli yerlerden biri." Uzandı ve emniyet kemerimi çözdü. "Hadi bakalım. Kızımı dansa götürme zamanı."

Beni otoparka götürürken Austin'in elini tuttum. Kağıt inceliğindeki duvarlarda boğuk bir müzik tınlıyordu.

"Austin, bence burada olmamalıyız," diye tısladım kaldırıma çıkarken. "Burası Flynn Ryder'ın Rapunzel'i dışarı çıkmaktan korkutmak için götürdüğü yere benziyor."

Olduğu yerde durdu ve bana Latince konuşuyormuşum gibi baktı. "Ne?" Karnına bir şaplak attım. "Bana *ne*. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu beş yaşındaki çocuklarla çevrili olarak geçiriyorum."

"Caroline-"

Gözümü kırptım ve Austin beni binanın dışına doğru sıkıştırmış, vücuduyla örtmüştü. "Sana hep ne söz verdim?"

Sanki ona güvenmediğim için beni azarlıyor gibiydi. Cevap vermemi bekledi.

"Senin yanında güvende olduğumu," dedim sonunda.

"Peki ben hiç bu sözümü tutmadım mı ya da sana bundan şüphe etmen için bir sebep verdim mi?" Başımı salladım.

"O halde burada güvende olduğunuzu söylediğimde bana inanın."

Austin kapıyı açtığında kapı tek menteşesinden tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. İçeri girdik ve country müzikten bir duvarla karşılaştım.

Austin'in çerçevesinin etrafından baktığımda gördüğüm ilk şey barın tepesinde dans eden hamile bir kadındı.

"Hale!" diye bağırdı dans eden anne adayı. Kar yağacak kadar soğuk olmasına rağmen üzerinde "*Tanrı harika, bira iyi ve insanlar çılgın*" yazan bir atlet vardı.

Simsiyah saçlı ve kollarında karmaşık dövmeler olan bir adam, ahşap barın üstünden atlarken onu yakaladı.

İçkileri dolduran sarışın, kadının sırtına bir havlu fırlattı. "Ayakkabı izlerini temizle!"

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

Austin'in tek tepkisi beni yanına yatırmak oldu.

Hamile kadın bize doğru koşarak geldi ve kollarını Austin'e doladı.

Austin güldü ve ona çabucak sarıldı. "Hey, Mad."

"Uzun zaman oldu, görüşmeyeli! Birden bire ortadan kayboldun."

"Uzun hikâye," dedi.

"Beth'e olanları duydum," dedi. "Tebriklerimi iletir misin?"

Ne zaman doğacak?"

"August." Austin küçük gruba katılan dövmeli adamı onaylamak için çenesini eğdi.

Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Senin küçük baş belan ne zaman ortaya çıkacak?" Austin sordu.

İçini çekti ve ellerini çok belirgin olan yumrusunun üzerine koydu. "Bir ay daha kaldı. Umarım bu küçük adam harekete geçer."

Yorgun ama mutlu görünüyordu.

"Bu kim?" diye sordu, dikkatini bana çevirerek.

"Bu benim kızım, Caroline. Caroline, bu Maddie DeRossi ve kocası Luca."

Kutsal Adrian Piper.

"Merhaba," dedim. Sözlerim barın uğultusu arasında kayboldu.

Austin başını Maddie ve Luca'ya doğru eğdi. "Maddie sana bahsettiğim pasta şefi ve Luca da restoranın sahibi."

Luca kaşlarını kaldırdı. "Onu Revanche'a mı götürdün?"

"Evet, bu akşam orada yemek yedik." Austin bana baktı. "Kız arkadaşıma tam bir deneyim yaşatmak ve şehirden ayrılmadan önce onu bir içki için buraya getirmek istedim."

Maddie ikimize bakarken küçük bir nefes verdi. Geri çekilirken gülümsemesi haince bir hal aldı. "Pekala. Eğlencenizi bozmamıza izin vermeyin. Hepinize iyi geceler."

Austin elimi tuttu ve beni bara götürdü.

Onu olduğu yerde durdurdum. "Bu *Luca DeRossi*."

Sırıttı. "Evet, biliyorum."

"*Ünlü şef Luca DeRossi*." "Bu doğru."

"Ve onun restoranında mı yedik?"

"Evet."

Şaşkına dönmüştüm. "Ve sen onu sadece *tanıyorsun*? Onun bütün yemek programlarını izledim."

Başını salladı. "Evet. Ve bu gece Isaac Lawson'ı burada görme ihtimalin yarı yarıya."

Kabuk şoku hafif bir ifadeydi. Milyarder Isaac Lawson mı?

Siyah ve kırmızı Jokers atleti giymiş olan sarışın, barın arkasından ona gülümsedi. "Hey, sen."

Kollarını bar tezgahına dayadı. "Selam Bridget. Nasılsın?"

Derime iğneler battı ve ensemden sıcak bir his oluştu.

Ellerini barın kenarına dayadı ve sıırıttı. "Ben iyiyim." Sol elinde saman paketinden yapılmış küçük bir yüzük vardı.

Austin göz kırptı. "Bu sefer sana gerçekten inanıyorum."

Önce ayaklarına, sonra da biraz utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Hüküm geçen haftaydı. Bitti."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Yargıç onu en üst seviyeye çıkardı. Ona umduğumuz her şeyi verdi."

Nefesinin altında küfretti. "Lanet olsun, bu çok iyi bir haber. İkiniz adına da sevindim."

Bridget dikkatini bana çevirdi. "Hey, tatlım." Başını Austin'e doğru eğdi. "Bu adamla birlikte misin?"

"Um... Evet?"

Görünüşe göre doğru cevap buydu, çünkü bana bir göz atarken memnun görünüyordu. "İçecek kimliğin var mı?"

Austin nefesinin altında kıs kıs güldü. "Bu çöplükte en son ne zaman birinin kimliğini tespit ettin?"

"Bana pek yeni gelen olmuyor ve ben herkesi tanıyorum!" Bridget karşı çıktı.

Cüzdanımı karıştırdım ve ehliyetimi çıkardım. "Yirmi iki yaşındayım ama pek içki içmem." Austin'e baktım ve "Sorun olur mu?" diye sordum.

Bridget bana el salladı. "Endişelenme, şeftali. Sana kola ya da çay getirebilirim ya da özel bir şeyler hazırlayabilirim. Ne istersin?"

"Um... Beni şaşırtmak mı?"

"Tamamdır." Austin'e baktı. "Her zamankinden mi istiyorsun?" "Evet, hanımefendi."

Bridget arkasını dönmüş, benim için bir şeyler hazırlarken Austin'in dikkatini çektim ve fısıldadım, "Bu o, değil mi? Asıldığın kız?"

Austin başını salladı ve bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır. Artık takıldığım kişi o değil."

AUSTIN

D *Amn, evde olmak güzel.* Jokers'a dönüp yanımda güzel bir kızla bira içmek haftanın stresiyle mücadele etmek için ihtiyacım olan her şeydi. Sadece tekrar okyanusa yakın olmak değildi. Sadece orman ambiyansı, müzik ve ayakların altında fıstık kabukları ve krakerlerin çıtırtısı.

Bu oydu.

Caroline yüksek masanın karşısında oturmuş, dans pistini izliyordu.

Eğer zihnini okuyabilseydim, muhtemelen onu not alırken ve Google'a bir şeyler yazarken bulurdum.

"İçkin nasıl?" Biramı yudumlarırken sordum.

Bridget, Caroline için sahte bir Moscow Mule hazırlamıştı. Bakır kupa, içinde sadece zencefilli bira, misket limonu ve bir dal nane olduğu gerçeğini saklıyordu.

Caroline gülümsedi. "Gerçekten çok güzel. Sırf zevk için bunları kendim için yapmaya başlayabilirim." Merakla içeriyi inceleyerek etrafına bakındı. "Burası... oldukça güzel bir yer. Dışarıdan bu kadar popüler olacağını hiç beklemezdim."

"Bridget ve erkek arkadaşı Chase-" Barın arkasında onunla birlikte oturan diğer adamı işaret ettim "-şimdi buranın sahipleri. Geçen yılın sonunda devrıldılar."

Elimi kaldırdım ve içeri giren Steve ve Erica Pelham'a el salladım. "Bunlar Steve ve Erica. O ve Chase Beaufort Polis Departmanı'nda polisler. Birlikte büyüdük ve eskiden çağrılarda sık sık karşılaştık."

Caroline elindeki bardağı masaya bıraktı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Herkesi gerçekten tanıyorsun, değil mi?"

"Oldukça fazla. Özellikle de burada. Bu insanların çoğuyla aynı okula gittim." Şu anda alyans takan Mel Jacobsen'i işaret ettim. "Eskiden onunla CrossFit yapardım. Kısa bir süre önce Bridget'in kardeşi Jason'la evlendi. Layla da eskiden onunla çalışırdı ve bu ikisi çok sıkı fıkıdır, bu yüzden kasabaya döndüğümüzde burada olduğumuzun duyulacağını bilin." Elini elime aldım ve parmak eklemlerinin arkasını okşadım. "Bu senin için sorun değil."

Caroline kalın bir düğüm yuttu. "Evet. Tabii ki. Arkadaşlar... arkadaşlar birlikte yolculuğa çıkabilir. Değil mi?"

Sözleri asit gibi yakıcıydı ama onlara karşı çıkamazdım. "Evet, Şeker."

Biramdan derin bir nefes daha çektim ve boşunu masaya bıraktım. "Dans etmeye hazır mısınız?"

"Oh, ben-"

Bakışlarını dans pistine kadar takip ettim. Maddie ve Chase 90'ların hızlı tempolu bir şarkısında swing dansı yaparak pistin tozunu attırıyorlardı. Hamileliği onu hiç yavaşlatmamıştı. "Gözün korkmasın. Bu ikisi liseden beri bu hareketleri çalışıyorlar. Kolay başlayacağız."

Caroline'ı koltuğundan kaldıramadan ağır bir el omzuma vurdu. "Hale."

Döndüm ve neredeyse eski şefime doğru koşuyordum.

"Everett," dedim elini sıkarak. "Nasıl gidiyor?"

"Bunu sana sormalıyım," dedi. "Bazı mürettebatı terfi ettirdik ve bazı çaylakları işe aldık, ama şunu söylemeliyim ki senin yerini doldurmanın zor olacağını biliyordum, ama sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Doğru adayı bulacağınızdan eminim."

"İç kesimlere doğru nasıl gidiyor? Falls Creek, değil mi? O taraftaki ekip hakkında iyi şeyler duydum. Hillsborough Departmanı'nda ekibinizden övgüyle bahseden bir dostum var."

"Bu iyi-"

Ben Caroline'i tanıştıramadan, o benimle konuşmaya başladı ve ayrıldığımdan beri neler olduğunu anlattı. Bridget boşları temizleyip ikinci turları dağıtarak yanımdan geçti.

"Nasıl buldun?" diye sordu Caroline'a, bakır bardağı göstererek.

"Çok güzel. Teşekkür ederim."

Bridget, "Peki, siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

"Oh-biz-"

"Sadece arkadaş mıyız?" Bridget alaycı bir kahkaha atmadan önce araya girdi. "İnan bana, bu şarkıyı ve dansı yıllarca yaptım. O küçük yalanları gayet iyi tespit edebiliyorum." Boş bira şişemi alıp otobüsün çöp kutusuna atarken bardaklar şingirdadı. "Beni tanımadığını biliyorum ama sana bir kadından diğerine bir tavsiye." Sesi fısıltıya dönüştü, Şef Everett'in benimle konuşmasından zar zor duyuluyordu. "Gururunun ya da güvensizliğinin iyi bir şeyin önüne geçmesine izin verme. Ve o iyi olanlardan biri."

Bridget kalabalığa ayak uydurmak için aceleyle bara geri dönerken bana göz kırptı.

Caroline'ı dans pistine çıkarmak için döndüm ama o gitmişti.

Maddie'nin heyecan çığlığı beni tekrar piste götüren siren şarkısıydı.

Caroline. Dans pistinin *ortasındaydı*.

Maddie ve neşeli uyumsuzlar grubunun arasından dirsek atarak geçtim ve kadını Steve Pelham'dan geri çaldım. "Hayır. Siktir git. Paylaşmayacağım. Sen kendininkini al."

Karısı Erica, Mel'in kocası Jason ile dans ederken iyi huylu bir şekilde gülüyordu.

Onu göğsüme doğru çekip arbededen uzaklaştırdığımda Caroline'ın gerginliği azaldı. "Özür dilerim," dedi. "Dans etmek isteyip istemediğimi sordu ve ona seni beklediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Kıkırdadım. "Sorun değil, Sweets. Burada eşleri değiştirmek ve yeni başlayanları sahaya çıkarmak yaygın bir uygulamadır." Güven verici bir şekilde kollarını okşadım. "Zarar yok, faul yok. Çekildiğim için özür dilerim."

"Peki bu neyle ilgiliydi?"

Omzum onun rahatça çerçeveye girebilmesi için biraz yüksekti. Onun yerine Caroline'ın elini tutup göğsüme koydum, sonra diğer elini kendi elime aldım ve sallanmaya başladım. "Şu dans ettiğin adam var ya? O iyi bir adam. En iyilerden biri. Ama birkaç yıl öncesinden kalan küçük bir rekabet olabilir."

Soru sorarcasına bana baktı.

"Yıllar önce görevdeydim ve bir trafik kazasına müdahale ettik. Yolcu sıkışmıştı ve onu araçtan çıkaran bendim. Oldukça korkunçtu. Birkaç hafta sonra bir şeyler içmek için buraya geldim ve onu barın arkasında çalışırken gördüm. Ona çıkma teklif ettim ama beni reddetti." Başımı Steve ve Erica'ya doğru eğdim. "Buranın en iyi

O kazaya müdahale eden polis memurları ve birbirlerine çok çabuk aşık oldular. Şimdi evliler ve birkaç çocukları var."

Yüzü biraz düştü. "Ah... üzgünüm?"

Gülümsedim. "Üzgün değilim."

Dans pistinin ortasında kıpırdamadan durduk, ellerim kazağa benzeyen bir elbisenin örttüğü kıvrımlarının üzerinde geziniyordu. Taytları ve uzun karamel rengi botlarıyla çok tatlıydı. Bir hediye açıyormuş gibi her bir katmanı soyarak istiyordum.

Benimkini.

Eğildim ve dudaklarını sıyırdım. "Doğru kişi değildim. Doğru zaman değildi. Ve sanırım işler istediğim gibi gitmediğinde iyi olmayı öğreniyorum. Benim için uygun olanı beklemeyi tercih ederim."

Öpücük derin, yavaş ve ruhumuzu çalıştırdı. Tüm o gürültü patırtı ve kaostan içinde bile sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi hissediyordum. Onu yuttum, dudaklarımın her dokunuşuyla onu içime çektim. Etrafımızdaki bedenler çarpışıyor ve itişip kakışıyor ama umurumda değildi.

Caroline derin bir nefes çekerek ayrıldı. "Bu hiç eskimiyor."

"Evet." Onun öpücükten bahsettiğini biliyordum ama ben Onu.

Zamansız.

CAROLINE'İN GÜLÜŞÜ hayatımın sonuna kadar dinlemek istediğim bir film müziği idi. Eski, köhne müzik kutusundan çıkan her şarkıda onu dans pistinde salladım. Kollarıma dönüp Jo Dee Messina'nın Carolina ve California hakkında söylediği şarkı eşliğinde geriye doğru dalarken beni sıcaklık ve zevkle parlıyordu.

Elim sırtının alt kısmına yapışmış, onu yakın tutuyordu. "İşte böyle," dedim, müzik biraz daha yavaş bir şeye geçerken hızımızı iki adım olarak değiştirdim.

Ayaklarını izlemek için aşağı baktım. Caroline doğuştan yetenekliydi. Temel bilgileri kolaylıkla öğrendi ve repertuarına hareketler eklediğinde onu yönlendirmem için bana güvendi.

"Olmasını umduğun her şey bu mu?" Yerde ayaklarımızı sürüyerek yürürken sordum.

Caroline başını kaldırıp başını salladı, saçları kolumun üzerinde dans ediyordu. "Evet," dedi hüzünle. "Öyle."

İki adımın ortasında durdum ve çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Neden üzgün görünüyorsun, Şeker?"

Sadece başını salladı. "Ben iyiyim."

"Caroline..."

Bir şey söylemek yerine kollarını kalçalarımın doladı ve başını göğsüme yaslayarak gözlerini kapattı. "Sonunda seni görüyormuşum gibi hissediyorum."

Başını öptüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir resim üzerinde çalıştığım zamanki gibi. Kafamda ne olacağına dair bir fikir var. Arka plandan başlıyorum ve renkleri oluşturuyorum. Sonra belki konuyu biraz çizerim ama hepsi belirsizdir. Etrafta dolanır, detaylar eklerim. Genellikle öyle bir nokta gelir ki, resmin nasıl görünmesi gerektiğini düşündüğümde çok uzaklaştığıma emin olurum. Sonra gözümü kırpyorum ve her şey bir araya geliyor." Bana baktı. "Seni burada görmek işte o an. Sanki konuyu bitirdim ve sonra tüm arka plan detaylarını ekledim. Ne olursa olsun sen hala sensin, ama seni hayata geçiren en rahat olduğun yer."

Bu kadınla çok ileri gitmiştim.

"Eve gitmeye hazır mısın yoksa dansa devam etmek mi istiyorsun?" Ne istediğimi biliyordum.

Caroline parmak uçlarına kalktı ve kollarını boynuma doladı. "Eve."

"Yorgun musun?"

"Mhmm."

"Bridget'le aramı düzeltmem için bana bir saniye verin ve buradan gidelim."

Hesabımızı ödedim ve Caroline'a kamyonu kadar eşlik ettim. Park yeri, geldiğimizde yarı yarıya doluydu. Otoyola çıktım, yol gürültüsü sessizliği bastırıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Caroline'a baktım. "Tabii ki."

"Annenin bu sabah sana verdiği zarf neydi?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Eskiden burada bir spor salonu işletmeye yardım ettiğimi söylemiştim ya?"

"Öyle mi?"

"Beth'ten hemen önce bir ortak olarak satın almıştım-" sesim kesildi

Ka

pal Caroline'ın kaşları kalktı. "Oh."

1. "Brenna - mal sahibi - beni satın a l a c a k birini buldu, ben de malımı sattım.

yarısı." Yavaş ama emin adımlarla, beni Beaufort'a bağlayan her bir bağ kopuyordu.

"Özür dilerim," dedi ve karanlık taksinin içinde elimi bulup sıktı.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim ama dürüst olmak gerekirse değildi. Hayatımı sorgusuz sualsiz kökünden söküp attım ama bu acısız olduğu anlamına gelmiyordu. Sevdiğim şeyleri bıraktım. Sevdiğim yerleri. Sevdiğim insanları.

Ama aynı zamanda beni *ona*

getirdi. Caroline'a.

"Teşekkürler, tatlım."

"Ee," dedi memnun bir iç çekişle. "Nasıldım?"

Güldüm. "Doğuştan yeteneklisin."

"Sadece dans etmek değil. O aslında çok eğleneliydi. Sadece her şeyi kastetmiştim. Liste tamamlandı."

"Biliyorum," dedim birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüp onunkini öperken. "Bunların hepsinde doğuştan yeteneklisin."

Soracağım sorunun cevabının sadece acı getireceğini biliyordum ama lanet olsun, yine de sordum. "Senin için sırada ne var?"

Caroline'ın dudakları gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Listeyi bitirdiğine göre. Sen, uh... biraz flört etmeyi düşünüyor musun?"

Ağzıma kustum.

Dudaklarından fısıltılı bir iç çekiş kaçtı. "Bilmiyorum. Şu anda biraz mutluyum."

Kendini biraz daha bulduğu için mi mutlu olduğunu, yoksa benimle olduğu bu anda mı mutlu olduğunu sormak istedim. Doğrusu, ikisini de istiyordum. Ama bu beni bencil bir pislik yapıyordu.

Arabamı garajın önüne çektiğimde Caroline'ın uykuya dalmasına üç saniye kalmıştı. Evimi özlemiştim, kendime ait bir yerimin olmasının rahatlığını. Ama garip bir şekilde, bir daha burada yaşamayı hayal bile edemiyordum. Sadece... sessizdi.

Elbette Beth'in evinden çıkıp Shane'in yanına taşınmam gerekiyordu ama gecelere yalnız mı dönecektim?

Eski hayatımı özlediğimden daha fazla özleyeceğim kişinin Caroline olduğunu fark ettim. Hiçbir uyarıda bulunmadan kalbime girdi ve kendisini kaybetmeye dayanamayacağım bir demirbaş haline getirdi.

Yan yana durmuş, dişlerimizi fırçalıyorduk. Sahilde güneşin doğuşunu görmek için aceleyle kamyonu binerken Caroline pijamalarını almayı unutmuştu.

Ona gömleklerimden birini verdim ve onu sıcak tutmak için sarılacağıma söz verdim. "Bir konuda gerçekten dürüst olabilir miyim?"

Caroline soyunurken sordu

Yorgani yatağıma geri çektim ve içeri

tırmandım. "Her zaman."

İç çekti. "Seks yapmak istiyorum ama çok yorgunum."

Bir yanı "yorgun" kelimesinin, son dansımızmış gibi dans etmeye başladığımızdan beri yaşadığım suratsızlık hissinin şifresi olup olmadığını merak ediyordu.

Çünkü öyleydi.

"Buraya gel, Sweets." Uzandım ve kollarımı açtım. "Kulübede sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Caroline uyumak için en sevdiği yere yerleşti; benim sol tarafıma, kolum ona sarılmış ve başı göğsümle omzum arasındaki çukura girmişti. "Hatırlatır mısın?"

"Vücudunuzu iyi hissettiren seksten çok daha fazla şey vardır."

"Sen," dedi ve nefes alış verişini düzene girerek hareketsiz kaldı. "Beni iyi hissettiriyorsun."

CAROLINE

"T Bu senin için canım," dedi Susan büyük bir hediye paketini ellerime tutuştururken.
Neden bana hediye veriyor? Doğum günüm değildi ya da
Tatil.

Austin başını rahatça sallayarak, "Sadece devam et," dedi.

Çocukluğunun geçtiği eve gitmeden önce tembel bir sabah geçirmiş ve yatakta oyalanmıştık.

Susan bana etrafı gezdirdi, ergenlik çağındaki Austin ve Beth'in hırslı gibi görünen fotoğraflarını gösterdi. Büyükbabasıyla tanıştım ve torunlarıyla ne kadar gurur duyduğunu anlatırken gözlerim doldu. Yemekten sonra sohbet etmek için aile odasına geçtik. Austin'in yanına oturdum, ailesiyle ne kadar etkileşimde bulunmam gerektiğinden biraz emin değildim. Yanlış bir fikre kapılmalarını istemiyordum. Austin *sadece* arkadaş olduğumuzu hatırladığını açıkça belirtmişti.

Bardaki Bridget ne derse desin, angajman kurallarını değiştirerek onun hayatını alt üst etmek bana düşmezdi.

Her şey çok fazlaydı - bana ait olmayan bir alanı ele geçirmek. Austin'le uzun süre birlikte olacak bir kadının yapması gereken şeyleri yapmak. Midemi bulandırıyor.

"Ah, yapmamalıydın," dedim kâğıt mendili sıyrırken. "Saçmalama. Benim küçük oğlum her gün böyle güzel bir bayanı bir ziyaret için."

Suçluluk duygumu bastırdım ve okulda kendimi iyi hissetmediğim ve numara yapmamak zorunda kaldığım zamanki yüz ifademi takındım. Tül, kurdele ve ipek dallar

Çiçekler tepesinden dışarı fırlamıştı. "Oh, ne kadar güzel-Austin ve Beth bana elenkleriniz hakkında çok şey anlattılar!"

Susan ışınlandı.

İki tanesi çantanın içindeydi. İlkini çıkarmak için ikiye eğildim ve Austin'in elinin belimde kaydığını hissettim. elenk kuağımdayken kendimi düzelttim ama o geri çekilmedi.

"Bu çok güzel." Kırmızı rg, tl ve kurdele çelengi çevreliyordu. Tepesinden çıkan yeşillik dalları her şeyi bir elma gibi gösteriyordu. Ortadaki küçük kara tahtada *Bayan Tyree yazıyordu*.

"Sınıfınız için mkemmek olacağını düşündüm." "Asmak için sabırsızlanıyorum.

Teşekkür ederim."

Austin ikinci çelengi alabilmem için onu benden aldı. Lale yatağının üzerinde ipek kelebeklerin yüzdüğü yemyeşil bir elenkti. "Oh, buna bayıldım!"

Susan'ın gözlerinin kenarları tıpkı Austin'inki gibi kırıştı. "Benim de en sevdiklerimden biri. Az önce okuduğum kitapta kelebeklerle ilgili harika betimlemeler vardı. Bunları el işi dükkanında bulduğumda, özel birine gitmeleri gerektiğini biliyordum."

Ona teşekkür ederken gözlerimi gizlice silmeye çalıştım. O bilmiyordu ama her küçük nezaket ve normallik gösterisi bıçağı daha da derine saplıyordu.

"Gitmeye hazır mısınız, Sweets?" Annesi bykbabasını kontrol etmek için odadan çıktığında Austin sessizce konuştu.

Başımı salladım. "Ne zaman istersen."

Austin parmaklarını saçlarımdan geçirip enseme masaj yaparken dudaklarını şakağıma bastırdı. "İyi misin?"

Ondan uzaklaşmak ve etkilenmemiş gibi davranmak istedim. Bunun yerine, dokunuşuna yaslandım ve gözlerimi kapattım, izole edilmiş mutluluğun son birkaç dakikasını içime çektim. Falls Creek'e döndüğümüzde işimiz bitmiş olacaktı.

Austin ailesine ve büyükbabasına veda ederken sabırla bekledim, Beth'e göz kulak olacağına ve onu daha sık ziyaret edeceğine söz verdi. Hem annesi hem de babası sarılırken gözleri dolmuştu.

Haleler, birbirlerini şiddetle seven ve birbirlerini koruyan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu.

Austin'i nasıl bu kadar fedakr yetiştirdikleri, kız kardeşinin başı belaya girdiğinde bir anda hayatını nasıl altüst ettiğinden belliydi.

Falls Creek'e geri dönmeye başlamadan önce son bir kez daha sahile doğru sessizce yol aldık.

Gökyüzü bulutluydu ve dalgaların üzerine gri bir hava yayıyordu. Battaniyenin üzerinde sessizce otururken rüzgâr sudan eserek beni ürpertiyordu. Austin'in bükülmüş dizlerinin arasında duruyordum. Burnunu boynuma sokarken kolları beni sarmıştı.

Okyanusun uğultusunun düşüncelerimi bastırmasına izin verdim ve bir an için Austin Hale'in kızıymışım gibi davranmama izin verdim.

AUSTIN çantalarımızı merdivenlerden yukarı taşıdı. Akşam yemeği vakti gelmişti ama şehre dönmeden önce bir şeyler atıştırmak için durmuştuk. İkimiz de arabayla geçen bir günün ardından yemek pişirmeye pek hevesli değildik.

"Yarın izinlisin, değil mi?" diye sordu çantalarımı yatak odasına taşıırken.

"Evet." Şövalenin üzerine tünemiş tuvalin önünde durdum. Bugün başlamak istiyordum ama doğal ışığı kaybediyordum. Belki bir ya da iki temel katman koyabilirdim.

Austin oturma odasında yeniden belirerek, "Sakin olmalısın," dedi. Tuvalde arkamda durdu ve ellerini omuzlarıma koydu. "Tüm hafta sonunu oldukça sakın geçirdik."

"Evet, ama tüm bu seyahat ve tempo değişikliği muhtemelen vücudunu strese sokmuştur. Benim yüzümden kötü bir hafta geçirmeni istemiyorum."

"Austin-"

"Lütfen," dedi nazikçe. "Benim için."

"Yarın ağırdan alacağım," diye söz verdim iç çekerek. "Peki ya sen? Ne yapıyorsun?"

"Taşınıyoruz," diye mırıldandı. "Shane evindeki boş odayı bu hafta sonu boşaltacağını söyledi. Muhtemelen Beth'i kontrol edeceğim. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım." Arkamda sessizce durmuş, boş tuvali inceliyordu. "Ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum."

"Bu gece başlayacak mısın?"

Omuz silktim. "Bunu düşünüyordum." "İzleyebilir miyim?"

İnsanların beni resim yaparken izlemesinden pek hoşlanmazdım. Bu, sanatın nasıl yaratılması gerektiğine dair özenle geliştirilmiş bir teorim olduğundan değildi. Bu her zaman daha çok "süreçe güven" senaryosuydu. Ve bu süreç dağınıktı.

İnsanların beni izlemesinden nefret ederdim, çünkü beni bir sahtekar olarak bulacaklarından emindim.

Fırçalarımın bulunduğu televizyon tepsisini karıştırırken gergin bir şekilde güldüm. "Sanırım eğer istersen."

"Gergin misin, Sweets?"

Omuz silktim. "Annem ve bazı hastane çalışanları dışında kimse beni resim yaparken görmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Orada uzun süre kaldığımda sanat terapisi yapıyordum." Parmaklarımı dokulu tuvalin üzerinde gezdirdim. "Senin izlemen bekaretimi yeniden kaybetmek gibi bir şey."

Austin'in kahkahası hafıftı. "O kadar da kötü olamaz."

Kendi kendime gülümsedim. "İlk seferinde fena değildi."

Elleri belimden aşağı, kalçalarımın doğru kaydı. Bir karışıklık oldu ve taburemi kendisi için çektiğini fark ettim. Austin alnını omurgama yasladı.

"Benim için resim yapar mısın?"

Ruhumun bu parçasını onunla paylaşmanın samimi bir yanı vardı. Duyguları ve hisleri renklerle eşitleyen, gelecek nesiller için tuvale akıtan kısım.

Tuvali beyaz bir tabanla kaplarken arkamda sessizce oturuyordu. Sakin bir şekilde çalıştım, yan tarafa tünemiş palete renk parçacıkları ekledim, sonra onları fırçalayarak arka plana yerleştirdim.

Kırmızı bulutlar zihnime süzüldü ve parmak uçlarımdan yüzeye sızdı. Mavi bir sıçrama ile katmanladım.

Yeşil. Yeşile ihtiyacı vardı.

Kendimi işime verirken diğer her şey kaybolup gitti. Palet bıçağımı aldım ve keskin beyaz bir silüet çizdim.

Konum için referans bir fotoğrafa ihtiyacım yoktu. Her mükemmel dağ ve vadi zihnime kazınmıştı.

Yeşil ve kahverengi, soyut bir bahçede dibe doğru süzülüyordu. Yabani otlar ve çiçekler fışkırıyor, öznenin ayak bileklerine dolanıyor ve onu toprağa sürüklüyordu. Resimdeki adam göğsünü tutmuş, kırmızı lekeler çiçek tarhlarına dökülüyordu.

Suluk bir pembeyi karıştırdım ve bıçağın ucunu kullanarak yeşil sarmaşıklar boyunca sarkan tomurcukları noktaladım.

Genelde yaptığım resimlere hiç benzemiyordu. Odak noktamı ilham kaynağına sadık tutarak yapı ve gerçekçilik tarafında durdum.

Bu... farklıydı.

İçimde tuttuğum her şeydi; soyut kavramlar bir tuval üzerine serpiştirilmişti.

"Aman Tanrım..." Austin saygıyla fısıldadı, nefesi boynumda dans ediyordu. Ellerim karmakarışık gökkuşaklarıyla kaplıydı ama o bu dağınıklığa aldırmadan parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bu inanılmaz, Caroline."

"Evet," dedim, yanağımdan aşağı bir damla yaş süzölürken sesim atallaştı. Onu silemedim. "Sensin."

"Tatlım." Uzandı ve tuvalin köşesine dokundu, kırmızı parmak uçlarına bulaştı.

Ona doğru yaslandım, resmi bir bütün olarak ele aldım. Bir adam - bir Adonis - göğsünden dökülen kalbini tutuyordu, kaybettiğı her bir parçası altında açan çiçeklere hayat veriyordu. İlkbaharda Ballentine Evi'nin etrafında büyüyen kanayan kalpleri resmetmiştim. Yabani otlar fişkırdı ve onu toprağı hapsedti.

Acı verici ve şiirseldi. Güzel ama trajik.

Çünkü kendini böyle görüyordu. Herkes için her şeyi feda eden kişi.

Gözlerimi resimdeki adamdan ayıramıyordum. Kurtarmak istediğim kurtarıcıdan. "Sadece ihtiyaç duyulan değıl, istenen biri ol. İhtiyaçları karşılamak senin için kolay. İstenmeye izin vermek öyle değıl. Sen insanların onları kurtardıktan sonra kollarına atladığı adamsın. Onların tekrar tekrar başkalarına koşmalarını izliyorsunuz ve bu sizi öldürüyor. Hayatta kalacak kadar güçlüymüş gibi davranırken için kan ağılıyor."

Austin'in sesi kalındı, ağır ağır nefes alırken dudakları aralanmıştı. "Hepimiz bir şey için kanarız. Başkalarını kurtarmak için. Kendimizi kurtarmak. Kimse hayattan yara almadan çıkamaz."

Döndüm ve cam gibi gözlerle ona baktım. "Ama sana koştum çünkü bunu istedim. Ve beni bırakmanı istemiyorum."

Hiç düşünmeden eşofmanımı çıkardım ve çıplak ayaklarımın altındaki örtünün üzerine düşmesine izin verdim. Tuvale dokundum - parmak izlerini bıraktığı yere. Kırmızı boya ellerimi kapladı.

Austin gözlerini bana kilitledi ve tişörtünü sıyırarak tüm o yırtık kaslarını ortaya çıkardı. O bir canavardı ama yaralıydı.

Önünde durdum ve elimi kalbine bastırarak kırmızıyı transfer ettim. "Her şeyden çok, kendini benim seni gördüğüm gibi görebilmeni isterdim."

Parmaklarımı paletime batırıp göğsüne daha fazla renk sürerken tek kelime etmedi.

"Sana baktığımda kırmızı görüyorum. *Tutku. Ateş. Aşk.*" Başka bir boya havuzuna daldım, göğüs kafesinden aşağıya ve göğsünün diğer tarafına doğru karıştırdım. "Sarıнын tonlarını görüyorum. *Sıcaklık ve iyimserlik.*"

Elimi maviye boyadım, sonra yüzümü ona döndüm. Kalçalarımın tuttu ve kucağına oturmam için beni aşağı çekti. Austin kalçalarımı onun kalçalarının üzerine sardı ve iki eliyle kıcımı tuttu.

Köprücük kemiğini, boynunu ve çenesini maviye boyarken, "Sakin ve güvenilirsin," dedim. "Güvenilir." Omuzlarında ve pazılarında gezdirdiğim ellerimi yeşil ve kahverengi kapladı. "Güçlüsün. Sarsılmazsın. İstikrarlı."

Avuç içlerimi tozluklarıma silerek temizledim ve parmaklarımı bembeyaza boyadım. "Senin yanında olmak ışığın içinde durmak gibi hissettiriyor. Dürüstsün ve bu beni güvende hissettiriyor."

Göğsünde ve karnında harmanlanmış renklere bakarken dokunuşum hafıftı. "Benim için kanının akmasını istemiyorum. İçimdeki şeyleri ne kadar iyileştirdiğini bilmeni istiyorum. Yaralı olduğunu bile bilmediğim şeyleri. Hiç pişman değilim, Austin. O kulübede beni öpmeni istemediğim için. Bütün ilklerimi seninle paylaşmadığım için. Hayatıma her şekilde girmene izin vermediğim için. *Hiçbir şeyden pişman değilim.*"

Ona bakarken dudağım titredi. Ardından dökülen sözcükler keskindi ve içimi açıyordu. "Ama tüm bunlar tek taraflıysa, bana söylemeni istiyorum." Burnumu çektim ve gözyaşlarımı silmeye çalıştım, sonra ellerimin hâlâ boyayla kaplı olduğunu fark ettim. "Darmadağın olacağım ama hayatta kalacağım. İyi olacağım. Sana söylemeden bu işin bitmesine izin veremezdim."

Austin tek kelime etmeden avucunu göğsüne ve köprücük kemiğine sürterek kırmızı ve maviyi menekşeye dönüştürdü. "Sanırım aşık olmanın karmaşık olması gerekiyor."

Yanağımı avuçladı, beni öperken tenimi mora boyadı. Diğer eli sırtıma dolanıp sütyenimi çözerek yere düşmesine izin verdiğinde bacaklarımı onun etrafında sıktım.

"Ne gördüğümü biliyor musun?" dedi ayağa kalkarken.

Tabureyi yoldan çekerken kollarım ve bacaklarımla gövdesine sarıldım, sonra beni örtünün üzerine yatırdı. Austin tozluklarımı sıyırdı ve üstüme çıktı.

"Hırsını görüyorum." Bir tüp boya aldı ve parmaklarına biraz kırmızı sıktı. Paletimdeki beyaza iki kez daldırdı, ellerini göğsümün üzerinde ve göğüslerimin vadisinde kaydırmadan önce avuçlarında pembeye karıştırdı. "Merhametini görüyorum." Austin elinin tamamını kırmızıya boyadı ve kalbimin üzerine bastırdı. "Senin gücünü. Gücünü. İçinden yayılıyor ve hiçbir şey onu gizleyemiyor." Başparmakları meme uçlarımda gezinerek beni nefessiz bıraktı. Turuncuyu bulup burnumun ucuna sürdü ve beni öperken kendi turuncusuyla bulaştırdı. "Yaratıcısın." Zengin, muhteşem bir mor karıştırdı, kaburgalarımı ve yaramı onunla kapladı. "Cesursun. Hem de çok cesur."

Austin boya lekeli kot pantolonunu ve ardından boxer'ını tekmeleyerek çıkardı. Kalçalarımı ayırdı, kendini bacaklarımdan arasına yerleştirdi ve sikini klitorisime bastırdı. "Bir saniye bile tüm bunların tek taraflı olduğunu düşünme."

Beni derin ve yavaş bir şekilde öptü, sadece başıyla alay etti, ait olmadığı yerlere boya bulaştırmamaya dikkat etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzımın kenarına. Göğsü benimkine bastırarak birbirimize sürdüğümüz boyayı harmanladı.

Uzanıp kıkırını tuttum ve sırf yapabildiğim için orada renkli bir el izi bıraktım.

"I-"

Austin'in elmacık kemiklerinde, öpüşmemiz sırasında transfer edilen turuncu çizgiler vardı. "İçindeyken söyle bana."

Uzandı ve kalçamı kavradı, çıplak ve engelsiz bir şekilde amıma doğru iterken kalçasını yukarı doğru çekti. Nefis baskı karşısında omzuna doğru inledim. Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Nefes al, Şekerim," diye kulağımı yatıştırdı, içimde kendini tamamen kılıfına sokarken kalçalarını benimkilere doğru salladı. "Lanet olsun, çok iyi hissediyorsun."

"Seni seviyorum," dedim nefes verirken. "Seni çok seviyorum."

"Bana söylemeye devam et," dedi tekrar içime girerken. "Duymak istediğim şey bu. Benim adımı ve senin mükemmel dudaklarındaki o üç kelimeyi."

"Seni seviyorum Austin," diye haykırdım beni becerirken.

Çünkü bu buydu. *Sikmek.*

Sözler tatlıydı, ama hareket iğrençti. Bezle kaplı zeminde yuvarlandık, birbirimize tutkulu bir şekilde *seni seviyorum diye* fısıldarken kendimizi boya ve tere buladık.

Austin kalçalarımı kavradı ve klitorisime sabit bir basınç uyguladı.

İnledim, patlamak için kaynayan ihtiyaç zirveye yaklaşıyordu.

"Benim için gel, tatlım. Daracık amının sikimi kavradığını hissedebiliyorum." İçimde coşku dalgaları çiçek açarken derinlere daldı. "Çok sıkı sıkıyorsun." Austin nefesinin altında küfür etti, elleri kenetlendi, boya kaplı parmaklarını kullanma dürtüsüne direndi.

Onun etrafında doruğa ulaşırken sesim boğazımda düğümlendi. Çekildiğinde sessiz ve nefessiz kalmıştım. Şehvet dolu gözlerle bana bakarken eli kalın shaftının etrafına sarıldı, okşadı ve pompaladı. Salgısının ılık, kalın ipleri karnımı boyarken başı coşkuyla geriye eğildi.

Austin öne doğru eğildi, elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken derin nefes aldı ve sıvılarını gövdemde gezdirmek için kullandı.

"Hepsinden önemlisi," dedi nefesini tutarak. "Seninle ilgili en sevdiğim şey *benim olman.*"

AUSTIN

"W Adımlarınızı dikkatli atın," dedim kalçalarımın bir havlu sıkıştırıp Caroline'e elimi **u z a t ı r k e n** .

Birlikte duş almıştık, üzerimizdeki sayısız rengi durulamıştık. bedenlerimizi kanalizasyona akıttık. İkimiz de pek bir şey söylemedik, birbirimizi yıkamaktan, birbirimiz için seçtiğimiz renkleri yıkamaktan memnunduk.

Ben saçlarını köpürtürken Caroline'in vücudunun benimkine yaptığı baskı kalbim için bir oksijen maskesi gibiydi. Bunu kendisi de yapabiliirdi ama ihtiyacım olan şeyin bunu kabul edip benim yapmama izin vermek olduğunu biliyordu.

Küvetin kenarından geçmesine yardım ederken avuçları benimkilere kaydı.

"Yarın rahat olman konusunda büyük bir anlaşma yaptığımı biliyorum, ama tek yapmak istediğim seni bu lavabonun üzerine eğmek ve küçük amcığımı acıtmak."

Caroline'ın gözleri büyüdü, cam gibi bir deniz gibi masmavi parladı. "Evet, lütfen."

Arkasında durup omuzlarına örtülü havlunun altından kıcını avuçlarken güldüm. "Başka bir gün, Sweets. Tekrar gidebileceğimi sanmıyorum."

Lavabonun kenarında geniş bir tarak duruyordu. Onu aldım ve saçlarının uçlarından geçirmeye başladım, yavaşça başının tepesine doğru ilerledim.

Caroline gözlerini kapadı ve küçük bir memnuniyet iç çekişi yaptı. "Bu iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?"

Başını salladı.

Saçını taramak, kendi başına yapabileceğini bildiğim milyonlarca küçük şeyden biriydi. Ama onun için yapmama izin verdi çünkü bunu istediğini biliyordu.

"Konuşmamız gereken bazı şeyler var," dedim.

Gözlerini lavaboya çevirdi. "Özür dilerim."

Bu... söylemesini beklediğim şey değildi.

"Neden özür diliyorsun ki?"

"Duyguların yolumuza çıkmasına izin vermemeye karar verdik."

"Gel buraya," dedim, tarağı fırlatıp elinden tutarak Caroline'i neredeyse sürükleyerek yatak odasına götürdüm. Havluyu omuzlarından, havluyu da kalçalarımından çektim ve yorganın altına girmesi için onu dürttüm.

Caroline kollarıma kıvrıldı. Ten tene ve ruhlar çıplak, birlikte uzandık.

"Bir sürü şey söyleyeceğim ve beni dinlemeni istiyorum." Kafasının karışması için ona zaman tanımak yerine, basitçe başladım. "Bu işe başladığımızda seninle rahat olmayı kabul etmemin seni arzulamamamla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey senin hayatta istediğin her şeye sahip olmanı istememle ilgiliydi. Yılbaşı partisinde birlikte dans ettiğimiz gecedan beri seni istemediğim bir gün bile olmadı. Senin muhteşem olduğunu düşünüyordum. Konuşmanı dinlemek hoşuma gidiyordu ve eğer seni açabilirsem, ikimizin konuşmayı asla bırakmayacağını biliyordum. Sonra hafta sonunu kulübede birlikte geçirdik ve sen bana açılmaya başladın. Bana yaşadığın her şeyi ve bu yıl yapmayı umduğun her şeyi anlatacak kadar güvendin." Başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Senin hakkında ne hissettiğimi hep biliyordum. Bu hiçbir zaman bir soru olmadı. Ama her ne kadar seni benim yapmak istesem de, sana engel olmak istemedim."

"Yani, benimle birlikte gezmeye mi geldin?" "Evet."

Döndü ve yatak başlığına yaslanırken göğsümü yastık olarak kullanabilmek için vücudunu yanlara doğru yerleştirdi. "Buradan sonra nereye gideceğiz? Liste bitti."

Parmaklarımı saçlarında dolaştırarak dudaklarını kendime doğru çektim. "Belki seni ikinci ilk randevuna götürmek istiyorum. Belki okuldan sonra sınıfına gelip sırf yapabildiğim için seni öpmek istiyorum. Ama özgürlüğünü elinden almayacağım tatlım. Bu kadar çabuk vazgeçmek için çok çalıştın."

Parmağını göğüs kıllarımda gezdirerek sessizce, "Ya birazından vazgeçmeyi kabul edersem?" diye sordu.

Ona dokunmadan duramıyordum. Elimi bacağında aşağı yukarı gezdirdim, yumuşak kalçalarını sıkmadan önce ayak bileği kemiğinin izini sürdüm.

"Buna ne dersin?" Ben başladım. "Ben çok çalışıyorum. Sen de okul yılının ortasındasın. İkimizi de daha fazla strese sokmak istemiyorum. Bu işi ağırdan alalım ve sert kararları yaza bırakalım."

Başını boynumun kıvrımına sıkıştırdı ve ben de ona daha sıkı sarıldım.

"Bunun seni istemediğim anlamına geldiğini bir an bile düşünme tatlım. Zerre kadar değil. Her zaman senin için en iyisini isteyeceğim. Çiçek açtın diye büyümeni durdurmak istemiyorum."

Serçe parmağını benimkine doladı ve sıkı. "Yaz o zaman."

Ben de geri sıkı. "Ama o zamana kadar senin ayaklarını yerden keseceğime emin olabilirsin."

"BU SONUNCUSU MU?" Beth kamyonetimin bagaj kapağındaki tüneğinden sordu. Ağır işlerde yardım etmesine izin vermeye cesaret edemediğimden, kendi deyimiyle manevi destek için gelmişti.

Kaldıracak pek bir şey yoktu.

Beth'in yanına taşındığımda kendime aldığım yatak ve karyola dışında tüm mobilyalarım hâlâ Beaufort'taki evimdeydi. Basit bir adamdım. Birkaç kutu kıyafetim vardı, başka da bir şeyim yoktu.

Yine aklımdan geçti, kendime sorup durduğum soru.

Neden tekrar Caroline'ın yanına taşınmıyordum?

Birincisi, buranın kirasının yarısını ödemeyi çoktan taahhüt etmiştim. Bunun da ötesinde, Caroline'a söylediğim her şeyde ciddiydim.

Onun özgürlüğünü elinden almak istemedim. Sırf zorba bir varlık olmaya karşı koyamayacağımı ve onu el pençe divan beklemekten çok mutlu olacağımı bildiğim için büyümesini engellemek istemedim.

"İşte bu," dedim ellerimi kot pantolonumun önüne silerken.

Beth aşağı atladı ve kamyonun kasasını kapattı. "Kahvaltı ettik. Siz kamyonunuzu yüklerken ben de gözetmenlik yaptım. Her şeyin boşaltılmasını ben yönettim."

"Sadede gelmek ister misin yoksa bugün yaptığım her şeyi bana anlatmaya devam mı edeceksin?"

Göğsüme bir şaplak attı. "Ne oluyor, Aus! Caroline'ı Beaufort'a götürüyorsun, annem, babam ve büyükbabamla tanışıyor ve ben senin çıktığından ya da iki aydır gizlice dolaştığından haberdar bile olamıyorum, öyle mi?"

Kendimle gurur duyarak bıyık altından kıs kıs güldüm. "Ona çıkma teklif etmemi söyleyen sen olduğun için bununla bir sorunun olacağını düşünmemiştim."

"Ve eğer doğru hatırlıyorsam, onun çok genç olduğunu söyleyen de sizdiniz."

"O *daha* genç." *Ve evet. Bu konuda kendimi suçlu hissettim.*

"Ama?"

İçimi çektim ve kamyonetin yan tarafına yaslandım. "Sana ne söylememi istiyorsun, evlat?"

Beth bir aşağı bir yukarı zıplayarak ciyakladı. "Senin için çok heyecanlıyım! Bebeğimin bir amcası ve bir teyzesi olacak!"

"Yavaş ol bakalım," dedim, enerjisini başka yöne çekmek için ellerimi uzattım. "Böyle bir şey yapmayacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve rahatladım. "Peki. Üç soru hakkınız var ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Aww," diye mırıldandı. "Benden başka biri için şimdiden aşırı korumacı bir dev haline gelmişsin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sorularını sormak istiyor musun, istemiyor musun?" "Ne zaman başladı, Beaufort'u nasıl buldu ve ciddi mi?" "Ballentine Evi'nde bir hafta sonu, bayıldı ve evet." Beth'in yüzü düştü. "Hepsi bu kadar mı?"

"Ne demek *bu kadar*?"

"Detay vermeyecek misin?"

"Hayır."

"En sevdiğin kız kardeşin için bile mi?"

"Sen benim tek kız kardeşimsin."

"Peki. Dedikoduları annemden almam gerekecek." Gülümsemesi haince bir hal aldı. "Ya da en iyisi ben gidip Caroline'la konuşayım."

Kaşlarımı çattım, Caroline için dünyayı yakmaya hazırdım. Kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyordum, özellikle de Beth'in. Üzerinde asılı duran o süslü diploma

duvar aldatıcıydı. Çok zekiydi ama bir casusun sinsi sokak zekasına sahipti.

"Kız arkadaşım ile istediğin kadar takıl, ama onu sorguladığına dair tek bir kelime duyarsam-"

"O benim gelecekteki baldızım. Birbirimize bağlanmalıyız."

"İyi. Bond." Gözlerimi ona diktim. "Ama onu korkutursan ya da hakkımda utanç verici hikâyeler anlatırsan, sözümü unutma, intikamımı alırım. Bir gün çocuğuna bakıcılık yapıp onu sana şekerle kafayı bulmuş ve bulabildiğim en sinir bozucu çocuk programının bağımlısı olarak geri verene kadar seni sahte bir güvenlik duygusuyla uyutacağım. Hatta iyi bir önlem için bir köpek yavrusu bile atabilirim."

"Buna cesaret edemezsin," diye

tısladı Beth. "Bir de beni dene."

Bir araba yanaştı ve motoru durdu. Shane dışarı fırladı. Koyu renk saçları terden sıırıslıkm olmuştu. Ben taşınırken bana yer açmak için Callum'la birlikte spor yapmaya gitmişti.

Shane çenesini Beth ve bana doğru eğdi. "Hey. Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, hepsini hallettim. Yine de teşekkürler."

Shane'in gözleri Beth'e kaydı ve ona kibarca başını salladı. "Dr. Hale."

Beth göz açıp kapayıncaya kadar her zamanki kaotik halinden utangaç bir hale büründü.

"Kimse bana öyle demez. Henüz doktoramı yapmadım." Nefesinin altında,

"Tabii bitirebilirsem." diye mırıldandı.

Omuz silkti. "Yapacaksın."

Hayır. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Shane göğsüne yapışmış olan tişörtüne baktı. "Ben, uh ... Gidip düş almalıyım."

Beth ona bir aşağı bir yukarı

baktı. *Bundan daha da nefret*

ediyordum. "Muhtemelen öyle

olmalı," diye kabul etti.

Sanki Shane'in arabası tarafından çağrılmış gibi, gri bir tüy yumağı çalıkların arasından fırladı ve kapıya doğru tırıs gitti. Kedi önce kapıya, sonra Shane'e ve sonra tekrar kapıya baktı. Sanki "*Bırak gireyim, tembel herif*" demeye çalışıyordu.

Shane başını kediye doğru eğdi. "Bu Richard." Beth bir

kaşını kaldırdı. "Kedinin adını Richard mı koydun?"

Shane omuz silkti. "Veteriner evraklarına "Dick" yazmak doğru gelmedi. Richard bir uzlaşmaydı."

Nefesi kesildi. "Kedinin adını Dick *koymamışsın*."

Shane şaşırmamıştı. "Benim kedim değil. Onu ben evlat edinmedim. O beni evlat edindi."

Ve evet. O bir göt."

Shane bana döndü. "Kız arkadaşın geliyor mu?" Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Callum bana söyledi. Layla ona söylemiş. Senin geldiğin yerde birlikte çalıştığı bir kız ona söylemiş. Bütün kasaba biliyor."

"Yüce İsa," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Hayır, bugün meşgul."

Shane kendi BO'sunun kokusunu almış olmalı ki yüzünü buruşturdu. "Evet, duş alacağım." Ellerini spor şortunun ceplerine soktu ve başını Beth'e doğru eğdi. "Sizi görmek güzel, Dr. Hale."

Beth bu sefer lakap konusunda tartışmadı bile. Sadece elini kaldırdı. "Sen de."

Ön kapı Shane'in arkasından kapandığında Beth'e döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Bana orada neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey," diye kestirip attı. Alay ettim. "Saçmalık."

Beth kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Bu koruyucu bir içgüdü olmalıydı. "Shane'le aramızda bir şey yok." Bana dönerek, "Sen ve Caroline'ın aksine," dedi.

"İtiraf edilecek bir şey olduğunda her şeyi itiraf ettim," diye karşı çıktım.

"Peki," dedi. "İtiraf etmem gereken bir şey olduğunda, ben de aynısını yapacağım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Ama sözümü unutma, hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğim." Cebinden anahtarlarını çıkardı ve başparmağını kaldırma park ettiği arabasına doğru salladı. "Gitmem gerek. BJ çocuk odası için alışverişe gitmek istiyor ve eğer onunla gitmezsem, her şey göz kamaştırıcı olacak."

Onu kucakladım. "Eve gittiğinde bana haber ver. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Yapacağım."

Ona biraz daha sarıldım ve küçük kız kardeşimin bir bebeği olacağı için iç geçirdim. "Seni seviyorum, evlat."

Beth burnunu çekti. "Teşekkür ederim... her şey için." Geri çekildi ve gözlerini sildi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Caroline ve senin için çok heyecanlıyım. Onunla ilgili içimde iyi bir his var."

Kamyonetimi kilitleyip içeri girmeden önce Beth'in arka lambaları köşede kaybolana kadar bekledim.

Shane'in evi küçük ve düzenliydi. Her şey askeri bir hassasiyetle temizlenmiş ve düzenlenmişti. Kanepeye oturup nefes almak için bir dakika ayırdım. Hayat değişiyordu ama bu iyiydi.

Kedi pencereye tünemiş, bana dik dik bakıyordu.

Sehpanın üzerinde duran bir kavanoz gözüme çarptı. Rengârenk madeni paralar ağzına kadar doluydu. En üstteki bronzdu ve üzerinde "1" damgası vardı.

Kavanozun kenarına iki yıldır ayık olduğunu belirten siyah bir anahtarlık sıkıştırılmıştı.

Shane görevde ve görev dışında arkadaş canlısıydı ama çoğunlukla içine kapanıktı. Copper Mule'da yemek ya da bir şeyler içmek için toplandığımız onca zaman boyunca hep su, çay ya da kahve içtiğini fark ettim.

Hiçbir fikrim yoktu.

"Sana WiFi şifresini verdim, değil mi?" Shane saçlarını havluyla silerek oturma odasında belirdi.

"Evet," dedim. Cipslere baktığımı biliyordu, bu yüzden odadaki fili ele aldım. Başımla kavanozu işaret ettim. "Tebrikler dostum. Bu büyük bir başarı."

"Teşekkürler," diye mırıldandı umursamazca, doğrulurken ve havluyu omzunun üzerinden atarken.

İşte o zaman gördüm.

Shane'i hiç gömleksiz görmemiştim.

Bir çağrıdan sonra hepimiz üstümüzü değiştirirken değil.

Egzersiz yaparken değil.

Asla.

Vay canına. Kahretsin.

Düzgün bir yara izi karnını boydan boya kesiyordu. İki küçük yara izi daha orta hatta ve yanlarda yer alıyordu. Dövmelerini kesip tasarımı bozmasaydı fark etmeyecektim.

Shane yerdeki çamaşır sepetinden temiz bir tişört aldı ve üzerine geçirdi. Arkadaşça tavrı değişti. "Söylemek istediğin bir şey mi var, Hale?"

İlk beş dakika içinde yeni yaşam alanımı mahvetmek üzere miydim?

Belki de. Ama Caroline'a bir kapanış sağlayacaksa, buna

değerdi. "O sendin."

Bir an bana baktı, pasif yüzü buz gibi olmuştu.

"Sanırım birinin bunu anlaması an meselesiydi. Bunun bugün, sen ya da ... onun erkek arkadaşı olmasını planladığımı söyleyemem."

Caroline'dan "o" diye bahsettiğini duyunca, o yaranın tam üstüne, karnına bir yumruk atasım geldi.

"Caroline'ın böbrek donörüydünüz."

"Evet."

"Kaç kişi biliyor?"

"İki. Ben ve beni hastaneden eve bırakan kişi. Üç, seni de sayarsak."

"Seni eve kim bıraktı?"

"Brandie Jean."

Bir fincan kahve eşliğinde yeniden bir araya geldik. Beynimi çalıştırmak ve çıldırma içgüdümü bastırmak için kafeine ihtiyacım vardı.

"Bu benim son kefaret eylemim olacaktı," diye başladı Shane, oturma odasında karşımda otururken. Richard, Shane'in tarafını seçerek oturduğu sandalyenin tepesine doğru uzandı.

"Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti ve dirseklerini dizlerine dayayarak kamburunu çıkardı. "Donanmadaydım. Denizaşırı ülkelerde işler ters gittikten sonra tıbbi terhis. Orduya ihtiyacım vardı. Yapı, rutin, sürekli kalkıp gitmek beni meşgul etti. Zihnimi meşgul ediyordu. Gördüğüm ve yaptığım şeyleri bölümlere ayırmak daha kolaydı. Artık çalışamaz hale geldiğimde, her gün yapmam gereken tek şey evde oturup içmekti." Başını iki yana salladı. "Bu şekilde izole edildiğinizde... uğruna yaşayacak hiçbir şeyiniz olmadığında... gözlerinizi kapattığınızda gördüğünüz tek şey acı olduğunda, bu sizi bazı karanlık yerlere götürür."

"TSSB?"

"Hâlâ var ama artık idare ediyorum. Bazı ilaçlar kullanıyorum. Bir destek grubu yönetiyorum. Bir terapistle gidiyorum. İşler böyle yürüyor." Sırıttı. "Ama gecenin bir yarısı çılgık atarak uyanırsam, beni görmezden gelin. Geçer gider."

Ve işte oradaydı. Nasıl bu kadar iyi saklamıştı. Pediatrik hastalara Disney şarkıları söyleyen adam görüntüsünün ardında, muhtemelen aklımın alamayacağı şeyler görmüş ve yapmış bir adam vardı.

"Yani, TSSB'ye yardımcı olmak için organ bağışçısı olmaya mı karar verdin?"

Shane başını salladı. "Tam tersi. Bitirmek istedim. Her şeyi bitirmek istedim."

Sözünü kesme isteğimi bastırdım ve devam etmesini bekledim.

"Hayatımı uğruna öleceğim çok şey varken, uğruna yaşayacağım hiçbir şey olmadan yaşadım." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Küreksiz bir derede olduğumu biliyordum. Beynim vücudumdan daha fazla sikilmişti, bu yüzden büyüdüğüm kasabayı terk ettim - çıktıktan sonra döndüğüm kasabayı - ve buraya taşındım. Tam zamanlı bir sarhoştum. Kadınlar Birliği'nden biri kapımı çalıp böbreğe ihtiyacı olan yerel bir kızla ilgili bir broşür verdiğinde on yaprak rüzgârda savruluyordu ve günlerdir evimden çıkmamıştım." Omuz silkti. "Kan grubunu listelemişlerdi. Benimkiyle aynıydı. Sarhoş beynimin içinde bir yerlerde, bu şekilde ölmeye karar verdim. Onu kurtarmak ve kendi canıma kıymak, bu dünyada yaptıklarımın kefareti olacaktı."

Kahretsin. Avuçlarımı yüzüme sürdüm.

Shane kekeledi, çünkü söylediği sözler hayatını söndürmüştü. "Özür dilerim. Bu... uzun zamandır ilk kez bunu yüksek sesle söylüyorum." Kahvesini eline aldı ve bir yudum aldı. "İçkiyi otuz altı saatliğine bıraktım. İlanın üzerindeki numarayı arayıp aday olup olmadığımı öğrenmek için test yaptıracak kadar uzun bir süre."

"Donör olmaya hak kazanmak için psikolojik değerlendirmeden geçmeniz gerekmiyor mu?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hükümet kendime çeki düzen vermişim gibi davranmamı sağladı. Ameliyat için ayık bile oldum. Emirlerle uyma konusunda her zaman iyiydim."

"Brandie Jean denkleme nasıl dahil oldu?"

Kıkırdadı. "BJ'i hiç kapüşonlu bir tişört, bir kot pantolon ve bir şapkaıyla gördün mü? Makyajsız?"

Başımı salladım.

"Sen ve Falls Creek'in geri kalanı." Shane sırttı. "Ama ben biliyorum. Nakilden önceki gece içki dükkanından çıkıyordum. Kesilip eve gönderildikten sonra kendimi boğmak için içki stokluyordum. Kurşunu yuttuğumda ayık olmak istemedim. BJ'yi gizlice etrafta dolanırken, tentenin altına sığınan bazı insanlara Mule'dan paket servis kapları dağıtırken yakaladım. Tamamen farklı görünüyordu. Makyajsızdı. Şapkasının altında at kuyruğu saçlar. Mavi kot pantolon ve sıradan bir sweatshirt. Hatta farklı bir araba kullanıyordu. Ama kokusunu alabiliyordum."

"Parfüm yüzünden," diye not ettim.

"Savunma Bakanlığı Aşk Büyüsü'nü test ettirmeli. Bu şey kimyasal savaş olmalı."

Haksız değildi.

"Tek başıma içerek ne yaptığımı sorarak benimle konuşmaya başladı. Sonunda benden bilgi almaya çalıştı. Size şunu söyleyeyim, işkence ve sorgulamaya dayanmak için eğitildim ama hiçbir SERE sizi Brandie Jean'in sizden bilgi almak istemesine karşı hazırlayamaz. Tüm kasaba Caroline'ın nakil olacağını biliyordu. Herkes onu destekliyordu. Sonunda BJ'e bunun diğer yarısının ben olduğumu söyledim. Ameliyattan sonra uyandığımda, bir şekilde sinsice hastane odama girmiş ve personele kız kardeşim olduğunu söylemişti. Taburcu olana kadar beni ziyaret etmeye devam etti. Almam gereken reçeteleri doldurmak için eczaneye gitti. Takip randevularında bana eşlik etti. Yemin ederim bir ay boyunca beni iki saniye bile yalnız bırakmadı. Planladığımdan dört hafta daha fazla yaşadım."

"Sonra ne olacak?"

"Sorular sormaya başladı."

"Kemiği olan bir köpek gibi mi?"

Başını salladı. "Bunun peşini bırakmadı. Sanki her şeyi zaten biliyordu ve benim ona kendi şartlarımla anlatmamı bekliyordu."

Nefesimin altında kıkırdadım. "Yemin ederim ya gizli bir dahi ya da bir casus."

"Haksız değilsin. Bir terapistle gitmem için para ödedi. Bana ihtiyacım olan yardımı sağladı - VA'nın karşı çıkacağı türden. Ayık kalmama yardımcı oldu." Arkasına yaslandı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Savaş tıbbında biraz deneyimim vardı, bu yüzden EMT olmamı önerdi. Sağlık görevlisi olmak için çalıştım. Hâlâ ara sıra beni kontrol eder, eğer ev o lanet parfüm gibi kokuyorsa neden burada olduğunu bilirsiniz."

"Yani sen ve Brandie Jean bunu yedi yıl boyunca tüm Falls Creek'ten sakladınız öyle mi?"

"Evet." Beni bir hedefmişim gibi inceledi. "Ta ki sen ortaya çıkıp Caroline Tyree için sıraya girene kadar."

"Bunun da Brandie Jean'in işi olduğuna eminim," dedim.

"Beni şaşırtmazdı. O kadın neredeyse bu kasabayı yönetiyor."

"Caroline bilmek istiyor," dedim. "Senden hiçbir şey istemiyor. Sadece bilmek istiyor."

Shane'in ifadesi kontrollüydü. "Sana kız arkadaşına yalan söylemeni ya da bilgi saklamayı söylememi mi bekliyorsun?"

Caroline'ın bu unvanı taşımasına hâlâ alışamamıştım ama lanet olsun ki hoşuma gitmişti. "Sen yapsan bile ben yapmazdım."

"Ona söyleyeceğin her şey senin sorumluluğunda. Bilgi sende. Onunla ne istersen yap."

Derin bir nefes aldım. "Demek bu yüzden biri onun adını söylediğinde bile odadan çıkıp gidiyorsun."

Bir an için perili göründü. "Artık bu dünyada olmak istemediğim günlerin yaşayan, nefes alan bir hatırlatıcısını görmek gibisi yok."

"Yani onunla

konuşmayacaksın." "Hayır."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ona bundan bahsedersem deli bir eski sevgili gibi bokumu bahçeye atmazsın, değil mi?"

"Dediğim gibi. Bu bilgiyle ne yapacağın seni ilgilendirir." "Buraya gelecek," diye uyardım onu. "Ve belki de sorular sorun."

"Ve onlara cevap vermek ya da çekip gitmek benim işim. Onunla hiçbir bağlantım yok."

Birbirimize zeka savaşında baktık. Sonunda kabul ettim. "Peki."

"Artık bizi ödeşmiş sayabilirsin," dedi dizlerini tokatlayıp ayağa kalkarak. "Çünkü günün birinde kız kardeşine çıkma teklif edeceğim ve sen de bunu sorun etmeyeceksin."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Bir soru daha," dedim, odadan çıkmadan önce onu durdurarak.

"Neymiş o?"

"Naneli çikolata parçacıklı dondurma sever misin?"

CAROLINE

S Kanepe minderlerini karıştırıp anahtarlarımı ararken biri kapımı çaldı. "Bir saniye!"

Hangi cehennemdeydiler?

Kendimi resme o kadar kaptırmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Austin'e, birlikte akşam yemeği yemeden önce Shane'in evindeki yeni yerini görmeye geleceğime söz verdim.

Kapı tekrar çaldı. "Uh, bekle-"

"Sweets, benim."

Donakaldım, sonra doğruldum. Bu çok garipti.

Austin'den gelen herhangi bir aramayı ya da mesajı kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

Silkelenerek kapıya doğru ilerledim. "Hey," dedim kilidi çevirip açtığımda.

Austin diğer tarafta duruyordu, parmaklarının arasına tek bir benzin istasyonu gülü sıkıştırmıştı.

"Planlarımızı yanlış mı anladım?" diye sordum. "Özür dilerim, geç kalıyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum ve etrafıma bakındım. "Anahtarlarımı bulamıyorum."

Paspastan kalkmamıştı. Elindeki gülü bile uzatmamıştı.

"Konuşmamız gereken bir şey var Caroline."

Bana Sweets ya da Sugar demek yerine adımı kullandı. Bu *ne cüret*.

Tüm o emniyet ve güvenlik vaatleri uçup gitmişti. Ona nasıl hissettiğimi söylememin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti ve o da aynısını yaptı. Şimdi ilk isimlerimize mi dönmüştük?

"İçeri girebilir miyim?"

Kapının pervazında durduğumu ve onun girişini engellediğimi fark ettim. "Neden bana birinin öldüğünü söyleyecekmişsin gibi hissediyorum?"

"Sadece... Sana söylemem gereken bir şey var."

İlişkileri sağlamlaştırdıktan bir gün sonra birinden ayrılmak mümkün müydü?

"Eğer ikinci bir tahmin yapıyorsan-"

"Ne?" Austin gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Hayır, tatlım." Vücut dili rahatlamıştı. "Hiçbir şeyi ikinci kez düşünmüyorum ama bu konuşmayı yapmak için beklemek istemedim."

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadım.

"Hey-" Austin önümde tek dizinin üzerine çöktü ve yanağımı avuçladı. "Her şey yolunda. Seni seviyorum. Hiçbir sorun yok. Sadece seninle konuşmam gereken bazı şeyler öğrendim."

Birkaç adım geri çekilerek içeri girmesi için ona alan açtım. Austin beni kanepeye götürdü, köşede tuttuğum sepeti karıştırıp bir battaniye almadan önce benzin istasyonundaki gülü uzattı.

Yanıma oturdu, battaniyeyi ikimizin üzerine serdi ve beni yanına yatırdı. Ben gözümü kırpmadan kollarını bana doladı.

Midem bulandı. "İnsanların bana kötü haber vermesine alışkınım. Hiçbir hazırlık bunu daha iyi hale getirmez. Bana ne söyleyeceksen söyle, bitsin gitsin."

"Kötü bir haber değil."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Eğer iyi bir haber olsaydı, bana çoktan söylerdin. Bana camdan yapılmışım ve önce balonlu naylonla kaplamak zorundaymışım gibi davranmazdın."

"Sadece..." Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu sadece bir haber." "Lütfen şu işi halledin."

O güçlü kollar tekrar etrafımı sardı ama onun gücüne yaslanmak istediğime ikna olmamıştım. Kıpırdamadan oturdum, zorlukla nefes alıyordum.

"Böbrek donörünün kim olduğunu öğrendim." Her şey hissizleşti.

Ağzım açık bir şekilde öne doğru eğilmiş olmalıydım, çünkü Austin öne doğru oturdu ve sırtımı hafifçe ovdu.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu sessizce. Sesindeki çakıl taşı tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı.

Birkaç denemeden sonra kelimelerimi buldum. "Kim?"

O yatıştırıcı daireler devam etti, tekrar uyuşmamı engelledi. "Shane."

Shane Hutchins benim donörüm müydü? Ne? Bu hiç mantıklı gelmedi.

"Anlamıyorum. Shane benden nefret ediyor. Neden-"

"Hey, şimdi," Austin beni kucağına aldı ve alnımdan öpmeden önce kucağına bıraktı. "Sadece nefes al, tatlım."

Gözyaşlarım sebepsiz yere yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Neden ağladığımı bilmiyordum.

Rahatlama mı? Şaşkınlık mı? Acı mı?

Callum ya da Layla tarafından gruplarına katılmam için davet edildiğim tüm o anlarda bana ortadan kaybolmamı istemiş gibi baktı.

Nakil ona zarar vermiş miydi? İyi miydi?

Parmak uçlarımı yanaklarıma bastırarak gözyaşlarımı sildim, ancak yerlerine yenileri geldi. "Ne zaman öğrendin? *Nasıl* öğrendin?"

Austin hemen cevap vermedi. Çenemi yukarı kaldırdı ve yanaklarımdan, gözlerimin kenarlarından öpücükler kondurarak gözyaşlarımı temizledi. İşi bittiğinde arkasına yaslandı ve beni de yanına çekti.

"Eşyalarımı eve taşımayı bitirdiğimde Shane duştan çıktı. Donörün yara izleri onda da var. Ona sordum ve o olduğunu doğruladı."

"Ama neden?" Ağladım. "Bu hiç mantıklı değil. Beni tanıımıyordu bile. Özellikle de o zamanlar."

"Bunu senin için yaptığını sanmıyorum, tatlım. Bunu kendisi için yapması gerektiğini düşündüğü için yaptı. Buna kefaret diyordu."

"Ne için?" İnledim.

Omuz silktili. "Baskı yapmadım."

"Bana söylediğini biliyor mu?"

"Evet." Austin parmaklarını saçlarımdan geçirerek yüzümden uzaklaştırdı. "Shane'in yaptığı şeyi yapma nedenleri sadece ve sadece kendisine ait, tatlım. Ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışarak kendini zorlamayı istemiyorum."

"Senin için söylemesi kolay."

"Beni dışarı itme," dedi sertçe.

"Değilim," diye burnumu çektim, gözlerimi sildim.

"Sizi gafil avlamaya çalışmıyorum," dedi. "Sana saygı duyuyorum ve istediğin bilgiler üzerinde çalışabileceğini biliyorum. Bu yüzden seninle bu konuda konuşmak için beklemedim. Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Kabullenmesi çok zor olmalı. Ama ben buradayım. Ve hissettiğin her ne ise beni korkutup kaçırmayacak."

Sersemlemiştim ve bundan kurtulamıyordum. "Boşluğa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum." "Sweets-"

Boş yere yüzümden akan gözyaşlarımı sildim. "Bununla başa çıkabileceğimi düşündüm. Bilmenin bir şekilde her şeyi anlamlı kılacağını düşündüm." Başımı salladım. "Ama öyle olmadı. Cevaplardan çok sorularım var."

"O zaman konuş benimle. Aklında ne olduğunu söyle." Yanağımı okşadı. "Daha iyi olması için ne yapabileceğimi söyle."

"Hiçbir şey." Fısıldadım. Çünkü ilk defa, Austin Hale bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamamıştı.

Seni düşünüyorum. Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur. Eğer kendini iyi hissediyorsan, eve dönerken istasyona uğramalısın. Estelle Gould kek getirdi ve mürettebatın yiyebileceğinden çok daha fazlası var.

Ben: Shane görevde mi?

Yine de uğramalısın. Seni görmek istiyorum.

Ben: Biraz bitkin hissediyorum. Yarın gece için hala devam ediyor muyuz?

ÜÇ NOKTA belli aralıklarla belirip kayboluyordu; sanki bir yanıt yazıyor, okuyor, siliyor ve işlemi tekrarlıyordu. Sonunda yeni bir mesaj balonu belirdi.

Elbette. Yarın görüşürüz, güzelim. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum. Okuldan ayrılmak üzereyim. Toparlanıyorum.

Dün gecedan beri başımın üzerinde dolaşan bulut her zamankinden daha ağırdı. Kendime karşı dürüst olsaydım, nedeninden emin değildim.

Bu Shane'in hatası değildi. Yaptığı şeyi neden yaptığına dair sonsuz sayıda sorum vardı. Ama yedi yıllık sessizlik ve keskin bakışlardan sonra, ben onunla konuşmaya ne kadar meyilliysem o da benimle konuşmaya o kadar meyilliydi.

Neden böyle hissettim?

Annem bilseydi bana yeşil bir smoothie, kısa bir yürüyüş ve kestirmeye ihtiyacım olduğunu söylerdi.

Hiçbir şekilde ona söylemeyecektim.

Bu Austin'in hatası değildi. Benim iyiliğim için olduğunu iddia ederek bilgiyi saklayabilirdi. Ama yapmadı. Bana olabildiğince nazik bir şekilde söyledi.

Ne kadar eve gitmesini ve vardiyasından önce uyumasını istesem de gitmedi. Ne kadar yalnız kalmak istediğimi söylesem de reddetti.

Kucağına oturdum ve bir süre yarı rahatlama yarı acı içinde ağladım. Planladığımız gibi akşam yemeği için onun evine gitmek yerine, benim buzdolabımdan artıkları topladık. Midem yemek zamanı olmadığına karar vermeden önce biraz yedim. Uyumadan önce seks yapmadık, ama Austin sabaha kadar bana sarıldı, beni yakınında tuttu, güvende hissettiğinden emin oldu.

"Hey, Caroline." Çantamı hazırladığım masamdan başımı kaldırdım ve Adam'ın kapıma doğru eğildiğini gördüm.

"Bay Kipler." Çantayı omuzladım, her zaman tam gitmeye hazır olduğumda yüzünü göstermesine sinirlenmişim. "Su soğutucusunun etrafında oyalanıp dedikodu yapacak" tiplerden değildim. "Çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Tamam, yanlış bir başlangıç yapmış olabileceğimizi anlıyorum."

Şimdiye kadar yaşadığımız her hafif mide bulandırıcı etkileşimi düşündüm. Bunların çoğu, ben bir şey yapmaya çalışırken onun beni pusuya düşürmesinden ibaretti.

Şimdiki gibi. "Nasıl yani?"

Sırıttı. "Bunun biraz göz korkutucu olabileceğini biliyorum Caroline."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum." Aslında tam olarak neyi kastettiğini biliyordum.

Dudağında hafif bir kıvrılma vardı, sanki onun oyununu oynamadığım için sinirlenmiş gibiydi. "Yumuşak bir yaklaşım denedim, ama sen

çok iyi ipuçları."

Vay be. Sizi defalarca geri çeviren birine çıkma teklif etmek için hakaretten daha iyi bir şey olamaz.

Sinirli bir oflama sesi duyuldu ve ben de sesimi yükselttim. "O zaman belki de açık ve net olmalısın."

"Benimle bir randevuya çıkmalısın."

Ne yapacağının söylenmesi gibisi yoktu. Omzunun üzerinden Sloan, Rita ve Hazel, Sloan'ın sınıf kapısından onu izliyorlardı.

Kibarca gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, teşekkürler." Alay etti. "Affedersiniz?"

"Kaç kez kibarca "hayır" demek zorunda kaldığımı düşünürsek, bunu başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. O yüzden açık konuşayım. Hayır, seninle çıkmak istemiyorum."

"Ama..." Bir an kekeleydi, belli ki bu sonucu beklemiyordu. "Hadi ama Caroline. Çamura batmış gibi davranma."

Renoit'ya yemin ederim ki, çocukların beden eğitiminde kullanmayı sevdiği scooterlardan birini alıp yüzüne vurmak istedim.

"Seninle çıkmak gibi bir niyetim yok çünkü bir erkek arkadaşım var. Olmasaydı bile istemezdim çünkü iş arkadaşlarımla çıkmam. Özel hayatımla iş hayatımı karıştırsam bile bu kesinlikle seninle olmazdı. Çünkü seni bir meslektaş ve bir eğitimci olarak hoş görsem de, bana çıkma teklif etme kisvesi altında saygısızlık eden erkekleri hoş görmüyorum." Onu iterek geçtim ve koridora çıkarken sınıfımın kapısında asılı duran Austin'in annesinin çelengine çarptım. "İyi akşamlar Bay Kipler."

"İşte benim kızım!" Sloan avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ayrılmak için döndüğümde Hazel ve Rita bana beşlik çaktı.

Her nasılsa bu çılgınca rahatsız edici etkileşim bende enerji hissi bıraktı. Belki de bunun nedeni bir kez olsun galip gelmemdi. Arabama ulaştığımda ya da şehir etrafında uzun bir yol aldığımda adrenalin sönmemişti.

Spontane bir şeyler yapın.

Eve gitmek yerine tam tersi yöne giderek şehir dışına çıktım. Belki de dolambaçlı bir yoldan gitmek ve kafamı boşaltmak Shane hakkındaki düşüncelerimi toparlamama yardımcı olabilirdi.

Pişman mıydı? Bu yüzden mi ne zaman yakınımda olsam bana saf bir nefretle bakıyordu?

Herkesin ay fincanı olmayı beklemiyordum ama hiç gerçekten etkileşime girmemiştik. Ne nakilden önce ne de sonra.

The Lookout'a doğru dağ a tırmanırken yükseklik kazandım. Austin'le yıldızları seyretmeye gittiğimiz yere geri dönmek istiyordum. Bu anıya gülümsedim.

Yılan gibi kıvrılan viraj beni yakaladı ve frene hafifçe basarak virajı dönebilecek kadar yavaşladım. Yol yükseldi ve tepeye çıkmak için biraz daha gaz verdim.

antamdaki telefonum çaldı. Uzandım, bir elim direksiyonda bir yandan da kağıt yığınlarını karıştırıyordum.

"Hangi cehennemde bu?" antamın derinliklerine ulaşmaya çalışmak için koltuğumda kayarken mırıldandım. Telefonumun pürüzsüz yüzeyini hissettim ve onu yakaladım.

Austin arıyordu.

"Alo?" Bir nefes verdim ve yola odaklandım.

"Hey, Şeker. Daha eve gelmedin mi?"

"Aslında, The Lookout'a gitmeye karar verdim. Bilirsiniz, rutinimi değıştirmek. Spontane bir şeyler yapmak."

Kıkırdadı. "İşte benim kızım."

"Senin için yoğun bir gün müydü?"

"Hayır, o kadar da kötü değıldi."

"Bu iyi bir şey. Umarım sakın kalır-"

Kelimeyi tamamlayamadım bile.

Kahverengi bir ışık yolun karşısına geçti. Duramadım.

Geyikten kaçmaya çalıştım ama çarpmanın etkisiyle küçük arabamın ön tarafı s a v r u l d u ve korkuluklara çarptı.

Ve sonra her şey tersine döndü.

AUSTIN

"A Sonunda The Lookout'a gitmeye karar verdim. Bilirsiniz, rutinimi değiştirmek. Spontane bir şeyler yapmak."

Güldüm ve dinlenme odasındaki koltuğa yerleştim. Kiara ayak bilekleri çapraz ve gözleri kapalı. "İşte benim kızım."

"Senin için yoğun bir gün mü?"

Shane ve Missy içeri girdiğinde başımı kaldırdım, bir telefonda yeni çıkmışlardı. Copper Mule'da birinin alerjik reaksiyonu olmuş ve bununla ilgilenmeleri için dışarı gönderilmişlerdi.

"Hayır, o kadar da kötü değildi."

"Bu iyi bir şey. Umarım sessiz kalır-"

Telefonumun hoparlöründen bir gürültü kasırgası ve metalin metal üzerindeki çıtırtısı geliyordu. Vücudumdaki diğer tüm hisler körelirken kalbim göğsüme çarpıyordu.

"Caroline?" Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım; olayların üstünü örtmeye çalıştım. Shane gözlerini bana dikti.

Endişeli ses tonum belli belirsizdi. Stresli durumlarda genellikle soğukkanlılığımı korurdum ama bu sefer değil. Caroline söz konusu olduğunda değil.

"Caroline," diye kestirip attım, sandalyeden kalkarak. "Beni duyabiliyor musun?" Ensemde terler boşandı. Aramanın hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için telefonumun ekranını kontrol ettim. "Caroline-"

İstasyonun her yerinden telefon sesleri geliyordu. Merkez, bir yol yardım şirketinin araçlarından birinin kaza geçirdiğini acil servislere bildirdiğini aktardı.

İçimden bir ses o olduğunu söylüyordu. Kıçımı kaldırıp körfeze indim ve telefonum hâlâ omzumla kulağım arasında sıkışmış bir halde sıralarıma atladım. "Konuş benimle, Sweets. Haydi."

Hiçbir şey.

"Siktir!" Bağırđım ve aramayı sonlandırmadan telefonumu cebime attım. Teçhizatımı giydikten sonra dikkatini çekmeye çalışacaktım.

"Nerede o?" Shane ambulansa doğru koşarken bağırđı. Missy yolcu koltuğuna atladı.

"Okuldan ayrıldığını ve The Lookout'a doğru gittiğini söyledi."

Ambulans önce körfezden çıktı, Ana Cadde'ye çıkarken sirenler çığlık atıyordu. Polis arabaları yoldan geçerken mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

"Neler oluyor?" Elijah arabanın ön tarafına atlarken kırptı Teçhizat.

Ona cevap vermedim. Koltuğuma sıçradım ve telefonumu getirdim. kulağıma doğru. "Şekerim, beni duyabiliyor musun?"

Cevap vermediğimde Elijah'ın yüzü neredeyse morarıyordu.

Paul istasyondan çıkarken sağa döndü, ışıklar ve sirenler çalışıyordu. İkinci motor peşimizdeydi.

Merkez telsizden, yoldan geçen sürücülerden bir 911 çağrısı daha geldiğini bildirdi.

Bir geyik, korkuluklara karşı tek bir araca dönüştü.

Manzaralı bir yolculuktu. İnsanlar bankette durup manzarayı seyretmek için inmeyi severdi. O keskin virajlar çok keskindi ve korkuluklar eskiydi. Her bölümü kaplamıyordu.

Kiara gözlerini bana dikti. "Sürücü Caroline Tyree'ydi. Olay olduğunda Hale onunla telefondaydı."

Ona baktım ve minnetle başımı salladım.

Elijah ikimizin arasına ve koltuklarına sıkışmış mürettebatın geri kalanına baktı. "İlk olay yerine ulaşana kadar temas kurmaya çalışın."

Başımı salladım, kasabadan hızla çıkarken umutsuz dualar gönderdim.

Adını söyleyip durdum, benimle konuşmasını istedim. Ona sevdiğimi söyledim.

Onu.

Telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Layla: Havadayız. O iyi olacak.

Yıkılmamak için içimde her şey vardı. Çünkü orası Falls Creek'ti.

METAL ENKAZ ASFALTA SAÇILMIŞTI. Caroline'ın küçük sedanının ön tarafı parçalanmış korkuluklara çarpmıştı. Aracın yanları sıyrılmış ve darbe almıştı. Tahminime göre, aşırı hız yapmış ve iki kez takla atarak şasinin üzerine dik bir şekilde düşmüştü.

Bir geyik yolun her tarafına dağılmıştı. Yapbozun son parçaları da yerine oturdu ve kazanın nasıl gerçekleştiğine dair boşlukları doldurdu.

Teçhizatın yanından atlardım, her gözün üzerimde olduğunun farkındaydım.

Yavaşça nefes aldım, dört saniye tuttum ve sonra yavaşça bıraktım.

"Hale," diye bağırdı Elijah. "Hidroliğe geçtin. Onu dışarı çıkar ve sağlık görevlilerine teslim et. Omurgasına dikkat edin."

Mürettebatın geri kalanına verdiği emirler, biz dağıldıkça beyaz bir gürültüye dönüştü.

Hidrolik kesici-dağıtıcıyı aracın yanına çekerken bedenler birbirinden ayrıldı.

Karnım guruldadı.

Caroline'ın alnındaki bir kesikten kan damlıyordu. Hava yastığı yanıkları yanaklarını ve alnını aşındırmıştı ve dudağı tam ortasından kesildiği için şişmişti.

"Austin-" Caroline gözyaşları yanaklarından süzülürken ağladı. Etrafımızı duman kaplarken arabanın motoru rahatsız edici bir şarkıyı tıslıyordu.

"Ben buradayım." Rahatlamış bir şekilde içimi çektim. "Ben buradayım. Seni dışarı çıkaracağız ama kıpırdamadan durmanı istiyorum. Gürültülü olacak."

Başını salladı ve ağlamamak için dudağını ısırды ama tek yaptığı dişlerini kırmızıya boyamak oldu.

"Çok fazla hareket etmemeye çalış. Bunu benim için yapabilir misin?"

Çeneleri yerine oturturken ellerim titredi. Makine kükreyerek canlandı ve metal çerçeveyi çatırdatmaya başladı. Sağır edici ses Caroline'ın koltuğunda zıplamasına neden oldu. Kapı garip bir açıyla eğilmişti ve açmamızı engelliyordu. Yolcu tarafı, dik bir vadiden aşağı yuvarlanmasını zar zor engelleyen bir korkuluğa sıkışmıştı.

Onu arka koltuktan çekmek bir seçenek değildi. Tüm olası yaralanmalarla birlikte değil. En azından omurgası incinmişti. En kötüsü de.

Bu düşünceyi hazmedemedim.

Ağır makine çerçeveyi keserken ter gözlerimi yaktı ve kollarım ağrıdı. Daha yükseğe kaldırdım, bir kesik daha atarsam kapıyı yerinden oynatacak kadar serbest kalacağını umuyordum. Çeneleri çatlağın içine ittim ve mekanizmayı tersine çevirdim. Kapı, Caroline'ın ödünü koparacak şekilde arabanın gövdesinden ayrıldı.

Diğer adamlardan biri makineyi benden alırken makinenin elektriğini kestim.

Kiara arabanın kapısını söktü ve ben Caroline'a uzanıyordum. Shane dirseğiyle içeri girerken, "Ona dikkat et," diye bağırdı. "Al şu emniyet kemeri."

Cebimden keskiyi çıkardım ve kesip attım. Caroline titriyordu. Bir kolumu arkasına, diğerini de dizlerinin altına koyarak onu yavaşça arabadan çıkardım. Missy diğer tarafıma geçerek Caroline'ın başını ve boynunu sabitledi. Kan sarı buklelerine bulaşmış, onları acayip bir pembe tonuna dönüştürmüştü.

Shane bir sedyeyle hazırды. O ve Missy Caroline'ın üzerine çöktüler, sessizce hayati göstergeleri incelediler ve yaralarını değerlendirdiler. Suratsız bakışlar ve sessiz baş sallamalar başlıca iletişim biçimleriydi.

Eldivenimi dişlerimle çekip çıkardım ve elini tuttum. İnce parmakları benimkilerin etrafına dolandı. "Ben buradayım," diye fısıldadım. "Benimle güvendesin."

Caroline dişlerini sıkarak hıçkırıklara boğulmamaya çalışıyordu ama bu ona çok ağır geliyordu. Kontrol edilemeyen titremeler vücudunu sarstı.

Helikopter rotorlarının ritmik güm güm güm sesleri havayı doldurdu. Olay yerindeki polisler pilotun inmesi için yolda bir alan açmışlardı. AirCare ekibi iner inmez hemen harekete geçti.

Layla peşinde yeni bir adamla koşarak geldi. Gözlerinde bir vahşet vardı. Benimkilerle aynıydı. Callum'un. Elijah'ın. Kiara'nın. Missy'nin.

Ve Shane'in.

"Odin Chapel Hill'i arasın. Onu acil servise götürün. Tanrı aşkına, onu Duke'a götürürsen kıyameti koparırım. Karın travması olmadığından emin olmak için tomografiye ihtiyacı olacak ve orada bir nefrolog ya da nakil ekibinden birinin değerlendirme yapacağından emin olun," diye bağırdı Shane hiç duraksamadan.

Layla kekeledi. "Not etmek istediğin başka bir şey var mı?"

Shane bir an bile tereddüt etmeden, dikkatini Caroline'a çevirmeden önce ilaç isimlerini sıraladı. "Hepsi bu kadar mı?"

Sedyeinin üzerine sinmişti. Elini sıktım.

Caroline onun bakışlarını kırmadı. "Evet," diye fısıldadı. "Benim için her şey bu."

Layla şaşkınlıkla Shane'e baktı. "Sen nasıl-" Onu salladı. "Biliyor musun? Seni sonra ızgara yaparım. Gitmemiz gerek."

Solgun, gözyaşlarıyla dolu gözleri bana baktı. "Gelebilir misin?"

Kalbim paramparça oldu. Aşk ve görev arasında sıkışıp kalmıştım. "Yapamam, tatlım." Umursamaz bir tavırla eğildim ve onu öptüm. "Seni seviyorum," dedim sessizce. "Söz veriyorum, elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Söz veriyorum."

Missy dirseğiyle araya girdi. "Buyurun, Bayan Tyree," dedi ve Caroline'ın telefonunu uzattı. Arama hâlâ bağlıydı, ekrandaki zaman damgası hiç durmadan ilerliyordu. "Yer döşemesinin üzerindeydi. Çantanızın sizinle birlikte helikoptere konmasını sağlayacağım."

Sağlık görevlileri Caroline'i yere bağladı ve uçuş için stabilize etti, ancak o parmak uçlarıyla telefonuna asıldı.

Elimi cebime attım ve telefonumu kaldırdım. "Sen kapatana kadar kapatmayacağım." Gözlerimde biriken yaşları sildim.

Bu yedi kelimede bir ağırlık vardı. Bunun bir aramayı sonlandırmaktan öte bir anlam taşıdığını biliyordu ve ben de biliyordum.

Vazgeçmek yok. Geri çekilmek yok. Pes etmek yok. Korkmak yok.

Caroline Tyree'nin sonsuza dek benim olduğunu şüphesiz biliyordum.

Dudağı titredi ve bu beni mahvetti. Onunla birlikte o helikoptere binmekten başka bir şey istemiyordum.

"O gece sana dans etmeyi bitirmediğimi söylemiştim - hala seninle dans etmeyi bitirmedim, Sweets."

"Benim de işim bitmedi," diye fısıldadı ve elimi bırakmadan önce sıktı. "Seni seviyorum."

Layla, Shane ve ben Caroline'ı helikopterin arkasına sığan sedyeye taşıırken, "Seni yakaladım kızım," dedi. "Ve senin yapman gereken ciddi bir açıklama var."

Onu bir öpücük ve dudaklarımda kanın bakır tınısıyla bıraktım ve AirCare helikopterinin yerden kalkışını izledim. Gökyüzünde silik bir noktadan başka bir şey olmadığına Shane'e döndüm.

"*Temas yok* saçmalığı da neydi?"

Omuz silkti ve ekipmanlarını topladı. "Ne olmuş ona?"

"Aldığı her ilacın adını biliyorsun." "Yani?"

"Biliyor musun, umursamıyormuş gibi davranan biri için, kesinlikle çok umursuyorsun." İlaç çantalarından birini omuzladı ve benimle yüz yüze geldi.

"Başa çıkma mekanizması diyelim o zaman." "Hale."

Döndüm ve Elijah Fisher'ın enkazın arasından yürüdüğünü gördüm, camlar botlarının altında çılgın elmaslar gibi çıtırdıyordu.

"Efendim?"

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Görevde değilsin."

Kaşlarımı çattım, az önce ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarptı. "Ne?"

"Beni duydun. Görevde değilsin. Randle seni görevden almak için karakola geliyor. Biz burayı toparlarken Fletcher seni geri götürecekt."

Omzunun üzerinden baktım ve Callum'un arabasının yanında beklediğini gördüm. "Devam etmekte fayda var."

"Hayır, değilsin." Elijah kollarını kavuşturdu ve başıyla arabayı işaret etti. "Eğer içerideki benim karım olsaydı, kendimi böyle tutamazdım. Şimdi kendini tutmayı bırak ve kışını kaldırıp hastaneye git."

İki kere söylemene gerek yoktu.

Callum ışıklar ve sirenlerle karakola geri döndü. Dışarı fırladım ve eşyalarımı kapıp kamyonetime koşmadan önce rekor bir sürede kıyafetlerimi çıkardım.

Sonunda Chapel Hill'deki acil servise vardığımda Layla dışarıda bekliyor, uçuş kaskını kolunun altına sıkıştırmış volta atıyordu.

"O nasıl?" Telefonuma bakarken nefes nefese sordum. Arama hâlâ bağlıydı.

"Hayati değerler kabul boyunca güçlü kaldı. Bazı dış yaralanmaları var. Anladığım kadarıyla SCI yok ama bir süre canı yanacak. Nakil alıcısı olduğu için ekstra testler ve görüntüleme yapacaklar. Muhtemelen onu yatıracaklar ve en azından bir gece gözlem altında tutacaklar."

"Neden?"

Layla dudaklarını büzdü, muhtemelen bana ne kadar bilgi vereceğini tartışıyordu. "Kazada maruz kaldığı travmatik güç, vücudunun donör böbreğini reddetmesine neden olabilir."

İçimden küfrettim, parmaklarımı birleştirip başımın arkasında birleştirirken birkaç adım geri attım.

"Kan grubu ne?" Tersledim. Eğer başka bir böbreğe ihtiyacı varsa ve kan grubumuz uyuşuyorsa, hemen test yaptıracaktım.

Layla'nın gülümsemesi yumuşaktı. "Oraya gitme. En kötü senaryoya atlama. O senin kız arkadaşın, cevap vermen gereken bir çağrı değil. Hatırladın mı?"

İçimi çektim, ellerimi yüzümde gezdirdim. "Evet, biliyorum."

"Peki ya Hale?"

Ona baktım.

"Bay ve Bayan Tyree az önce geldiler. Sana bir tavsiye? Onun erkek arkadaşı olun. Elini tutun ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyin. Hastanede olmaya alışkın. Ortam ona tanıdık geliyor. Sadece ona destek ol. Siz sakın olursanız, bu onun da sakın olmasına yardımcı olacaktır. Şu anda ailesinin yaptığı gibi telaşa kapılacağınızı düşünüyorsanız, birkaç dakika durun ve kendinizi toparlayın."

"Ben iyiyim."

Layla uzandı ve yumruğumu kendi yumruğuyla tokuşturdu. "Benim gitmem gerek. Bir sonraki aramada görüşürüz." Durup omzunun üzerinden bakmadan önce acil servis girişine doğru yöneldi. "Bir şey daha var."

Kaşlarımı kaldırdım.

"İkiniz adına çok mutluyum."

Teşekkür ettim ve içeri girip kapıdaki hemşireye adımımı vermeden önce kendimi toparlamak için önerilen birkaç dakikayı kullandım. Gizlilik perdeleri çekilmiş cam duvarlı bir odaya götürüldüm.

Caroline yatağın içindeydi, arkadaşları yan tarafa doluşmuştu. Telefonu kucagındaydı, arama zamanlayıcısı ilerliyordu.

Benimki cebimdeydi.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Sakin. Sakin. Toparlanmış. "Hey, tatlım."

Babası bana şüpheyle baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Bayan Tyree elini onun koluna attı.

Eğildim ve alnından öptüm. "Nasıl hissediyorsun?"

Boynunu oynatmamaya dikkat ederek sadece gözleriyle bana baktı. "Um... Tamam."

Yatağın karşı tarafındaki sandalyeye oturdum ve babasının elini sıkmak için uzandım. "Merhaba, ben Austin. Bundan önce tanışamadığımız için üzgünüm."

Gözlerindeki acı çok canlıydı. Zihnindeki sersemliği atmadan önce bir an kekeleydi ve elimi sıktı. "John."

Annesine doğru başımı salladım. "Sizi tekrar görmek güzel Bayan Tyree."

Dikkatim tekrar Caroline'a döndü. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Senin için getirebileceğim bir şey var mı?"

Caroline yavaşça başını salladı. "Şu anda olmaz." Dokunuşuma doğru eğildi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bence eve geri taşınmalısın Carrie," dedi Bayan Tyree, gözleri timsah gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Anne-"

"Bu sefer ciddiylim," diye feryat etti. "Bu durumdayken tek başına dışarıda olmak hiç iyi bir fikir değil."

Caroline gözlerini kapatarak, "O bir geyikti," diye kestirip attı. "Yaşadığım yerle hiçbir ilgisi yok. Araba kullanıyordum ve bir geyik yola fırladı."

Annesi umursamaz bir tavırla gıdıkladı.

"O haklı," dedim. "Herkesin başına gelebilirdi."

Babası bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi baktı. "Sakın bize kızımız için endişelenmememizi söyleme," diye tısladı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Size asla endişelenmeyin demem Bay Tyree. Her şeyin farkındayım "Yaşadıklarımı."

Bu onu biraz yumuşattı ve Caroline'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de endişeliyim."

Kimse başka bir şey söyleyemedi, beyaz önlüklü bir kadın kapıda belirdi. "Caroline Tyree?"

Caroline kibarca gülümsedi. "Hediyem olsun."

"Dışarı çıkmamı ister misiniz?" Sessizce sordum.

Dikkatle başını salladı ve elimi sıktı.

Başımı salladım, doktor daha önce yaptıkları testlerin sonuçlarını, istediklerini ve yapılmasını istediği görüntülemeleri anlatırken elimi saçlarında nazıkçe tuttum. Caroline dikkatle dinliyor, başını sallıyor ve birkaç dakikada bir sorularıyla araya giriyordu.

Doktor gittiğinde "Bütün bunları nasıl hatırlıyorsun bilmiyorum," dedim.

Hastane yatağının boş tarafını okşayarak beni de yanına çağırdı. Ailesinin önünde olduğum için kendimi biraz tuhaf hissediyordum ama kızım beni yatağında istiyorsa, istediği buydu.

"Çok pratik yaptım."

İstasyon ayakkabılarımı yerde tutarak yanına yerleştim ve kolumu dikkatlice ona doladım.

Caroline başını göğsüme yaslamak için kayarken inledi. "Bana destek olman çok yardımcı oluyor." Uzandı ve annesinin elini sıktı. "Ve bana kendimi savunmayı öğreten insanlar oldu."

Annesinin gülümsemesi suluydu. "Bırakmak zordur."

Caroline bir damla gözyaşını kırptırdı. "Bırakmak veda etmek anlamına gelmez."

"Biliyorum," dedi Bayan Tyree. "Uzun zamandır tüm hayatım senin etrafında dönüyordu. Ve şimdi ben... kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Sen taşındığında, bir parçamı kaybetmiş gibi hissettim."

"Bir hobi edinmelisin," dedi Caroline. "Büyükanne Fletcher seni her zaman Bayanlar Birliğı'ne katılmaya ikna etmeye çalışmıyor mu?"

Bayan Tyree neşelendi. "Kütüphaneden sevdiğiniz Whitney West kitaplarından birini aldım."

Caroline inledi. "Harika. Şimdi hepsini yakmam ve kendimi bir uçurumdan atmam gerekiyor."

CAROLINE

W *EEK* *günler tuhaftır, diye* düşündüm kendi kendime, maviyi beyazın ince çizgileriyle harmanlayıp okyanusun beyaz dalgalarını tuvalde taklit ederken. Hafta ortasında, tatil olmadan işten izinli olmak garipti.

tatil. Ama işte buradaydım, bir Cuma sabahı resim yapıyordum.

Çıldırarak üzereydim.

Mucizevi bir şekilde ailem hastanede biraz yumuşamıştı. Belki de annemin ben taşındığımdan beri ne yapacağını bilemediğini yatağının başında itiraf etmesiydi. Belki de Austin'in beni taburcu edene kadar kibarca yanımdan ayrılmayı reddetmesiydi.

Her ne olduyorsa, bana hiçbirinin tepemde dolaşmadığı birkaç gün hediye etmişti.

Austin hariç. Bana çocukmuşum gibi davranan ebeveynlerim olmadığı anlamına geliyorsa, onun tepemde dolaşması küçük bir uzlaşmaydı.

Dün sabah nihayet işe dönmek için ayrıldı. *Ve sonra hemen istasyona giderken beni aradı.*

Telefonum çaldı. *Şeytandan bahset.*

Boya lekeli parmaklarımı, *sanat pantolonum* olarak adlandırdığım kot *pantolonumun* ön tarafına sildim. Telefonumu dikkatlice elime aldım ve tuvale biraz daha renk sürerken hoparlöre almak için ekranı kaydardım.

"Alo?"

"Hey, Sweets." Sesi yorgun geliyordu.

"Selam," dedim. "İşten mi çıkıyorsun?"

"Evet."

"Uzun bir gece mi?"

"Evet."

"Bana bundan bahseder misin?"

Austin iç çekti. "Konut yapısı yangını. Kontrol altına almak biraz zaman aldı." Midem bulandı. "Sen iyi misin?"

"Evet, evet. Sadece yorgunum. Benden bahsettiğimiz yeter. Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," dedim gülerek. Gerçeği söylemek gerekirse, kazadan dolayı hala çok ağrım vardı ve kendimi bir alevlenmenin ilk aşamalarına girerken hissedebiliyordum.

Ama minnettardım.

Daha kötü olabilirdi. *Çok daha kötüsü.*

"Bu sabah ateşini kontrol ettin mi?" Ona bağırma isteğimi bastırdım. "Evet. İyiyim." "İdrarında kan var mı?"

Sabahın ilk saatlerinde yapılacak seksi bir konuşmaydı.

Gözlerimi devirdim. Bunu göremiyordu, bu yüzden kendimi biraz daha az suçlu hissettim. "Hayır, Hale Baba."

"Gözlerini devirdin, değil mi?" "Da

Vinci'ye yemin ederim-"

Güldü. "Bana 'baba' diyen sendin. Ben sadece bu ismin hakkını veriyorum, Sugar. Böyle davranmaya devam edersen sana 'baba'nın ne demek olduğunu gösteririm."

Dilimi tıkırdattım. "Sözler, sözler."

Sessiz kahkahalarımızı paylaşırken Austin'in sesi yumuşadı. "Seni görmek istiyorum ama gerçekten çok yorgunum tatlım."

"Bunun için endişelenme. Biraz dinlen. Sonra görüşürüz."

"Aslında, gelip benimle yatmak isteyip istemediğini soracaktım."

Bir an için çok tatlıydı ve sonra kafama dank etti. "Sadece bana göz kulak olmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

"Burada timsahlarla güreşirken zıplama hareketleri yaptığımı ve bira içtiğimi mi sanıyorsunuz? Oturup resim yapıyorum."

Austin iç çekti. "Sadece sana sarılmak istiyorum."

Kaza onu açıkça sarsmıştı. Doğrusu ben de aynı şekilde hissediyordum. Yeni bir araba almak için sigortamı halledene kadar annemin arabasını kullanıyordum. Kendimi berbat hissetmemin yanı sıra, daha fazla araba sürmeyi de midem kaldırmıyordu.

birkaç milden fazla. Tek başıma şehir dışına çıkmam muhtemelen uzun zaman alacaktı.

"Biraz kestirmek kulağa hoş geliyor," dedim.

"Gelip seni almamı ister misin?"

"Hayır," dedim fırçalarımı temizlerken. "Yorgunsun ve benim dairem de karşı tarafta. Ben sana gelirim."

"Emin misin?"

"Eminim. Şimdi oraya mı gidiyorsun?"

"Eve gitmeden önce Beth'e uğrayıp onu kontrol edeceğim." "Tamam. Bu bana temizlenmek için zaman kazandırır."

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Birazdan görüşürüz."

Eğer aramayı sonlandırmazsam, Austin'in sonsuza kadar devam etmesine izin vereceğini biliyordum.

Sen kapatana kadar kapatmayacağım. Neredeyse seni seviyorum kadar iyiydi.

Telefonumu cebime attım ve fırçalarımı temizlemeye koyuldum.

AUSTIN VE SHANE'İN evi itfaiye istasyonundan iki blok ötede, tuğladan yapılmış düzenli bir çiftlikti. Öndeki çiçek tarhlarının kenarları taze malçla kaplıydı. Yan taraftaki çalı yığına bakılırsa bahara hazırlanmakla meşguldüler.

Bitişik garaj kapalıydı ama içeride ışıklar yanıyordu. Garaj yoluna girdim ve yavaşça arabadan indim.

Her şey acıttı.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, vücudumun reddetme sürecine girmesinden korkardım. Tekrar hastaneye yatırılacağımdan. Yine diyalize gireceğim diye. İçimdeki her küçük sızı ya da rahatsızlık hissi ödümü koparıyordu. Zihnimin bir zamanlar asla kaçamayacağımı düşündüğüm karanlık yerlere gitmesine neden oldu. Bir topun içine kıvrılıp hiç kıpırdamamak istememe neden oldu.

Ama bu bana verilen ikinci şansı boşa harcamaktı.

Hayata temkinli yaklaşmak sorun değildi, ama ondan tamamen saklanmak bir suçtu.

Yürüyüşe çıktım, ön kapıya giden üç bodur basamağı tırmandım ve kapıyı çalmadan önce burada olduğumu bildirmek için Austin'e bir mesaj gönderdim.

Birkaç dakika sonra kilit döndü ve kapı açıldı. Shane'in pasif kayıtsızlığı önce şaşkınlığa, sonra da kaşlarını çatmaya dönüştü.

"Uh..." Bir adım geri çekilip aramıza mesafe koydum, yarı yarıya kapıyı suratıma çarpmasını bekliyordum.

Orada öylece durdu ve bana baktı. Gri bir kedi çalılarının arasından fırlayıp içeri koştu ve beni ürküttü.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Austin eve dönmek üzere olduğunu söyledi. Onunla buluşmam gerekiyordu. Ben sadece-"

Shane hiçbir şey söylemedi. Bir tampon olmadan onun alanına girmem konusunda çok istekli olduğundan şüpheliydim.

Doğruyu söylemek gerekirse, biraz korkutucuydu. Tüm o dövmeleler. Delici gözler. Sıkılmış çenesi. Okuldaki İlk Müdahale Ekipleri Günü'nde onu çocuklarla etkileşim halinde görmüştüm. Onu Copper Mule'da bir araya gelen -artık Austin'in de dahil olduğu- bir grup insanla takılırken görmüştüm. Onlarla eğlenceli ve cana yakındı.

Ama ben değilim.

"Ben arabamda bekleyeceğim," dedim sessizce.

Fırtına kapısını açtı ve kenarda durdu. Bu, *içeri girmenin* evrensel bir işaretiydi ama vücut dilinden pek de misafirperverlik akmıyordu. "Üşütmeni istemiyorum."

Ve işte oradaydı. Hayatımı kurtaran adamın bana söylediği ilk şey.

Temkinli bir şekilde merdivenlerden çıkıp eve girdim.

Shane arkasını dönüp kayboldu ve beni oturma odasında tek başıma bıraktı. Çantamı bir cankurtaran simidiymiş gibi göğsüme bastırdım. Burada öylece durmam mı gerekiyordu? Kanepede oturmak ya da Austin'in odasının nerede olduğunu sorup orada beklemek kabalık mıydı?

Shane'in gittiği yönden porselen şingirtıları yankılandı. Bir dakika sonra elinde iki kase dondurmayla yeniden ortaya çıktı. "Naneli çikolata parçacıklı sevdiğini duydum."

Elime tutuşturduğu kâseye baktım. "Saat sabahın dokuzu gibi."

Ve Shane Hutchins ilk kez bana gülümsedi. "Biraz yaşa."

Bizi ayıran güvenli bir sehpa ile oturma odasında oturduk. O bir fincan kahvesini yudumlayıp dondurmasını bitirirken ben de benimkine bakıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda konuşarak.

"Ne için?" diye kestirip attı, bir ısırık daha aldı.

Nereden başlamıştım ki? "Um-kaza." "Sadece işimi yapıyorum."

Küçük bir ısırık için ağzıma götürmeden önce kaşığı dondurmamın içinde döndürdüm. *Kahretsin, çok güzeldi.* "Bütün uyuşturucularımı biliyordun."

Omuz silktilti. "Layla'nın sana etkileşim yaratabilecek bir şey vermesini istemedim. Seni acil servise götürmek kolay oldu, değil mi?" Sesinde bir gerginlik vardı.

"Hepsini nereden biliyorsun?"

Kaşığıyla erimekte olan bir top dondurmaya vurdu. "Nakilden sonra terapiye gitmeye başladığımda terapist, seni son bir kefaret eylemi olarak değil de bir insan olarak görürsem neden bağışta bulunmayı seçtiğimi anlamamın daha kolay olacağını söyledi. İyileşme sürecini takip ettim. Falls Creek'te bunu yapmak kolay. Herkes bir bok biliyor."

Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım. "Onlardan herhangi birini kullanıyor musun?"

Bıyık altından güldü. "İlaçlar mı? Bir sürü ilaç kullanıyorum ama nakilden dolayı değil." Kasemden başımı kaldırmadığımda nazıkçe ekledi, "Donörler için oldukça kolay. Birkaç haftalık iyileşme süreci ve arada bir kontroller."

"Bu iyi," diye ekledim acınası bir şekilde. "Hep iyi olup olmadığını merak ederdim. Ya da komplikasyonların olup olmadığını. Ya da pişmanlıkların."

"Nakil işin kolay kısmıydı. Bunu *neden yaptığımı*la yaşamak ise işin zor kısmıydı."

Midem taşa döndü. "Özür dilerim."

"Olma," dedi, kâsesini bir kenara bırakıp öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

"Her zaman benden nefret ettiğini düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Nakilden önce tanıştığımızı hiç sanmıyorum. Layla, Callum ve diğerleriyle takılmaya başladığımda, bilmiyorum. Orada olmamdan her zaman rahatsız olmuş gibiydin."

"Öyleydin," dedi açıkça.

Dondurma midemde ekşidi.

Bu kabaydı ama gerçekte garip bir rahatlık da vardı.

"Austin eve gelene kadar dışarıda bekleyebilirim."

"Öyleydi, Caroline. Geçmiş

zaman." "Ne değişti?"

"Seni o ezilmiş arabanın içinde görmek."

Bu konuşma çok eğlenceli değil mi?

"Açıklamama izin verin." Renkli bozuk paralardan oluşan bir kavanoza baktı. "Uzun bir süre boyunca, hayatımdaki düşük bir noktanın yürüyen bir hatırlatıcısıydın. Pes etmeye hazırdım ve bir yabancıya böbreğimi vermek, bu hayattan ayrılmadan önce biraz olsun huzur bulmamı sağlayacak küçük bir kefaret gibi görünüyordu. Pişman olduğum pek çok şey yaptım ve bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yok." İç çekti. "Belki bu beni hüzünlü bir orospu çocuğu yapıyor ama Hale'in kaza yaptığını duyduğunda yüzünü gördüm." Shane içini çekti. "Ve bunu hissettim."

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Arkadaş olmanıza sevindim."

Shane başını salladı. "Hale'in acısını hissetmedim -her ne kadar onun mahvolduğunu görmek beni de üzse de. Ben *senin acını hissettim*."

"Ne?"

Omuz silkti. "Muhtemelen hayali hisler. Sanırım ikizlerin birbirlerinin acısını hissetmesi gibi bir şey. Sende benden bir parça var ve ben bunu hissettim. Buna tıbbi bir olay diyebilirsin. Zihinsel bir kırılma diyebilirsin. Ne dersen de. Olan oldu. Hissettim."

İçgüdüsel olarak bir kolumu karnıma doladım.

Ellerini kaldırdı. "Bak, bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bunun üzerinde çalıştığımı söylediğimde bana güven. Yıllarca senden kaçtım çünkü seni şehirde her gördüğümde, başkasını kurtarmak için kesilip biçilmeye razı olduğum ama kendimi kurtarmaya razı olmadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Ve bu yutulması zor bir hap. Ama Salı günü seni arabada gördüğümde, tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kaldım. Ve o anda, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapacağımı biliyordum. Sana sadece ikinci bir şans vermedim. Sen beni de kurtardın. Eğer hastanede iyileşme sürecinde olmasaydım, çoktan gitmiş olurum."

Kendime engel olamadım. Kaseyi sehpanın üzerine bıraktım, yanına koştum ve kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, arabamın içinde kurutma makinesindeki bir çeyreklik gibi oradan oraya savrulmaktan kemiklerimdeki ağrıyı görmezden gelerek.

Shane'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sen de evlat."

Kapı açıldı ve kapandı. Döndüm ve Austin'i gördüm, çok kötü görünüyordu. "Hey," dedim gözlerimi silerek.

Austin kaşlarını kaldırdı ve Shane ile benim aramda gidip geldi. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Evet."

Ellerini kaldıran Shane'e kaşlarını kaldırarak baktı. "Güven bana. Senin kıza asılmayacağım." Sırıttı ve ekledi, "En azından bu sefer değil."

Austin sadece başını salladı. "Üzgünüm, Beth'lerde takıldım." Eğildi ve dudağındaki iyileşmekte olan yaraya dikkat ederek beni nazikçe öptü.

"O iyi mi?" Shane sordu.

İç çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Bebeğin babası yine ortaya çıktı. Ben de oradaydım ama bu onu korkuttu. Ders vermesi gereken bir sınıfı var ve sonra onu adliyeye götürüp yasaklama emri çıkarttıracağım."

Shane tavana doğru küfretti.

"Kampüse gidip onunla birlikte olman mı gerekiyor?" Ben sordum.

Austin başını salladı. "Beth kampüs güvenliğinin haberdar olduğunu ve Childers'in yüzünü göstermediğinden emin olmak için amfinin dışında bir adam tuttuklarını söyledi."

Shane zaten telefonundaydı. *Muhtemelen Beth'e mesaj atıyordu.* "Koşuya çıkıyorum." *Muhtemelen kampüstedir.*

"Güzel. Kestirmeye hazır mısın, Sweets?"

Austin'e baktım ve başımı salladım. "Dürüstçe mi?"

Evet. "Güzel." Başımın üstünü öptü. "Ben de."

Shane başını Austin'e doğru eğdi. "Bugün çalışmıyor musun?"

Başını salladı ve bana baktı. Gözlerinde huzur vardı. "Hayır. Bugün kendimi cezalandırmayacağım. Sadece dinleneceğim."

Austin elimi tuttu ve beni dar koridorun sonundaki yatak odasına götürdü. Temizdi ve yeni taşınmış bir bekâr için şaşırtıcı derecede düzenliydi. Yumuşak gri bir yorgan ve bembeyaz çarşaflar yatağını kaplıyordu. Yastıklar ahşap yatak başlığına yaslanmıştı. Köşede bir sepet duruyordu ve yatağın her iki yanında iki sehpa vardı.

Sehpalardan birinin üzerinde bir resim çerçevesi vardı ama içinde fotoğraf yoktu. Onun yerine, ortasına boya bulaşmış taba rengi bir bez parçası vardı. Güldüm. "Örtümü mü çaldın?"

Austin sırtarak kapıyı arkamızdan kapattı. "Sen bakmıyorken ondan küçük bir parça kestim."

Çerçeveyi elime aldım ve kırmızı, mor ve mavi lekeleri inceledim. "O gecedен-"

Arkamdan geldi ve ellerini kalçalarımın doladı. "Evet." Beni göğsüne doğru çekerken duruşundaki gerginlik azaldı. "Sanırım bu şimdiye kadarki en sevdiğim resim."

OceanofPDF.com

AUSTIN

"D Kalkma," dedim ayağa kalkıp Caroline'ın tabağını temizlerken. Benimle tartışmak için ağzını açtı, ama ona sert bir bakış attım ve küçük kıcını yemek odasındaki sandalyeye yapıştırdım.

Bayan Tyree peçetesinin arkasından kıs kıs güldü ve Caroline da ona ters ters baktı. "Ben kararımı verdim. Bir daha asla burada yemek yemeyeceğiz."

Güldüğümü gizlemek için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. "Nedenmiş o, Sweets?"

Caroline kollarını anne babasıyla benim aramda kavuşturdu. "Çünkü siz üçünüz bana karşı birleştiniz!"

Ayaktayken Bay ve Bayan Tyree'nin tabaklarını temizledim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim tüm inancımlla. "Sadece kibar olmaya ve iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

"İyi izlenim. Daha çok yalakalık gibi," diye homurdandı.

Bayan Tyree peçetesiyle ağzını sildi. "Austin çok sevimli bir genç adam ve bu onu yetiştirenler hakkında çok şey söylüyor."

Şimdi gülme sırası Caroline'daydı. "Kıçımın *delikanlısı*."

Tyree'lerin mutfağına gitmek için Caroline'ın arkasından yürürken fısıldadım, "Dikkatli ol, Şeker. Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme. Kıçına yapmak istediğim birkaç şey var."

Ben mutfağına girip bulaşıkları lavaboya bırakırken sandalyesinde kıpırdandı.

Caroline kazadan sonra hâlâ doktorun hareketlerini kısıtlama emri altındaydı ama Pazartesi günü işe geri dönecekti.

Evi çocuklarından gelen geçmiş olsun kartlarıyla doluydu. Yedek öğretmen için hazırladığı ders planlarını bırakmak üzere okula uğradığımda onları almıştım.

Caroline sevilen biriydi ve benimdi.

Yemek odasına dönmeden önce ellerimi yıkayıp kuruladım. Caroline'ın yanına tekrar oturduğumda Bay Tyree heyecan dolu bir hikâyenin ortasındaydı.

"Bir kere söylediysem yüz kere de söylemişimdir. Michael Keaton en iyi Batman'di. Ya Joker rolündeki Jack Nicholson? İkonik."

Kendi kendime gülümsedim. "Katılıyorum. Sinemada gösterime girdiğinde babam beni sinemaya götürmüştü. Sinemaya gitmek için çok uzaklara gitmemiz gerekti ama bunu asla unutmayacağım."

Caroline başını kaldırıp bana bakarken saçları savruldu. "Pardon, az önce bunu sinemada izlediğini mi söyledin? Seksenlerde çıkmıştı o!"

Başımı salladım. "Ben seksenlerde doğdum, Şekerim."

Bay Tyree şaşkın bir ifadeyle, "Carrie, Christian Bale'in daha iyi bir Batman olduğunu düşünüyor," dedi.

Bir an tereddüt ettim. "Muhtemelen daha iyi bir Bruce Wayne ama daha iyi bir Batman değil."

Gözlerini devirdi. "O bir süper kahramandı ve ben sekiz yaşındaydım." Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "İlkini asla unutmazsın."

Az önce içtiğim bir yudum suda neredeyse boğuluyordum. "Sen *Batman Başlıyor'un* çıktığı sekizinci yıl mı?"

"Hayır. *Kara Şövalye* çıktığında sekiz yaşındaydım." Babasına sırtıttı. "Babam bir gün beni okuldan erken aldı ve filmi izlemeye götürdü."

Avuçlarımı yüzüme sürdüm ve kendi kendime mırıldandım.

"Ne?" diye sordu.

Döndüm ve onunla yüzleştim. "Film çıktığında üniversiteden ayrılmıştım. BFD'de çaylakken izin günümde gidip izlemiştim."

"Ne günlerdi ama," dedi Bayan Tyree hüzünle. "Ucuz sinema biletleri ve Michael Keaton."

"Aman Tanrım." Caroline burun kemiğini sıktı. "Lütfen erkek arkadaşımla 'ne günlerdi ama' deme. Bu çok garip."

Bayan Tyree dikkatini kızına çevirdi ve sırtıttı. "Bu çok iyi. Geçen hafta çıkan Whitney West kitabını tartışmak ister misiniz? Aynı kitaplardan hoşlandığımıza *çok sevindiğimi* söylemeliyim. Ooh! Bir kitap kulübü kurmalıyız!"

Caroline kuru bir nefes aldı. "Yüce Tanrım, hayır. Batman o zaman. Heath Ledger en iyi Joker'di ve dürüst olmak gerekirse Ben Affleck'in de çok iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum."

Bayan Tyree muzaffer bir edayla kıs kıs güldü.

Caroline resim yaparken sesli kitap dinlemeyi tercih ediyordu ama ben yatağın yanına sıkıştırılmış Whitney West kitaplarından birini bulmuştum. Hikâyenin göz gezdirdiğim kısımları... *kahretsin. Çok ateşliydiler.*

Ailesine yetişirken kolumu Caroline'ın omuzlarına doladım.

Şimdi daha rahattı. Belki de annesiyle sonunda söylemeleri gereken şeyleri söyledikleri içindi. Belki de kendine bakma becerisini kanıtlamaya çalışmayı bıraktığı ve sadece hayatını yaşadığı içindir. En azından küçük bir parçam, kendine olan güveninin ve rahatlığının bir kısmının benim yüzümden olduğunu umuyordu.

Caroline şakağını omzuma yaslarken, "Biraz yorulmaya başladım," diye fısıldadı.

Başını öptüm. "Gitmeye hazır mısın?" Başını salladı.

Tyree'lerle vedalaştık. Programım elverdiğinde Caroline ile birlikte haftalık akşam yemeklerinde onlara katılacağıma söz verdim. Ailesiyle geçirdiği zamana tecavüz etmek istemiyordum ama bir yere de gitmiyordum.

Aramızdaki bu sihir şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şeydi ve hiç beklemediğim bir anda gerçekleşti.

Ceketini omuzlarına dolamaya çalıştığımda Caroline, "Ben iyiyim," dedi. Baharın eli kulağında olduğu umuduyla bizimle dalga geçen ılık bir akşamdı. "Dışarısı o kadar da soğuk değil."

Kaşlarımı kaldırdım ve ceketini tutarak Caroline'ın kollarını geçirmesini bekledim.

"Ben sadece-" dedim.

Dudaklarımı yaladım. *Onu yiyip bitirmek istiyordum.* "Ne dediğini biliyorum. Ceketini giy."

Omuz silerken nefesinin altından homurdandı.

Yavaşça buklelerini yakasının altından çektim ve "Uslu durursan seni ödüllendiririm" diye fısıldadım.

Caroline'ın mavi gözleri parıldadı. "Peki *yaramazlık* yaparsam ne olacak?"

Ailesi bakmıyorken hızlı bir öpücük çaldım. "O zaman sana yatak odasında birkaç şey daha göstermem gerekecek, tatlım." Dudağını ısırdım. "Ve onları beğeneceğine söz veremem."

Yere doğru sırttı. "Yapacağımı garanti ederim."

Onu dışarı çıkarırken nefesimin altında "Kendine çok güveniyorsun," dedim. "Ama yaramazlık yapmayacaksın, değil mi? Ne yapacağının söylenmesinden çok hoşlanıyorsun."

"Öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Yanlış yönlendirilmiş kibri çok sevimliydi.

Kamyona binmesine yardım ederken, "Dikkatli ol," dedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Caroline'ın reddetme olasılığı beni hâlâ endişelendiriyordu. Ama endişelenmem onun daha az acı çekmesine yardımcı olmadı. Bunun yerine onu öptüm ve Caroline Tyree'ye sahip olacağım süre boyunca benim olduğu için sessiz bir şükran duası ettim.

Ben apartman kompleksine girdiğimde çok yorulmuştu.

Onu kamyondan çıkardım ve bir gelin gibi merdivenlerden yukarı taşıdım.

Bir gün.

İşleri aceleye getirmek istememek zordu, özellikle de sonsuza dek hemen şimdi başlamak istediğimde.

"Austin?" Caroline yorgun gözlerle bana baktı. "Evet, Şeker?"

"Beni taşıyorsun."

"Taşıyorum."

"Yürüyebiliyorum, biliyorsun." Kıkırdadım.

"Biliyorum."

Kadın esnedi. "O zaman neden?"

Orada, merdiven boşluğundaki lambanın altında durdum ve güveler tepemde uçuşurken onu öptüm. "Çünkü sevdiğimiz insanlar için bunu yaparız. Onlarla birlikte acı çekeriz. Onları taşırız. Onlar için kanımızı akıtırız. Onları kurtarırız. Ve iyileşmelerine yardım ederiz."

Caroline başını boynumun kıvrımına yasladı ve alnını tenime bastırdı. "Ben de seni seviyorum."

"Bunu duymaktan bıkacağımı hiç sanmıyorum." Onu ayağa kaldırdım ve kapının kilidini açtım.

"Bahar tatili yaklaşıyor, biliyorsun." "Listene eklemek istediğin bir şey var mı?"

Güldü, hafif ama yorgun bir sesle. "Listeyi bitirdik."

"Bence yeni bir tane yapmalıyız," dedim ışıkları yakarken.

"Öyle mi?"

Ayakkabılarını tekmelemeden önce onu duvara sıkıştırmıştım. "Evet."

Bileklerini kavradım ve bir elimle başının üzerinde sabitledim. Diğer elimi kazağının altından yumuşak karnına ve göğüslerinin kabarıklığına doğru kaydurdum.

"Bence zamanın geri kalanında liste yapmaya devam etmeliyiz," dedim boynuna karşı alçak bir sesle. Dudakları bir solukta ayrıldı. "Tüm ilklerini istiyorum."

Boğazının sütununu öperken onu duvara yasladım.

Caroline başını arkaya eğdi ve inledi. "Evet."

"Sadece bir tane alabileceğimi düşünmüştüm ama ben bencil bir adamım. Hepsini istiyorum." "Al onları. Beni al." Bunu tereddüt etmeden ve korkmadan söyledi.

Her öpücük güçlüydü. Her dokunuş galvanikti. Onun küçük zevk ve ihtiyaç iniltilerinin her birini arzuluyordum.

Kapı kolunu tuttum ve duvarlarda asılı olan sanat eserlerini sallayarak kapattım. Caroline'ı kollarıma aldım ve yatak odasına taşıdım.

"Austin?"

"Evet, Sweets?" Hemen cevap vermeyince onu yatağa yatırdım, önünde diz çöktüm ve yanağını okşadım. "Neye ihtiyacın var?"

"Benimle dans eder misin?"

Yatak odasının zeminine baktım. "Burası mı?" "Evet."

Bunu sorgulamaya gerek yoktu. Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Caroline ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve kollarını boynuma doladı. Parmak uçlarında yükselirken uzun eteği baldırlarıma değiyordu. Ellerim belinde dolaştı.

Sessizliğin içinde sallanırken, "Yılbaşı gecesi sanki yıllar önceymiş gibi geliyor," dedi.

"Gece yarısı ne yaptın?"

"Partide mi?"

Caroline başını salladı, sonra şakağını göğsüme yasladı. "Gece yarısından önce ayrıldım."

"Güven bana," diye mırıldandım saçlarının tepesine doğru. "Hatırlıyorum." Caroline'ı kolumun altında döndürdüm, parmaklarının her hareketini, her sallanışını izledim.

saçları ve dönerken gülümseme şekli. "Dans ettikten sonra Beth, Callum, Layla ve Brandie Jean'e yetiştim. Partiden neden kışın yanıyormuş gibi kaçtığını merak ediyorlardı."

"Korkmuştum," diye itiraf etti.

Sallanmayı bıraktım ve vücudunu ellerimin arasına alarak donakaldım. "Korktun mu?"

"Beni en iyi şekilde korkutuyorsun. Senin yanıdayken nefesimi tutamıyorum. Bu heyecan verici." Caroline avuçlarını göğsümden aşağı kaydırды. "Seninle birlikte olmak gerçekten yaşamak gibi geliyor. O geceden önce çok durağandım ve seninle bir dans etmek bana sihir gibi geldi."

Geçmişte bir arkadaşşıma verdiğim tavsiyenin boş anıları zihnimde uçuştı. "Sen de beni korkutuyorsun, Sweets." Uzandım ve kışını tuttum, onu kaldırdım ve yatağı yatırdım. "Hem de en iyi şekilde."

Kazağından başladım, başının üzerinden çekip yere attım. Sarı bukleleri çarşafın üzerine yayılmıştı. Taytını ve eteğini aynı anda aşağı çektim. Titriyordu ama uzun sürmedi. Boynundan aşağıya ve göğsüne doğru öperken onu vücudumla sardım.

"Sindirella'nın balodan ayrılması gibi danstan kaçtın. Bir cam ayakkabı bile alamadım."

Caroline dudaklarını boynuma bastırdı, nefesi tenimi ısıtıyordu. "Beni cesur yaptın."

Soyundum ve yorganı üzerimize çektim, Caroline'ı vücut ısıımı paylaşacak kadar yakınımı çektim.

Hafif bir hayal kırıklığıyla inledi. "Yakında alevlenecekmişim gibi hissediyorum."

"Her şey yoluna girecek." Onu acı içinde görmekten nefret ediyordum. Her şeyden çok onun canlı ve kaygısız olmasını istiyordum. Yanağını avuçladım ve alnından öptüm. "O parlama hayatında bir an olacak. Ve ben onu istiyorum. Onu ve geri kalan her şeyi istiyorum."

"Sanırım bu benim en sevdiğim 'seni seviyorum'."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Sabah yeni bir liste yapacak mıyız?"

"Evet," diye fısıldadı. "Hadi yapalım şunu."

Bana doğru bastırılmış hissinin tadını çıkardım. Onun savunmasızlığında güç vardı. Onu acıdan korumak istedim. Acıyı ondan alıp yükünü kendim taşımak istedim.

Ama yapamadım.

Tek yapabildiğim o yürürken elini tutmaktı.
Onunla çok gurur duyuyordum. Direnci ve kararlılığı onun en çekici yanlarından bazılarıydı. *Ve Caroline muhteşemdi.*
Onu alnından öptüm. "Yatmak için hazırlanmak ister misin?"
Başını iki yana salladı. "Sadece birkaç dakika daha böyle." "Tamam."
Boynundaki saçları taradım ve teninde küçük boya lekeleri gördüm.
"Kaçırdığım bir şey var mı?" diye sordu.
Kıkırdadım ve başparmağımı kırmızı lekelerin üzerinde gezdirdim. "Evet." Güldü. "Benim pisliğimle uğraşmak istediğine emin misin?"
"Hepsini istiyorum." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu nazikçe öptüm.
"Hayatta parmak uçlarında yürüme. Dağınık hale getir. Gürültülü yap. Yer kapla. Yeni bir şeyler dene."
Caroline mutlulukla içini çekti. "Senin olmayı seviyorum."
En sevdiğim "*Seni Seviyorum*" buydu. Çünkü o benimdi. Sonunda benim oldu.

EPILOG

OceanofPDF.com

CAROLINE

Ağustos

"I Bu son kutu mu?" Austin sınıf süslemelerimi kamyonundan indirirken sordum.

Doğruldu ve kolunu alnında gezdirdi. "Evet."

Öğretmenler yeni öğretim yılına hazırlanmak üzere sınıflarına geri dönerken her kapı açıktı.

Ama aslında çok az iş yapılıyordu çünkü herkes ve anneleri, erkek arkadaşım tüm malzemelerimi taşıırken ona bakıp duruyordu.

Onları suçlayamam.

Austin'in üzerinde bir çift spor ayakkabı, spor şortu ve FCFD tişörtü vardı. Bu yaz yaptığımız onca taşınmadan sonra, istemeden de olsa biraz daha kaslanmış olmasına şaşırmamıştım.

Ve şikayet etmiyordum.

Austin'in itfaiyedeki programı ve benim yaz tatilimin boş olması nedeniyle mümkün olduğunca çok sahile gittik.

Ayak parmaklarımın arasındaki ılık kum ve yüzümdeki güneş başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluktı. Tuzlu havada büyülü bir şeyler vardı.

Şimdi yeni cilalanmış zeminlerin ve endüstriyel temizleyicinin kokusuna geri dönmüştüm. Derin bir nefes aldım ve kırmızı bir kâğıt levhayı ilan panosuna zımbalarken mutlu bir şekilde iç çektim.

Austin'in bir kutuyu açtığını duydum ve omzumun üzerinden baktım.
"Bu da ne?"

"Çelenginiz, kapıdaki cam bölme için kumaş örtü ve masanızın pisliği."
Nefesimin altında kıs kıs güldüm. "Bir anaokulu sınıfında "bok" diyemezsin."

Kulaktan kulağa sıırttı. "Burada çocuk yok, Sweets." "Yine de," dedim. "Kilisede küfür etmek gibi bir şey."
Homurdandı. "Dün gece dua ederken küfrediyordun."
"Namaz kılmıyordum," diye tısladım.
"Tanrı ile konuşuyordun. Oldukça yüksek sesle, ekleyebilirim. Tekrar ve tekrar ve tekrar tekrar."

Gözlerimi devirdim ve ona küçük bir yapışkan raptiye parçası fırlattım. Austin onu yakalayıp bana geri fırlatırken güldü.
"Çeneni kapa," dedim gözlerimi kapıya dikerek.
"Biliyorum, biliyorum," dedi kapıma bir çelenk asarken. "Duvarların kulakları var."

İki kere baktım. "Bu annenin bana yaptığı elma çelengi değil."
"Hayır," dedi ortalarken. "Sana yeni bir tane yaptı ve sürpriz olmasını istedi. Geçen sefer oraya gittiğimizde kamyonete gizlice koymuş."
Kalbim kabardı. "Bu çok tatlıydı. Anneni seviyorum."
Austin usulca gülümsedi ve gözlerinin kenarları kırıştı. "O da senin için aynı şeyi söyledi."

Süslemeleri panoya sabitlemeyi bitirdim ve Austin masaları çizdiğim kat planına göre düzenlerken geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izledim.

Kağıt tabaklar tüm renk yelpazesıyla boyandı ve dev bir suluboya paletine benzeyecek şekilde bir araya getirildi. Hayattan daha büyük bir boya fırçası oluşturmak için kahverengi kağıt mendili bir havuz eriştesine bantlamıştım.

"İşte," dedi Austin, havuz eriştesini benden alarak. "Bana sadece nerede istediğini söyle."

Bir an için tahtaya baktım. Sol tarafta. Biraz çapraz." Başının üzerinden kaldırdı ve tahtaya dayadı. "Buraya mı?"
Başımı salladım. "Diğer tarafa."
Yön değiştirdi. "Oraya mı?" "Biraz daha sola."

"Burada mı?"

"Doğru."

Tekrar hareket

ettirdi. "Hayır! Geri

koy!"

"Az önce bana sağa kaydırmamı söyledin!"

"Hayır," dedim gülerek. "Doğru demek istedim, doğru anlamında." Austin onu tekrar sevdiğim noktaya kaldırdı. "Evet mi hayır mı?" "Evet."

Ben olta ipini etrafına dolayıp mantar panoya tuttururken, o kıpırdamadan durdu ve havuz eriştesini tuttu.

"Sağ ol bebeğim," dedim kullandığım tabureden atlayıp onu katlarken.

"Sırada ne var?"

"Uh..." Yapılacaklar listemi bulmak için etrafıma bakındım. "Ya kütüphane köşesi için tüm kitapları aç ya da el işi malzemelerini düzenle. Ama dürüst olmak gerekirse, bunlar yarına kadar bekleyebilir. Sadece bugün her şeyi yerleştirmek ve duvardaki bazı eşyaları asmak istiyorum." Saate baktım. "Artık gitsek iyi olacak. Öğle yemeği için Beth'le Mule'da buluşmamız gerekmiyor muydu?"

Austin ellerini şortunun ceplerine soktu. "Evet. Neden masandaki eşyaları ve kapı süslerini koyduğum yeri beğendiğinden emin olmuyorsun?"

Şöyle bir baktım. "Harika görünüyor. Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Austin ve devasa vücudu sıraların arasından geçerken yolumu kesti. "Git. Bak. Bak. Bak."

"Yarın yeniden düzenleyebilirim."

"En azından yeni çelenge bak. Annem beğenip beğenmediğini söylememi istedi."

Odayı geçip kapıyı açtım ve çelenge bakmak için koridora çıktım. "Bayıldım buna!"

Çok renkli ve şenlikliydi. Gökkuşağı tülünden ilmekler daire şeklinde kabartılmıştı. Susan çelengin içine boya kalemleri, keçeli kalemler ve küçük sahte boya parçaları sıkıştırmıştı. Ortada küçük bir kara tahta vardı ve üzerinde "*Bayan Hale. Anaokulu.*"

Bekle. Ne?

Kapıyı tekrar açtım ve Austin'in masamın kenarında oturduğunu gördüm, bir salatalık kadar soğuktu.

Yeni küçük bir isim levhası kupanın hemen yanında duruyordu. İkisinde de aynı şey yazıyordu.

Bayan Hale.

Parmağını masanın metal kapağına vururken Austin'in gözleri cam gibiydi.

Ben çelenge bakarken, o da harflerden oluşan bir çelenk bantlamıştı.

-Diğer her şey gibi okuyun *Bayan Hale.*

"Austin..." Ellerimi ağzıma götürdüğümde bir fısıltı gibi çıktı. "Ne oluyor?"

Masadan kalktı ve bana doğru dikkatli, ölçülü adımlar atarak arkasından tek bir gül çıkardı. Tahmin etmem gerekirse, bir benzin istasyonundan gelmişti.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, elini cebine attı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

"Şekerim, bu işe başladık çünkü senin bir listen vardı ve ben de bunun bir parçası olmak istedim."

Kahretsin, zaten ağlıyordum.

Bana gülü uzatırken gülümsemesi nazikti, sonra uzandı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Düşündüm ve kendi listemi yaptım. Ve senin de bunun bir parçası olmandan başka bir şey istemiyorum."

Yere bakıp listesini yüksek sesle okurken gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

"Bir, seninle evlenmek istiyorum. İki, seninle bir aile kurmak istiyorum. Bu konuda bazı endişelerin olduğunu biliyorum, ama tek istediğim seninle birlikte benim de endişelenmeme izin vermen. Üç, seninle birlikte yaşlanmak istiyorum, zaman birbirimize sahip olmamızı uygun gördüğü sürece. Dört, seninle listeler yapmaya devam etmek istiyorum. Yaşamaya devam etmek istiyorum. Macera aramaya devam etmek istiyorum. Seninle büyümeye devam etmek istiyorum." Buruşuk kâğıdı cebine soktu ve küçük kadife bir kutuyla değiştirdi. "Tüm ilklerini istiyorum. Hepsini istiyorum ve seninle istiyorum."

Kutuyu açtı ve içinden ince altın bantlı bir elmas yüzük çıkardı.

"Caroline Tyree-" Austin kelimeleri zorlukla çıkarabildi; o çok fazla gülümsüyordu. "Benimle evlenir misin?"

Yüzüğü unuttum ve kollarına atladım. "Evet!"

"TEBRIKLER!"

The Copper Mule'un verandası arkadaşlarımız ve ailemizle doluydu ve biz kaldırıma çıkarken tezahürat yapıyorlardı.

Beth çılgınlığın ortasında durmuş, ellerini rahatça karnının üzerine koymuştu. Acınacak derecede mutlu görünüyordu. Onu suçlayamazdım; hava cehennemdeki ızgara kadar sıcaktı ve doğumuna daha bir ay vardı.

Austin elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdi. Yüzük çok yabancı ama çok doğru bir his veriyordu.

Ayaklarımız verandaya değdiği anda etrafımız bedenlerle çevrilmişti. Bana ilk sarılan Beth oldu. "Bebeğimin bir teyzesi olacak!" diye bağırdı.

Onu sıkıca kavradım. "Evlenme teklif edeceğini ne zamandır biliyordun?"

Beth güldü. "Bütün yaz planlar yaptık."

Pembe parıltılardan oluşan bir kasırga beni Beth'in kucağından kopardı ve neredeyse yere düşürüyordu. "Tebrikler, benim küçük ay ışığım!" Brandie Jean çılgılık attı. "Üçü gitti, biri kaldı!"

Saçlarını dilimden sıyırdım. "Üç mü?"

"Sen, ben ve Layla!" Beth'i işaret etti. "Şimdi sadece bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Beth kıkırdadı. "Sana iyi şanslar."

"Bekle, sen nişanlı mısın?" O sırada parmağında Buick büyüklüğünde bir taş fark ettim.

"İşte bu!" Avlunun karşısında bulmaca çözen yaşlı bir adamı işaret etti. Dün gece evlenme teklif etti! Şu anda yeni Bayan Amos Johnston ve dördüncü Bay BJ Palmer'a bakıyorsunuz!"

Bunu anlamlandıramayacak kadar çılgınca mutluydum.

"Tebrikler, bebeğim!" Layla kollarını bana doladı. "Senin adına çok mutluyum!" Döndü ve nişanlıma sarıldı. *Bende de onlardan bir tane vardı!* "Tam zamanında, Hale."

Kıkırdadı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin." Kolunu bana doladığında güvende ve emniyeteydim. "Ama beklediğime değdi." Çenemi yukarı kaldırdı ve herkesin önünde beni öptü. "Buna çok değdi."

Shane dirseğiyle araya girdi ve önce bana sarıldı. Shane beni kollarıyla sararken Austin'in avuçları sırtımda sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bunu söylemeyi ne zaman bırakacaksın?" diye mırıldandı. Gözlerimi sildim. "Asla."

"Sakın beni ağlatayım deme."

Burnumu çektim. "Sen olmasaydın burada olmazdım."

İçinden küfretti ve gözlerini silmek için tişörtünün yakasını kullandı. "Sana da aynısı." Biraz nefes almak için birkaç adım geri çekildik. "Senin adına sevindim evlat. Oda arkadaşımı çalmış olsan bile."

Austin ve Shane, Austin'in okula sadece birkaç mil uzaklıkta küçük bir kiralık ev tuttuğu yaza kadar başarılı bir şekilde birlikte yaşadılar. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, hemen birlikte yaşamaya başladık.

Biz daha yatağımızı kurmadan ya da kıyafetlerimizi yerleştirmeden Austin boş odaya stüdyomu kurmuştu.

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Bunun için üzgünüm. Sanırım kısa sürdü."

"Merak etme," dedi Shane, sarıldıkları sırada Austin'in sırtını sıvazlayarak. "İkiniz için de mutluyum."

Beth, Austin'e doğru yanaştı ve kolunu ona doladı.

Shane dudaklarını büzerek onu inceledi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun." Kendini yelpazeledi. "İyiyim. Sadece hava sıcak."

Austin bir şey söyleyemeden Shane Beth'in arkasına bir sandalye çekip oturmasına yardım etti. Bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi elinde bir bardak su belirdi.

Beth en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterdiğinde, Austin neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Elimi koluna koydum ve onu kendimden uzaklaştırdım.

"Shane'in elinde." "Ama bu-"

Austin'i kendi seviyeme çektim ve Shane'in Beth'in yanında diz çöktüğü yeri işaret ettim. Elini bileğine dolamış, nabzını kontrol ederken parmaklarını damarlarına bastırıyordu. Gizlice samimi bir andı.

"*Gördün mü?*" Shane anladı.

Austin inledi. "Kusacağım." Güldüm.

"Nefes al, bebeğim." "Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Hadi," dedim, onu herkesin bir arada oturabilmesi için bir araya getirilmiş uzun masalara doğru çektim. "Ona biraz nefes aldır. Sana ihtiyacı olduğunda haber verecektir."

Austin bana ters ters baktı. "İkinizin bana karşı birleşmesinden nefret ediyorum." "Şimdi pek iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

"Ukala herif," dedi sandalyemi benim için çekerken.

"Sanki bunu daha yeni yapmışız gibi hissediyorum," dedi Callum, yemek için toplanan kalabalığa bakarak.

Austin ve Layla'nın arasında oturuyordum, tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi. "Öyle yaptık." Austin'e baktım ve gülümsedim. "Ama bu sefer çok daha iyi."

Eğildi ve alnımdan öptü. "Çok daha iyi."

OceanofPDF.com

BONUS EPİLOG

Austin ve Caroline'a veda etmeye hazır değil misiniz?

Baharatlı bonus sonsözlerini alın, sonra geri gelin ve bu kitabı mümkün kılan insanlara *teşekkürlerimi* okuyun!

Geleceğe bir bakış için buraya tıklayın!

OceanofPDF.com

SIRADA NE VAR?

Austin'in memleketini sevdiniz mi? Tamamlanan *Beaufort Poker Kulübü Serisi'nde* Maddie ve neşeli uyumsuzlarıyla tanışmak için [buraya tıklayın!](#)

Yeni kitap duyurularını, güncellemeleri ve tanıtımları takip etmek için Maggie'yi [sosyal medyada takip](#) edin!

Instagram: [@authormaggielates](#)

[Facebook Okuyucu Grubuna Katılın: Poker Kulübü-Maggie Gates'in Okuyucu Grubu](#)

[OceanofPDF.com](#)

MAGGIE GATES'TEN ÇOK YAKINDA

Rhode Island'a geri dönüyoruz!

Pasta dükkânı sahibi Annie'nin sonsuza dek mutlu olmasını beklerken, *Her Şeyden Daha Azı Yok'a* bir göz atın! Bu baharatlı spor romantizmi sizi bayıltacak ve Annie'ye bir göz atacaksınız!

Nothing Less Than Everything'i okumak için **[buraya tıklayın!](#)**

OceanofPDF.com

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

İşte karşınızda: Austin Hale tüm ihtişamıyla! Sonunda ona bir kitap verene kadar başımın etini yiyen siz harika insanlar için çok minnettarım!

Ama sonra Caroline geldi ve gösteriyi çaldı.

Austin'in Poker Kulübü serisinde yaşadığı tüm kalp kırıklıklarından sonra Caroline'ın geleceğini ve buna değeceğini biliyordum. Çünkü her paha biçilmez tablo, onu tutacak ve parlatacak kadar güçlü bir çerçeveye ihtiyaç duyar.

Hayatın onları geride bıraktığını ve diğerlerine nasıl yetişecekleri konusunda ellerinde bir kılavuz olmadığını hisseden kızlardan biri olarak, tüm yazma süreci boyunca Caroline ile çok güçlü bir bağ hissettim.

Austin, Caroline ve hepimiz için hayat tam olması gerektiği zamanda gerçekleşir. Acele etmeyin. Sadece dayanın ve yolculuğun tadını çıkarın.

XO,

-Mags-

NOT. Çünkü sen süper havalısın, [hadi arkadaş olalım!](#)

Sevgiyi yaymak ister misiniz? [Amazon](#) ve [GoodReads](#)'te bir yorum bırakarak bu kitap hakkında ne düşündüğünüzü başkalarına anlatın (bunu yaparsanız gerçek bir mutluluk dansı yapacağım)!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bay Mags'e: Sen benim en iyi arkadaşımsın. Her şeyimsin. Gerçek hayattaki kitap sevgilim. Notunu her gün tekrar okuyorum çünkü bunu sensiz yapamam. Hayat bu sefer bizi ters köşeye yatırdı ama birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok ve başka hiçbir yerde olmayı tercih etmem. Her zaman bizim takımımız. Seni daha çok seviyorum. Siktir git, Tony.

M'e: İkinize ve bana verdiğiniz destek ve cesaret için çok minnettarım. Vak vak, orospu çocukları. Harikasınız (programımızı en iyi şekilde mahveden TikTok'ların şerefine).

Hassasiyet Okuyucularıma: Deneyimlerinizi paylaştığınız ve bu karakterleri oluşturmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Çok değerlisiniz!

ARC Ekibime: Sizler harikasınız! Heyecanınız ve desteğiniz beni her gün şaşırtıyor. Beni yaşayan en havalı insan gibi hissettiriyorsunuz. Her biriniz için çok minnettarım. Kitaplarımı desteklemek için zamanınızı ve platformlarınızı gönüllü olarak kullandığınız için teşekkür ederim!

Mikayla, Mandy, Nicole, Ria, Charley ve yazar dostlarımın her birine: Beni her gün ayağa kaldırıyorsunuz. Bana masada bir koltuk verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sam E, Melina, Sam W, Lindsay, Nikki, Carissa, K. Dani, Morgan ve Alice'e: Teşekkür ederim. Günlük cesaretlendirmeleriniz devam etmemi sağlıyor.

Okuyucularıma: Çünkü hepinizin adını tek tek saymak bu kitabın uzunluğunu iki katına çıkarır: Kitap yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Dünyada gerçek hayattaki poker kulübümden daha büyük bir insan grubu olmadığına tamamen ikna oldum. Hepiniz inanılmaz insanlarsınız! Teşekkür ederim.

Bu karakterleri sevdiğiniz ve hikayeleri hakkında benim kadar heyecanlandığınız için! Heyecanınız, cesaretiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim!

Starbucks Baristalarına: Benimle konuşmuyorsunuz ve neden haftada 40 saatten fazla bir köşede oturduğumu hiç sorgulamıyorsunuz.

Noel Baba'ya: Çünkü yapabilirim.

OceanofPDF.com

MAGGIE GATES TARAFINDAN DA

Bağımsız Romanlar

Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı Bir Askeri Romans

Her Şeyden Daha Azı Yok: Bir Spor Romantizmi

Bunun İçin Ağla: Düşmanlardan Aşıklara Bir Romantizm

Beaufort Poker Kulübü Serisi

Poker Face: Küçük Bir Kasaba Romantizmi

Wild Card: Bir İkinci Şans Romantizmi

Kare Anlaşma: Bir Playboy Romantizmi

In Spades: Küçük Kasabalı Bir Milyarder Romantizmi

Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi Romantizmi

Bahisçi Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romantizm

Falls Creek Serisi

Bizi Acıtan Şey: Küçük Bir Kasabada Sahte Nişan Romantizmi

Bizi İyileştiren Şey: Bir Yaş Aralığı Romantizmi

Bizi Kurtaran Şey: Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Romansı (2023'te Çıkıyor)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Maggie Gates, sıcak ve mizah dolu, çiğ, ilişkilendirilebilir aşk romanları yazıyor. Kuzey Carolina'yı evi olarak görüyor. Boş zamanlarında karakterleri hakkında hayaller kurmaktan, country müzik dinlemekten ve bulabildiği tüm barbekü ve tacoları yemekten hoşlanıyor! Takıntı derecesine varan küçük kasaba romanları sevgisi nedeniyle Kindle'ı her zaman elinin altında.

Gelecekteki kitap güncellemeleri için Maggie'yi sosyal medyada takip edin.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

